

မြတ်ဗုဒ္ဓ

မဂ္ဂဇင်း

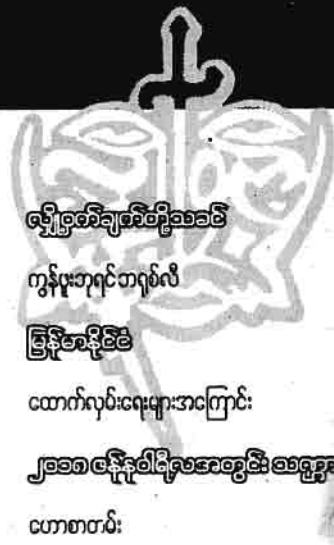
BURMESE
CLASSIC

S

S

S

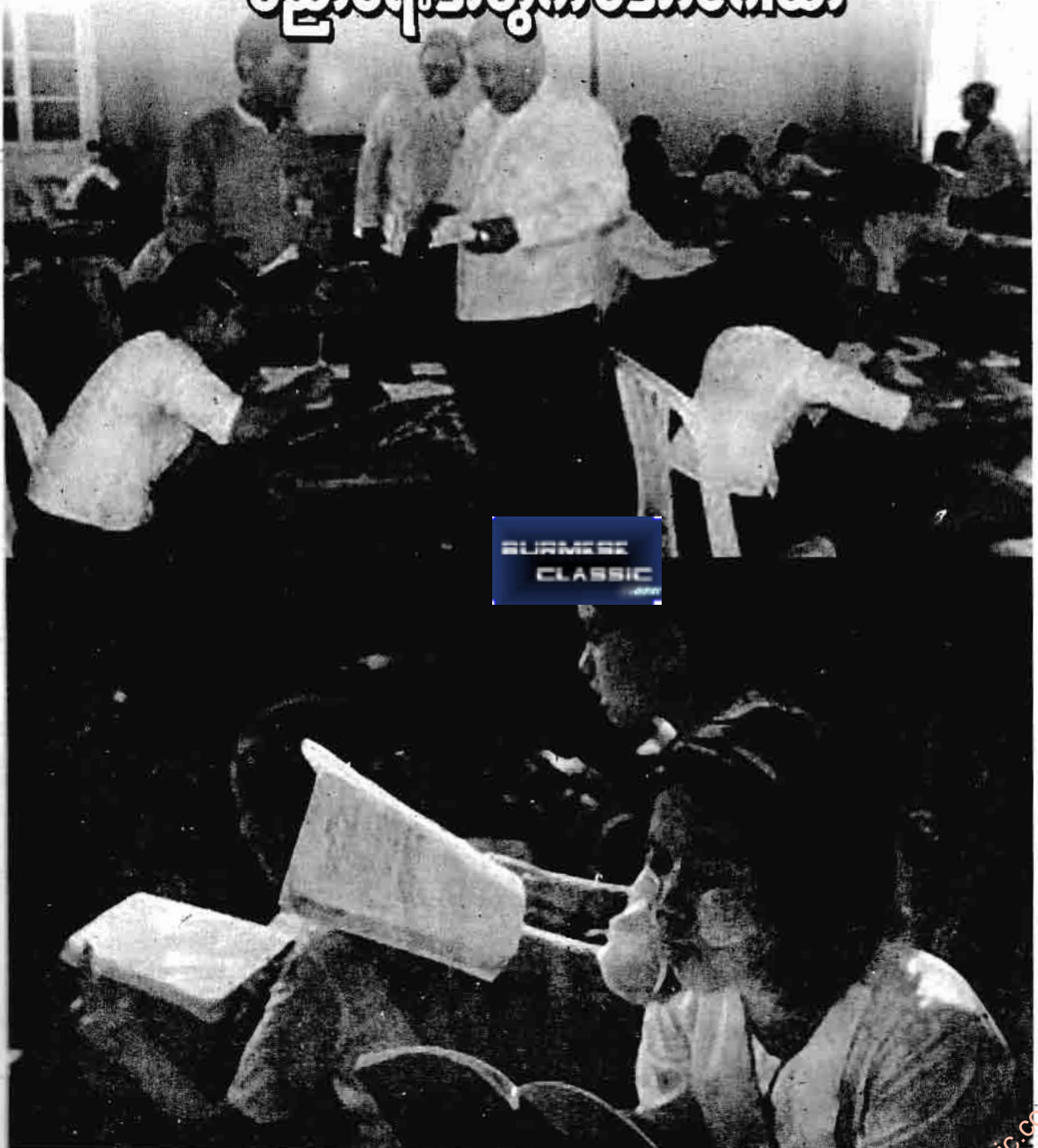

**BURMESE
CLASSIC**

ယုံကြည်စွာရွတ်ပွားပါ

မင်းမြတ်စိုး(မလ္လိင်)

ပညာရေးအတွက်အောင်ဂါထာ

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေဇော်ဝါဒီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

ပြီးတော့ သရက်ချဉ် သုပ်ထားတယ်”

ရေးနေတော့ သမီးတို့အတွက် ပညာ

“ဟင်းကောင်းသားပဲ။

ညဏ်ပွင့်တဲ့ ဂါထာမရှိတူးလား။ အကူ

အိမ်ဝင်းထဲတွင် အိမ်တစ်လုံး

ကျောင်းကော လိုက်နိုင်ကြရဲ့လား”

အညီပေးပါဦး”

အပိုဖြစ်နေသည်။ လခစားဝန်ထမ်းဖြစ်

“သမီးတို့လည်း တတ်နိုင်

“ဂါထာတွေက တစ်ဖက်

သဖြင့် အိမ်ငှားထားရသည်။ ရွာက

သလောက် ကြိုးစားကြပါတယ်”

တစ်လမ်းက အထောက်အကူပြုတဲ့

ကျောင်းသူငါးယောက် ဖြစ်သည်။ ရွာက

“ကြိုးစားကြပေါ့။ ခုခေတ်က

သဘောပဲ ရှိတာ။ သမီးတို့က စာကြိုးစား

ဖြစ်သော်လည်း ပညာရေးလိုလားသူများ

ပညာခေတ်ဖြစ်နေတော့ သာမန်အောင်

မှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဖြစ်သဖြင့် စာကြိုးစားကြသည်။ အချိန်

ရုံနဲ့ မပြီးဘူး။ အမှတ်များများရအောင်

“သမီးတို့ဘက်က စာကြိုးစား

ကိုလည်း အကျိုးရှိစွာ အသုံးပြုတတ်

လုပ်ကြပေါ့။

ကြပါတယ်။ ဘာပြောတဲ့ အထောက်

ကြသည်။ စာရေးသူလည်း ကလေးများ

“သမီးတို့က ဘာသမီးနဲ့

အကူရအောင်လို့ပေါ့”

လိုအပ်ချက်များကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက

သားကို အားကျပြီး မဟာသိပ္ပံဖြစ်အောင်

“ဒီလိုဆိုလည်း ဒီအငယ်တုန်း

ကူညီပေးရသည်။ ယနေ့လည်း

ကြိုးစားနေကြတာ”

က ဘုန်းကြီးကျောင်းနေတာ ဘုန်းကြီးက

ကလေးများ လိုအပ်ချက် ဖြည့်ဆည်းပေး

“အေးပေါ့။ အတုယူစရာ

ဂါထာနှစ်ပုဒ်သင်ပေးထားတာ ရှိတယ်”

ရန် သူတို့နေသည့်အိမ်ဘက် လျှောက်

ကောင်းရင် အတုယူ၊ ရှောင်စရာဖြစ်ရင်

“သမီးတို့ ရေးပေးခဲ့ပါလား”

သွားသည်။

အသိနဲ့ရှောင်ကြပေါ့။ စာဆိုတာ

“အင်း ... ပထမဂါထာက

“ကြည်ကြည်သန်းတို့အဖွဲ့

မပျင်းမမိ အချိန်မှန်မှန် ကြိုးစားသွားကြ

စာမေးပွဲဖြေမယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတွေက

ဘာတွေချက်စားနေတုန်း”

ရင် အောင်မြင်မှုရပါတယ်”

စာမေးရင် အောင်မြင်မှုရစေနိုင်တဲ့

“ဪ ... ဘာ၊ သမီးတို့

“ဟုတ်ကဲ့ ကြိုးစားကြပါတယ်။

ဂါထာ အဲ့ဒါက...

ပဲသီး အာလူးနဲ့ မျှစ်ချက်ထားတယ်။

ဘာက မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဂါထာတွေ

ဒေဝါနံ နန္ဒနော ဒေဝေါ၊
 ဒေဝ ဒေဝေနာ နန္ဒိတော၊
 ဝေဒ ဒိနေန ဝေဒေန၊
 ဝေဒ ဝေဒန ဝေဒိတော။

တဲ့ ဒုတိယဂါထာက မည်သည့်ပညာမဆို လေ့လာသင်ယူက
 မိမိမှတ်ဉာဏ်မှာ တည်တံ့မြဲမြံစေတဲ့ ဂါထာပေါ့။

ဒေဝါ သနေန နိသန္ဓေ၊
 ဒေဝ ဒေဝ သသာသနေ၊
 နိသိန္ဓနံ သဒေဝါနံ။
 ဒဿေတိ ဒဿနာသနံတဲ့”

“ဟာ . . . ဒီလိုဆို သမီးတို့ ကို အခုရေးပေးခဲ့ပါ။ ပညာနဲ့ဆိုတော့
 ပြီးတော့ လိုချင်ပါတယ်”
 “အေးပါ။ ဒီလိုဆို ဗလာစာအုပ် တစ်အုပ်သွားယူ”
 အေးအေးနေတတ်သော မိမိသွင်ကပင် စကားပြောလာသည်။
 “ဘာ ဂါထာတွေက ယုံကြည်မှုနဲ့ ရွတ်ဆိုပွားများရင် အစွမ်းထက်ပါ
 သယ်။ တချို့ဂါထာတွေက မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားတော်တွေကပါတဲ့
 ဂါထာတွေ၊ တချို့ဂါထာတွေက ရဟန်းပညာရှိ၊ လူပညာရှိတွေ စီရင်ခဲ့တဲ့ ဂါထာ
 တွေဆိုတော့ အစွမ်းထက်ကြပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ရှေးက စစ်ကိုင်းမင်းစည်သူ
 ကျော်ထင်ဟာ မောရပရိတ်တော်ကို
 နေ့စဉ် ပုတီးစိပ်လို့ ဘုရင်ဖြစ်ရတယ်။
 ခုဋ္ဌဂါမဏိမင်းကြီးက ဗုဒ္ဓေါတိလောက
 သရဏောဂါထာရွတ်လို့ နန်းရတယ်။
 ဓမ္မစေတီမင်းက အစောဗျာဒိလာဝါစော
 ဂါထာရွတ်လို့ မင်းဖြစ်တယ်။ ပုဂံပြည်
 သိန်းစိုမင်းက မုနိ မုနိယောသော စတဲ့
 ဂါထာရွတ်တယ်။ ပုဂံကြောင်ဖြူမင်းက
 အနုဿတိဆယ်ပါးရွတ်ပွားလို့ နန်းရဖူး
 တာတွေရှိတယ်။ ပြန်ရန်နိုင်မှုလည်း
 ပထဝီဗလသုန္ဒရီဂါထာရွတ်လို့ အထွတ်
 အမြတ်ရပြီး ညောင်ရမ်းစားက မာရ်
 ယကွံ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးဂါထာ ရွတ်ဆို
 လို့ အင်းဝဘုရင်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့
 အထောက်အထားတွေ ရှိတယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း သမီးတို့လည်း
 ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဆိုကြပါမယ်”
 “အေး . . . အေး၊ သမီးတို့
 လည်း အောင်မြင်ကြီးပွားကြပါစေ။ ကဲ
 ဘာလည်း သွားတော့မယ်”

မင်းမြတ်စိုး(မလှိုင်)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

လောက ဗိုလ်တထောင်ဆိပ်
ကမ်းဘက်မှထွက်လာရာ ညအမှောင်
တွင် ကျွန်တော်က ကိုသန်းမြင့်ကို-

“ခင်ဗျားတို့နေရာက ပန်းဆိုး
တန်းဆိပ်ကမ်းက ပြန်လို့မနီးဘူးလား”

ဟု မေးသည်။

“မနီးဘူးဗျ၊ ဒီဘက်ကနီးတယ်။
သမ္မတကမ်းခြေလေ”

ကျွန်တော်က ဒလဘက်ရှိ
သမ္မတကမ်းခြေသို့ မရောက်ဖူးပေ။

ကိုသန်းမြင့်နှင့် ကျွန်တော်မှာ စာပေ
ဗိမာန် အချိန်မှတ်ဌာနမှာကတည်းက
ဆင်မင်ခဲ့ကြရသူ ဖြစ်သည်။ ပြည်လမ်း
စာပေဗိမာန်မှာ ကျွန်တော်၏ ဘူမိ
ဆင်သန်နေရာမှန်ဟု ဆိုရပေမည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် “
သိပ္ပံ” ဟု ခေါ်သော် စက္ကူချောတွေက
သိပ္ပံသည်။ လိပ်ခွာများကို ခွာကာ
လျှောက်(လျှောက်လွှာ)ဆိုက်များ ဖြတ်
ဆေးချင်သောစာကို ရေး၍ မဂ္ဂဇင်း
တို့၌ ပို့ရသည်။

စာပေဗိမာန်ဟုသုတရစရာဟူ၍

လည်း စွယ်စုံကျမ်းများ၊ စာပေဗိမာန်
ထုတ် ပြည်သူ့လက်စွဲစာအုပ်များ၊ ပါဠိ
သက်ဝေါဟာရ အဘိဓာန်များ ရှိသည်။

အမှိုက်ပုံမှာ ပစ်ထားသော ပါဠိသက်
ဝေါဟာရအဘိဓာန်တစ်အုပ်ကိုယူကာ
စာအုပ်ချုပ်ဖုံး၍ သုံးရာ လိုခါလိုခါ
ကြည့်၍ အားကိုးရသောစာအုပ် ဖြစ်လာ
၏။ ကျွန်တော်၏ စာပေသမားဘဝအစ
သည် ပြည်လမ်းစာပေဗိမာန် စာအုပ်ချုပ်
သမားဘဝက စသည်။

ကျောင်းပညာကိုလည်း
ဆယ်တန်းမအောင်မီကပင် စာအုပ်ချုပ်
အလုပ်သမားဖြစ်နေသော ကျွန်တော်က
လုပ်သားကောလိပ်စာပေ၊ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်နှင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်အထိ
စာပေဗိမာန်ပြည်လမ်းကပင် ကျွန်တော်
ဘဝကို ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင်
ဂီတဝိသေသချိန်မှတ်ဌာနမှ ကိုသန်းမြင့်
ကျေးဇူးလည်း ရှိသည်ဟု ဆိုရမည်။

ပျဉ်းမပင်လမ်းအောက်
ပြည်လမ်း စာပေဗိမာန်(ယခု ကြေးနန်း
ရုံး)လုပ်ထားသော ဆိုရန်ဒီဗီလာ

အဆောက်အဦး၏ ရှေ့ဂီတဝိသေသ အချိန်
မှတ်ဌာန ဖြစ်သည်။ ထိုဌာနတွင် လုပ်ခဲ့
စဉ်က အချိန်မှတ်စာရေးသုံးဦး ရှိသည်။

ကျွန်တော်၊ ကိုသန်းမြင့်နှင့်
ကိုအောင်မျိုးဆိုသူတို့ ဖြစ်ကြသည်။
ကျွန်တော်တို့သုံးဦးတွင် ဝန်ထမ်းများ၏
အလုပ်ဆင်းတက်နှင့် အချိန်ပိုဆင်းသည့်
လက်မှတ်ထိုးသည့်စာအုပ်ကို စောင့်ကြပ်
ဝန်ထမ်း၊ ရုံးတက်ချိန်၊ ထမင်းစားလွှတ်
ချိန်၊ အချိန်ပိုဆင်းချိန် တက်ချိန်များတွင်
ကျွန်တော်တို့ထဲမှ လူတစ်ယောက်ရှိ
ရသည်။ ဤအလုပ်ကို ကိုသန်းမြင့်က
အမြဲတာဝန်ယူသည်။

“ကိုကျော် ကျောင်းသွားတက်၊
ကျွန်တော် ရှိတယ်”

ဟု နှစ်ရည်လများ ကျွန်တော်
အလုပ်ကို ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ ထို
ဂီတဝိသေသချိန်မှတ်ဌာနသည် ကျွန်တော်၏
စာရေး၊ စာကူးရာနေရာ၊ ပညာရှာဖွေရာ
နေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

အောက်တန်းစာရေးဘဝ
ရာထူးတက်၍ စာတည်းဌာနရောက်တော့

မောင် ကျွန်တော်သည် ယဉာဏ်အတွက် အလုပ်မှ ခွင့်ပြုရခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်လမ်းစာပေစိမာန်သည် ကျွန်တော် ဘဝအတွက် အလွန်ကျေးဇူးများသော နေရာဟုပင် ဆိုရပေမည်။

ယခုလည်း သူတို့ဒုလဘက် တွင်ရှိသော ဆရာကြီးတစ်ဦးထံသို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမိဘများအိမ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ည အိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် မှ ဗောင်းတော်ချုပ်ဘက်ရှိ သူကတွေ့စေလို သော ဆရာကြီးဦးတင်သန်းရှိရာသို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဆရာဦးတင်သန်းမှာ မြင်ရ သည် နှင့်ပင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာဖြစ်ပေ သည်။ ယောဂီတဘက်နှင့် ကြီးကျယ် ခမ်းနားသော ဘုရားစင်ကြီးရှေ့တွင် ထိုင်နေသည်။ ဆရာဦးတင်သန်း၏ မျက်နှာက မေတ္တာဓာတ်ထုံသည် မျက်နှာဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ကိုသန်းမြင့်က ထိုဆရာကြီးကို ဝယ်ယူလာသော

ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များဖြင့် လှူဒါန်းကန်တော့ကြလေသည်။

“အေး . . . ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ မိဘဆွေမျိုးသားမယား တွေနဲ့ အိုအောင်မင်းအောင် သမ္မာအာဇီဝအလုပ်နဲ့ အဆင်ပြေနေထိုင် နိုင်ပါစေ”

ဆရာကြီးက ပြုံး၍ဆုပေးပြီး မေးသည်။

“ကုသိုလ်အလုပ်တွေလည်း လုပ်ဖြစ်ပါစေလို့ ဆရာကြီးက ဘာလို့ ဆုပေးလဲ သိလား။”

“မသိပါဘူး ခင်ဗျား။”

“လူ့ရဲ့စိတ်ဟာ ကုသိုလ် ဖြစ်လိုက်၊ အကုသိုလ်ဖြစ်လိုက်နဲ့ အမျိုးမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဆိုတဲ့ ကုသိုလ်နဲ့ထုံနေမှ နောင်သံသရာမှာ ချမ်းသာမှာ။ သံသရာ မှာကောင်းတဲ့ ဘဝကိုမရောက်ရင် လူ ဖြစ်ရုံးတယ်။ မင်းတို့လာတုန်း ဆရာက ရန်အမျိုးမျိုးအောင်တဲ့ ဂါထာလေးပေး လိုက်ချင်တယ်။ ယူကြမလား။”

ကျွန်တော်ရော၊ ကိုသန်းမြင့် သံပြိုင်ပင် . . .

“ယူကြမယ် ခင်ဗျာ” ဟု ပြောမိ၏။ ထိုဆရာကြီး ပေးလိုက်သော ဂါထာမှာ အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်လေသည်။

ကြီးပွားအောင်မြင်ရန်ကင်း ဂါထာ . . .

ပထဝီ ဗလ သုန္ဒရီ
သဗ္ဗေညုဗောဓိ မဏ္ဍလံ
အသင်္ချေယျ မာရဿနံ
ဇယောဇယတုမင်္ဂလံ၊
ဒေဝပုတ္တ ကိလေသဉ္စ
ခန္ဓမစ္စ၊ အ ဘိသခါရာ၊
ပဉ္စမာရံ ဇိနောဗုဒ္ဓေါ
တံတေဇဿဘဝတုမေ။

ဆရာကြီးက ဂါထာရွတ်ပြီး ရေးပေးပြီးမှ . . .

“ဒီဂါထာကိုရရင် ဘာအကျိုး မလဲ ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရား

အောင်ခြင်းကြီးစွာ အောင်မြင်ရာကို ကို ကြည်ညိုသောအကျိုး ကျွန်ုပ်မှာ သန်းတို့ထံသို့ လိုက်လာမိ၍ ဂါထာ
 ရွတ်ဆိုတဲ့ ဂါထာလည်း ဖြစ်တယ်။ ရပါစေလို့ ဆုတောင်းတာပဲ သဘော တစ်ပုဒ်အမြတ်ရှိသည်ဟု ဆိုရပါတော့
 ပြီးတော့ မာရ်ငါးပါးအောင်ပုံကိုလည်း ပေါက်လား မည်။

သိနိုင်တယ်။ အောက်ဆုံးက ဒီလို “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

မာရ်ငါးပါးအောင်မြင်တဲ့ မြတ်စွာဘုရား ကိုသန်းမြင့်နှင့် ဆရာဦးတင် ထာဝရ(ရေတာရှည်)

မြင့်စေတနာဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှဒိဋ္ဌပျောက်ကင်းစေရမည်။)

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)

LEUCODERMA

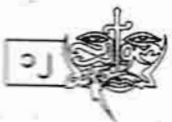
ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)၊ ဖြူ နီ နက်ကွက်များ ♦ အနာကြီးရောဂါ ♦ ယားနာ၊ ပွေး၊
 ဝဲ၊ နှင်းခူ နှင့် အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
 LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, EC-
 ZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.

ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့် (မြင့်စေတနာဆေးတိုက်) အမှတ် (၃) ပိတောက်ရိပ်ငြိမ်း
 ရန်ကုန်-အင်းစိန်လမ်းမကြီး ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၁-၆၆၆၇၈
 ဌာနခွဲ - အမှတ် (၂) (၆၂) လမ်း (၂၈) x (၂၉) လမ်းကြား အောင်တော်မူရပ်၊ မန္တလေးမြို့၊
 ဖုန်း-၀၂-၂၄၆၀၉၊ ၀၉-၂၅၆၅၆၀၈၂

မိုးသောက်ထွန်း

အလေ့ပြုအောင် ဂါထာ(၁)ပုဒ်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေတီဝိဇိယ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
ထုတ် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းမှာ
ကျွန်တော့်စာမူလေး ဖော်ပြခဲ့ရပါတယ်။
အဲဒါကြောင့် ဆရာဦးချစ်ကျော်ကျော်က
ကျွန်တော့်ကို မဂ္ဂဇင်းနှစ်အုပ်
ဆက်ဆောင်ပို့ပေးပါတယ်။ စာအုပ်
အုပ်ကိုရောက်တယ်ဆို ကျွန်တော့်အဖေ
တစ်အုပ်ယူပြီး ဖတ်ပါတော့တယ်။
အဖေက စာဖတ်အရမ်းဝါသနာပါသူပါ။
အဖေကြောင့် ကျွန်တော် စာပေတွေနဲ့
အုပ်ခဲ့တာဆိုရင် မမှားပါဘူး။

အဖေက စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး
အုပ်ဆိုရင်ပဲ သူ့ကိုယ်တွေ့ အကျိုးရှိတဲ့
အလေးတစ်ပုဒ်အကြောင်း ရေးဖို့
ပြန်ပါတယ်။ အဖေပြောပြတဲ့အကြောင်း
အရာများ ဖတ်လို့ကောင်းအောင်
အလေးအမြစ် ရေးသားတင်ဆက်
ပြန်ပါတယ်။

xxx

ကိုထွန်းခင်ဟာ ကံကြမ္မာ
ပြောင်းတစ်ခုကြောင့် စီးပွား

ရေးယိမ်းယိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့
ဇာတိမြေကို မခွဲချင်ဘဲ ခွဲခွာခဲ့ရပါတယ်။
နယ်မြေသစ်မှာ ဘဝသစ်ကိုစဖို့ အတော်
လေး ရုန်းကန်ခဲ့ရပါတယ်။ လှေတစ်စင်း
နဲ့ ကူးတို့ပို့ခြင်းအလုပ်ကို စပြီး လုပ်ပါ
တယ်။ တစ်နေ့ ကိုထွန်းခင် ကူးတို့ဆိပ်
မှာ လှေဆိုက်ပြီး နားနေတုန်း ဘုန်းကြီး
တစ်ပါး ရောက်လာပြီး ...

“ဒကာကြီး ()ကို လိုက်ပို့
ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ် ဘုရား။ ပို့ပေးပါ
မယ်”

“လှေခကရောကွယ်”

“ငါ့ရာတော့ပေးရမယ် ဘုရား။
ခရီးက အတော်ဝေးတယ်ဘုရား”

“ကဲပါလေ ငါ့ရာမဟုတ်ဘူး
တစ်ထောင်ပေးပါမယ်။ လိုက်သာပို့ပေ
တော့”

“တင်ပါ ဘုရား”

ကိုထွန်းခင်လည်း ဝမ်းသာ
သွားတယ်။ နေ့တွက် အတော်ကိုက်ပြီ
ပေါ့။

“ဒကာကြီး ကူးတို့ခတ်တာ
အဆင်ပြေရဲ့လား”

လမ်းမှာ လာရင်းနဲ့ ဘုန်းကြီး
က ကိုထွန်းခင်ကို မေးလိုက်ပါတယ်။

“ကူးတို့ခတ်တာဆို တော့
ဦးငင်းရယ် အဆင်တော့ အပြေကြီး
ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ရရစားစား ကုန်တာ
ပါပဲ”

“ဒီလိုဆို ဒကာကြီးကို ဂါထာ
တစ်ပုဒ်ပေးခဲ့မယ်။ ယူမလား”

“ယူပြီလား ဦးငင်းရယ်။
ပေးပါ”

“အိမ်းအိမ်း ... ကောင်းပြီ”
ဘုန်းကြီးက အိတ်ထဲက

စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ ဘောပင်ထုတ်ပြီး
ဂါထာကို ရေးပေးတယ်။ ကိုထွန်းခင်
လည်း ရိုရိုသေသေ ယူလိုက်တယ်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဒကာ
ကြီး။ ဂါထာကို အားကိုးပြီး ကိုယ်တိုင်
က ဘာမှမကြိုးစားရင်တော့ ဘာမှ
ထူးခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“တင်ပါ။ တပည့်တော်

ကြိုးစားပါမယ်ဘုရား”

ငါးပါးသီလကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မဆုံး ရှိနေပါတော့တယ်။

“အေးကွယ်... ကြိုးလည်း

လုံအောင်ထိန်းတယ်။ တစ်နှစ်လောက်

ဂါထာမှာ အောက်ပါအတိုင်း

ကြိုးစားရမယ်။ ပြီးတော့ ငါးပါးသီလကို

အကြာမှာတော့ ကိုထွန်းခင် ထိငါးသိန်း

ဖြစ်ပါတယ်။

လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး လုံအောင်ထိန်းရ

ဆု ပေါက်ပါတယ်။ သင်္ဘောတစ်စီး

မယ်ကွယ်။ ကြားလား”

ဝယ်ပြီး မြို့တစ်မြို့နဲ့ တစ်မြို့ကို ကူးတို

(ဝေ အစိန္တယာ ဗုဒ္ဓါ

“တင်ပါ့ဘုရား”

(လိုင်းသင်္ဘော) ပြေးဆွဲပါတော့တယ်။

ဗုဒ္ဓ ဂုဏာ အစိန္တယာ

“ယုံ ယုံ ကြည် ကြည် သာ

ထိုလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သူကလည်း

အစိန္တယော

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပေတော့။ အကာကြီးဘဝ

နည်းတော့ ကိုထွန်းခင်စီးပွားရေးမှာ

ပသန္နနံ ဝိပါဏော ဟော

ထူးခြားလာပါလိမ့်မယ်”

အဆင်ပြေသထက် ပြေလာပါတော့

မမ အစိန္တယော)

“တင်ပါ့ ဘုရား”

တယ်။ စီးပွားရေး အဆင်ပြေလာပေမယ့်

အဲဒီနောက်မှာတော့ ကိုထွန်း

ကိုထွန်းကတော့ ဂါထာရွတ်ခြင်းကို

သတ္တဝါအပေါင်း အား

ခင်တစ်ယောက် ဘုန်းကြီးပေးသော

မရပ်။ ယုံယုံကြည်ကြည်ဖြင့် ဆက်ပြီး

ချမ်းသာ လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ

ဂါထာကို မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ပုံမှန်

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါတယ်။ ဂါထာပေးခဲ့

ဝတ်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါတော့တယ်။

သော ဘုန်းကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်

မိုးသောက်ထူး

မဂ္ဂဇင်း မန္တလေးဖြန့်ချိရေး

နဂါး

စာပေ

ယုံကြည်စွာရှုတ်ဆိုပွားများ

မောင်တည်တံ့(မြောင်းတွေ)

သုတ်မထီဆူးမငြိနိုင်သော ဂါထာတော်

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

ကျွန်တော်သည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံသား၊ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ မြောက် ဦးမြို့နယ်၊ မြောင်းဘွေမြို့နယ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး မလေးရှားနိုင်ငံတွင် ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုကျော်ကြာ Lodge Paradise Hotel နှင့် The Federal Hotel Kuala Lumpur တို့ အပါအဝင် La Bodega Spanish Pub နှင့် Souled Out Cafe & Bistro တို့တွင် Server, Security Guard, Captain နှင့် Red Chamber နှင့် Wagamama တို့တွင်လည်း ပြဿနာ ရပ်များကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း ပေးခဲ့ရ သည့် ဝန်ထမ်းကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ ဖူးပါသည်။ လုံခြုံရေးလုပ်စဉ်က တုတ်၊ စား၊ သေနတ်၊ သရဲမ၊ သရဲထီး များ၏ နှောင့်ယှက်၊ တိုက်ခိုက်၊ သတ်ပတ်၊ လုပ်ကြံမှုများကို ဤဂီလာ တော်များကို ရွတ်၍ အခက်အခဲ၊ အန္တရာယ်များကို သက်စွန့်ဆံဖျား တာဝန်ထမ်းဆောင်၊ ကျော်လွှားဖြေရှင်း ခဲ့ရဖူးပေသည်။

လည်ပင်းကို နောက်ကညစ်၍ လည်းကောင်း၊ အပြင်ဘက် အုတ် တံတိုင်းငယ်ကို အကွယ်အကာပြု၍

သေနတ်ဖြင့် ချောင်း၍ပစ်မည် ပြုလုပ် စဉ်၊ စားနှင့် တအားကုန်ထိုးမည် ပြုလုပ် စဉ် ရဲများ ကားပါကင်ထိုးရပ်မည် ကားတစ်စီး ဝင်လာခြင်း၊ အပြင်ဘက်မှ ကားပါကင်ကိုင်သည့် “ရွှေအ” လို့ ကျွန်တော်တို့ ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည့် လျှာခင်မပါ၍ စကားမပြောနိုင်သော “ဘအ” လေးက လာရောက် ကူညီ မောင်းထုတ်ပေးခြင်း၊ လူဆိုးလူသွမ်း အုပ်စုတစ်စုက ဟိုတယ်၏ စားသောက် ဆိုင်ဖြစ်သည့် Paradise Thai Restaurant တွင် နံနက်အာရုံတက်တွင် လာစားသည့် PR အရည်ခြုံများ၊ အလန်းယောင်းများလား မသိပါ။ လင်နဲ့လာပါလျက် Drink University Disco/ Club ဒစ္စကို၊ ကလပ် မှ Datuk တစ်ဦး (ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ပြည်တွင်းတော့ စည်သူဘွဲ့ရ၊ ရုပ်ချော ချော၊ ငွေပေါ် Boss လေးတစ်ဦး) နှင့် အိမ်သာနားတွင် အိမ်ကလီ၊ နယူး(ချူး) ကလီးယားလုပ်ပြီး အိမ်သာထဲထိ ဝင်သွားကြသည့်အတွက် လုံခြုံရေး ဝန်ထမ်းမှ သွားရောက်တားမြစ်သည်ကို မကျေနပ်၍ စားသောက်ခငွေကို အပြည့်

မပေးနိုင်သည့်အတွက် ဟိုတယ်သန့်စင် ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ပိုက်ဆံရှာကြတာ လေး စနစ် Datuk များရဲ့ အပျော်မယား တစ်ဆင့် မယားငယ် စသည်ဖြင့် လှုပ်ရှားခွင့် ရှာနေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ Supervisor/Leader မှ မဖြေရှင်းနိုင်သည့်အဆုံး Big Boss ကြီးကို ရှင်းရပါလေတော့သည်။ ဤတွင် ငယ်တစ်ဦး [Datuk ကို ခိုသိမ်း အိမ်သာနားလုပ်ခဲ့သူ] မှ ပိုက်ဆံ ငွေ (တကယ်တော့ မဖြည့်ပါ) ကို Boss ကြီးရဲ့ မျက်နှာပေါ်ထဲ ပစ်ပေါက်လိုက်လေတော့သည်။ ကြမ်း၊ လျှာကြမ်းနှင့် မလေး (မလေး) ဘာသာစကားနဲ့လည်း စိန်ခေါ်ပါသည်။ ဤတွင် ပတ်သက် လူမိုက်များ အယောက် ၄၀၊ ၅၀ ချက်ချင်းရောက်လာကြပြီး အသား အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျ ရိုက်နှက်ကြ တော့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်လည်း Federal Hotel Kuala Lumpur [Hotel] အတွင်းရှိ De International Irish Pub -----

www.burmeseclassic.com

ဘွင် အလုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်ကလည်း ရန် အကျိုးမျှော်၍ တိုက်တွန်းရေးသား လွန်ပြည်တော်ပြန်ပြတ်စွာတရားကြီး

အာ Low Yat Boycott တစ်ခု ဖြစ်ပေါ် ဦးဆောင်လိုက်ရပေသတည်း။

အနာရတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲ

လူ ၅ ယောက် (မလေးလူမျိုး ၅

ယောက်) ဝင်ရောက်လာပြီး သောက်ခ

သောက် ခံများ။ မုန့်များကို ရိုက်ချိုးမလို

ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုခဲ့ပါ

တော့သည်။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါ

တော်များကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပြီး “

ဘုရား” (အဖမ်းအဆီးအကြီးစား)

သို့က WP ရှိလိုက်၊ Refugee Card

သည်။ Community Card သာ

ခဲ့သည်အတွက်) ကြီးများကိုပါ

ကျော်လွှားအောင်မြင်၊ အဆင်ပြေ

သော် အကျိုးကျေးဇူးတရား

ရရှိခဲ့ပါသောကြောင့် မလေးရှား၊

တာတာ၊ ကျော်ဒန်၊ အမေရိကန်

ဘက် ချစ်သူငယ်ချင်း မြန်မာ

နှင့် မြန်မာပြည် တနံတလျား

သာကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူ

ပြည်သူလူထုအပေါင်းတို့အား

တရား၊ သဒ္ဓါတရား၊ မေတ္တာ

သန်စွာဖြင့် ရွတ်ဖတ်ကြပါ

ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိနိုင်သော

ဂါထာတော်

ပါသာဏာ သက္ခရာ စေတ၊

ကထာလာ ခါဏက —ကာ။

သဗ္ဗေ မဂ္ဂါ ဝိဝဇ္ဇန္တိ

ဂစ္ဆန္တေ လောက နာယကေ။

တေန သစ္စ ဝဇ္ဇေန၊

ဂမနံ မေ သမိဇ္ဈတု။

ကျည်မထွက်၊ လက်နက်တုံး

ဂါထာတော်

မာရာရိဗလဝိသတ္တာ၊

ကုဏ္ဍာ နာနာဝိဓယုဓာ။

လဇ္ဇမာနာညဝေသေန၊

ဝီန ပါဒါနတာ တဝ။

တေန သစ္စ ဝဇ္ဇေန၊

ပရိဝဇ္ဇန္တိ အာဂုဓာ။

၏ ဓမ္မခဏ်ဂါထာတော်

ဣတိပိ ဝိဇ္ဇကတ္ထယံ အနိစ္စံ၊

ဒုက္ခံ၊ အနတ္တံ။

သတ္တ ဗောဇ္ဈင်္ဂါ အဋ္ဌဂီကော

မဂ္ဂေါ စတုပဋ္ဌာနံ၊

သဗ္ဗဿ ဣန္ဒြော သဟဿ

သူရိယော။

ဩဝါဒေ နမော မေတ္တာနံ၊

ရာဘေယံ၊ စောရဘေယံ၊ ဥဒကဘေယံ၊

အဂ္ဂိဘေယံ၊ သတ္တဘေယံ၊ သဗ္ဗဘေယံ၊

ဇယော ဇယတု မင်္ဂလံ၊

အနိစ္စံ သင်္ခတံ ပဋိစ္စ သမုပ္ပန္နံ၊

ခယဓမ္မံ ဝယဓမ္မံ ဝိရာဂဓမ္မံ နိရောဓဓမ္မံ

ပဏ္ဍိတာ ခမန္တိ။

နမောတေ ဂါထာတော်

နမော တေ ဗုဒ္ဓ ဝိရတ္တု။

ဝိပ္ပမုတ္တောသိ သဗဏ္ဏမိ။

သမ္မာဓပ္ပဋိ ပန္နောသိ၊

တဿ မေ သရဏံ ဘဝ။

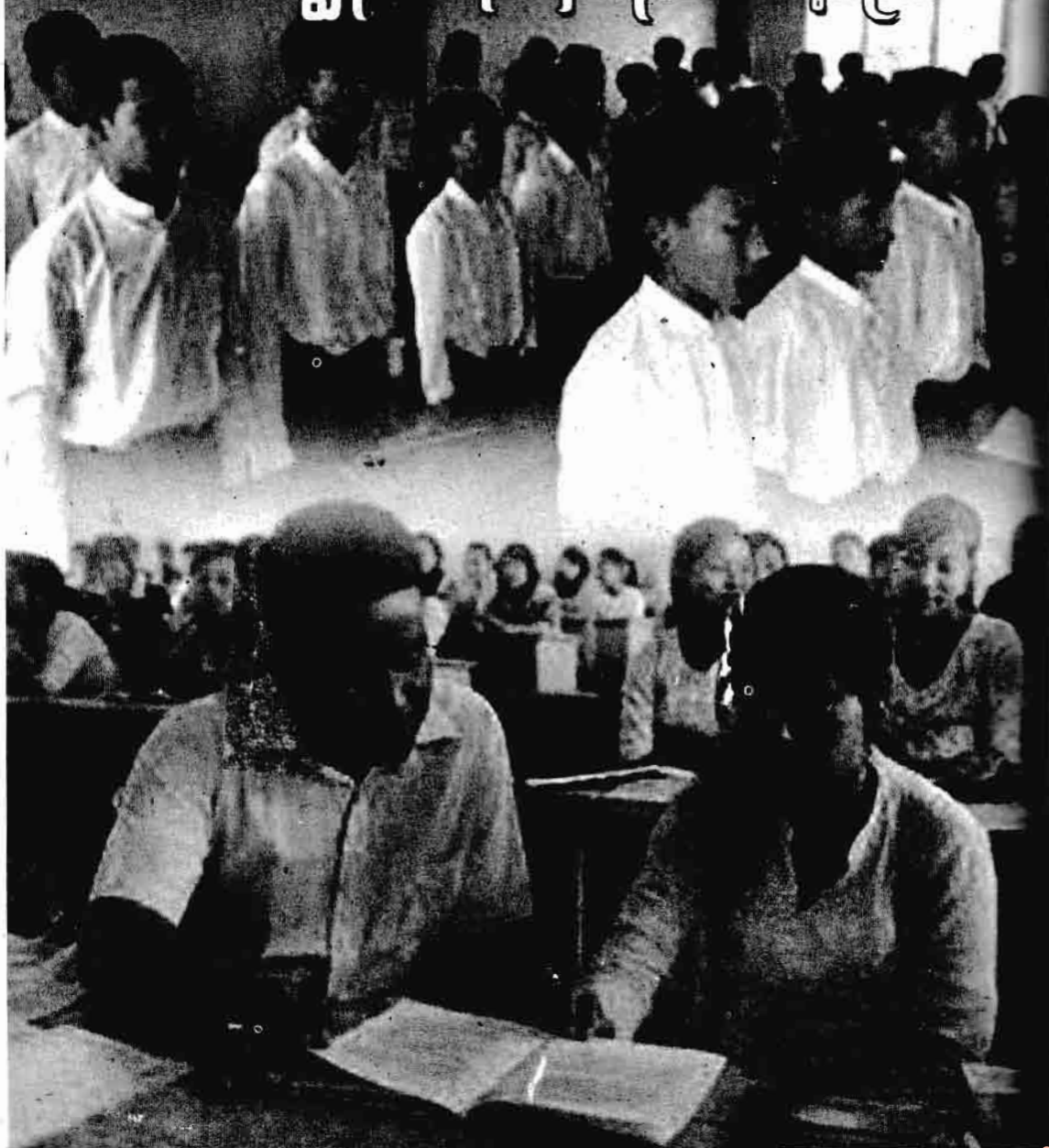
မောင်တည်တဲ့(မြောင်းဘွေ)

ကြိုးစားကြပါ

သောင်းစေဦး

ကျွန်တော် ၁၀၀ တန်းအောင်ခဲ့ရပြန်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

ဒီဆောင်းပါးလေးက မကြာခင် တန်းပြေမယ့်လူငယ်တွေအတွက် ညီငွယ်ပါသည်။	အဖေဘက်က အမျိုးတွေက ခေါ်ထား လိုက်ကြသည်။ အဖေ အမေနှစ်ယောက်ပါ။	သည်။ ညံ့တဲ့ကျောင်းသားကို ပိုပြီးဖိ သင်ပေး၏။
ကျွန်တော် ဘယ်လို ၁၀ နှစ် အောင်လာတာလဲဆိုတာ ပြောချင် ပါ။	အဘွားနဲ့အဒေါ်က ကျောင်း ထားပေးသည်။	၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော် အစိုးရစစ် သတ္တမတန်း အောင်ပါသည်။
ကျွန်တော် ဘယ်လို ၁၀ နှစ် အောင်လာတာလဲဆိုတာ ပြောချင် ပါ။	အသက် ၁၁ နှစ်မှာ လေးတန်းအောင်သည်။ အဲဒီမှာ ပညာ သင်ဆု Scholar ship ရသည်။	အဲဒီတုန်းက သတ္တမတန်းအောင်ရင် မူလတန်းပြဆရာနဲ့ အောက်တန်းစာရေး လုပ်လို့ရပါ၏။ ကျွန်တော်က သေးသေး ညှပ်ညှပ်၊ အသက်ကလည်း ၁၄ နှစ်မို့
ဒါအရင် ကျွန်တော့်အကြောင်း နည်းပြပါရစေ။	ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ ကျောင်းနေရသည်။ တစ်နှစ်တစ်တန်း မှန်မှန်အောင်ခဲ့သည်။	အစိုးရအလုပ်ဝင်လုပ်လို့ မရပါ။ ကြီးဒေါ် ကြီးက ကျောင်းသိပ်ပြီး မထားချင်ပါ။
ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမှာ ပညာ မရှိပါ။ စာကောင်းကောင်းမတတ် ရေးဖတ်မှတ်တွေပါပဲ။ ဘုန်းကြီး တော်တွေ များပါသည်။	အသက် ၁၂ နှစ်၊ ပဉ္စမတန်းအရောက်မှာ ကျွန်တော့် ချစ်တဲ့အဘွား ဆုံးသွား၏။ အဒေါ်ကြီးက ကျောင်းဆက်ထားပေးရာ စာသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းက မြို့ထဲမှာ ကုန်ခြောက်ဆိုင်လေး ဖွင့်ထား	ကျွန်တော်က သေးသေး အစ်မဝမ်းကွဲလိုပဲ ကျောင်းကထွက်ပြီး သူ့ဆိုင်လေးမှာ ကူလုပ်ချေချင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က စာတတ်ချင်တဲ့သူဆိုတော့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ တက္ကသိုလ် ဝင်တန်းထိ ကျောင်းနေပါရစေ။ တစ်နှစ်
ကျွန်တော်က သုံးနှစ်သားမှာ သုံးသည်။ သူများ သတ်လို တာတာ။ အမေက စာကောင်း မတတ်ရာဘူး။ ညီအစ်ကို	ကျွန်တော်က အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်နဲ့အတူ အဲဒီဆိုင်လေး ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရပါသည်။ ငါးတန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်ရပေမယ့် သူများတွေ	ထဲပါ။ မအောင်ရင် ကျောင်းထွက်ပြီး ခိုင်းတာလုပ်ပါမယ်ဆိုပြီး အာမခံတာနဲ့ မထားချင် ထားချင် ကျောင်းထားပေးပါ သည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကြီးဒေါ်ကြီးရဲ့ စီးပွားရေးက မကောင်းတော့ပါဘူး။
ကျွန်တော်က အလတ် သိပ်မကြာဘူး။ အမေက ညီကိုခေါ်ပြီး အောက်ပြည် မှာရှိတဲ့ သူ့အမျိုးတွေဆီ သွားသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ တုန်းက ဆရာတွေက အလွန်ကောင်းပါ	ကျွန်တော်က အစ်မဝမ်းကွဲ တစ်ယောက်နဲ့အတူ အဲဒီဆိုင်လေး ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရပါသည်။ ငါးတန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ စသင်ရပေမယ့် သူများတွေ လို ကျူရှင်မယူနိုင်ဘဲ ကျောင်းက သင်တာလောက်နဲ့ ပြီးခဲ့ရပါသည်။ အဲဒီ တုန်းက ဆရာတွေက အလွန်ကောင်းပါ	အတော်ဆုတ်ယုတ်နေပါပြီ။ ၁၉၆၀ မှာ ကျွန်တော်က

ကိုးတန်းရောက်သည်။

အဲဒီတုန်းက ၉ တန်းနဲ့ ၁၀ တန်း အတူတူပါ။ ရှစ်တန်းအောင်ရင် ၁၀ တန်းတန်းရောက်တာပါပဲ။ ခေါ်တော့ ကိုးတန်းလို့ခေါ်တာပေါ့လေ။ စာမေးပွဲ ဖြေတော့ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အစိုးရစစ် စာမေးပွဲပါ။

ကံဆိုးချင်တော့ဗျာ ကျွန်တော် ကိုးတန်းရောက်မှ အတူနေအစ်မက လင်နောက် လိုက်ပြေးပါရောလား။ အိမ် အလုပ်တွေ တစ်ယောက်တည်းဒိုင်ခံ ကျုံးရုံးလုပ်ရပါတော့သည်။ မနက် ဈေးသွား ဆိုင်ခင်းပြီးမှ ကမန်းကဟန်း ကျောင်းသွားရပါသည်။ လူကလည်း မသပ်မရပ်နဲ့ လူပျိုပေါက်ကလေးဘဝမှာ ခပ်နံ့ချာချာနဲ့ ကျောင်းတက်ရပါသည်။ ကျောင်းလည်း ခဏ ခဏ နောက်ကျန်။ ကျောင်းပျက်၏။ တစ်ခါတလေ ရေတောင် မချိုးနိုင်ဘူး။ ကျောင်းမမီမှာ စိုးလို့ ကျောင်းကို အပြေးအလွှားတက် ရတာ။ ကြာတော့ စိတ်ညစ်လာတယ်

ဗျာ

စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ စာကောင်း ကောင်း မကျက်နိုင်ဘဲ နှစ်ဝက် Mid Team စာမေးပွဲဖြေတာ ရှစ်ဘာသာမှာ ငါးဘာသာကျသွားပါလေရော။

အတန်းပိုင်ဆရာက စိတ် မကောင်းရှာပါ။

“ကောင်လေး စာတော်ချင်ရဲ့ သားနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ” လို့ မေးရှာပါ သည်။ သူက ကိုယ့်အပူ၊ ကိုယ့်ဒုက္ခမှ မသိဘဲလေ။

ဒီမှာ ပြောစရာတစ်ခုရှိပါသည်။ ကျွန်တော်က Ambitious ဖြစ်သူ။ အတော်ကြီးကျယ်ချင်တဲ့ ကောင်။ Popular လည်း ဖြစ်ချင်သူ။ ဒါပေမဲ့ လူက သေးသေးညပ်ညပ်။ စီးပွားရေး ကလည်း မဖူလုံ။ ကျောင်းဝတ်စုံတောင် ကောင်းကောင်း မရှိ။ ချစ်မယ့်သူ၊ အားပေးမယ့်သူကလည်း မရှိ။ အခေါ် ကြီးက အပျိုကြီးဆိုတော့ မချစ်တတ်။ စိတ်မထင်ရင် ဖိရိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီ တော့ ကျောင်းမှာ ခပ်ညံ့ညံ့ ခပ်ချာချာ ထဲမှာပါ၏။ အားကစားကလည်း ဘာမှ

မတော်ဘူးလေ။ ဘယ်တော်မှာမှ ကစားချိန်မှ မရှိတာ။ အားကစားပွဲ ဝယ်ဖို့လည်း ပိုက်ဆံက မရှိဘူး။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီလိုနဲ့ သီတင်းမကွင်း တစ်ရက်မှာ အတန်းပိုင်ဆရာက အတန်းကို ဆုရသူများစာရင်း ခြေ ရင်း ...

“သီတင်းကျွတ်ပြီးရင် ပွဲလုပ်မယ်။ အခုပြီးခဲ့တဲ့ စာမေးပွဲ Team က ဆုရတဲ့သူတွေ ကြေညာတာ။ ငါ့အတန်းက တစ် မှ။ မပါဘူးကွ။ ဆရာက ဆရာအသီး အတန်းသားတွေ သိပ်ဆုရနေတာ။ အဲဒီတော့ မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ စာမေးပွဲကြီးရှိတယ်။ ဆုရသူတွေကို အခု ဆုရသူ တစ်ပေါင်းတည်း ဆုပေးမယ်။ ကြိုးစားကြစမ်းပါကွာ”

လို့ စိတ်မကောင်း ဖြောရာသည်။ ကျွန်တော် အတန်း

ကျွန်တော် အလွန်ချစ်သည်။ စိတ်ရင်း
ဘေးရင်း အလွန်ကောင်း၍ ရိုက်တာ
ဘက်က လုံးဝမလုပ်တတ်သူ။ တပည့်
များကို နားလည် ပေးတတ်သူ။
ကျွန်တော်ကိုလည်း နားလည်သူ။

ဆရာကို ချစ်စိတ်နှင့်
ဘာသာ စာမေးပွဲကြီးတွင်ဆုရအောင်
သိပ်ပညာ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ပထမလွတ်သွားသည့် စာတွေ
ပြန်ကူးရသည်။ ကိုယ်ကျောင်းပျက်ရက်
သင်သွားတဲ့ သင်ခန်းစာတွေ။

ဒုတိယ အသည်းအသန်
တွေကျက်သည်။ လေးငါးရက် မအိပ်
ကျက်သည်။ စာမေးပွဲက အချိန်
တစ်ပတ်ပဲ ရသည်လေ။

တစ်ပတ် ပြည့် တော
ဘာသာ စာမေးပွဲကြီး ဖြေရရသည်။
နေ့ဖြေပြီး နောက်နေ့အမှတ်စာရင်း
ထုတ်သည်။ လူ ၃၀၀ ကျော်ဖြေကြခြင်း
ဖြစ်၏။

အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား
တစ်ကြီး ၁၀ တန်း သမားနှစ်ယောက်

က ပထမနေ့ဒုတိယ ရကြသည်။ သူတို့က
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေပြီး ၁၀ တန်း
တက်နေသူတွေ။ အသက် ၂၀ အရွယ်
တွေ။ ဘုန်းကြီးစာ၊ ဘုရားစာကျွမ်းသူ
တွေ။ ပရိတ်ကြီး ၁၁ သုတ် အလွတ်ရ
သူတွေ။ သူတို့သည် အမှတ် ၁၀၀
ပေးတာ ၉၀ ကျော်နဲ့ ပထမ၊ ဒုတိယ
ရသွားကြသည်။

တစ်ယောက်က ၉၈ မှတ်
တစ်ယောက်က ၉၂ မှတ်
သူတို့ပထမ၊ ဒုတိယ ရကြတာ

လူတွေ မအံ့သြပါ။

အဲ ... အံ့သြတာကတော့
ဘုရားရှိခိုးတောင် ကောင်းကောင်း
အလွတ်မရဘဲ ကျွန်တော်က တတိယ
ရသွားတာကိုပါ။ ကျွန်တော်က ၉၁
မှတ်နဲ့ တတိယဗျာ။

ဒီစာမေးပွဲမှာ ဆုရလိုက်တဲ့
အတွက် ကျွန်တော် အလွန်အားတက်
သွား၏။

“ငါကြိုးစားရင် ၁၀ တန်း
လည်း အောင်နိုင်တယ်။ ကြိုးစားမယ်”

ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်၏။ မကြိုးစား
လိုလည်း မရဘူးလေ။ ၁၀ တန်းက
ဒီတစ်နှစ်ပဲ ဖြေရမှာ။ ဒါ မအောင်ရင်
ကျောင်းထွက်ရမှာ။ အဲဒါနဲ့ ၁၉၆၀ ခုနှစ်၊
အောက်တိုဘာ သီတင်းကျွတ်ပြီးမှစ၍
ကျွန်တော် စာကျက်ပါသည်။ အဲဒီတုန်း
က ဖြေရမယ့် ဘာသာက ရှစ်ဘာသာ။

မြန်မာ
အင်္ဂလိပ်စာ ၁နဲ့ ၂
သင်္ချာ ၁ နဲ့ ၂
ပထဝီ
သိပ္ပံ
သမိုင်း။

ကျွန်တော့် စာကျက်နည်းက
တော့ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

(က) ၁၀ နှစ်စာ ၁၀ တန်းမေးခွန်း
တွေအားလုံး လိုက်ရှာသည်။

(ခ) ဘာသာရပ်အလိုက် အချိန်
ကန့်သတ်ကာ အရကျက်သည်။
အဲဒီမေးခွန်းတွေ ဖြေကြည့်သည်။

(ဂ) ကျက်၍ ရပြီးသားများကို
အခြား စာတော်သူများနှင့် ကျောင်းမှာ

ဆွေးနွေးသည်။

(ဃ) ကျွန်တော် ညံ့သော အင်္ဂလိပ် စာအတွက် ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ Private Study ကာလတွင် ပို့ချချက်များ သွားတက်သည်။ (ဆရာကြီးက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ၃၀ တန်းအောင်မယ်ထင်တာ။ လူတွေလာတက်ကြဟုဆိုကာ ဖေဖော်ဝါရီတစ်လလုံး အင်္ဂလိပ်စာ သီးသန့် ပို့ချပေးပါသည်။ အထူးသဖြင့် English II ပါ။)

(င) Student Own, Student Review စာစောင်တွေဝယ်ဖတ်သည်။ English I အတွက် အဖြေတွေကို အလွတ်ကျက်သည်။ ရေးဖြေသည်။ ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ စာအုပ်တွေက Round The world in eighty days နဲ့ Terasure island ဤသို့ဖြင့် ကျက်စာများအား အောက်တိုဘာ၊ နိုဝင်ဘာ၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ငါးလခန့်အား နေ့မှအားညမနား သူရဲစီးသလို စာကျက်သည်။ ညရုစ်နာရီကိုးနာရီမှ မနက် မိုးလင်းခါနီးတိုင်တော့

၏။

ဒါကိုမြင်သည့် ကြီးဒေါ်ကြီးက “ငါ့တူ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မင်းရှားသွားဦးမယ်။ နေ့တိုင်း ညလုံးပေါက်တော့ စာမကျက်ပါနဲ့ကွယ်”

ဟု တားတော့၏။ ကျွန်တော်သည် သင်္ချာညံ့သူ ဖြစ်သည်။ ၁၀ တန်းသင်္ချာမေးခွန်းတွေ တွက်ကြည့်ရာ မတွက်နိုင်၍ ကျွန်တော့် သင်္ချာငယ် ဆရာထံသွားပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောကာ အကူအညီ တောင်းရ၏။

သူက J.A.T သင်္ချာဆရာ၊ သင်္ချာကျူရှင်လည်း ဖွင့်ထားသူ။ “ဟေ့ကောင်၊ ငါက မအားဘူးကွ။ မနက်ကျူရှင်ပြရ၊ ညနေလည်း ကျူရှင်ပြရနဲ့”

ဟု ဆိုလေတော့သည်။ “လုပ်ပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ၁၀ တန်းအောင်ချင်လွန်းလို့ပါ” ဟု ဒေသဝပ်တူးတောင်းပန်ရာ တပည့်ဟောင်းလေးကို ကြည့်ပြီး ဆရာ

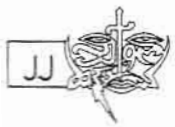
က သနားသွားသည် ထင်၏။

“ကဲ ဒီလိုလုပ်ကွာ၊ မင်းညည်းငါ့အိမ်လာအိပ်”

ဟု ပြောတော့၏။ ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် သူ့အိမ်

မိုင်ကွာပါသည်။ အဲဒါကို နေ့တိုင်း ခြေလျင် ကျိတ်ရသည်။ သူ့အိမ် ညခုနစ်နာရီခန့် ရောက်သည်။ ကျောင်းပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်မှ သင်္ချာအပုဒ် အနီးတွက်ရသည်။ ကိုးတန်း သင်္ချာမဟုတ်ဘဲ ခပ်လွယ်လွယ် ရှစ်တန်းသင်္ချာပါ။ တုတ်ပြီးရင် ထားခဲ့ရ၏။ နောက်နေ့တုတ် ဆရာက စစ်ပြီး ပြန်ပေးသည်။ မှားတုတ်ထားတာတွေ တွေ့ရင် ပြန်ရှင်းပြထားသည်။

ရှစ်တန်းသင်္ချာတစ်လေး တွက်ပြီးနောက် ကိုးတန်းသင်္ချာ တွက်ရသည်။ ဇန်နဝါရီ၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ နှစ်လခန့် ညအိပ်သင်္ချာတွေ တွက်သည့်အခါတွင်မူကား ဆရာက “ဟေ့ကောင်ရေ၊ မင်းအောင်ပါပြီကွာ။ မလာနဲ့တော့ ကျန်တဲ့ကလေး

တွေပြန်ကျက်”

ဟု ပြောတော့၏။

ဒီလိုနှင့် ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းကြီး ဝင်ဖြေခဲ့ရာ ကျွန်တော် Hight School Final ရော Matric ရော စာမေးပွဲကြီး နှစ်ခုလုံးကို One Stroke နဲ့ အောင်ခဲ့ပါသည် ခင်ဗျား။

ထိုစဉ်က Matric အောင်ချက်

အလွန်နည်းပါးသည်။ ၂ ရာခိုင်နှုန်း သာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့လေးက ၃၀၀ ကျော်ဝင်ဖြေရာ ခုနစ်ယောက်

သာ အောင်ပါသည်။ အောင်ချက်အလွန် နည်း၍ အစိုးရမှ Supplementary ထုတ်ပေးရာ နောက်ထပ် လေးငါးဆယ် လောက် ထပ်အောင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှင့် ကျွန်တော်တို့ တစ်တန်းကွာ သွားပါသည်။ သူတို့က ဇူလိုင်/ဩဂုတ် မှ အောင်စာရင်းထပ် ထွက်ရာ တက္ကသိုလ်ကို နေက်နှစ်မှ တက်ရပါ တော့သည်။

အထက်ပါအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ သလဲဆိုတာကို ရေးပြခြင်းပါ။ ၁၀ တန်း

အောင်ဖို့ကတော့ ကျူရှင်တွေ၊ ဘာတွေ ထက် ဇွဲနဲ့ကြိုးစားမှုကတော့ ပိုလိုပါသည် ဟု လူငယ်များကို ပြောပါရစေ။ ကျွန်တော်သည် ကျောင်းစနေစဉ်ကစပြီး ဘွဲ့ရသည်အထိ ဘာကျူရှင်မှ မနေခဲ့ဖူး သလို၊ စာမေးပွဲလည်း တစ်ခါမှ မကျခဲ့ ဖူးပါ။ အသက် ၁၆ နှစ် ၁၀ တန်းအောင် ၍ အသက် ၂၀ တွင် ဘွဲ့ရပါသည်။

လူငယ်များ အတုယူနိုင်ကြပါ

စေ။ ၊

သောင်းစဉ်း

လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်း
ရန်ကုန်ဖြန့်ချိရေးနှင့် အထူးကိုယ်စားလှယ်

စောဦး

စာပေ

၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဗဟုသုတရကြစေဖို့

သရဖူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)

တော်ဝင်သုပ္ပာ

တစ်နည်းအားဖြင့် တော်ဝင်သူ ဆိုခြင်းက မိမိလင်သားအပေါ်
 တော်တည့်မွန်မြတ်သည်ဟု ချီးကျူးထောပနာ ပြုခြင်းခံရသော
 သဘောပင် ဖြစ်စေ၏။

မြန်မာလူမျိုးတွေ အများစု	သဘောပင် ဖြစ်စေ၏။	မိန်းမမြတ်များ ဖြစ်၏။
သားသောအကြောင်းအရာကလေး	တကယ်တော့ လင်သားအပေါ်	အမရာသည် မဟာနိပါတ်
အောက် ရှိပေသည်။ အဲဒါတော့ တချို့	သစ္စာရှိသည်။ မေတ္တာရှိသည်။ မြတ်နိုး	တော်လာ မဟာဥမင်ဇာတ်၊ မဟော်သဇာ
အမျိုးသမီးများကို တော်ဝင်သူ	စုံမက်၍ ချစ်ခင်ကြင်နာယုယသည်	မှ အလောင်းတော် ပညာရို
လေးဝ ဝင်သူ)ဟု သုံးနှုန်း၍	ဆိုပါစို့။ အမှန်တော့ ၎င်းတော်ဝင်သူ	မဟော်သဇာ၏ ဇနီးဖြစ်၏။ သူသည်
သေချာကာ တင်စားပြောဆိုသော	မိန်းမမြတ်လေးဦးသည် ရှေးတုန်းက	ပညာအရာ၌ အမြင်ကျယ် ပုံ၊
ပင် ဖြစ်ပါသည်။	တကယ်ပင် အထင်အရှားရှိခဲ့ပေ၏။	လင်ယေကျ်းအပေါ်ဝယ် သစ္စာရှိပုံ၊
တစ်နည်းအားဖြင့် တော်ဝင်သူ	သူတို့တွေကတော့ ...	ပေါ်ပေါက်လာသော ပြဿနာအလုံးစုံကို
ဆိုခြင်းက မိမိလင်သားအပေါ်	(အမရာ၊ ကိန္နရီ၊ မဒ္ဒိ၊	ဉာဏ်ဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ပုံများကို ၎င်းတော်
တည် မွန် မြတ် သည် ဟု	သမ္ဘူလ)ဆိုသော သူများပင် ဖြစ်ပေ၏။	တွင် တွေ့ရပါသည်။
ထောပနာ ပြုခြင်းခံရသော	သူတို့သည် ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်မှ	ကန့်ရီသည် ပထိဏ္ဍလာ

နိပါတ်တော်လာ (စန္ဒကီရိဇာတ်မှ
အလောင်းတော်သည် ဗာရာဏသီပြည်
ရှင်၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၏ မြားအော်ကြောင့်
မိန်းမောနေစဉ် မင်းက မိမိ၏
မိဖုရားအဖြစ် လက်ခံရန် မြူဆွယ်သော်
လည်း လင်အပေါ် သစ္စာတရားမပျက်
သော စန္ဒကီရိသည် မွန်မြတ်သော
မေတ္တာစေတနာကြောင့် သိကြားမင်းက
နေ စန္ဒကီရိရာကို ရေစင်သွန်းလောင်းပေး
မှုကြောင့် မြားဆိပ်ပြယ်ပြီး အသက်ချမ်း
သာခွင့်ရသွားသော ဇာတ်တော်ဖြစ်ပြန်၏။

မဒ္ဒိ ဆိုတာကတော့ မဟာ

နိပါတ်တော်လာ ဝေဿန္တရာဇာတ်တော်မှ
ဝေဿန္တရာမင်းကြီး၏ ဇနီးဖြစ်လေသည်။
မင်းကြီးသည် ဝက်ပါတောင်သို့ ပြည်နှင့်
ဒဏ်ပေးခံရသော်လည်း တရားရှာဖွေနေ
သော ခင်ပွန်းသည်ထံ လိုက်ပါ၍ ပြုစု
လုပ်ကျွေးသောသူ ဖြစ်၏။ ဆင်းရဲအတူ
ချမ်းသာအမျှ ခံစားနိုင်သော ဇနီးသည်
ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအခါ (သမ္ဘူလ)

အမျိုးသမီးကလည်း တိသနိပါတ်တော်

သတ်သူနှင့်

တူသောမယား၊

ခိုးသူနှင့်တူသော မယား၊

အရှင်နှင့်တူသော မယား

တို့သည် ငရဲ၌ကြစေကုန်၏။

ထိုမှတစ်ပါး

တခြားလေးယောက်

ကုန်သော မယားတို့သည်

နိမ္မာ၊ နရတိ၊ နတ်ပြည်၌

ဖြစ်ကုန်စေ၏ဟုပင်

မြတ်ဘုရားမှ

ထပ်မံမိန့်ဆိုပြန်သေး၏။

လာ သမ္ဘူလဇာတ်မှ ဗြဟ္မဒတ်မင်း
သားသောတ္ထိသေန၏ ဇနီးဖြစ်၍
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကုဋ္ဌနုနာစွဲသဖြင့်
တိုင်းပြည်မှ တောသို့ နှင်အထုတ်
သော်လည်း လင်ဖြစ်သူနှင့် အတူ
တောသို့လိုက်ကာ လင်ကို ပြုစုလုပ်
သုဖြစ်၏။ နောက်တော့ ...

သမ္ဘူလ၏ သစ္စာစကားကြောင့်

သောတ္ထိသေနကုဋ္ဌနုနာပျောက်
ရလေ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူတွင်
စက်ဆုတ်ဖွယ်ကောင်းသော
စွဲကပ်နေပေမယ့် မစွန့်ပစ်ဘဲ
အတူ ချမ်းသာအမျှ ပေါင်းဖက်လုပ်
သုပင် ဖြစ်စေပြန်ပါ၏။ ဓါကြောင့်

၎င်းမိန်းမလေးဦးကိုပင်

အခါကစ၍ တော်ဝင်ဇနီးမ
ပတ်သက်လာလျှင် အမွန်အခြင်
ထား၍ နှိုင်းယှဉ်မဲ့သူများအဖြစ်
ငါးဆယ်ဇာတ်တော်မှာ ပါဝင်တာ
ရပါသည်။

ထိုအခါ (တိဏ္ဍိလ)

ပဒုမဝင်္ဂလာ) သုဇာတာဇာတ်

မယားအပြား (ခုနစ်ပါး) အကြောင်းကို
အမိပွယ်ဖွင့်ဆိုထားပြန်ပါ၏။

အနာထဝိတ်သူဌေး၏ ချွေးမ
အနွယ်သူဌေးသမီး။ ဝိသာခါ၏ ညီမ၊
သုတတာကို အကြောင်းပြု၍ ဗုဒ္ဓဘုရား
ဟောလေ၏။

သုတတာ ... ယောက်ျားတို့၏
မယားသည် ခုနစ်ယောက်ရှိကုန်၏။ ၎င်း
အနွယ်ယောက်တို့တွင်လည်း သင်သည်
ဘယ်မယားမျိုး ဖြစ်သနည်းဟု
အမေးတော် ရှိတဲ့ အခါမှာတော့
သုတတာကလည်း ...

ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော
အရှင်ဘုရား။ အကျဉ်းအားဖြင့်
သောအပ်သော တရား၏အနက်ကို
အကျယ်အားဖြင့် အကျွန်ုပ်မသိနိုင်ပါ
ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အရှင်ဘုရားမှ
သောပေးတော်မူပါ ဘုရား။

ထိုသို့ သုတတာမှ တောင်းဆို
သောအခါမှာလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား
သောကြားပေးတော်မူလေ၏။

၁။ အကြင်မယားသည် တစ်ပါး
သော ယောက်ျားတို့၌
တပ်စွန်း စီးပွားမဲ့ကို အလိုရှိ
၏။ ဥစ္စာဖြင့် ဝယ်အပ်သော
ကျွန်ကဲ့သို့ မထိမဲ့မြင်ပြု၏။
သတ်အံ့သောငှ လုံ့လပြု၏။
ဤသို့ သဘောရှိသော မယား
ကို သတ်သူနှင့် တူသော
မယားဟူ၍ ဆိုအပ်ပေ။
(ဝဓက ဘာဂိယ)မည်၏။

၂။ အကြင်မယားသည် လယ်
လုပ်ခြင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်းကို
ပြု၍ ရ၏။ ထိုဥစ္စာကို
အနည်းငယ်မျှသော်လည်း
ခိုးယူခြင်းငှာ မယားသည်
အလို ရှိ၏။ ထိုမယားကို
ခိုဆူနှင့်တူသော မယားဆို၏။
(စောရိ ဘာဂိယ)မည်၏။

၃။ အကြင်မယားသည် အမှုလုပ်
လေ့လျှင် ပျင်း၏။ အစားကြား
၏။ ကြမ်းကြုတ်၏။ အမျက်
ထွက်တတ်၏။ မကောင်း

စကားဆိုတတ်၏။ လုပ်
ဆောင် ကုန်သောသူတို့ကို
နှိက်စက်၍ ဆိုတတ်၏။
ထိုသို့သဘောရှိသော မယား
ကို အရှင်နှင့် တူသော
မယားဟူ၍ ဆိုအပ်၏။
(အယျာဓိယ)မည်၏။

၄။ အကြင်မိန်းမသည် ခပ်သိမ်း
သော အခြင်းအရာအားဖြင့်
လင်၏ အကျိုးစီးပွားကို
အလိုရှိ၏။ အမိသည် သားကို
စောင့်သကဲ့သို့ လင်ကိုစောင့်
၏။ လင်သည် ဆည်းပူးသော
ဥစ္စာကိုစောင့်၏။ ထိုသို့
သဘောရှိသော မယားကို
အမိနှင့်တူသော မယားဟူ၍
ဆိုအပ်၏။ (မာတာဘာဂိယ)
မည်၏။

၅။ အကြင်မိန်းမသည် နမကြီး
နမငယ်သည် မောင်၌ ရှိသေ
ခြင်း ရှိသကဲ့သို့ မိမိလင်၌
ရှိသေခြင်း ရှိ၏။ လင်၏

၆။

၇။

အလိုသို့လိုက်၏။ ထိုသို့
သဘောရှိသော မယားကို
နမနှင့်တူသော မယားဆို၏။
(ကြနိဋ္ဌ ဘရိယ)မည်၏။
အကြင်မယားသည် လင်မြင်
လျှင် ကြာမြင့်စွာသော
ကာလမှလာသော အဆွေ
ခင်ပွန်း မြင်သလို ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ ရှိ၏။ သီလနှင့်
ပြည့်စုံ၏။ လင်ကို လုပ်ကျွေး
တတ်၏။ ထိုသို့ရှိသော
မယားကို အဆွေခင်ပွန်းနှင့်
တူသော မယားဟူ၍ ဆိုအပ်
၏။ (သီခီဘရိယ)မည်၏။
အကြင်မယားသည် မိမိ
လင်သည်က သတ်ခြင်းအော်
ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်သည်
ရှိသော လင်အား အမျက်
မထွက် သည်းခံ၏။ လင်၏
အလိုကိုလိုက်၏။ ထိုသို့
သဘောရှိသော မယားကို
ကျွန်နှင့်တူသော မယားဟူ၍

ဆိုအပ် ကုန်၏။ (ဒါသိ
ဘရိက) မည်၏။
ဤသို့ မယားခုနစ်ပါးကို
မြတ်ဘုရားမှ သုတတာအား ဟောကြား
တော်မူပေးခဲ့သည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါမှာ
သတ်သူနှင့်တူသော မယား၊
ခိုးသူနှင့်တူသော မယား၊ အရှင်နှင့်တူ
သော မယားတို့သည် ငရဲ၌ ကြစေကုန်
၏။ ထိုမှတစ်ပါး တခြားလေးယောက်
ကုန်သော မယားတို့သည် နိမ္မာ၊ နရတိ၊
နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကုန်စေ၏ဟုပင်
မြတ်ဘုရားမှ ထပ်မံမိန့်ဆိုပြန်သေး၏။
ထိုအခါ တော်လေးဝ
ဝင်သော မယားတို့သည် အဘယ်ကြောင့်
တော်လေးဝ ဝင်ရကြောင်းကို စာဖတ်သူ
တို့ မြင်သာသိသာစေနိုင်ပါ၏။ ထိုစဉ်
အခါ မိန်းမကောင်းတို့၏ လက္ခဏာ
ငါးပါးဆိုတာက ရှိပါသေး၏။ ဒါလည်း
တော်ဝင်မိန်းမယားအဖို့ ၎င်းအင်္ဂါရပ်တွေ
နှင့်ပြည့်စုံနေမှာ အမှန်ပါ။ အဲဒါတွေက
တော့ ...

အဆင်းအရေ ချောမွေ့ခြင်း
အရွယ်၏ကောင်းခြင်း။
အသားနူးညံ့ခြင်း။
အချိုးအဆစ်ပြေပြစ်ခြင်း။
ဆံပင်၏ကောင်းခြင်း။
ဆိုပါစို့။
တစ်ဖန် မိန်းမအမျိုးအစား
မျိုးကို ကုတ္တိ၊ သျှတ္တရကျမ်းက ပြဆို
ပြန်သေး၏။ အဲဒါတွေကလည်း
(ပဒ္မုမ္ပနီ၊ သင်္ခရနီ၊ စိတ္တဇ
ယတ္တနီ) တို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။
၁။ ပဒ္မုမ္ပနီ မိန်းမသည် အသား
ဖြူ၏။ ကောင်းခြင်းငါးကြောင်း
ပြည့်စုံ၏။ အနံ့ကား ကြည်
ပန်းရနံ့ကဲ့သို့ ရှိ၏။ အသား
ချို၏။ သွားလာခြင်း
စက္ကငှက်ကဲ့သို့ သွားလာ၏။
ဆင်၏ကြည့်ခြင်းကဲ့သို့
၏။ အသံကလည်း ကရင်
ငှက်ကဲ့သို့ ချိုသာ၏။
၂။ သင်္ခရနီ မိန်းမသည် အသား
မည်း၏။ အနံ့ကား ငရဲ

ပန်းရန်ကဲ့သို့ ရှိ၏။ အရသာ ၂။

ချဉ်၏။ သွားလာခြင်းက

ဟင်္သာငှက်လို သွား၏။ ကျား ၃။

လိုကြည့်၏။

စိတ္တရနီ မိန်းမတို့သည် ၄။

အဆင်းရွှေ၏။ အနံ့ကား ၅။

ကျင်ငယ်ရေကဲ့သို့ နံ၏။

အသားဖန်၏။ ဒိန်ညှင်းငှက် ၆။

လို သွား၏။ ကျီးလို ကြည့်၏။

ဟတ္ထနီ မိန်းမတို့သည် ၇။

အဆင်းနီ၏။ အနံ့ကား ငါး

အနံ့နံ၏။ အသား စပ်၏။ ၈။

သွားလာခြင်းက ဆင်လို

သွားလေ၏။ ယစ်ငှက်လို ၉။

ကြည့်၏။

ထိုအခါမှာ မတို့ ပျက်စီးခြင်း ၁၀။

အကြောင်းတရား ၁၅ ပါးဆိုတာက

ပြန်သေး။ အဲဒါတွေကတော့ ...

မတို့ပျက်စီးခြင်း အကြောင်း ၁၁။

၁၅ ပါး။

ကို ယုံ သဘောအတိုင်း ၁၂။

လွတ်လပ်စွာနေခြင်း။

ပွဲလမ်းသဘင်မှာ ယောက်ျား ၁၃။

တွေနှင့် ရောနှောခြင်း။

မိန်းမတို့ကူခြေမစောင့်စည်း ၁၄။

ခြင်း။

သူတစ်ပါးရပ်ရွာနေခြင်း။ ၁၅။

အကျင့်ပျက် မိန်းမတို့နှင့်

ပေါင်းဖက်ခြင်း။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း

ပျက်စီးဆုတ်ယုတ်ခြင်း။

လင်ယောက်ျားတို့ အိုမင်း

ရင့်ရော်ခြင်း။

လင်တူမိန်းမတို့၌ မနာလို

ခြင်း။

လင်ယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာနေရ

ခြင်း။

အရက်သေစာ သောက်စား

ခြင်း။ လောင်းကစားမှု ပြု

ခြင်း။

မသူတော် လူတို့နှင့်ပေါင်းဖက်

ခြင်း။

လင်နှင့်ကွဲခြင်း။ အလည်လွန်

ခြင်း။

အအိပ်ကြီးခြင်း။ သူများအိမ်မှာ

အိပ်ခြင်း။

ယောက်ျားတကာနှင့် ဆက်ဆံ

ပေါင်းသင်းခြင်း။

ကာမဂုဏ်မူပြုသော လင်

ယောက်ျား မရှိခြင်း။

ထိုအချက်တွေကို ရှောင်ကျဉ်

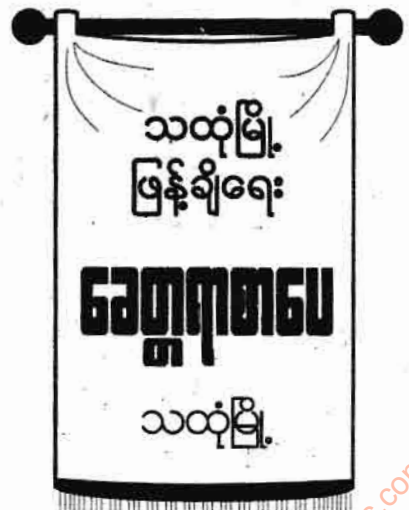
မှသာ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော မိန်းမဖြစ်

နိုင်ပါ၏။

ပြန်လည်စုစည်းတင်ပြသည်။

ဆန္ဒနှင့်ဘဝတူညီမျှပါစေ။

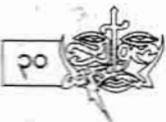
သရဖူသန်းအောင်(မော်ကျွန်း)

ဖြစ်ရပ်မှန်သော ပရလောက

၆၃၀

တောင်ငူမြို့ပေါ်တော်မူဘုရားမှ ဥစ္စာစောင့်မဝင်းလှ

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေတဝါဒီလ ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

ဝင်းမြ . . . နင်တို့ကို ငါ အတန်တန် မှာထားခဲ့တယ်နော်။

ခု ဝင်းလှမှာ ရည်းစားရနေပြီ။ အဲဒါ နင်တို့ သိလား။

အေး . . . ဒီအခြေအနေလောက်နဲ့ မရပ်ရင်

ခုချက်ချင်း ဝင်းလှကို ငါ ပြန်ခေါ်သွားမယ်။ ကြားလား . . .

“နင်တို့ ဆီမှာ ဒီကလေးကို
ခဏအပ်ထားခဲ့မယ်။ သေသေချာချာ
ဂရုစိုက်ပါ။ နင်တို့အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးလည်း
ဒီထက်ပိုပြီး တိုးတက်ကောင်းမွန်လာ
လိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ဒေါ်ဝင်းမြတစ်ယောက်
အိပ်မက်မှ လန့်နိုးခဲ့သည်။ သူမအား
အိပ်မက်ထဲတွင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့်
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်မှ လာရောက်
ပြောကြားခြင်း ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ
အိပ်မက်အား တောင်စဉ်ရေမရ စဉ်းစား

နေရင်း ညောင်ပိုင်ဘုရားမှ အုန်းမောင်း
ခေါက်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။
“ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်၊ ဒေါင်”
နံနက်လေးနာရီရှိပြီပို့ သူမ၏
ယောက်ျားနှင့်သားနှစ်ယောက်အားနှိုး၍
ခြံထဲဆင်းခိုင်းပြီးလျှင် ထမင်းဟင်းစ၍
ချက်ပြုတ်ရတော့သည်။ သူတို့ မိသားစု
၏ ဝင်ငွေကိုကား ခြံထွက်သီးနှံရောင်းချ
ခြင်းမှ ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သူ ဦးအောင်လှသည်
နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ အလုပ်ထွက်လုပ်လေ့

ရှိသည်။ ခုချိန်တွင် သားအကြီး
မောင်သာလှသည် နှစ်တန်းကျောင်းသား
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ညီငယ်အောင်ဝင်း
ကား သုံးနှစ်သားအရွယ် ရှိနေပြီ။
သို့နှင့် အလုပ်ကိုယ်စီလုပ်ကိုင်
၍ ပြီးသောအခါ မိသားစုထမင်းစိုင်းကို
စတင်ဆင်နွှဲကြတော့သည်။ ဆင်းရဲသော်
လည်း အလွန်စည်းလုံးလွန်းသော
မိသားစုလေးဖြစ်၍ ဒေါ်ဝင်းမြသည် သူ၏
ထူးခြားသော အိပ်မက်အကြောင်းကို
သူမ၏ အမျိုးသားအား ပြောပြလေတော့

သည်။ သို့သော်လည်း အိပ်မက်က အိပ်မက်ပါပဲ။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နှင့် ပင် ထုံးစံအတိုင်း မိသားစုဘဝကို ကြိုးစားပမ်းစား ရန်းကန်ရမြဲပင်။

“မမြဝင်း။ ဒီကလေးကို ဘယ်သူနဲ့မှ မပေးစားရဘူးနော်။ ဂရုစိုက်ပါ။ မဟုတ်ရင် နင်တို့ကို ကောင်းကောင်း အပြစ်ပေးရလိမ့်မယ်”

ထိုနေ့ကား အရင်အိပ်မက်ပေးပြီးသောအချိန်တွင် အပြင်၌ပင် အဆိုပါ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နဲ့ အဘိုးအိုကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ထိုထူးဆန်းသော အိပ်မက်အား မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်၍ပင် မရတော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့ညနေခင်းတွင် ဦးအောင်လှ ခြံထဲတွင် အုန်းပင်ပေါက်စိုက်ရန် မြေတူးရာတွင် မြေကျင်းထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားတွေ့ခဲ့ရတော့သည်။ ထိုအပြင် မဝင်းမြတွင်လည်း ကိုယ်ဝန်သုံးလရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

xxx

“ဟေ့ ... မိန်းကလေးဟဲ့။ အောင်လှရေ ... နင့်မိန်းမ အခုမွေးတာ မိန်းကလေးဟဲ့။ ဝဝကပ်ကပ်နဲ့ ချစ်စရာလေးဟယ်” မဝင်းမြ၏ ကိုယ်ဝန်သည် ကိုးလပြည့်ခဲ့၍ ယခု ဆယ်လအထဲတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား မွေးဖွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ အမည်ကိုပင် အမိအဖနှစ်ယောက်စလုံး၏ အမည်များ ပါဝင်စေရန် မဝင်းလှဟု အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။ အမည်နှင့် လိုက်ဖက်အောင်ပင် အသားအရေ ဝင်းဝါ စိုပြည်၍ ရှုချင်စဖွယ်လှပနေတော့သည်။ သူမအားမွေးဖွားချိန်မှစ၍ သူတို့ မိသားစု သိန်း ၂၀ ထိဆု ပေါက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူမတို့ မိသားစုသည် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တစ်မိသားစုလုံးက မဝင်းလှအပေါ် အင်မတန်ချစ်ခင်ကြလေသည်။ သူမအသက်ခြောက်နှစ်ပြည့်သောအခါ ကျောင်းစတင်ရတော့သည်။ ကျောင်းစာဘက်မှာလည်း အင်မတန် ထူးချွန်ပြောင်

မြောက်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကျောင်း၌ အဆင့်တစ်မှတ်ပင် မဆင်းခဲ့ပေ။ သူမသည် ငယ်စဉ်ကပင် အဝါရောင်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့သည်။ အဝါရောင်နှင့်အတော်ပင် လိုက်ဖက်သူ ဖြစ်သည်။ ချောချောလည်း ချောလှသူမို့ တစ်ကျောင်းလုံး၏ အချစ်တော်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကား တောင်ငူမြို့၊ အမှတ် (၂) အမျိုးသားကျောင်းတော်ကြီးတွင် တက်ရောက်ခဲ့ကြသူများပင် ဖြစ်သည်။

သူမသည် ဆံပင်အရှည်ကို မြတ်နိုးသည်။ ထို့ကြောင့် သူမ၏ ဆံပင်သည် ဒူးကောက်ကွေးအထိပင် ရှည်လျားခဲ့သည်။ သူမ အရွယ်ရောက်ချိန်တွင် လိုက်၍ပိုးပန်းကြသော ကျောင်းသားအတော်များများ ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်နှင့် အဘိုးကြီးမှ မည်သူနှင့်မှ ပေးစားခြင်း မပြုရဟူသော မှာထားချက်အရ မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်လည်ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ခုချိန်တွင် သူမ၏ အစ်ကိုနှစ်ယောက်

မှာ ဘွဲ့ရပြီး၍ လုပ်ငန်းခွင်သို့ပင်
ခင်ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သူမသည်
သည်း တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်
ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်တွင် သူမထံတွင်
အချစ်စိတ်တို့ ပွင့်ဖူးဟုခံချေပြီ။ မိဘ
နှစ်ဦးကို မောင်နှမတို့မှ ရည်းစားမထား
မိ ခြေကြားခွဲသော်လည်း နှလုံးသားက
ခြေမရတော့ချေပြီ။ သူမနှင့် မေဂျာတူ
သောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်
ခဲ့သည်။

ဝင်းမြ . . . နင်တို့ကို ငါ
အတန်တန် မှာထားခဲ့တယ်နော်။ ခု
လူမှာ ရည်းစားရနေပြီ။ အဲ့ဒါ နင်တို့
အေး . . . ဒီအခြေအနေလောက်
ရပ်ရင် ခုချက်ချင်း ဝင်းလုကို ငါ
အေးသွားမယ်။ ကြားလား . . .”

“မ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မရဲ့ သမီး
ပြန်မခေါ်သွားကြပါနဲ့”

“ဟဲ့ . . . ဝင်းမြ၊ ဘာတွေဖြစ်
တာနဲ့ ဘာ အိပ်မက်ဆိုးတွေ
ဖြစ်ပြီလဲ”

“ကိုအောင်လု၊ ဒီတစ်ခါ

အိပ်မက်က အတော်လေးကို ဆိုးနေပြီ။
သမီးဝင်းလုမှာ ရည်စားရနေပြီတဲ့။ အဲ့ဒါ
ဒီအနေမှာ မရပ်ရင် သူက သမီးလေး
ဝင်းလုကို ပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်တဲ့”

“ဟင် . . .”

“ကလင်း၊ ကလင်း၊ ကလင်း”

ကလင်း . . .”

“ဟဲလို . . . အောင်လုပြောနေ
ပါတယ်”

“ကိုအောင်လုရေ၊ စိတ်အေး

အေး ထားဗျာ။ ခုခင်ဗျားသမီး တောင်ငူ
ဆေးရုံကြီးကို ရောက်နေတယ်တဲ့။ လာ
ငါတို့ မြန်မြန်လိုက်သွားကြရအောင်”

“ဟင် . . . သမီးလေး။ ဘာ

ဖြစ်တာတဲ့တုန်း။ အမယ်လေးတော် ငါ

သမီးလေးတော့ သွားပြီနဲ့ တူပါတယ်။

ခုမှပြောလို့တောင် မဆုံးသေးဘူး။

အဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့်”

“ဟာကွာ . . . မင်းတို့ မိန်းမ

တွေက တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ငိုဖို့လောက်ပဲ

သိတယ်။ သွား အဝတ်အစားမြန်မြန်

သွားလဲ။ သမီးလေးဆီကို အမြန်လိုက်

သွားရမယ်။ ငါ သားကြီးနဲ့ သားငယ်ဆီ
ကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်ဦး
မယ်”

“ကလင်း၊ ကလင်း၊ ကလင်း”

ကလင်း”

“ဟဲလို . . . အဖေ၊ အဖေ

တို့ နေကောင်းကြရဲ့လား”

“အေး . . . အဖေတို့က

နေကောင်းတယ်။ မကောင်းတာက

မင်းညီမ။ ခု ဆေးရုံကြီးမှာ ရောက်နေ

တယ်။ အဲ့ဒါ မင်းညီမိတစ်ခါတည်း ခေါ်

ခဲ့”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ အဖေ။

သားတို့ ခုပဲလာခဲ့မယ်”

“ဪ . . . ကိုအောင်လုတို့

ရောက်လာကြပြီပဲ။ လာလာ သမီးလေး

တောင် ခုပဲ သတိပြန်ရလာတာ”

သမီးကလေး သတိရလာပြီဆို

တဲ့ စကားကို ကြားလိုက်ရတော့

ဦးအောင်လုနှင့် ဒေါ်ဝင်းမြတို့ခမျာ

ဝမ်းသာလုံးဆို၍ မျက်ရည်များ

တသွင်သွင် စီးကျလာပါတော့သည်။

“သမီးလေး သက်သာသွားပြီ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသော မိသားစု
လာ။ ဘယ်လို များဖြစ်ရတာလဲ တစ်စုံ။

သမီးရယ်။ အမေတို့တစ်တွေ ရည်းစား
မထားပါနဲ့လို့ အတန်တန်တားထားတာ
ကို သမီးလေးရယ် ...”

xxx

“ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါ အမေ။
သမီး နောက်ထက် မမိုက်တော့ပါဘူး။
သမီးဘဝကို သမီးနားလည်ခဲ့ပါပြီ။
မေမေတို့ကို ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်
ဘူးလို့ သမီးကတိပေးပါတယ်”

“ဟေ့ ... အရင်သင်္ချိုင်းကုန်း
ပျက်ကြီးကို တူးဖော်လိုက်တာ ဘုရား
ဆင်းတုတော်တွေ ထွက်ပေါ်လာတယ်
တဲ့ဟေ့...”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးလေး
ကွယ်”

ခုလို တစ်ယောက်စကား
တစ်ယောက်နားနှင့်ပင် တောင်ငူတစ်မြို့
နယ်လုံးတွင် ဤအကြောင်းကား
ပျံ့နှံ့သွားခဲ့တော့သည်။ ဒီလိုနှင့်
ဆက်တိုက် တူးဖော်ရာတွင် ဘုရား
ဆင်းတုတော်များအား တွေ့ရှိရသဖြင့်
ပေါ်တော်မူဘုရားဟု အမည်ပေးကာ
ဘုရားတည်ကြတော့သည်။

“ညီမလေး ... ညီမလေး။
ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင်။

ကိုကြီးတို့ ညီမလေးအတွက်
မုန့်ဝင်ဝယ်နေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျ
သွားတယ်”

“အမေ ... သမီးစိုက်တော့
အရမ်းအောင်နေတယ်”

“ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး
အစ်ကိုကြီးရာ။ ညီမလေး သက်သာနေပါ
ပြီ။ ခုက အစ်ကိုကြီးတို့ရဲ့ စကားကို
နားမထောင်မိလို့ ဖြစ်တာပါ”

“အေး . . . သမီး လာ
ဆေးခန်း သွားပြရအောင်”
ထိုသို့ပင် အဆိုပါပေါ်တော်မူ

ခုလို စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် ဘုရားအား စတင်တည်ထောင်ချိန်က

...ရောဂါအမျိုးမျိုး စွဲကပ်လာ
...သို့နှင့်ပင် ပျော်ရွှင်စရာ
...လုပ်သော မိသားစု၊ ယခုအချိန်
...သောကပင်လယ်ဝေခဲ့ရတော့သည်။
...အကြမ်းဆရာများနှင့် ကုသရ
...သည်။ အကြမ်းဆရာတော်တော်
...ပင် လက်လျှော့သွားခဲ့ကြသည်။
...ဆုံးအုတ်တွင်းဘက်မှ အကြမ်း
...တစ်ဦးမှ ခိုင်ခံ့ကုသပေးနေရ
...သည်။ သို့သော် တစ်ရက်ထက်
...ပိုပိုဆိုးလာခဲ့တော့သည်။
...သို့နှင့်ပင် အမှတ် (၂)
...ဘေးမှ ဆီမီးခွက်ဆရာတော်ထံ
...ရောက်ကုသရတော့သည်။ ထို
...တော် မှ ကုသပေးခဲ့ရာ
...အတန် နေသာထိုင်သာရှိလာခဲ့
...သည်။ ပြီး ဆရာတော်ကြီး သူမ၏
...လက်မောင်းတွင် လိပ်ပြာကြိုး
...ပေးခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင်
...ဘုရားကြီး တည်ဆောက်မှု
...ပြီးမြောက်ခဲ့ချေပြီ။ ထိုနေ့ကား
...ကြီး ထီးတင်ပွဲကျင်းပသောနေ့

ဖြစ်သည်။
“အမေ ... သမီးမနေရတော့
ဘူး။ သမီး သွားရတော့မယ်။ အမေတို့ကို
နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်”
“ဟာ . . . ဒီကလေးမ
ဘာတွေပြောနေမှန်းကို မသိဘူး။ ကဲ့
နှင့်ကို ငါကိုယ်တိုင်ရအောင် ကုပေးမယ်”
အုတ်တွင်းဘက်မှ အကြမ်း
ဆရာ၏ အာမခံချက်စကားပင်တည်း။
သူမ၏ အမိအဖနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ
များအတွက် ထိုစကားသည် အားတက်
ဖွယ်ရာဖြစ်သော်လည်း သူမအတွက်
တော့...။ သူမရဲ့ဝေအမှန်ကို သိရှိပြီး
သားလူဖြစ်၍ ထူးခြားမလာခဲ့တော့ပါ။
ထိုဆရာကား ဆေးဖယောင်းတိုင်အကြီး
လုပ်၍ ဘုရားအိုးစဉ်တွင် ထွန်းညှိထား
သည်။ ထိုဆရာ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကား
ထိုဖယောင်းတိုင် ကြာရှည်စွာလောင်မြိုက်
စေရန် ဖြစ်သည်။
အချိန်ကား ... ဘုရားထီ
တင်သည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားအိုးစဉ်
၌ ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်မှာ

လေမတိုက်ဘဲ ငြိမ်းသွားခဲ့သည်။
“စိတ်မကောင်းဘူးဗျာ။
ဘယ်လိုမှ ကူညီလို့ရမှာ မဟုတ်တော့
ဘူး။ ဖယောင်းတိုင် ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီဗျ”
“ဗျာ ...”
ထိုအချိန်တွင် မဝင်းမြ
တစ်ယောက် စကားလုံးဝပြောနိုင်ခြင်း
မရှိတော့ပေ။ သူမ၏ ညာလက်မောင်းကို
သာ လက်ညှိုးထိုးပြနေလေတော့သည်။
အချိန်အတော်ကြာ ထိုးပြသော်လည်း
မည်သူမျှ နည်းမလည်နိုင်ခဲ့သည့်
နောက်ဆုံးတွင် ဆီမီးခွက်ဆရာတော်
ချည်ပေးထားသော လိပ်ပြာကြိုးအား
ပုတ်ပြသည်။ ဒီတော့မှ အားလုံးနားလည်
ခဲ့ပြီ။ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်ရမှာ
ဓမ္မတာပဲလေ။ ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာမို့
လို့လဲ။
“သမီးလေးကို အမေတို့
အမြဲအောက်မေ့ သတိရနေကြမှာပါ” လို့
ပြောရင်း သူမရဲ့ ညာလက်မောင်း၌
ချည်ထားသော လိပ်ပြာကြိုးအား
ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ...

သည်လိုနှင့်ပင် မဝင်းလှအား အနောက်ဘက် ပေါ်ရီသည့် တံခါးမှ တစ်ဆင့် သုသာန်သို့သွားရောက် သင်းချိုကြလေသည်။ မဝင်းလှ ကွယ်လွန်ပြီး ခုနစ်ရက်မြောက်သော ညတွင် ...

“အူး ... ဝူး ... ဝူး... ဝူး ... ဝူး...”

လေအေးအေးလေးများ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးများ ကို တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ရက်လည် သောနေ့ဖြစ်၍ ဦးအောင်လှတို့အိမ်၌ လာရောက်အိပ်ကြသူ အများအပြားပင်။

ထိုစဉ် အစ်ကိုလေးဖြစ်သူ ကိုအောင်ဝင်း အိပ်နေရာသို့ မဝင်းလှ တစ်ယောက်ရောက်လာ၍ လာနှိုးပြီး ပွေ့ဖက်ငိုကြွေးလေတော့သည်။ ထို အချိန်က သူမဝတ်လာသော ဝတ်စုံမှာ သူမ၏ မွေးနေ့၌ ကိုအောင်ဝင်းဝယ်ပေး ခဲ့သော အဝါရောင်ဝတ်စုံကလေးနှင့်၊ ပြီး ညီမငယ်မှ ပြန်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း နှုတ်ဆက်၍ လက်ကာပြချိန်တွင်

ကိုအောင်ဝင်း လန့်နိုးသွားခဲ့သည်။

“အဲ့ဒီမှာပဲ ထူးဆန်းတာက ဆရာက အိပ်မက်ကနေ လန့်နိုးလာတော့ လည်း အိပ်နေကြတဲ့လူတွေက ဆရာ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ပြီး အိပ်တာကလည်း ဆရာအရင်ဆုံး အိပ် တာကွ။ အေး ... ငါ့တပည့်လည်း ခု တစ်လော ဖရလောကအကြောင်းစာတွေ ရေးနေတော့ ဆရာရဲ့ ဒီကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ် ကိုလည်း ရေးချင်ရင်ယူရေးလို့ ရတာပေါ့ ကွ။ ခုတော့ အမှတ်(၂) ကျောင်းနားက ဆီမီးခွက်ကိုယ်တော်လည်း ပျံလွန်တော် မူသွားပါပြီ။ ပြီး နောက်နေ့ မနက်မှာပဲ ဆရာတို့ အိမ်အောက်မှာ မှီပွင့်တစ်ပွင့် ပေါက်နေတယ်ကွ။ ပုံစံက မြွေခေါင်း လိုမျိုးကွ။ အပိုင်းလိုက် မဟုတ်ဘူး။ ပြီး အဲ့ဒီမို့ကို ခုတ်ပစ်လိုက် ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ဆိုရင် ထပ် ပေါက်နေပြန်တာပါပဲ။ နောက် အတော် ကြာတော့လည်း ဘယ်ရောက်လို့

ရောက်သွားလဲ မသိတော့ပါဘူး။ နောက်ထပ်လည်း ထပ်မပေါက်တော့ဘူး။ ခုတော့ သူက ပေါ်တော်မူဘုရားမှာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်နေပြီလေ...”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ခုလို ဆရာရဲ့ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်ကို ပြောပြ ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာ။ သားလည်း အိမ်ပြန်လိုက်ဦးမယ် ဆရာ”

“အေး ... အေး၊ သေသေချာချာ ဂရုစိုက်ပြန်နော် သား။ ဆရာလည်း စာဆက်သင်လိုက်ဦးမယ်”

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်လည်း တောင်ငူကနေ ကျွန်တော် နေထိုင်သော ဆွဲလဲချောင်းရွာသို့ မြရတနာမှန်သော ကားစီး၍ ပြန်လာခဲ့ပါတော့သည်။

အပည်ရင်း - အေးပြတ်ပြတ်ဝင်း
ခရန်သာကျေးရွာ၊ ကံမကျေးရွာ၊
သရက်ခရိုင်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊
ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ဖော်ပြခြင်းခံရသော စာရေးသူ၏လက်ရာ

ကမ္ဘာတည်သရွေ့

ချင်းဘွားဘွားကြီးဒေါ်ပဒေ

အေးမြတ်မြတ်ဖြိုး(ကမ္မ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေတီဝိဇိလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

နတ်ဆိုတာ အစိမ်းသေသေပြီး အစွဲမဖြစ်နိုင်လို့ အယူတိုင်းကြသူတွေ
ဆိုပြီး ဟိုးတုန်းက သူ့အပေါ် ကြောက်ရွံ့စိတ်တစ်ခုတည်းသာရှိခဲ့တဲ့
ကျွန်မဟာ ဒီစာအုပ်လေး ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့

ဒီအကြောင်းလေးကို မရေးခင်
မိတ်ဆွေများကို ကြိုတင်ပြောပြထားစရာ
ရှိပါတယ်။

ကျွန်မဟာ ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်ဖြစ်သလို ရတနာသုံးပါးကို
သာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ပြီး ဓမ္မစကူးလ်
ဆရာမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။
အစွန်းရောက် နတ်ကိုးကွယ်မှုကို
အားပေးသူမဟုတ်ပါ။ အိမ်မှာလည်း
မည်သည့်နတ်မျှ ကိုးကွယ် ပသ မထား

ပါ။ ဘယ်နယ်၊ ဘယ်နတ်ကွန်းရောက်
ရောက်ဦးချကန်တော့လေ့ မရှိပါ။
ဒါပေမဲ့ ...

ဒီ “ဒါပေမဲ့...” က ထူးဆန်း
သော “ဒါပေမဲ့...” ဖြစ်ပါတယ်။
ထူးဆန်းတာကို မပြောခင် ဒီအကြောင်း
နဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ ကျွန်မတို့ဒေသ အချက်
အလက်တချို့ကို အရင်ဆုံး ပြောပြပါရ
စေ။ ကျွန်မတို့ ကံမမြဲနယ်မှာ ရွာပေါင်း
၁၅၄ ရွာရှိပြီး ကံမမြဲရဲ့ မြောက်ဘက်က

ရွာများကို စုပေါင်းကာ “မြောက်ချောင်း”
ကံမမြဲ၊ တောင်ဘက်က ရွာများကို
“တောင်ချောင်း” လို့ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိပါ
တယ်။ မြောက်ချောင်းဘက်က ရွာများက
စိုက်ရေးပျိုးရေးအတွက် မင်းတုန်းချောင်း
ကလေးကို အမှီပြုရသလို တောင်ချောင်း
ဘက်က ရွာတွေအတွက် ကတော့
မအေးချောင်းလေးက အသက်သွေးကြော
ဖြစ်ပါတယ်။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက အဲဒီ

ချင်းကလေးကို အပိုင်စားရတယ်
 “ချင်းအမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်ပဒေ”
 ခြင်းကို ကျွန်မငယ်စဉ်ကတည်းက
 ရာဇဝင်အနေနဲ့ ရိုးတိုးရိပ်တိပ်
 သိခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်
 ခုနားတာက ...

“ဒေါ်ပဒေဆိုတဲ့ ချင်းမကြီးကို
 လည်လာတဲ့ ဘုရင်က ကြိုက်၊
 ကောက်ပြီး နန်းတော်ခေါ်သွား၊
 သူမဆိုတော့ ထီးရိပ်နန်းရိပ်မှာ
 နိုင်၊ သူတတိတော့ တောင်ယာ
 ဘူးခါးရေနဲ့ ကြမ်းကြားလေကို
 ပြည့်တမ်းတနေ၊ ထီးနန်းနဲ့မတန်
 တာသူမ အရိုင်းအစိုင်းမို့ ဘုရင်က
 မှက်ပြီး ပြန်လွှတ်၊ နယ်ပြန်လာပြီး
 လွန်၊ နတ်ဖြစ်” ဆိုတာမျိုးပါ။

ပြီးတော့ ဘုမသိ၊ ဘမသိ
 တာရှိသေး။ (ကန်တော့ပါရဲ့)
 တောက ဘွားဘွားကြီး၊ ဘွားဘွား
 ဆိုတော့လေ စုန်းမကြီးလိုလို
 ကြီးလိုလို၊ ဒါကြောင့် (အမှန်
 ရင်) ကျွန်မ သူ့ကို ကြောက်လည်း

ကြောက် လန့်လည်းလန့်ပေါ့ရင်၊
 တစ်နယ်တည်းဖြစ်ပေမယ့် သူနတ်နန်း
 ကို (ဘယ်လောက်လမ်းကြုံကြုံ၊
 ဘယ်သူ ဘယ်လောက်ဆွယ်ဆွယ်)
 ဘယ်တော့မှ မလိုက်ပါဘူး၊ မသွားခဲ့ပါ
 ဘူး။ အဲဒီလောက် ကင်းအောင်နေခဲ့ပါ
 ရက်။

ကျွန်မတို့ မြို့နယ်မှာ ဆရာ
 တော်၊ သံဃာတော်တွေ ဦးဆောင်ပြီး
 နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် သံဃာဥပုသ် အထိမ်း
 အမှတ်မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ကြမယ်တဲ့။ အဲဒီ
 မဂ္ဂဇင်းမှာ ကံမမြဲနယ်အတွင်းက
 တန်ခိုးကြီးဘုရားတွေ၊ အထင်ကရ
 နေရာတွေ၊ သမိုင်းဝင်နေရာတွေ ဖော်ပြ
 မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စာရေးလက်စ
 ရှိသူတွေကို တာဝန်ပေးပါတယ်။ စာရေး
 ဖို့ သူအပိုင်းနဲ့သူ ခွဲဝေကြရင်း ကျွန်မဆီ
 တည့်တည့်မတ်မတ် ရောက်လာတာက
 “ချင်းဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ပဒေ”ရဲ့ ဘဝ
 တတ်ကြောင်းတဲ့။

“ဪ... ရေစက်ပါရင်
 ဘယ်လောက် ရှောင်လွှဲပါစေ တည့်တည့်

ကို တိုးတော့တာပါပဲ”
 သူ့အကြောင်းရေးရမယ်ဆို
 တော့ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အချက်အလက်
 တွေ လေ့လာဖို့ လိုလာပါပြီ။ သူနန်းဆီ
 လည်း သွားလေ့လာရင်း ရှေ့ပိုနောက်ပို
 လူကြီးသူမတွေဆီ ထဲထဲဝင်ဝင် မေးမြန်း
 စုံစမ်းဖို့ ကြိုးစားရပါတော့တယ်။ ပါးစပ်
 ရာဇဝင်တွေသာရှိပြီး သမိုင်းမှတ်တမ်း
 အားနည်းချက်ကြောင့် ခက်ခဲနေချိန်မှာ
 ကျွန်မရဲ့ဆရာရင်း ကံစုဆရာတော်က
 မှီငြမ်းစရာ စာအုပ်လေးတစ်အုပ်
 ပေးလာပါတယ်။ ကံမမြဲနယ် စိရွာတတ်
 ဖြစ်တဲ့ စာရေးဆရာမကြီး (ဒေါ်)
 ခင်လေးသက်ရဲ့ “နိဒါန်း၏ အဆုံး၊ နိဂုံး
 ၏ အစ”ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးပါ။ ဒီစာအုပ်
 လေးကို ဖတ်လိုက်ရချိန်မှာတော့ “ချင်း
 ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ပဒေ”နဲ့ ပတ်သက်တဲ့
 ကျွန်မရဲ့အထင်ဟာ တက်တက်စင်စင်လွှဲမှား
 နေမှန်း သိလိုက်ရပါတော့တယ်။

နတ်ဆိုတာ အစိမ်းသေသေပြီး
 အစွဲမဖြတ်နိုင်လို့ အယူတိမ်းကြသူတွေ
 ဆိုပြီး ဟိုးတုန်းက သူ့အပေါ်

ကြောက်ရွံ့စိတ်တစ်ခုတည်းသာ ရှိခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ ဒီစာအုပ်လေး ဖတ်ပြီးချိန်မှာ တော့ သူ့ကို သနားလည်း သနား။ အားလည်းနာ၊ လေးစားချစ်ခင် ဂုဏ်ယူ စိတ်တွေနဲ့ ဂုဏ်ပြုရေးသားဖို့ ဆုံးဖြတ် ပြီးသား ဖြစ်သွားခဲ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့်ပို့ သူ့ရဲ့ ဘဝဇာတ် ကြောင်းအမှန်ကို “ချစ်သော မပဒေ” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကလေးပေးလို့ ရေးဖွဲ့ တင်ပြလိုက်ရပါတယ်ရှင်။

အေးမြတ်မြတ်ဖြူ(ကံမ)

“ချစ်သော မပဒေ”

အခန်း ၁

ပြန်ပြောင်းတမ်းတ မိန့်ပ

မြန်မာနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်း မြေလတ်ပိုင်း မကွေးတိုင်းဒေသကြီး အတွင်းရှိ “ကံမ” ဟူသော ဖြူငယ်ကလေး တွင် ရှေးလွန်ခဲ့ပြီးသောအခါက “မပဒေ” ဟု ခေါ်သည့် ချင်းတိုင်းရင်းသူ လေး ရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ မပဒေသည်

လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည် ပြည့်ဝပြီး သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် အမျိုး ကောင်းသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အပြင် သူ၏ အများအကျိုးသယ်ပိုးလိုသည့် စိတ်နှင့် ဇာတိချစ်စိတ်ထက်သန်ပုံမှာ ဂုဏ်ယူလေးစား အားကျ ကြည်ညိုစရာ ကောင်းလှပေသည်။ နှလုံးသားရေးထက် ဇာတိမြေအရေးကို ဦးစားပေးခဲ့သည့် ချင်းတိုင်းရင်းသူလေး မပဒေ၏ ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ရ လျှင် သူ့မိဘနှစ်ပါး၏ ချစ်ဇာတ်လမ်းမှ စရပေလိမ့်မည်။

မပဒေ၏ မွေးသဖွယ်ခင် ကျေးဇူးရှင်ကား ရှိယန်တေး(သို့မဟုတ်)စိယံဟု အမည်တွင်သည့် ချင်းမျိုးနွယ်စုမှ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာသည့် ချင်းတိုင်းရင်းသားကြီး “ဦးမောက်” ဖြစ်ပေသည်။ သူတို့မျိုးနွယ်စု၏ ဓလေ့ အရ ဆံထုံးကို နောက်တွဲထုံးကြပြီး အမျိုးသားများက တောလိုက်သည်။ စစ်တိုက်သည်။ အမျိုးသမီးများနှင့် ကျေးကျွန်များက အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရ

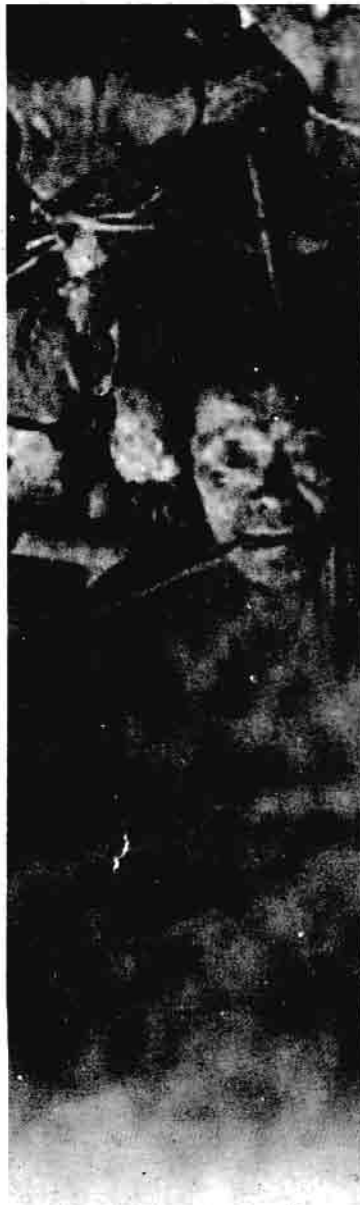
မပဒေ၏ မိခင်က အားမောင်းရှည် (သို့မဟုတ်) (ဟားခါး) ဟုခေါ်သည့် ချင်းမျိုးနွယ် ဆင်းသက်လာသူ။ မြင်မြတ်သူမျိုး ယူဆကြပြီး ဆံထုံးကို ဦးခေါင်းထိ ထုံးဖွဲ့ကြသည်။ ဦးမောက်တို့မျိုးနွယ် ဘက်မှာ အမျိုးသမီးများနှင့် ကျွန်ုပ် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသည်ကို အဓိကက မိဘများက လက်မခံကြ။ ထို့ကြောင့် မပဒေမိဘနှစ်ပါး၏ ချစ်ခရီးလမ်း မဖြောင့်ဖြူးခဲ့ပေ။ ချစ်သူနှင့် ပေါင်းဖက်နိုင်ရေးအတွက် အဓိအား ဝေးရာ ပြေးရပေတော့မည်။ မွေးရပ် ချင်းတောင်ကို စွန့်ခွာရပေတော့မည်။ ဦးမောက်တို့ကို လေးစားချစ်ခင် သော နောက်လိုက်နောက်ပါအချို့လည်း သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး၏ စွန့်စားခန်းမှ ပူးပေါင်းပါဝင် လိုက်ပါလာခဲ့၏။

ချစ်သူနှစ်ဦးအမျှ နှစ်ဖက်စီ နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးရှောင်ကြရင်း မွေးမြေ ချင်းတောင်တန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်

နေရာလေး တွေလေပြီ။ ၎င်းနေရာ
ရခိုင်တောင်ကျောအနောက်
တောင်တန်းကြီး၏ ကျောက်
တစ်နေရာ တသွင်သွင်စီးဆင်းနေသည့်
ကျောက်ချောင်း (မဒေးချောင်း)
တစ်လျှောက်ရှိ တောအုပ်အတွင်း
မြေပြန့်ကောင်းသည့် လျှိုမြောင်
ဆင်ကြား ဒေသလေးပင်။

ချစ်သူ နှင့် တစ်ဘဝ၊
တစ်ကမ္ဘာ တည်ဆောက်ရမည်ဟု
ညွှတ်သည့်နှင့် မိမိတို့တစ်အုပ်စုလုံး
အတွက်လည်း အရာရာ အဆင်ပြေသည့်
နေရာ ဖြစ်ရမည်ဟု ဦးငမောက်က
တွေးတောဆင်ခြင် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။
မြို့ကောင်းရေကောင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို
ခြေစမ်း ခရမ်းပျိုးပြီးနောက်
ဦးငမောက်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး (ဇနီးမောင်နှံ)
သည် နောက်လိုက် နောက်ပါများနှင့်အတူ
အေးချမ်းသာယာလှသော ထိုအရပ်တွင်
အခြေချခဲ့ကြလေတော့သည်။

xxx

အခန်း(၂)

ခမ်းနားလှပ မပဒေသနာဝေ

တစ်ခုသော ဆောင်းဦးရာသီ။

ပင်လုံးကျွတ်ဝေနေအောင်ပွင့်သည့်
ပန်းပေါင်းစုံရနံ့ဖြင့် တစ်တောလုံး။
တစ်တောင်လုံး ဖွေးကြိုင်သင်းပျံ့နေသည့်
အချိန်။ ၎င်းကျေးသာရကာတို့၏
ချစ်စရာ ကျိုးကျိုးကျိကျိ မြည်သံလေး
များက တော၏ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်
နေသည်။ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းပေါ်ရှိ ငွေနှင်း
မှုန်ဖွေးဖွေးတို့ကလည်း ပုလဲလုံးလေးများ
ပမာ ဖွေးစင်လင်းလက်လျက်။ အချိန်
စက်ဝိုင်း လည်ပတ်ရွေ့လျားသည်နှင့်
ထိုမြမြက်ခင်းပေါ် နေခြည်နွေးနွေး
ဖြာကျလာပြန်သည်။ တစ်လောကလုံး
လင်းကျင်းသာယာသွားသည်နှင့်
ဦးငမောက်တို့ မျိုးနွယ်စုအားလုံး၏
မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ပီတိအလင်းနှင့်
ဝင်းထိန်သွားလေပြီ။ ဤသာယာလှပ
သော နံနက်ခင်းချိန်ခါမှာပင် တစ်မျိုးနွယ်
လုံးအတွက် ရှုမငြီးဖွယ်ရာ သမီးရတနာ
လေးကို ဒုတိယမြောက်ရင်သွေးအဖြစ်

ချစ်ဇနီးက မွေးဖွားသန်စင်ပေးလိုက်ချေ
ပြီတကား။

ဦးမောက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ
အဖို့ သားကြီး “ငဆွန်တန်” သုံးနှစ်သား
အရွယ်ရောက်မှ သူတို့ရင်ခွင်သို့ ထပ်မံ
ရောက်ရှိလာသည့် ချစ်သမီးကလေးကို
“မွေးကြိုင်အေးမြ လင်းလက်စေသော”
အတိတ်နိမိတ်ဖြင့် “မပဒေ”ဟု နာမည်
ပေးခဲ့လေသည်။ အမည်ရင်း မပဒေဖြစ်
သော်လည်း မိဘနှစ်ပါးနှင့် မျိုးနွယ်ဖွား
အားလုံးက “ဒေးဒေ”ဟုသာ ချစ်စနိုး
ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။

ဒေးဒေလေး၏ ဖခင်
ဦးမောက်သည် မိမိ၏နောက်လိုက်
နောက်ပါ မျိုးနွယ်စုများကို ကောင်းစွာ
ဦးဆောင်နိုင်သည့် လက်ရုံးရည်၊
နုလုံးရည် ပြည့်ဝသူတစ်ယောက်
ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ နှစ်ကာလ
အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဒေသတစ်ခု
လုံးကို စီးပွားရေး၊ လုံခြုံ၍ တောင့်တင်း
အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ စပါး၊ ပဲ၊
ပြောင်း၊ နှမ်းတို့ကို ရာသီအလိုက်

အထွက်တိုးအောင် ဆောင်ရွက် စိုက်ပျိုး
နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မိမိတို့အဖွဲ့၏ အဓိက
အဝတ်အထည် ဂျပ်ခုတ်စောင်များ
လုံလောက်စွာရရှိရေးအတွက် စိုက်ပျိုး
ထားသည့် ဝါခင်းကြီးကလည်း
တမျှတတခေါ်။ ကျွဲ၊ နွား၊ ပွေးမြူရေး
အပြင် ပိုးထည်အတွက် ပိုးမွေးမြူရေး
လည်း လုပ်လိုက်ကြသေးသည်။ တော
အုပ်ကောင်း၍ ပျားမွေးမြူရေးကလည်း
အောင်မြင်သည်။ ဒေသထွက်ကုန်များကို
အညာသို့လည်းကောင်း၊ သရေခေတ္တရာ
သို့လည်းကောင်း ရနိုင်သို့လည်းကောင်း
ကုန်သွယ်ရောင်းချနိုင်ခဲ့ကြသည်။

အဖဦးမောက်၏ စေတနာ
ပြည့်ဝသော လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နှင့်
ဖြောင့်မတ်သောစိတ်ဓာတ်ကြောင့်
ကမ္ဘာ့ရန် သတ်မှတ်ခဲ့သည့် အဓိဘက်မှ
မျိုးနွယ်စုများ စိတ်ပြေခဲ့ချေပြီ။ အမိ၏
မျိုးနွယ်စုအတွင်း အခက်အခဲများ၊
စစ်ရေးစစ်ရာများ ကြုံရသည်အခါ
ဦးမောက်က လူအား၊ စိတ်အား
အပြည့်အဝသုံး၍ မားမားမတ်မတ်

ရပ်တည်ကူညီခဲ့သည်သာ။ သို့
နှစ်ဖက်မိဘဆွေမျိုး ရွှေ့လမ်းငွေသား
ပွင့်လန်းခဲ့လေတော့သည်။ ထိုအခါ
အနေတွင် ချစ်သမီးလေးဒေး
ရောက်ရှိလာသည့်အခါ ဦးမောက်က
မျိုးနွယ်စုအဖို့ အစစအရာရာ ပြည့်
ကုံလုံခဲ့ချေပြီ။

ဒေးဒေလေး စီးထွက်သည့်
က ပန်းမျောပွဲကို ကျောက်ချောင်း
(မဒေးချောင်း)၏ ရေချိုးဆိပ် ကျောက်
စလစ်သဲသောင်ပြင်တွင် ခမ်းခမ်းနားနား
ကျင်းပခဲ့သည်။ ဒေးဒေ၏ ကောင်း
အလှူဒါနအဖြစ် ဝါးကျည်တောက်တစ်
စီတွင် ရွှေစင်တစ်ကျပ်သာ။ ငွေစင်တစ်
ကျပ်သားနှင့် ပန်းခြောက်မျိုးကိုထည့်
စုစုပေါင်း ဝါးကျည်တောက်ကိုးလုံးက
ပန်းမျိုးစုံထုံမွမ်းကာ ကျောက်ချောင်း
အလှည့်တစ်ကြော မျောချ ကုသိုလ်
ပေးခဲ့လေ၏။ အဖဦးမောက်သည်
ချစ်သမီးလေးအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်
ပြုရင်း “မပဒေတစ်ယောက် သည်နုပွင့်
သည်ချောင်း လူသားအပေါင်းအတွက်

ကောင်းကျိုးသယ်ပိုးနိုင်သူ ဖြစ်ပါစေ၊
အများ၏ အားထားမှီခိုရာ ဖြစ်ပါစေ”
အကြိမ်ကြိမ် ဆုမွန်တောင်းခဲ့လေ
သည်။

တသိမ့်သိမ့်၊ တငြိမ့်ငြိမ့်
မင်းနေသော ရေအလျဉ်သည် မပဒေ
ကုသိုလ်ဒါနများကို ဝမ်းမြောက်
ညွှန်းစွာ သယ်ဆောင်သွားလေပြီ။
မိုင်းတစ်လျှောက် တလိမ့်လိမ့်ပါသွား
သာ ဝါးကျည်တောက်ကလေးများ
သည်း မပဒေ၏ ကောင်းသတင်း
နံ့များကို ထွေးပိုက်လျက် တွေ့သူ၊
ညှုတိုင်းကို ပြောပြပေးရန် ခရီးနှင့်
သွားကြလေတော့သည်။

xxx

အခန်း(၃)
နန္ဒနယုပညာကြွယ် မြင်သူရှုမဝ
ဒေးဒေအလှ
ဒေးဒေ၏ ငယ်ဘဝသည်ကား
အတိုင်း မေတ္တာရိပ်တွင် သာယာ
ရွှင်ဖွယ်အတိ။ မိဘရင်ခွင်တွင်

ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားရင်း ကြီးပြင်း
လာသည့် ဒေးဒေသည် အရွယ်ရောက်
လာသည်နှင့်အမျှ အလှသွေးကလည်း
ကြွယ်လာချေပြီ။

အစ်ကိုတော် “ဆွန်တန်”နှင့်
ဒေးဒေတို့ မောင်နုမနစ်ယောက်
တစ်သက်စားမကုန်သည့် စည်းစိမ်
ချမ်းသာထက် မိဘဆရာသမားတို့ထံမှ
ဆက်ခံရရှိသည့် ပညာအမွေက ဒေးဒေ
အဖို့ တန်ဖိုးအထားဆုံး ဂုဏ်ယူစရာ။
မိန်းကလေးတို့ တတ်အပ်သော အိမ်မှု
ကိစ္စမှန်သမျှကို မိခင်နှင့် အရီးထံမှ
မခိုမကပ် သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ရ
သည်။ ဆရာရသေ့နှင့် ဘထွေးကြီးတို့
သင်ကြားပေးသော စာပေပညာကြောင့်
အသိပညာကြွယ်ဝ၍ လိမ္မာယဉ်ကျေးခဲ့ရ
သော ဒေးဒေသည် စားခုတ်၊ လှံတိုး
မြင်းစီး၊ ပြားပစ် စသည့် တိုက်ခိုက်ရေး
ပညာရပ်များကိုလည်း ဘထွေးလေး
ကျေးဇူးဖြင့် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်
ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ခဲ့ပေပြီ။

တိုက်ခိုက်ရေးပညာရပ်များကို

အစ်ကိုတော် ဆွန်တန်နှင့် ရင်ဘောင်
တန်းနိုင်သူ ဒေးဒေသည် ရုပ်ရည်ရူပကာ
အားဖြင့်လည်း ပြောစမှတ်တွင်အောင်
တင့်တယ်ပေသည်။ ကော့ပျံနေသည့်
ပိတုန်းရောင် မျက်တောင်ရည်တို့ ဝန်းရံ
ထားသည့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးများက
ကြယ်စင်ပမာ အမြဲ တောက်ပလင်းလက်
လျက်။ သူ ရယ်ပြုံးလိုက်လျှင် ဖြူဖွေး
သန့်စင်သော သွားတန်းကလေးက
ပုလဲလုံးလေးများ သီကုံးထားသည့်နယ်။
ကောင်းခြင်းငါးဖြာနှင့် ပြည့်စုံသည့်
ဒေးဒေ၏အလှမှာ အရူးအမူးပျော်ဝင်နေ
သူ “ကံမမောင်မောင်”။ သူ ကံမနယ်၏
အကြီးအကဲ “ဦးလေးရင်”၏ သား။

တကာယ်တမ်းတော့ ဒေးဒေနှင့်

မောင်မောင်က အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်။
ဒေးဒေဖခင် ဦးမောက်နှင့် မောင်မောင်
ဖခင် ဦးလေးရင်တို့၏ နှစ်နယ်မြေ
ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် နယ်မြေရေး
ရာ ဆွေးနွေးပွဲတိုင်းမှာ သူတို့လေးတွေပါ
မြင်နေ၊ တွေ့နေ၊ ဆုံနေကျပင်။ ခိုင်မာ
လာခဲ့သည့် ငယ်သူငယ်ချင်းသံယောဇဉ်

အပေါ် မောင်မောင်ခံစားချက်က
တဖြည်းဖြည်း အရောင်ပြောင်းလာခဲ့သော်
လည်း ဒေးဒေအဖို့ မောင်မောင်သည်
အစ်ကိုတော်ငွေတန်နှင့် ထပ်တူချစ်ရ
သည့် ဒုတိယအစ်ကို ထာဝရမပြောင်းလဲ
မည့် အဖြူရောင်သူငယ်ချင်း။

အချစ်ရေးကို စိတ်မဝင်စား
သည့် ဒေးဒေ၏ အတွေးထဲတွင်
ထာဝစဉ်နေရာယူထားသည်က နယ်မြေ
တိုးတက်ရေးနှင့် ဒေသခံများ၏ စားဝတ်
နေရေး၊ လူမှုရေးနှင့် မျိုးနွယ်စုအားလုံး
ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စေရေးသာ။ အစ်ကို
တော် ငွေတန်နှင့်အတူ အပီအဖေ၏
အမွေအနှစ်ကို ထိန်းသိမ်းမည်။ အမျိုး
အနွယ်ကို ကောင်းစွာစောင့်ရှောက်မည်။
မဒေးချောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ဒေသခံ
လူအပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို
သယ်ပိုးဆောင်ရွက်မည်။ သူ့ဘဝတစ်ခု
လုံးကို သည်နယ်မြေ၊ သည်မျိုးနွယ်စု၊
သည်လူအပေါင်းတို့အတွက် ပေးအပ်
ထားမည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာ
သော တစ်နေ့တွင် မိဘနှစ်ပါးနှင့်

ဆရာရသေ့ကြီးတို့ ခေါင်းချသွားရာ
သည်တောတန်းနှင့် တောင်စွယ်
လျှိုမြောင်ကြားမှာပင် ငြိမ်းချမ်း
တိတ်ဆိတ်စွာ ဘဝနေဝင်စေမည်ဟု
ဒေးဒေ ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။

သို့သော် မျှော်လင့်မငဘဲသည့်
အပြောင်းအလဲတစ်ခုက ဒေးဒေအပါးသို့
လေညင်းပမာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာ
ခဲ့၏။ ဘဝကို အအေးချမ်းဆုံး၊ အရိုးသား
ဆုံး ဖြတ်သန်းချင်သည့် ဒေးဒေခေါ်
မပဒေ၏ စိတ်ကူးများက ပြောင်းပြန်လန်
သွားလေပြီ။ မပဒေ၏ဘဝကို အချိုး
အကွေ့တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည့်
အကြောင်းအရာသည်ကား ...

အခန်း(၄)

နှစ်စဉ်နွေပျော် ဒါနပွဲတော်

ယခုအခေါ် မဒေးချောင်း
(ယခင်က တောင်ချောင်းခေါ် ကျောက်
ချောင်း) အထက်ပိုင်းက ဒေးဒေအဖေ
ဦးငမောက်တို့ အပိုင်နယ်မြေဖြစ်၏။

အလယ်ပိုင်း ငွေလေးနယ်ကို ငွေ
သခင်က ပိုင်ပြီး ချောင်းအောက်
ကံမမြို့အနီးအထိကိုမူ ကံမမြို့ မြို့
ရင်အပိုင်ဟု စီးပွားနယ်မြေ သတ်မှတ်
ခဲ့ခြင်းထားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဒေး
တို့ပိုင်ဆိုင်သည့် လယ်၊ ယာ၊ မြေ
နွားများမှာ နယ်မြေသုံးခုအနက် ထဲထဲပင်
ရှိလေသည်။ ရွာတိုင်းတွင် တာဝန်
လူယုံများထားကာ ဒေးဒေ၏တူဆော်
ထန်ထန် ခေါ် ငလျန်ထန်ဝံ (အစ်
တော်ငွေတန်၏သား)က နှစ်စဉ်
သင်္ကြန်မကျမီအချိန်တိုင်း လိုက်
ကောက်ယူရ၏။

မိုးဦးကျချိန်ရောက်သည်နှင့်
ချောင်းတစ်လျှောက် နယ်သူနယ်သား
တောင်သူအများ လုပ်ငန်းခွင်မဝင်
ကလေးတွင် ဒေးဒေ၏ ဒါနအလှူပွဲ
ခြံနံ့ခြံနံ့သဲသဲ ကျင်းပခဲ့သည်သာ။
စည်ရွာအနောက် “ကျောင်းကုန်းကွင်း”
နှင့် ကျောက်မဲရွာအရှေ့ “ရွှေလင်း”
ကွင်းတို့သည် ဒေးဒေ၏ ဒါနသွယ်
ဆင်ယင်ရာ မင်္ဂလာအရပ်(အပိုင်)။

ဒေးဒေသည့် တောင်သူများကို
 ချစ်ရေးပျိုရေး ထွန်းရေးယက်ခွင်
 သင်္ဃန်းစဉ်တို့တွင် သုံးနိုင်ရန် ငွေစာ
 ခြေစများ လောက်ငအောင် ပေးလှူ
 သည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော် အဘိုး
 အဘွားများနှင့် ဆယ်နှစ်အောက် မိဘမဲ့
 ကလေးများအတွက်လည်း လုံလောက်
 သောငွေကြေးကို ထောက်ပံ့ပေးလှူ
 လေသည်။ ထို့ပြင် ရွာတိုင်းရှိ ကိုယ်ဝန်
 ဆောင်မိခင်စာရင်းကိုပါ ကောက်ယူကာ
 ငွေစကြေးစ ပေးလှူသည် အပြင်
 အမြွှာမွေးသူမိခင်အတွက် အခက်မတွေ့
 စေရန် နို့စားနွားများပင် စေ့ငအောင်
 လှူဒါန်းပြန်လေသည်။

ငွေကြေးပစ္စည်းများ ရက်ရက်
 ရောရော လှူဒါန်းပြီးသည့်နောက်
 အလှူပွဲလာသူများအား ဒေးဒေက
 ထမင်းထုပ်များ ကမ်းပြန်သေးရာ ရွှေပွဲ
 ကြွလာသူအများမှာ အုန်းထမင်းမွှေးမွှေး၊
 ကြက်သားဟင်းဖွေးဖွေး၊ ငါးပိကြော်
 ထွေးထွေးနှင့် အားပါးတရ လွေးကြရ၏။
 အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော ထိုထမင်း

ထုပ်များထဲတွင် စေတနာထပ်ဆောင်း
 သည်က ကံစမ်းမဲလိပ်များပါ ထည့်သွင်း
 ထားခြင်းပင်။ ဒေးဒေ၏ အံ့မခန်းသော
 သဒ္ဓါတရားကြောင့် ကံစမ်းမဲပေါက်သူ
 များသည် ခိုင်းနွားငါးကောင်၊ ခိုင်းကျွဲငါး
 ကောင်နှင့် ပိုးထည်လှလှများပါ ပိုင်ဆိုင်
 ရပြန်လေသည်။

ဖော်ရွေသော ဒေးဒေ၏
 နှုတ်ဆက်သံ၊ လူထု၏ အော်ဟစ်ပျော်ရွှင်
 သံ၊ မေတ္တာရှင်မလေး ဒေးဒေကို
 မေတ္တာပို့သည့် ဆုတောင်းသံများသည်
 ကား ကွင်းအနံ့ သောသောညည် ပျံ့လွင့်
 လျက်။ မြတ်အလှူပွဲကို ဝိတိဖြစ်ကာ
 ကြည်နူးနေရာသည် ဒေးဒေသည်
 လူအုပ်အတွင်းမှ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်
 ငေးမောကြည့်ရှု အကဲခတ်နေသော
 ထူးခြားသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကိုကား
 သတိမထားခဲ့မိပေ။

xxx

အခန်း(၅)

မှန်းစကို တိုစေ၊ ချစ်စကို ရှည်စေ
 အလှူပွဲကြီးပြီးသည်နှင့်
 ဒေးဒေတို့ အိမ်ပြန်ဖို့ ပြင်ရတော့သည်။
 ဒေးဒေ၏ သက်တော်စောင့် ရွာအုပ်ကြီး
 (ဦး)ငကွန်းတောင်နှင့်အတူ “မလာ
 ကျော” တောင်ပေါ်မှ မြင်းကိုယ်စီနှင့်ခဲ့
 ကြသည်။ တောင်စောင်းအကွေ့
 တစ်နေရာအရောက် မျက်ကွယ်အရပ်ဆို
 မှ ဆီးကြိုစောင့်ဆိုင်း ဒုန်းစိုင်းလာသော
 မြင်းစီးလူတစ်စု၏ ရန်မှုခြင်းကို
 ရုတ်တရက် ခံလိုက်ရသည်။ ဒေးဒေ၏
 မြင်းကြီး ဥက္ကာပျံမှာ ခေါင်းကိုယ်မီး၍
 အမြန်တိမ်းရှောင်ပါသော်လည်း မလွတ်
 ချေ။ ဒေးဒေက တောင်စောင်းအမြင့်
 တစ်ခုပေါ် အမြန် ခုန်လိုက်ရသည်။
 “မလာကျော”ဟူသော နေရာသည်
 တစ်ဖက်က နက်ရှိုင်းသော ချောက်၊
 တစ်ဖက်က မတ်စောက်သော တောင်
 ကမ်းပါးယံ ရှောင်တိမ်းရန် အလွန်ခက်
 သည့်နေရာ။ မြင်းကြီးဥက္ကာပျံကား ရဲရင့်
 သလောက် အလွန် ပါးနပ်လိမ္မော်ပေ

သည်။ သို့သော်မ ကျောပေါ်က ဆင်းသွားသည်နှင့် အစွမ်းကုန် တိုးဝင် တိုက်ခိုက်လေရာ တစ်ဖက်ရန်သူသည် လူရောမြင်းပါ ချောက်ထဲ ကျသွားလေ တော့သည်။

ကျန်သော မြင်းစီးသမားများက ထပ်မံ ရန်မူရန် ကြိုးစားသော်လည်း ရွာအုပ်ကြီးက ကွန်းတောင်နှင့် ဒေးဒေ၏ စားရေးအစွမ်းကို မယှဉ်သာတော့ပေ။ ထိုသူများအား ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးသောအခါ သီရိခေတ္တရာမှ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်များ ဖြစ်ပြီး နေရာသစ်ရှာကြကြောင်း သိရ၍ တူတော်မောင် ထန်ထန်တို့နှင့် မြားပစ် ကွင်းမှာ ပြဿနာတက်ခဲ့သူများနှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းဖြစ်ကြောင်း ဒေးဒေ ရိပ်မိ နားလည်ရချေသည်။

ထိုရက်ပိုင်းက ဒေးဒေတို့ နယ်မြေတွင် မခေါ်ဘဲ လာသည် ဧည့်သည်များနှင့် တလှုပ်လှုပ် တသဲသဲ ချွေးနွေးမစပ်ပင်။

ဧည့် သည် များဖြစ်သော ရှေ့ပြေးနေရာရာသူ စစ်ဘေးဒုက္ခသည်

များအနေဖြင့် မြားပစ်ကွင်းတွင် ဒေသခံ ထန်ထန်တို့အဖွဲ့အား ရန်စ ပြဿနာ ရှာမိသည်ကိုလည်းကောင်း အလှူပွဲမှ ပြန်လာသော ဒေးဒေတို့အား ရန်ပြု တိုက်ခိုက်မိသည်ကိုလည်းကောင်း သည်ခံ ခွင့်လွှတ်ပေးပါရန် အတန်တန် ဝန်ချ တောင်းပန်ကြလေသည်။ သူတို့ အလွန် ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကာ မိတ်ဖွဲ့လာသူများ အား ဒေးဒေတို့မျိုးနွယ်စုက သဘော ထားကြီးစွာ လက်ခံလိုက်ကြချေပြီ။

ရန် သူ ပင် ဖြစ်စေကာမူ လက်နက်ချလာလျှင် ကျေးအေးပေးရစဉ် ဟု ဒေးဒေ ယုံကြည်သည်လေ။ တစ် ဖက်က ယဉ်ကျေးချိုသာစွာ မိတ်ဖွဲ့ လာမှတော့ ဒေးဒေတို့ကလည်း ရွှေ လက်ဖြင့် ကမ်းရမည်သာ။ သူတို့ အမှား သူတို့သိနေ၍ တောင်းပန်လာခြင်းပင် မဟုတ်လား။ သည်လိုတော့ဖြင့် သီရိ ခေတ္တရာသားတို့ကလည်း ခင်မင်ချင် စဖွယ်ဟု ဒေးဒေတွေးမိသည်။ အထူး သဖြင့် ရန်ပြုသည့် အဖွဲ့များထဲ မပါဝင် ဘဲ နောက်မှ သီးသန့်ရောက်လာပြီး

အဖွဲ့သားများ၏ အပြစ်ကို တာဝန်ခံသူ သည် အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် မင်းသား သမုဒ္ဒရာ၏။ တည်ကြည်သော အမူအရာ ခန့်ညားသော အသွင်အပြင်၊ ယဉ်ကျေး သော ပြောဆိုမှုတို့ဖြင့် ဒေးဒေအား လှိုက်လှဲလှဲလှဲလှဲ မင်းသားသမုဒ္ဒရာ သည်ကား ပြန်လည်ခင်မင် လေးစားသ စဖွယ်အတိ။

xxx

အခန်း(၆)

မိတ်ရင်းအမှန် မျိုးချစ်အိမ်ရှာ

ရပ်ရေး၊ ရွာရေး၊ နယ်ရေး အရေး အလေးပေးလှသော ဒေးဒေသည် ပညာရေးဘက်တွင်လည်း အလွန် စိတ်ထက်သန်ခဲ့သည်။ သူနယ်မြေအနှံ့ ရွာဆယ်ရွာတွင် သုံးရွာတစ်စု၊ လေးရွာတစ်စု စာသင်ကျောင်းများ ဆောက်လုပ် ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့သည်။ ထိုစာသင်ကျောင်း များအနက် တစ်ခုသော စာသင်ကျောင်း တွင် ပညာအမွေပေးနေသူကား ဆရာလေး ပန္နတ်နွယ်၊ ပန္နတ်နွယ်က ဒေးဒေ

www.burmeseclassic.com

တို့ ငယ်ဆရာဖြစ်သော ဆရာကြီး(ဦး)
 ငါတို့တောင်၏ မြေးမလေး။ ဒေးဒေး၏
 တောင်မောင် ထန်ထန်နှင့် မေတ္တာမျှ
 ရှာသူ။

မိမိနယ်သား မျိုးဆက်သစ်များ
 ကောင်းကျိုးဆိုးပစ် ခွဲခြားနိုင်သည့်
 ဘာတတ်ကလေးများ ဖြစ်စေချင်လှ
 ဖြင့် ပညာရေးတိုးတက်စေရန် စာသင်
 ကောင်းတိုင်း၏ လိုအပ်ချက်မှန်သမျှ
 ဖြည့်အပ် ဖြည့်ဆည်းတတ်သော
 အဖေကို ပန္နတ်နွယ်က ချစ်လည်းချစ်
 သည်။ အားလည်းကိုးသည်။ လေးစား
 ခြင်းမူကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။ စာသင်
 ကောင်းတွေဆီ ဒေးဒေး အလည်လာ
 သွင်း ဆရာရော ကျောင်းသားများပါ
 ရှိကြသည်။ ရွှင်သောမျက်နှာ ချိုသော
 အိမ်ထောင်များကို ဖိုးကောင်းကင်
 ကတိ အားပါးတရ သံပြိုင်ညီညာ
 ဖြစ်လေတော့၏။

“ငါတို့သည်...”

ငါတို့ ဘဝအတွက်

ငါတို့ အမိအဖအတွက်

ငါတို့ မျိုးနွယ်စုအတွက်
 ငါတို့ သားစဉ်မြေးဆက်
 အတွက်

ငါတို့နေသည့်ဒေသ ရေမြေ
 တောတောင်အတွက်

လောကကြီးအတွက်
 အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်၊
 အေးချမ်းသာယာအောင်၊ လှပစိုပြည်
 အောင်၊ စည်ပင်ဝပြောအောင်၊ ဆောင်
 ရွက်သယ်ပိုးနိုင်သည့် ဖန်တီးရှင်များ
 ဖြစ်ရမည်”

ကြားရသူအပေါင်း ကြက်သီး
 မွေးညင်းထလောက်သည့် သံမိတ္တန်များ
 ကို ကလေးများနှင့်အတူ ဒေးဒေးလည်း
 အားမာန်ပါပါ လိုက်ဆိုမိသည်။ ဆိုရင်း
 ကလည်း သည်မြေ၊ သည်ရေ၊ သည်
 ဌာနေနှင့် သည်လူတွေကို မည်သည့်အခါ
 မျှ ခွဲမသွားဘူးဟု သူ တွေးထားမိခဲ့သည်
 သာ။

သို့သော် ...

xxx

အခန်း(၇)

နားစာ ရွာလည်

သီရိခေတ္တရာ၏ နောက်ဆုံး
မင်းဆက်ဖြစ်သော သမုဒ္ဒရာမင်းသား
သည် မင်းတုန်းမြို့မနေ၍ အထက်အညာ
သို့ နယ်မြေသစ်အရှာထွက်ရန် စီစဉ်လေ
သည်။ အထက်အညာသို့ ခရီးမထွက်မီ
ဒေးဒေရီရာ တောင်ချောင်း မဒေးနယ်မြေ
သို့ ထွက်အလာ ကင်းလှည့်လာသည့်
ရခိုင်စစ်သားများနှင့် မမေ့လင့်ဘဲ
တိုက်ပွဲဖြစ်ကြ၏။ ဒေးဒေဆီရောက်တော့
မင်းသားတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒဏ်ရာတွေ
က ဗရပူ။

ဒေးဒေက မင်းသားကို ရသေ့
တောင်ပေါ်ရှိ ဆရာရှင်ရသေ့ တရား
အားထုတ်ရာ ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း
နေထိုင်နားခိုစေပြီး ဒဏ်ရာများအား
ဆေးကုသပေးလေသည်။ ဘဝဟောင်းက
ရှေးရေစက် အကြောင်းပါလာသော
ဒေးဒေတို့နှစ်ဦးသားသည် ရင်တွင်းခဲစား
ချက်များကို မဖုံးကွယ်နိုင်တော့ပြီ။
မေတ္တာပြင်၍ သစ္စာတိုင်မိကြလေသော

အခါ ခွဲခွာရန်ခက်တော့၏။ သမုဒ္ဒရာမင်း
မင်းသားသည် ဒေးဒေခေါ် မပဒေ၏
မျိုးနွယ်စုအကြီးအကဲများထံ တလေး
တစား ခွင့်တောင်းကာ မျိုးနွယ်စုများ၏
ရှေ့မှောက်တွင်ပင် မြတ်မြတ်နိုးနိုး
လက်ထပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က
မင်းသား၏ ပြည်တော်ပြန်ခရီးတွင်
သျှောင်နောက်ဆံထုံးပါ လိုက်ရမည့်
သူတို့၏အသည်း မပဒေကို လာရောက်
နှုတ်ဆက်ကြသူများမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုး
မတားသာ၍ လက်ပြကာ
ကျန်ခဲ့ရာသည့် နယ်သူနယ်သားအပေါင်း
တို့၏ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျသော မျက်ရည်တို့
သည် သူတို့သခင်မလေးကို သေချာ
ဂရုစိုက်ကာ ချစ်မြတ်နိုးပါစေကြောင်း
မင်းသားထံ အမှာတော်ပါးနေသည့်နယ်
ဒေးဒေခမျာလည်း ချစ်သူတစ်ဖက်၊
နယ်မြေကတစ်ဖက် အခွဲခက်ကာ
ကြေကွဲရရှာလေသည်။

ဒေးဒေ၏ အစ်ကိုတော်
ဆွန်တန်သည် သားတော်လေးထန်ထန်
မွေးဖွားပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားချိန်မှ

စ၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ လယ်ယာကိုင်းကျွန်း
များနှင့် သားကလေးကိုပါ နမလက်အပ်
ကာ သာသနာ့ဘောင်သို့ အပြီ
ဝင်ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ ယခုအခါ
နယ်ခြားလိုက်သွားတော့မည့် နမလက်
အား ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြိုက်ရာယူသွားနိုင်
ကြောင်း ပြောရှာလေ၏။

ဒေးဒေက တစ်ခုမျှ မယူဘဲ
မိဘများ ထားရစ်ခဲ့သော ရွှေသားအင်္ကျီ
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်လေးဆူ၊ မြသားအင်္ကျီ
ရုပ်ပွားတော်တစ်ဆူ၊ ရွှေအစစ် ရဟန်း
ငါးပါးပုံတော်နှင့် အခြားရုပ်ပွားတော်
ရွှေငွေများကို မောင်နမနစ်ဦး လက်
ကိုင်၍ ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်း
လေသည်။ လှူဒါန်းရာတွင် မပဒေ
ထူးဆန်းသော ဆုတောင်းပုံမှာ

xxx

အခန်း(၈)

သာသနာ့အရေး စိတ်မှာတော့

ဆုတောင်းသစ္စာ ပြခဲ့ရာသူ

ငဆွန်တန်နင်၊ ဒေးဒေတို့
မောင်နမနစ်ဦးသားသည် မိမ္မေဗမ္မေ
ရတနာများကို စိစွာ၏အနောက်ဘက် ၊
မိုင်အကွာ ရသေ့တောင်ထွတ်ဖျားတွင်
အနက် ၁၅ တောင်တူးကာ နောင်ပွင့်
မည့် အရိမေတ္တယျဘုရားကို ရည်မှန်း၍
လှူဒါန်းပြုပန်လေ၏။

“ကျွန်ုပ်တို့မောင်နမသည်
စောနာသုံးတန်ပြဋ္ဌာန်း၍ လှူဒါန်းခြင်း
ကြောင့် ဆုတောင်းပြည့်စေရ၏။ ယခု
ဘဝတွင် လူအများအား အကျိုးပြုရ၏။
ဤဘဝလွန်သော် မောင်အကြီးက
တရားဓမ္မဖြင့် ဗုဒ္ဓ၏သားတော် သူတော်
စင် ဖြစ်ပါစေ။ နမဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်မပဒေ
ဇာ ဤနယ်၊ ဤဆောင်၊ ဤလူအပေါင်း
တရားဓမ္မဖြင့် စောင့်ရှောက်နိုင်သည့်
အနီးအစွမ်းထက်လှသော နတ်မယ်
သားကြီးအဖြစ် ကမ္ဘာတည်သရွေ့
ပေသောတည်း။”

“အရိမေတ္တယျ ဘုရားပွင့်လှောင်
လှူဒါန်းထားသမျှ ပြန်အမှတ်ရကာ

ဘုရားရှင်ထံ မိမိတို့လက်ဖြင့် ကပ်လှူ
နိုင်ရပါစေ။ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးရန်
ရွှေကျောင်းတော်ကြီး ဆောက်လုပ်
လှူဒါန်းနိုင်ပြီး တရားထူးရကာ နိဗ္ဗာန်သို့
ဝံဝင်ရပါစေသတည်း။”

“ကမ္ဘာထောင်သောင်းများစွာ၌
လှူဒါန်းပစ္စည်းများကို စောင့်ရှောက်ပေး
ကြသော လူပုဂ္ဂိုလ်၊ နတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊
သိုက်နန်းနှင့် ဘုမ္မိရပ်တို့သည်လည်း
စည်းစိမ်များ ခံစားကာ နောက်ဆုံး၌
နိဗ္ဗာန်ရကြပါစေသတည်း။”

“အလှူပစ္စည်းများကို ဖျက်ဆီး
သူတို့သည်ကား ဘဝအဆက်ဆက်၊
သံသရာအဆက်ဆက် ဒုက္ခဆိုးကျိုး
အမျိုးမျိုး ခံစားရကာ နောက်ဆုံး၌
ရောရဝငရဲသို့ လားပြီး အဘယ်ကပ်
ကမ္ဘာမှ မလွတ်မကျွတ်နိုင်ပါစေသတည်း။”

ဒေးဒေ၏ ဆုတောင်းသံ၊
သစ္စာပြုသံ၊ ကျိန်ဆိုသံတို့သည် တော
တောင်အနှံ့ ပျံ့လွင့်သွားချေပြီ။

xxx

အခန်း(၉)

မောင်မျက်နှာ တစ်ရွာမှတ်ပါလို့

သမုဒ္ဒရာင်မင်းသားသည်
ဒေးဒေကို လက်ထပ်ခေါ်ဆောင်သွားပြီး
နောက် ရောဝတီမြစ်ကမ်း ယုန်လွှတ်
ကျွန်းဒေသတွင် အရိမဒ္ဓန (ရန်သူတို့အား
ချေဖျက်နိုင်သောမြို့)ကို ထူထောင်ခဲ့လေ
သည်။ မဖြစ်သာ၍ ချစ်သူနောက်
လိုက်ပါခဲ့ရရှာသော ဒေးဒေသည်
သူဇာတိ၊ သူမျိုးနွယ်၊ သူနယ်သားများ
အား လွှမ်းမောက်စိတ်ကို မင်းသား
သံယောဇဉ်ဖြင့် ကြိတ်မှိတ်ဖြေဖျောက်
နေရရှာလေ၏။ မင်းသားကလည်း
သူမျက်နှာ တစ်ရွာထင်ကာ လိုက်လာရှာ
သည်။ သဘောပြုမကလေးကို
ယုယကြင်နာစွာ စောင့်ရှောက်ပါသည်။
ချစ်ခြင်းမေတ္တာအားဖြင့်သော်လည်း
ကောင်း စည်းစိမ်ရွှေငွေ ရုပ်ဝတ္ထုအား
ဖြင့်သော်လည်းကောင်း လိုတိုင်းတ၍
တတိုင်းရနိုင်သော ဘဝအဖြစ် အရာရာ
ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ပါသည်။

သို့သော် မင်းသားဘဝမှ

နိုင်ငံတော်သစ်၏ ဘုရင်အဖြစ် နန်းတက်
ရမည့်အချိန်တွင် ချစ်သူဒေးဒေနှင့်
ရွှေလက်တွဲကာ နန်းသိမ်းပွဲမခံရရှာ။
ဒေးဒေကို သူ့အသက်တမျှ ချစ်လှသော်
လည်း နန်းသွေးမပါသည့် သာမန်တောသူ
လေးမို့ ထီးနန်း၏ နည်းလမ်းစည်းကမ်း
အရ မိဖုရားကြီးတင်မြှောက်ခွင့် မရှိလေ
ပြီ။ မိမိကိုယ်တိုင်က သီရိခေတ္တရာ၏
မင်းဆက် သုပညာနာဂရသိန္နာ၏
တူတော်ပေကိုး၊ ဆွေတော်၊ မျိုးတော်
အကြီးအကဲများ၏ အစီအမံအရ
တစ်ဝမ်းကွဲအစ်မတော်သူ သီရိစန္ဒီ
မင်းသမီးနှင့် လက်ဆက်မှသာ ထီးနန်း
ဆက်ခံနိုင်ပေမည်။ သို့သော် ချစ်ရသူ၏
ရှေ့မှောက်မှာ အခြားတစ်ယောက်ကို
လက်တွဲ၍ နန်းသိမ်းပွဲခံဖို့ရာ စိတ်မကူး
ရက်ခဲ့ရာပေ။ သူ့အကျပ်အတည်းကို
ချစ်ရသူဒေးဒေအား ဖွင့်ပြောရန်ပင်
မတွေးခဲ့။

ဒေးဒေသည် ထိုအကြောင်း
များကို နားလည်မလည်။ ထီးနန်း
စည်းစိမ် ဂုဏ်သိမ်အာဏာများလည်း
မမက်မော။ မင်းသားအပေါ် တွယ်ငြိမိ

သည့် သံယောဇဉ်ကြောင့်သာ ဤအရပ်
သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်းပင်။ မိမိမျိုးနွယ်စု
ကို တစ်နေ့မျှမမေ့သော ဒေးဒေသည်
သူ့ခင်ပွန်းမင်းသား နန်းမတက်ရခြင်း
အကြောင်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ သိခွင့်ရ
လိုက်သောအခါ...

အခန်း(၁၀)

နှုတ်မဆက်ဘဲ လမ်းခွဲရာသွယ်

ချစ်သူ၏ ကောင်းကျိုးကိုသာ
လို လားရှာသည် ဒေးဒေသည်
ချစ်ခင်ပွန်းနှင့် ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းခွင့်
ရခဲ့သည့် သုံးနှစ်တာကာလ အမှတ်တရ
များစွာကို ရင်ထဲမှာမြဲမြံသိမ်းကာ မိမိ
ဌာနေသို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာခဲ့
လေသည်။ သူ၏ ပြည်တော်ပြန်ခရီးကို
သူ့နယ်သူ၊ နယ်သား လူအများက
အကောင်းဆုံး ဆုလာဘ်တစ်ခုပမာ
ကြည်နူးဝမ်းသာ ကြိုဆိုကြလေ၏။
ဒေးဒေသည် မိမိနယ်ကို ပြန်ရောက်
သည်နှင့် နယ်မြေပိုင်များ ချောင်းတစ်
လျှောက် ရွာအသီးသီးမှ လူထုများအား

စိတ်ကြားလျက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကာ
နယ်မြေကောင်းကျိုး ဆထက်ထီး
ဆောင်ရွက်လေသည်။

နယ်မြေအပေါ် စေတနာထား
လွန်းသော၊ နယ်သူနယ်သားများအပေါ်
သံယောဇဉ်ကြီးရှာလွန်းသော၊ ကောင်း
ကျိုးပြုလုပ်ငန်းများကို စွမ်းစွမ်းထူး
ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မွန်မြတ်သည်
စိတ်ထားပိုင်ရှင် ဒေးဒေခေါ် မပဒေအ
ပြည်သူလူထုက မေတ္တာတုံ့ပြန်လေပြီ။
မပဒေကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် သူတို့
နလုံးသည်းပွတ်ဖြစ်သော တောင်ချောင်း
(ကျောက်ချောင်း)အား “ပဒေချောင်း”
ဟု အမည်သစ်ပေးကာ အပိုင်တစ်
နင်းအပ်ကြလေတော့သည်။ (ယခုအ
တွင် ပဒေချောင်းမှ မဒေးချောင်း
အမည်တွင်နေလေပြီ။)

နှုတ်မဆက်ဘဲ လမ်းခွဲပြန်သွား
သည့် မပဒေကို သံယောဇဉ်မပြတ်
သော သမုဒ္ဒရာရပ် မင်းသားသည်
အရိမဒ္ဒနမု အပြေးလိုက်လာရှာသော်
လည်း မပဒေက အတွေ့မခံတော့ဘဲ
မင်းသားလိုက်လာရာတိုင်း ကျောက်

ဆုံးတောင်ခြေ ဘင်္ဂတောထဲတွင် ပုန်းနေ
သည်။ နိုင်ငံအရေး၊ လူမျိုးအရေးနှင့်
စာလျှင် အချစ်ရေးသည် ရှေ့တန်း
ဆင်စရာမဟုတ်ဟု မပဒေ ဆုံးဖြတ်ပြီးခဲ့
ပြီး တကယ့်မေတ္တာစစ်နှင့် ချစ်ကြသူတို့
အဖို့ နီးခြင်း၊ ဝေးခြင်း၊ အတူရှိခြင်း
မရှိခြင်းသည် အရေးမပါဟု မပဒေ
ယုံကြည်သည်။ စစ်မှန်သော မေတ္တာ
ဘုရားက နှလုံးသားကိုယ်စီမှာ အမြစ်
ဘယ်ခွဲပြီးသားဖြစ်၍ မဆုံရခြင်းအပေါ်
အာရုံ မကြေကွဲလိုတော့ပြီ။

နန်းသွေးမဟုတ်သော်လည်း
မိတ်ဆတ်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သော
နန်းမှ ဆင်းသက်လာသည့် ချင်းအမျိုး
သမီးတစ်ဦးဖြစ်သော မပဒေ၊ ရုပ်ဆင်း
အင်္ဂါ လှပတင့်တယ်ပြီး သူရဲကောင်း
တတ်အပ်သမျှ တစ်ဖက်ကမ်းခတ်
လှည့်ကျင်တတ်မြှောက်ခဲ့သော မပဒေ၊
မပဒေကောင်းတို့ တတ်အပ်သည့်
အတွင်းမှအရာတွင် ပြိုင်စံရှားခဲ့သည့်
မပဒေ ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည်
သော သာသနာအကျိုး စွမ်းစွမ်းတမံ
သင်ပို့ခဲ့သည့် မပဒေ၊ ပညာရေး

စီးပွားရေး အစစတင် တယ်အောင်
ဆောင်ရွက်ကာ နယ်မြေကောင်းကျိုး
သယ်ပိုးခဲ့သည့် မပဒေ၊ လူ့ဒါနိန်းမှု
ရက်ရောလှသည့် အံ့ဖွယ် သဒ္ဓါတရား
ပိုင်ရှင် မပဒေ၊ ဂုဏ်ပါဝါ အာဏာထက်
ကိုယ်ဒေသ၏ ဘူးခါးရေနှင့် ကြမ်းကြား
လေကို ပိုမြတ်နိုးခဲ့သည့် မပဒေ။

ထို မပဒေသည် မြေးမတော်
လေး (တူတော်မောင် ထန်ထန်နှင့်
ပန္နတ်နွယ်တို့၏သမီး)ကို အဖော်ပြုကာ
ဤနယ်၊ ဤချောင်၊ ဤလူအပေါင်းတို့
နှင့်အတူ ဆေတပန်သက်တဆုံး ရိုးသား
ကြိုးစားရင်း အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်
သွားရှာလေသည်။ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို
သည်နယ်မြေ၊ သည်မျိုးနွယ်စု သည်လူ
အပေါင်းတို့အတွက် ပေးအပ်ထားပြီး
အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာသော တစ်နေ့
တွင် မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဆရာရသေ့ကြီးတို့
ခေါင်းချသွားရာ သည်တောတန်းနှင့်
တောင်စွယ်လျှိုမြောင်ကြားမှာပင်
ငြိမ်းချမ်းတိတ်ဆိတ်စွာ ဘဝနေဝင်စေ
မည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့သည့် ဒေးဒေ၏
ဆန္ဒတို့ ပြည့်ဝခဲ့လေပြီတကား။

မပဒေ (ဒေးဒေ)အတွက်

သစ္စာပြိုင်ရှင်းတမ်း

ယခုအခါ မကွေးတိုင်းဒေသ
ကြီး ကံမမြို့နယ် ကျောက်မဲရွာအနီးတွင်
မြေးမတော်လေးနှင့်အတူ စံမြန်းနေသည့်
ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ပဒေ၏ နန်းဆောင်ကို
အထင်ကရတွေ့နိုင်ပါသည်။

မိဘဘိုးဘွားတို့ ထားရစ်ခဲ့
သော ရတနာအမွေအနှစ်များကို နောင်
ပွင့်လာမည့် အရိမေတ္တယျဘုရားအား
ရည်မှန်းလှူဒါန်းစဉ်က “ကျွန်ုပ်သည်
ဤနယ်၊ ဤချောင်၊ ဤလူအပေါင်းကို
တရားဓမ္မဖြင့် စောင့်ရှောက်နိုင်သည့်
တန်ခိုးအစွမ်းထက်လှသော နတ်မယ်
တော်ကြီးအဖြစ် ကမ္ဘာတည်သရွေ့
ရှိပါစေသတည်း” ဟူသော မပဒေ၏
ဆုတောင်းစကားအရ ဤနတ်နန်းတွင်
စံမြန်းတည်ရှိနေသည်ဟု နယ်သူ
နယ်သားတို့က ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ
ယုံကြည် ယူဆနေကြပါတော့သည်။

စာချစ်သူများအား လေးစားလျက်

အေးမြတ်မြတ်ပြီး(ကံမဲ)

အမှန်အတိုင်းပြောပါလား

ခင်လေး(ပြည်ထောင်စုနယ်မြေ)

စုန်းဘက်တာ ဘက်ချက်

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၅) ၊ ဇေဇော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

၁

ပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူမက အလွန်သိမ်မွေ့၍

မက မိုးသံတွေကြောင့်များ မကြားတာ လား။

ကျွန်မမှာတော့ မိုးရေထဲမှာ အိမ်ရောက်ချင်ဇောနဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို အမြန်ဆုံးမောင်းလာခဲ့ရတယ်။

စိတ်ကောက်တတ်သူတော့ မဟုတ်ပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်နဲ့ ဘုရားစာတွေ ရွတ်နေတာထင်ပါရဲ့ ပြတင်းတံခါးမုန်ချပ် များစီမှတစ်ဆင့် သူမကို မြင်နေရသော် ငြား . . . ငယ်ထွေးက နောက်လှည့် မကြည့်သဖြင့် ကျွန်မ စိတ်တိုလာပြီ။

ကြည့်ပါဦး။ ထင်တဲ့အတိုင်းပါ ဘဲ။ ထမင်းစားပွဲရှေ့မှာ အဆင်သင့် ပြင်ထားသော်လည်း သူ တမင်းမစားဘဲ စောင့်နေတာပဲ တွေ့ရပြန်ပြီ။ ဘယ်လောက်ပြောပြော ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ငယ်ထွေးက ကျွန်မစကားကို အထောင်မည် မဟုတ်ပါ။

သလို ဘာသာစာရားကိုလည်း ရှိသေ ကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ဦးဖြစ်တော့ ကျွန်မ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး သူ့ကို စနောက် မှန်းသိ၍ သူ့ခွင့်လွှတ်စမြဲ။ ဘယ်တော့ မှ သူ စိတ်မဆိုးတတ်။ အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသော ကျွန်မ သူငယ်ချင်း ငယ်ထွေးပါ။

ဒီလောက် ကျယ်လောင်စွာ ဟွန်းသံပေး၍ တံခါးဖွင့်ခိုင်းနေတာကို ဘာကြောင့် လှည့်မကြည့်ဘဲ နေရက် သနည်း။

သူက ဒီလိုမိုးတွေရွာရင်၊ မိုးတွေခြိမ်းရင် နေစရာ မရှိအောင် ကြောက်တတ်သူ၊ ခုလိုညဘက်ဆိုတော့ ပြောစရာမရှိတော့ပါ။ သို့ရာတွင် သူ့ခိုင်းကိုတော့ အသင့်ပြင်ထားပြီး ကြည့်။

ခုဒီညလည်း ကလေးတွေကို ကျူရှင်သွားသင်ပေးနေတုန်း။ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ည ၇ နာရီထိုးနေပြီမို့ ကျွန်မသူငယ်ချင်း ငယ်ထွေးတစ်ယောက် ထမင်းဆာလို့ အူလိမ်နေလောက်ပြီမို့ အတန်းပြီးတာနဲ့ မိုးနည်းနည်းစဲအောင် ပင် မစောင့်နိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကို အသော့နင်း၍ အဆောင်သို့ပြန်ရန် ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟော . . . သူထိုင်နေတဲ့ နေရာနားမှာ သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းချထား တယ်။ အတော်ပဲ အတော်ပဲ။ ဖုန်းသံ ပေးလိုက်မယ်။

ကျွန်မက တစ်ခါတလေ သူ့ကို အလွန်စနောက်တတ်သူ ဖြစ်တယ်။ သူမ အလွန်အမင်း ကြောက် သိလေ၊ ကျွန်မ ပိုစမိလေပါ

ကြည့် ဒီရောက်တော့ သော့ ဖွင့်ပေးရန် ဆိုင်ကယ်ကို ဒီလောက် ဟွန်းအကျယ်ကြီးတီးပြီး တတိတိနဲ့ လုပ်နေတာတောင် ကြာလှပြီ။ ငယ်ထွေး

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းလိုက်သော် မိုးခြိမ်းသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လျှပ်စစ်မီးများအားလုံးကို အမှောင်ထုက အပိုင်စီးလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

J

ဖုန်းဒီလောက်ခေါ်နေတာ
ဘာလို့မကိုင်တာလဲ မနန်းရယ်...

ငယ်ထွေးကိုစိတ်ပူပြီး မိုးတွေ
အရမ်းသည်းနေတဲ့ကြားက ပြန်မလာခဲ့
နဲ့လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး သတိပေးမလို့ပါ။

ဖုန်းကို မကိုင်ဘူး။ စိတ်ပူ
လိုက်တာနော်။

ထမင်းစားရင်းဖြစ်ဖြစ်၊
တစ်ခုခုကို စိတ်အလောကြီးလာရင်
ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုင်ကယ်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်း
မောင်းတတ်လွန်းလို့။ မနန်းနောက်က
ကျွန်မထိုင်ပြီး ဆိုက်ကယ်လိုက်စီးတဲ့
အခါဆိုရင် ရသမျှဘုရားစာအကုန် ရွတ်
ရပါတယ်ရှင်။

ဒါကို သူက ကျွန်မကိုရယ်(ရီ)
ပြီး လှောင်တတ်သေးတယ်။

“ကြောက်မ၊ ငယ်ထွေး”တဲ့။

ခုလည်း သူပြန်လာနေကြ
အချိန်မို့ ကျွန်မလည်း ထမင်းစားပွဲတော့
အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မက
ရုံးဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သလို မနန်းက

အထက်တန်းပြဆရာမ တစ်ဦးပါ။

ခုလိုပဲ သူ့က ညနေ
ကျူရှင်လေးသင်ရတော့ မနန်း မကြာ
မချင်း ကျွန်မက ကိုရီးယားတတ်လို့
လေးကြည့်ပြီး စောင့်နေတာတဲ့။
တလေ ပုတီးစိပ်ပြီး စောင့်နေရတာနော်။

မနန်းက ယောက်ျား
တစ်ယောက်လို သိပ်သတ္တိရှိတာ။
ကြောက်တတ်တယ်လို့ကို မနန်း
ကျွန်မဆိုရင် ...

“ဟိုဟာလည်းကြောက်တာ
ဒီဟာလည်း လန့်တတ်နဲ့။ ငါကြောက်
လို့”ခေါ်သေးတယ်။ ကျွန်မကို အဲဒါ
လည်း ကျွန်မစိတ်မဆိုးပါဘူး။ မနန်းက
သိပ်ပြီးဖြူစင်ပါတယ်။ စိတ်ရင်းစိတ်
အရမ်းကောင်းတဲ့ ရှမ်းတိုင်းရင်းသူ
ပါ။

သူ့ရဲ့ကျောင်းသူ/သား
အပေါ်မှာလည်း စေတနာ အရမ်း
စာသင်ပေးတတ်တယ်။ မောလို့
မှန်းမသိ။ အခကြေးငွေ မပေး

ရတယ်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ကျောင်းသူ/သူား တွေဆိုရင် မနန်းတို့က အဆောင်မှာခေါ်ပြီး သပ်သပ်သင်ပေးလိမ့်မယ်။ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ဝယ်ပေးမယ်။ သူဒီလိုလုပ်နေကြ။

ခုလည်းကြည့်လေ။ စာသင်တာ မရပ်သေးတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သင်ပြီးလို့များ ကျွန်မတစ်ယောက်တော့ မိုးသဲသဲမဲမဲမှာ မီးပျက်ပြီး လန့်နေသေးလို့ စိတ်ပူပြီးတော့ ဆိုင်ကယ်ကို ကြမ်းပတမ်းနင်းလာလေမလား။

ဖုန်းခေါ်တာလဲ မရတော့လေ။ ထွေးကိုစိတ်ပူပြီး မိုးသည်းထဲမှာ လာပါနဲ့ဆိုပြီး မနန်းသိအောင် ချင်တာ သူက ဖုန်းလည်း မကားဘူး။

“မိုးသည်းထဲ ပြန်မလာနဲ့၊ နေရဲတယ်”လို့ စာတိုမက်ဆေ့စ် ပို့ထားလိုက်မယ်။ ဟော... ဆိုရင်း ဖုန်းမြည်လာပြီ။

ကျွန်မ အလောတကြီး ကျွန်မ ကောက်ကိုင်လိုက်ပါတယ်။ မနန်း

ဟုတ်တာပေါ့။ ဆရာကြီးမနန်းရဲဖုန်းအစစ်ပေါ့။ ခုနက ကျွန်မ ပို့လိုက်တဲ့ မက်ဆေ့စ်တွေနဲ့ Miss Call တွေကို တွေ့သွားတဲ့ပုံပဲ။

ဟဲလို ...
ဟဲလို ...
ဟဲလို ...
ကျွန်မ ပြန်ထူးနေရဲသားနဲ့ မနန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘူး။ အဲလိုပဲ မနန်းက တစ်ခါတလေ ကျွန်မကို အရမ်းစချင် နောက်ချင်တာ။

“ဟဲလို ... မနန်းရေ၊ မိုးငွေ့များနေဇာယ်။ မိုးနည်းနည်းစဲသွားမှ ပြန်လာနဲ့။ ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာနဲ့။ ငယ်ထွေး နေရဲတယ်။ ထမင်းလည်း မဆာသေးဘူး။ မနန်းလာမှပဲ ငယ်ထွေးတို့ ထမင်းအတူတူစားမယ်။ ခုလည်း မီးပျက်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်မပူနဲ့ ကျွန်မမှာ Emergency light ရှိတယ်။

ကျွန်မ နေရဲတယ်လို့ ပြောတာနော် မနန်း”

ကြည့် ... ကျွန်မပြောတာကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတယ်။ အကျင့်ပုတ်မ မနန်း။ သူ ဒီလိုကျွန်မကို အမြဲတမ်း ခြောက်လှန့်တတ်တာ သိနေတော့ စိတ်သက်သာရာရသေးတယ်။

၃
ကျွန်မကို ခေါ်လာသော ကားက ဗြိနယ်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ရပ်တန့်ခဲ့၏။

“လာပါ အစ်မ။ ကျွန်တော်တို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေလည်း ဝေလီဝေလင်း လောက်ကမီ တံတားအောက်မှာ တွေ့ခဲ့ပြီး ဆေးရုံကို ချက်ချင်းပို့ပေးခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ ဘယ်အချိန်လောက်က ဖြစ်ခဲ့မှန်း မသိလိုက်ဘူး။ ညက ရွာတဲ့ မိုးကလည်း တောင်ကျရေတွေ အရမ်းဆင်းတာ။ ကျွန်တော်တို့ဆီက အကြောင်းကြားမှပဲ အစ်မတို့တစ်တွေ သိနိုင်မယ်ဆိုတာထင်လို့ တာဝန်ကျ ဝန်ထမ်းကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာပါ။

ရဲအရာရှိနဲ့ တာဝန်ရှိသူများ၊ မနန်းတို့ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာမ

ကြီးနဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာ၊ ဆရာမ
အားလုံးကို ကျွန်မ တွေလိုက်ရတယ်။

ဒါဟာ ညက ငါမက်ခဲ့တဲ့
အိပ်မက်တစ်ခုသာ ဖြစ်လိုက်ပါလို့
ဆုတောင်းရင်း၊ မျက်ရည်တွေကြားကာ
မနန်းကို ကျွန်မရှာနေတယ်လေ။ ဆေးရုံ
ကော်ရစ်တာမှာ အဖြူအစိမ်းဝတ်စုံတွေ
နဲ့ မနန်းတပည့်တွေလည်း ငိုနေတယ်။
ကျွန်မ မယုံချင်ဘူး မနန်းရယ်။

“ဒီတစ်ပတ်ကျောင်းပိတ်ရင်
အညာသူကို ရှမ်းခေါက်ဆွဲလုပ်ကျွေး
မယ်” ဆို...

“ငါများမရှိရင် နင်ဘယ်လိုများ
နေမလဲ။ ဒီလောက် သူရဲဘောကြောင်
တဲ့ ငယ်ထွေးမ” လို့ ပြောဦးလေ။
ကျွန်မရဲ့ ပခုံးကို မနန်းတို့ ကျောင်းအုပ်
ဆရာမကြီးက ညင်သာစွာ လာရောက်
ကိုင်တွယ်ရင်း ..

“ညီမက ဆရာမအိန်နန်းရင်
ခမ်းနဲ့အတူနေတဲ့ ရုံးမှာလုပ်တဲ့ ညီမလေး
ထင်တယ်”

ဆရာမကြီးက ပြောပြောဆိုဆို

ကျွန်မလက်ကို ဆွဲရင်း ဆေးရုံရဲ့
ပေါ် အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ကျွန်မတို့
လာခဲ့တဲ့အခါ၊ ကျွန်မရဲ့ ဘေးထွင်း
တစ်ချက်မှာတော့ မနန်းတို့ ကျောင်း
ဆရာ၊ ဆရာမတွေပါလာကြတာ
ထားမိလိုက်တယ်။

အခန်းထဲမှာ မြင်ရတဲ့
တင်ခုံတင်ကြီးပေါ်က အဝတ်ပြုလုပ်
တဲ့အောက်မှာ မနန်းရှိနေတယ်လို့
ကပြောကြတယ်။ မယုံဘူး။
မယုံဘူး ...

ဘယ်အချိန်က ရှိနေခဲ့
ဘယ်အချိန်တုန်းက ဘယ်
ရောက်နေခဲ့သလဲ ...

ဘယ်အချိန်က ဘယ်သူ
ဖုန်းဆက်ခဲ့သလဲ ...

ကျွန်မကို မစမနော
လာ ...

မှန်မှန်ပြောပါ မနန်းရယ်
ဖုန်းဆက်တာဘယ်သူလဲ

ခင်ဆာ

(ပြည်ထောင်စုနယ်)

ဟိုတုန်းက → ကဲ ... မပျံ့ချင်နေ
ဘိုဌေး(တနင်္သာရီ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေဇော်သိရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

“ဟာ . . . မိုးပေါ်မှာ အနီ
ရောင်အလင်းတန်းလေး သွားနေတယ်။
လာကြည့်ကြစမ်းဟေ့”

ဟု မြန်အောင်မြို့၊ လက်ပံ
ရုပ်ကွက်ရှိ တာလမ်းပေါ်မှ လူတစ်
ယောက်သည် ကောင်းကင်သို့ လက်ညှိုး
ထိုးရင်း အော်ဟစ်လိုက်သည်။

စာရေးသူနှင့်အတူ ရုပ်ကွက်
ထဲရှိ အိမ်များမှ လူအများသည်လည်း
လမ်းပေါ်သို့ ပြေးထွက်လာကြပြီး
ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။
တစ်အိမ်မှ တစ်အိမ်၊ တစ်ယောက်မှ
တစ်ယောက် သတင်းပျံ့နှံ့သွားပြီးနောက်
လမ်းများပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ အိမ်များ
တိုက်များ၏ အပေါ်ထပ်များမှလည်း
ကောင်း ထိုနီယွန်မီးချောင်းသဏ္ဌာန်ရှိ
အနီရောင်အလင်းတန်းလေး၏ တစ်ချိန်
သွားနေပုံကို အံ့ဩတကြီး ဝိုင်းဝန်းကြည့်
ရှုလျက် ရှိပေသည်။

xxx

ဆောင်းဥတုလည်းဖြစ်ပြီး
ကောင်းကင်သည် ပြာလဲ့လဲ့နှင့် ကြည်
ကြည်လင်လင် ရှိနေပေသည်။ လေးနာရီ
ခန့် နေဝန်းသည် တောင်ဘက်ယွန်းယွန်း
ကောင်းကင်တွင် အနီရောင်အလင်းတန်း
လေး၏ နောက်တွင် မီးခိုးတန်းကြီးသည်
တစ်ချိန်ချိန်ထင်လျက် ကျန်ရစ်လေသည်။
အမြင့်အားဖြင့် ပေသုံးလေး
သောင်းခန့် ရှိမည်ဟု ထင်ရသည်။ မီးခိုး
တလုံး၏ ထိပ်ဦးနှင့် အနီရောင်တန်းလေး
သည် ထိစပ်၍ မနေဘဲ အနည်းငယ်
ကွာခြားနေသည်။ မြေပြင်မှ မြင်နိုင်
လောက်အောင် မီးခိုးမပြန့်နိုင်မီပင် ထို
အနီရောင်အလင်းတန်းလေးမှာ ခရီး
အတန်ကြာ ပျံသန်းပြီးလေပြီ။

xxx

မြို့တွင်းရှိ လူများအားလုံးလိုလို
ကောင်းကင်သို့ တက်ကြည့်ပြီး “သူတစ်
ပေါက် ငါတစ်မျိုး” အမျိုးမျိုး ထင်ကြေး
ပေးနေကြသည်။ လာရိပ်ရိပ် သွားနေ
သော အနီရောင်အလင်းတန်းလေး၏

နောက်ကြောင်းတွင် မီးခိုးကြောင်းကြီး
ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး မီးခိုးတန်းကြီးသည်
ဝိုင်း၍ ပေါ်လာပြီး အစနှင့်အဆင့်
ဆက်သွားသည်။

“ဘာလေးလဲ မသိဘူး”

“ပန်းကန်ပြားပျံ ဖြစ်မှာမလား”

ကွာ”

“လေယာဉ်မို့ မီးခိုးထုတ်တာ”

တာပေါ့”

“ဂျက်လေယာဉ်မို့ မီးခိုးထုတ်တာ”

သွားတာပေါ့”

“ဂျက်လေယာဉ်က ဒီလောက်

အမြင့်ကြီးမှာ ဒီလောက်မြန်မြန်
ပျံမလား”

ဤသို့ဖြင့် အမျိုးမျိုး ငြင်း

ထုတ်နေကြသည်။ မီးခိုးကြောင်းကြီး

အတန်ငယ် ဖြောင့်တန်းရာမှ ဦး

ဝိုင်းမှနေ၍ လက်ျာဘက်သို့ ကွေ့

လျက် ဆက်လက် ပေါ်လာသည်။

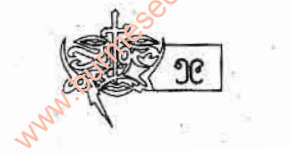
လက်ျာဘက်သို့ လှည့်ပတ်ပေါ်လာသည်။

ယခင်လမ်းကြောင်းကို ဖြတ်ပြီး

လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့ကာ အပေါ်

သွားပြီးလျှင် အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း ၈ ပုံ	နှင့် အသံခပ်သဲ့သဲ့ ကြားနိုင်ပေပြီ။	တာ”
သတ္တန် ပေါ်လာပြန်သည်။	တစ်စီ မြည်သံများ ပိုမိုကျယ်လာပြီး	“ဘယ်ကလာလဲ မသိဘူး”
ထို့နောက် မူလပေါ်လာသည့်	မြို့အလယ် ဘောလုံးကွင်းဘက်သို့ ပျံ့ဝဲ	“ဒါတော့ ဘယ်သိမလဲဗျ။
ဒီးကြောင်းအရင်းများမှ ဖြတ်ကာ	နေသည်။	ဆင်းလာမှ သိရမှာပေါ့”
တစ်ဝဲဘက်သို့ အနည်းငယ် ကွေ့ဝင်	“ဒါလားကွ . . . ဂျက်	ဤသို့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး
သွားပြီး ၈ ဂဏန်းခေါင်းပိုင်းကို အတွင်း	လေယာဉ်”	ဖြင့် “တွတ်တွတ်ထိုး”ရာမှ . . .
တစ်မှ မျဉ်းပြိုင်ပြုလျက် လက်ျာဘက်	“ဟုတ်ပါတယ်။ ပန်းကန်ပြား	ပန်းကန်ပြားပျံ့၏ သတ္တန်
သွား ကွေ့လာသည်။ ထိုသို့ သွားနေစဉ်	ပျံ့မှ ပန်းကန်ပြားပျံ့အစစ်ပဲဟေ့”	သည် ပိုမိုကြီးမားလာသည်။ အသံသည်
လျှောက်လုံးပင် အနီရောင်အလင်း	အထူးထူး။ အထွေထွေ	လည်း တစ်စီနှင့် ပိုမိုပြင်းထန်လာရာမှ-
လေးကို “ဝိုင်းဝိုင်း”လေးအဖြစ်	ငြင်းချက်များ ပေါ်မလာတော့ချေ။	“ဝီး . . . ဟီး”ခနဲ တစ်ချက်
နေရသည်။	ထိုထက် ပို၍လည်း ထင်မြင်ချက် မပေး	ကြားလိုက်ရသည့်အခိုက် “မျက်နှာကျက်
မကြာမီ . . .	နိုင်တော့ပေ။	တွင် တပ်ဆင်ထားသော မီးလုံးမီးဆိုင်း
ထိုဝိုင်းဝိုင်း အလင်းတန်းလေး	လူအပေါင်း၏ စိတ်တွင်	ကြီး ပြတ်ကျလာသကဲ့သို့ ပြင်းထန်သော
ကြီး၍ကြီး၍ လာသည်။ ယခင်	အံ့သြခြင်း၊ မဝေခွဲနိုင်ခြင်း၊ ရှင်းလင်းနိုင်	အချိန်ဖြင့် မြန်အောင်မြို့ အထက်တန်း
ကြောင်းကြီးအောက်တွင် ပျံ့သန်းနေ	ခြင်းတို့သည် “ရေထဲတွင် ငါးပွက်သည့်	ကျောင်းရှေ့ရှိ ဘောလုံးကွင်းဆီသို့
မီးခိုးတန်းအား ဆက်လက်	ရေပျက်စာလေးများလို” တဖွားဖွား	ထိုးဆင်းသွားတော့သည်။
တော့ပေ။ ၅ မိနစ်ခန့်အကြာ	ပေါ်နေသည်။	မြို့သူ၊ မြို့သားများမှာလည်း
သီးခန့်အရွယ် ဖြစ်လာသည်။	“အောက်ဆင်းမယ် ထင်	တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်ရှုနေရာမှ
နောက် . . . သုံးမိနစ်ခန့်	တယ်”	မိမိတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ တစ်ဟုန်ထိုး
တွင် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ပြား	“မပြောတတ်ဘူးလေ”	ထိုးဆင်းသွားသော အရဝတ္ထုကြီးကို
ဖြစ်လာသည်။	“ဆင်းချင် ဆင်းမှာပေါ့။ တို့မြို့	မြင်ရသည် တွင် အလန့်တကြား
ဝီ . . . ဝီ . . . ဝီ . . . ဝီ	ကို လာပြီး လေ့လာတာလားမှ မသိ	အော်ဟစ်ပုန်းအောင်းကြတော့သည်။

အိမ်ထဲ ဝင်သူဝင်၊ သစ်ပင်ရင်း ကပ်သူ ကပ်၊ တိုက်များ အိမ်များအကြား ပြေးကြနှင့် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်ကုန် သည်။

xxx

တဝီဝီအသံကြီးမှာလည်း အဆက်မပြတ် မြည်ဟည်းနေသည်။ ပေါက်ကွဲသံ တစ်စုံတစ်ရာ မကြားရပေ။ သတ္တိကောင်းသူအချို့ ပုန်းအောင်းရာမှ ခေါင်းပြုထွက်ကြည့်ကြသည်။

ထိုသို့ ဆင်းလာသည် အရာကြီးသည် ကျောင်းရှေ့ ဘောလုံး ကွင်းအပေါ်တည့်တည့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့် တွင် လေထဲ၌ အထက်မတက်၊ အောက် မကျဘဲ ရပ်တန့်နေသည်။

ယာဉ်ကြီး၏ အရွယ်မှာ အမြင့်အားဖြင့်က ပေ ၅၀ ခန့် ရှိ၍ လုံးဝိုင်းဝိုင်းရှိသော်လည်း အထက် အောက် ခပ်ရှူးရှူးသဏ္ဌာန်ရှိသည်။ အထက်အောက် ဒေါင်လိုက်ရှိနေသော မဏ္ဍိုင်အပေါ်တွင် ပြင်းထန်လျင်မြန်စွာ

အရှိန်ဖြင့် ကလေးများ ဂျင်ပေါက်စဉ် ဂျင်လည်၍ “မွတ်”နေသကဲ့သို့ “တဝီဝီ” လည်နေသည်။

xxx

ဘောလုံးကွင်းပတ်လည်မှ လူများသည် တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ ထွက်ပြု လာကြသည်။ မြန်အောင်ရဲ့ ဌာနမှ ရဲသားများနှင့် တပ်ရင်း (၅၁) မှ တပ်မတော်သား အများအပြား ထရပ် ကားများနှင့် ရောက်လာသည်။

မြန်အောင်တစ်မြို့လုံးနီးပါးခန့် ကွင်းပြင်ကြီးဆီသို့ စုဝေးရောက်ရှိလာ ကြသည်။ ရဲနှင့် စစ်တပ်တို့ ပူးပေါင်း၍ လူအပေါင်းတို့ကို ကွင်းထဲမဝင်ရန် စီမံ နေကြသည်။

ပန်းကန်ပြားပျံကြီးမှာ တဖြည်း ဖြည်း နိမ့်၍ နိမ့်၍ ကျဆင်းလာသည်။ လူအပေါင်းမှာလည်း မျက်လုံး ပြူး၊ မျက်ဆံပြူးနှင့် ငေးမောကြည့်နေ သည်။ မည်သူမှ တုတ်တုတ်မလှုပ်ကြ ပေ။

ယာဉ်ကြီးမှာ တရွေ့ နိမ့်ဆင်းလာရာမှ မြေပြင်နှင့် ၃ အကွာတွင် ရပ်တန့်သွားပြန်သည်။ ကိုယ်ထည်မှာ ပြင်းထန်သောအရှိန်ဖြင့် လည်နေရာမှ အနည်းငယ် ပျော့ သည်။

တဝီဝီမြည်ရာမှ ဝေါဝေါ လေပြင်းတိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ “ဟယ် ... ဟိုမှာ ကြည့် အောက်မှာ ... အောက်မှာ”

လူတို့၏ မျက်စိအာရုံ သည် ယာဉ်ကြီး၏ အောက်ဘက်ဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ယာဉ်ကြီး အလယ် အောက် တည် တည် ခြေထောက်ကြီးများသဖွယ် မီးခိုးထွက် ထောက်ကြီးသုံးခုမှာ တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာသည်။ ယာဉ်ကြီး၏ လည်သော အရှိန်မှာ နေးလာသည်။ မိနစ်ကြာမှ အရှိန်တဖြည်းဖြည်း လျော့လာပြီးနောက် ရပ်တန့်သွားသည်။ ယာဉ်ကြီးမှာ နေအောက်တွင် ပြောင်ဝင်းနေပြီး ပတ်ဝန်းကျင်

တွင် ပြုတင်းပေါက်ဟု ထင်ရသော ကြသည်။

အမြင့် ၅ ပေ၊ အကျယ် ၃ ပေခန့် အပေါက်အကွက်များကို တွေ့ရသည်။ ယာဉ်ကြီး၏ အရောင်မှာလည်း မီးခိုး ရောင်သတ္တုတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထား သည်။

အပေါက်များကိုလည်း မှန် ခဲ့သို့ ကြည်လင်သောအရာများကို တွေ့ဆုံဆင်ထားသည်။ အတွင်းဘက်သို့ တစ်ဝိုက်တစ်ခုကိုမျှ မမြင်ရပေ။ အတွင်း သို့ ပေါက်၍ မမြင်နိုင်သော သတ္တုတစ် ချက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ဝိုင်းကြည့်နေကြသော လူများ သည်း ယာဉ်ကြီးအနားသို့ မကပ်နိုင် နည်း ရဲများက ကိုက် ၃၀ ခန့် အကွာတွင် စည်းဝိုင်းသဖွယ် ဝန်းရံထား ကြသည်။ စစ်တပ်မှလည်း တပ်စိတ် များဖြင့် ဝိုင်းထားလျက် လက်နက် များကို အဆင်သင့်ကိုင်ဆောင်လျက် ယာဉ်ကြီးကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်နေ

ယာဉ်ကြီးမှာလည်း တစ်စုံ တစ်ရာ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိ ငြိမ်သက်နေ သည်။ အတွင်းတွင် မောင်းနှင်လာသူမှ ပါရဲလားဟု အောင်းမေးရပေသည်။

“ဟော . . . ဟိုမှာ . . .

ဟိုမှာ” ဟု အဓိပ္ပာယ်မပြည့်စုံသော စကားတစ်ခွန်းအား ထောင့်တစ်ထောင့် မှ ပေါ်ထွက်လာသည်။ တံခါးပေါက် သဖွယ် အကွက်များထဲရှိ အောက်ဆုံး တန်း အကွက်တစ်ကွက်မှ အတွင်း တံခါးတစ်ချပ်သည် “စာရွေ့ရွေ့” လှုပ်ရှား လာသည်။ မျက်စိအစုံတို့သည်လည်း ကောင်း။ ဘရင်းဂန်း-စတင်းဂန်းတို့၏ ပြောင်းဝတို့သည် ၎င်းအပေါက်ဝသို့ ချိန်လျက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့ . . . ဤအဖြစ်အပျက် သည် စိတ်ကူးယဉ်အဖြစ်အပျက်ဟု ယူဆပါ

သလား?

တကယ်ပင် ကြုံတွေ့နေပြီ။ သင်မည်သို့ လုပ်မည်နည်း။ ထွက်လာမည်ပုဂ္ဂိုလ်အား တစ်ခါတည်း အသေသတ်ပစ်မည်လား။ အရိပ်အခြေကြည့်ဦးမည်လား သို့မဟုတ် ဘာလုပ်ရမည်ကို ကြံစည်စိတ်ကူးရဲ လား။

စာရေးသူ ဖော်ပြသလို အဖြစ် မျိုးနှင့် သင် ရင်ဆိုင်ရပြီ ဆိုကြပါစို့။ ယာဉ်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသူ အား စတင်းဂန်းဖြင့် ရက်စက်စွာ ပစ်သတ်လိုက်မည်လား သို့မဟုတ် ရည်ရွယ်ချက်မရှိ ငေးမောကြည့်နေမည် လား သို့မဟုတ် ပကတိမေတ္တာစိတ် အရင်းခံသော၊ ယဉ်ကျေးသောစိတ်ဖြင့် အိမ်ရှင်တို့ဝတ္ထရားအရ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံရန် ကြိုးစားပါမည်လား။

စတင်းဂန်းဖြင့် ရက်စက်စွာ ပစ်သတ်လိုက်မည်ဟု သင် ကြံရွယ် လျှင် သင်သည် အာကာသပြိုဟ်သား တို့နှင့် ပေါင်းသင်းရန် အဆင့်အတန်းမီ

သော၊ အဆင့်အတန်းမရှိနိုင်ပေ။

ထိုထက် တွေဝေငေးမောနေ

ခြင်းက အမှားအယွင်း နည်းပေလိမ့်

မည်။

ပန်းကန်ပြားပျံခေါ် “လဟာ

ယာဉ်”တို့၏ အပြုအမူ၊ အသွားအလာ

အရပ်ရပ်တို့ကို ထောက်ချင့်၍ ပကတိ

မေတ္တာအရင်းခံစိတ်ဖြင့် ရိုးသားဖော်ရွေ

စွာ ဆက်ဆံမှုသည်သာလျှင် လူ့

ယဉ်ကျေးမှုလမ်းစဉ်ဟု မှတ်ယူသင့်ပေ

သည်။

ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်ပါ။

စာရှုသူများ ခင်ဗျား။ သင်သည်

အာကာသလဟာနယ်မှ ဂြိုဟ်သားများ

နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ရန်အတွက် အဆင်သင့်

ရှိပါပြီလား။

မှတ်ချက်။ ။ စာရေးသူ အသက် ၁၂

နှစ်ခန့်. (၁၉၆၂) ဇာတိဖြစ်သော

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး မြန်အောင်မြို့

တွင် ပန်းကန်ပြားပျံဟု ယူဆရသော

အနီရောင် အလင်းတန်းလေး၏

ကောင်းကင်တွင် တရိပ်ရိပ် လှုပ်ရှား

သွားလာမှုကို မြင်တွေ့ခဲ့ရာမှ ခံစား

ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်းမာ၍ ဘေးရန်ကြောင့်

ကြ ဆင်းရဲကင်းကြပါစေ။

ဘိုဌေး(တနင်္သာရီ)

Dear Marry Fashion House

**No. 56, Aung Mingalar Street,
Tamwe Township, Yangon.**

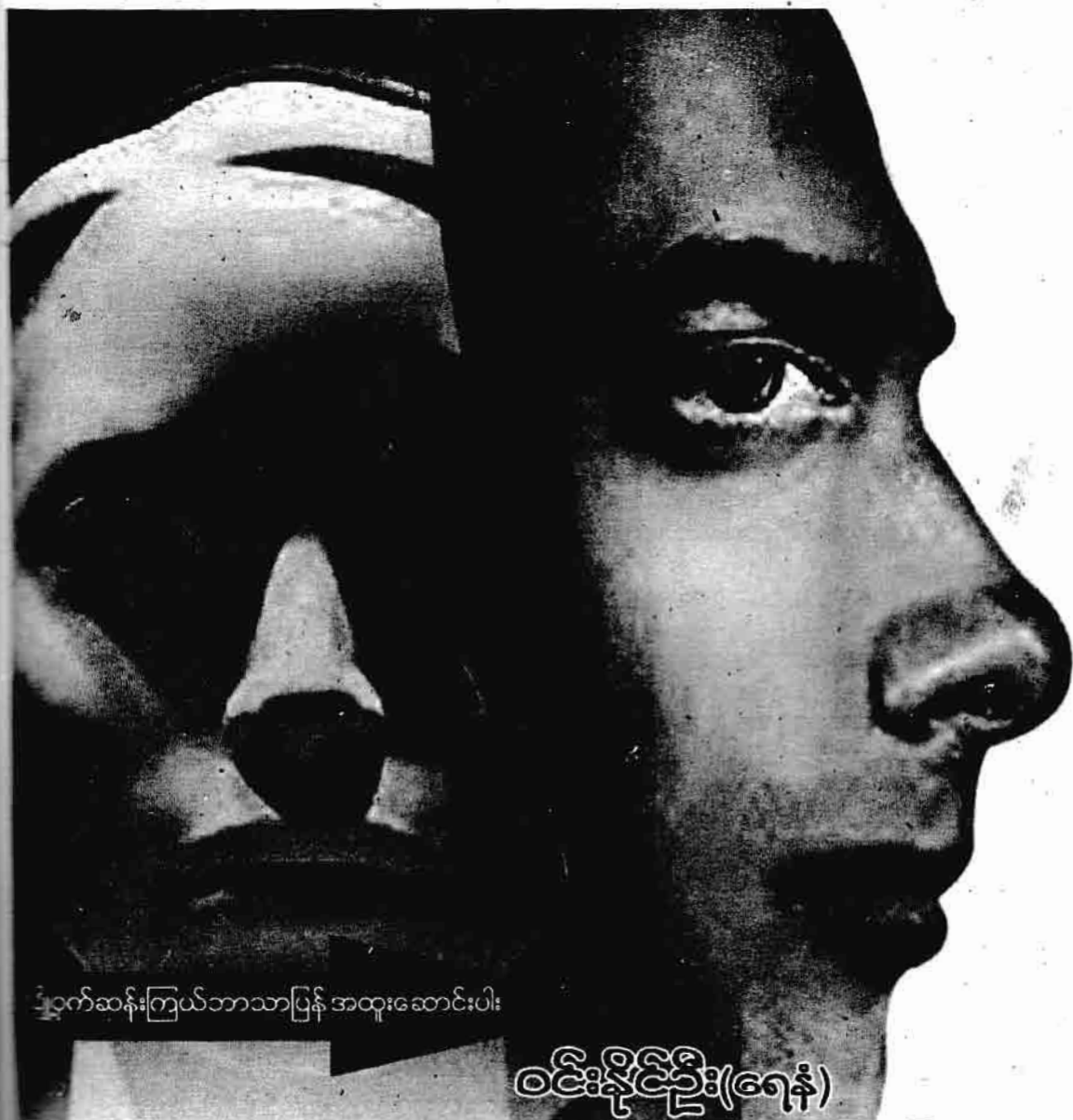
09 5136230, 09 5036602

09 5172150, 09 250504361

<http://www.facebook.com/dearmarrymyanmar>

မျှဝက်ဆန်းကြယ်ဘာသာပြန် အထူးဆောင်းပါး

ဝင်းနိုင်ဦး(ရှေ့နံ)

ပျက်ကန်းတို့တိုင်းပြည်

The Country Blind
by H.G Well

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

ဝေးလံသီခေါင်၊ အင်ဒီး(စ်)
 တောင်တန်းများ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး
 အပိုင်းဖြစ်သော ချင်ဘိုရာဇီဒေသမှ မိုင်
 ၃၀၀ အကွာအဝေးတွင် ကမ္ဘာလူသား
 တို့နှင့် ကင်းကွာ အဆက်ပြတ်နေသော
 အလွန်ဆန်းကြယ်လှသည့် တောင်ကြား
 တစ်ခုရှိသည်။ ထိုတောင်ကြားကို
 “မျက်ကန်းတို့တိုင်းပြည်”ဟူ၍ ခေါ်ဆိုကြ
 သည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကမူ ထို
 တောင်ကြားနေ လူတို့သည် ကမ္ဘာကြီး
 နှင့် တစ်ဆက်တည်း ရှိခဲ့ပြီး ကူးသန်း
 ရောင်းဝယ် သွားလာခဲ့ကြသည်။ တစ်ခါ
 သော် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အင်အား
 ကြီးမားလှသည့် ငလျင်ကြီး လှုပ်ရှား
 လေရာ တောင်ကြီး၏ဘေးဘက် အစိတ်
 အပိုင်းကြီးတစ်ခုလုံး မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့
 မြည်ဟည်းကာ တောင်ပြိုကျခဲ့ရာမှ

မျက်ကန်းတို့တိုင်းပြည် တောင်ကြား
 ကလေးပတ်လည် ပိတ်မိသွားပြီး
 ဤမှာဘက် ကမ္ဘာကြီးနှင့် အဆက်
 အသွယ် လုံးဝပြတ်သွားခဲ့ရပါတော့သည်။
 သို့သော် မျက်ကန်းတို့နိုင်ငံမှ လူတစ်
 ယောက်သည် အဆိုပါ ငလျင်ကြီးလှုပ်
 နေစဉ်တွင် တောင်ကြား၏ တစ်ဖက်
 ခြမ်းသို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ သူ ထိုသို့
 ရောက်ရခြင်းမှာ သူနိုင်ငံတွင် မျက်စိ
 ရောဂါ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖြစ်နေ၍ ကုသရန်
 ဆေးရရှိရေးအတွက် တောင်၏ တစ်ဖက်
 ခြမ်းကို လာရန် အားထုတ်နေစဉ် မြေ
 ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် တစ်ဖက်ခြမ်းသို့
 ရောက်သော်လည်း သူနိုင်ငံတွင်းသို့
 မပြန်နိုင်တော့ပေ။ သူ့ဇနီး၊ သူ့ကလေး၊
 သူ့မိတ်ဆွေ၊ အဆွေအမျိုး သူပိုင်ပစ္စည်း
 ဟူသမျှကို မျက်ကန်းတို့နိုင်ငံမှာသာ

ထားခဲ့ကာ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင်
ဆက်လက် ရပ်တည်ရလေသည်။ ဤ
ကမ္ဘာလောကကြီးထဲတွင် သူသည်
ပျော်ရွှင်ခဲ့ပေ။ သူ့မျက်စိနှစ်လုံးကွယ်၍
သူလည်းမသေမီ အကန်းဖြစ်သွားခဲ့
သည်။ အသက်လည်း မရှည်ရှာပေ။
သို့သော် သူ့အသက်ရှင်စဉ်က ပြောပြခဲ့
သည် မျက်ကန်းတို့နိုင်ငံအကြောင်းသည်
ဆိုဒေသတစ်ဝှမ်းတွင် ယခုတိုင် ပြောဆို
နေကြတုန်းပင်။

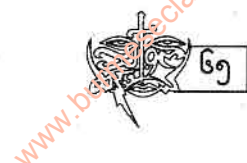
သူသည် ငလျင်လှုပ် ပိတ်ဆို
ခြင်းမဖြစ်မီကာလ ငယ်ကဝက
မျက်ကန်းနိုင်ငံသို့ “လာမ” (လားကဲ့သို့
အကောင်)၏ ကျောပေါ်တွင် စီးရင်း
ဆောက်ရှိ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ ထိုမျက်ကန်း
နိုင်ငံတွင် လူတို့ အသက်ရှင်ရန် လိုအပ်
သော သောက်သုံးရေ၊ သီးပင်စားပင်
များ ပေါများလှသည်။ မြက်ခင်းပြင်သည်
မျှော်စမ်းစိုစို ရှိလှသည်။ ရာသီဥတုသည်
အေးသွေး၍ ကောင်းသော ရာသီဥတု
ဖြစ်သည်။ ခေါင်းပေါ် အမြင့်ပိုင်းတွင်
အောင်နံရံသုံးဘက်က ကမ္ဘာလောက

ကြီးနှင့် ယင်းတောင်ကြားကို ကာဆီး
ထားသည်။ ထိုရပ်ဝန်းရှိ လူတို့သည်
စားဝတ်နေရေးအတွက် လိုအပ်သမျှ
ပြည့်ဝ၍ အဆင်ပြေလှသည်။ သို့သော်
အချက်တစ်ချက်က သူတို့၏ ပြည့်စုံ
ပျော်ရွှင်နေသည့် ဒေသလေးကို ဖျက်ဆီး
လေတော့သည်။ ဤသည်ကား ထူးဆန်း
သည် ရောဂါကြောင့် မျက်လုံးများ
ကွယ်ကြတော့သည်။ မျက်လုံးကွယ်သူ
တို့ မွေးဖွားလာသော ကလေးများသည်
လည်း မွေးရာပါ မျက်ကန်းလေးများ
ဖြစ်လာကြသည်။

ထို့ကြောင့် “လူမစွမ်းနတ်မ”
ဟူသည့် သဘာဝတရားတစ်ခုသည်
ထိုရပ်ဝန်းတွင် ဖြစ်တည်နေ၏။ ထိုအရပ်
တွင် ဆူးပြောင့်မရှိ၊ မြွေမရှိ၊ လူကို
ရန်ပြုသည့် သားရဲတိရစ္ဆာန် မရှိပေ။
မျက်စိမြင်ကြသူများသည် မျိုးဆက်
တစ်ဆက်မှ တစ်ဆက်သို့ ကူး၍ အချိန်
ကြာမြင့်စွာ ကြာပြီး မျက်စိကွယ်ကြ
သည်ဖြစ်ရာ သူတို့ မူလက မျက်စိ
မြင်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ကြသည်ကိုပင် မသိကြ

တော့ပေ။
ထိုရပ်ဝန်းနှင့် အသားသေ၊
အကျင့်ရပြီးသူတို့သည် ဒေသတစ်ခုလုံး
ဘယ်နေရာ ဘာရှိသည်ဟူ၍ မျက်မမြင်
ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိကောင်းသူများ
သိမြင်သလိုပင် သူတို့လည်း သိနေကြ
ပေသည်။ ထို့ကြောင့် အကျင့်ရပြီးသူများ
က နောင်လာနောက်သားများကို ဒေသ
တစ်ခုလုံး သိရှိနေစေရန် ဦးဆောင်၍
လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးကြလေသည်။
သို့နှင့် ဤဒေသတွင် မျက်မမြင်အားလုံး
ပင် သွားလာလှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်စားရာ
တွင် မျက်စိကောင်းသူများနှင့် မခြားခဲ့
ပေ။

တစ်မျိုးဆက်ပြီး တစ်မျိုးဆက်
ကူးပြောင်းရင်း မျက်စိမြင်သော သူတို့
ဘိုးဘေးခေတ်က သုံးခဲ့သော စကား
အသုံး စသည်စသည်တို့သည် သားမြေး
တို့ နောက်ခေတ်တွင် ကွယ်ပျောက်ကာ
မျက်မမြင်သားမြေးတို့သည် သူတို့ဘဝ
အခြေနှင့် ကိုက်ညီမညီစကားနှင့် အသုံး
အဆောင် စသည်များကို တီထွင်လာခဲ့

သည်။ သူတို့ဘဝနှင့် လိုက်ဖက်မည့်
ရာဇ်များစွာကို တီထွင်ခဲ့ကြသည်။
နို့သည် မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသည်မှအပ
ဦးအာရုံ စသည်တို့တွင် သာမန်သူ
တို့ထက် ထူးထူးခြားခြား သာလွန်ပေ
သည်။ သူတို့သည် သန်မာ၍ လုပ်ကိုင်
စွမ်းရှိသူများ ဖြစ်သည်။ လျှင်ကြီး
ပင်မီ မျက်ကန်းတို့တိုင်းနိုင်ငံမှ ပြင်ပ
ကုန်းကြီးထဲ ရောက်လာသော လူမှစ၍
ကွက်လျှင် မျိုးဆက် တစ်ဆယ့်ငါး
နှစ် ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သော ကာလတွင် ပြင်ပ
ကုန်းကြီးမှ လူတစ်ယောက်
သည် မျက်ကန်းတို့တိုင်းပြည်သို့ ရောက်
လာလေသည်။ ရှေ့လာလတ္တံ့သော
အမျက်တတ်လမ်းသည် ထိုသူ၏
လမ်းဖြစ်ပေသည်။

သူသည် “ကွမ်(တ်)တို” အနီး
တွင်ရှိသည့် ရွာတစ်ရွာမှ တောင်
ကုန်းသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ “အီကွာ
ရီး” ရှိ တောင်များကို လေ့လာရန်
သော အင်္ဂလိပ်များကို လမ်းပြအဖြစ်
ကပ်လာသည်။ သူသည် အရှေ့စူးစူး

အရပ်မှ တောင်အောက်သို့ လိမ့်ကျသွား
ခဲ့သည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်လိလိ
ကျောက်ကမ်းပါးအစွန်းသို့ တည့်တည့်
မတ်မတ်ပင် ပြန်သွားသည်။ ဟိုအဝေးကြီး
ဖြစ်သော အောက်ပိုင်းကိုမူ မြှူနှင်းများ
က တွယ်ထားသောကြောင့် မမြင်နိုင်ပေ။
ကျဉ်းမြောင်းသော တောင်ကြားမှ
မြင့်တက်ထွက်နေသော သစ်ပင်များကို
သာ သူတို့ မြင်ကြရသည်။ ဤသစ်ပင်
များရှိရာအရပ်သည် မျက်ကန်းတို့၏
တိုင်းပြည်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့
သည် ဤနေရာသည် မျက်ကန်းတို့၏
တိုင်းပြည်မုန်း မသိကြပေ။ အန္တရာယ်
ရောက်မည့် အခြေအနေကို ကြောက်ရွံ့
ကြကာ လှည့်၍ ပြန်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် တောင်အောက်သို့
ကျသွားသူမှာ မသေပေ။
ဆင်ခြေလျှော၏ အဆုံးမှ
သူသည် ပေတစ်တောင်ခန့် ကျသွားပြီး
နှင်းများပေါ် တင်နေသည်။ နှင်းများပေါ်
တွင် ဆင်ခြေလျှောသည် တစ်ခုထက်
တစ်ခု ပို၍ မတ်စောက်ကျလေသည်။

ထိုနှင်းများမှ လိမ့်ကျသောကြောင့်
သတိမေ့နေလေသည်။ ကံကောင်းသည်
ကား သူ၏ အရိုးများ ထိခိုက်ကျိုးပဲ့မှု
မဖြစ်ခြင်းပင်။ သို့နှင့် သူသည် ပြေသော
ဆင်ခြေလျှောများသို့ ကျလာလေသည်။
သူ ငြိမ်သက်လဲလျောင်းနေ၏။ နှင်းပုံသ
သူ နှစ်ဝင်မတတ်ပင်။

အတော်ကြာပြီးနောက် သူ
သတိပြန်လည်၍ ရလာလေသည်။
ထို့ပြင် ဟိုအဝေးအောက်ဘက် သစ်ပင်
များဆီမှ ငှက်ကျေးတို့၏ မြည်တွန်
ကြောင့် သူ နိုးထလာ၏။ သူ ထထိုင်
လိုက်သောအခါ တောင်များကြား
လမ်းကျဉ်းလေးတစ်ခုပေါ် သူ ရောက်
သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဟိုအဝေးအောက်
ဘက်တွင် ကျောက်သားဖြင့် ဆောက်
လုပ်ထားသော ထူးဆန်းသည့် အ
ကလေးများရှိသည့် ရွာတစ်ရွာ တွေ
သည်။ သူ ထပြီး တဖြည်းဖြည်း
အောက်ဘက်သို့ ဆင်းသည်။ နေ့လယ်
လောက်တွင် သူ မြေပြင်သို့ ရောက်၏။
သူတစ်ကိုယ်လုံး နွမ်းလျှော့တောင့်တင်း

သည်။ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံး၏ အနိပ်တွင် ဝင်၍ သူတိုင်သည်။ သူ ရေဘူးကို ချောင်းကလေးတစ်ခုမှာ ရေဖြည့်ပြီး သောက်သည်။ သူ အိမ်များ ဆီသို့ မသွားမီ အချိန်အနည်းငယ် အနားယူသည်။

အိမ်များသည် သူ၏ မျက်စိ တွင် အလွန် အမြင်ဆန်းနေသည်။ အလယ်လမ်းမ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အိမ်များ တန်းစီ၍ ဆောက်ထားသည်။ အလယ်လမ်းသည် အံ့ဩလောက်အောင် သန့်ရှင်းနေသည်။ မည်သည့်အိမ်တွင်မျှ ခြတင်းပေါက်ဟူ၍ မရှိပေ။ ကွင်းများထဲ မြက်ပုံကြီးများပေါ်တွင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမများ နားနေကြသည်။ ရွာအနီးတွင် လေးအချို့ အိပ်ပျော်နေကြသည်။ မင်းကလေးတစ်လျှောက် လူသုံး သောက်သည် ရေများ သယ်ယူလာနေ သည်။ သူတို့သည် (လားကဲ့သို့သော အကောင်) “လားမ” သားရေဖြင့် နုတ်ထားသော အင်္ကျီလည်ရှည်၊ ဖိနပ်၊ ဆုတ်များကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နောက် တစ်ယောက် တန်ဆီလျက် လျှောက်လာ ကြသည်။ လျှောက်လာပုံက နှေးကွေး သည်။ လမ်းလျှောက်ရင်း သန်းနေကြ သည်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ရ၍ အိပ်ရေး ပျက်နေကြသူများနယ်။ သူတို့ သူ၏ အနားသို့ ဝို၍ နီးလာသောအခါ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ထိုသူများကို အော်ဟစ် အသံပေးလိုက်သည်။ အသံပေးလိုက်သူ နာမည်က “နူးနက်” ဖြစ်သည်။

လူသုံးယောက်သည် ရပ်ပြီး သူတို့အချင်းချင်း ပြန်ဖြည်းကြသည်။ ဟိုဟို၊ ဒီဒီ သူတို့၏ခေါင်းများကို လှည့်ကြသည်။ “နူးနက်”က လက်ငှေ ပြီး သူတို့ကိုပြသည်။ သို့သော် သူတို့ သူ့ကို မြင်ပုံမရ။

“ဒီကောင်တွေ ကန်းနေတာ ဖြစ်မယ်” သူ့ကိုယ်သူ ပြောလိုက်၏။ ချောင်းလေးကို ကျော်ဖြတ်၍ သူတို့နားကပ်၍ သွားသောအခါ သူတို့ ကန်းနေကြသည်မှာ သေချာကြောင်း သိရသည်။

ဤနေရာသည် သူကြားဖူး သော ဒဏ္ဍာရီထဲမှ မျက်ကန်းတိုင်းပြည် ဖြစ်သည်မှာ သေချာပြီဟု သိလိုက်သည်။ ဤနိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်၍ သူကြားဖူးသည် မှာ ခေါင်းထဲ ပြန်၍ ပေါ်လာကြသည်။ ဆက်စပ်၍လည်း “မျက်ကန်းတို့၏ တိုင်းပြည်တွင် မျက်စိတစ်ဖက်နှင့် လူသည် ဘုရင်ဖြစ်သည်”ဟူသော စကားပုံသည် သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာပြန် သည်။

သူတို့ကို သူသည် တောင်နား ကို ကျော်၍ ဤနေရာသို့ ရောက်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ တောင်နား၏ အခြားတစ် ဖက်မှ လူများသည် မျက်စိမြင်ကြောင်း ယဉ်ကျေးစွာ ပြောသည်။

“မျက်စိမြင်ကြတယ်” မျက်မမြင်များအချင်းချင်း တီးတိုး ရေရွတ်ကြသည်။ “မျက်စိမြင် ကြတယ်” ဤသို့ တအံ့တဩဖြစ်နေခြင်း က သူတို့ အမြင်အာရုံအကြောင်းကို လုံးဝ မသိခြင်းကို ပြနေသည်။

သူတို့ကို အချိန်မီ အမြင်အာရုံ

အကြောင်း သင်ပေးမှ။

တစ်ယောက်က ...

“သူ့ကို ငါတို့ရဲ့ခေါင်းဆောင်
တွေဆီ ခေါ်သွားကြစို့” ပြောပြီး
တစ်ယောက်က အိမ်များဆီသို့ လမ်းပြ
ခေါ်သွားနိုင်ရန် “နူးနက်”၏ လက်ကို
ဆွဲ၍ လိုက်လာသည်။

“နူးနက်”က ...

“ကျွန်တော် မြင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောရင်း သူ့လက်ကို
ပြန်ရုတ်လိုက်သည်။

“မြင်တယ်”

လက်ကို ဆွဲလိုက်သောသူက
ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မြင်တယ်”

ဟု “နူးနက်”က လက်ဆွဲသူ
ဘက် လှည့်အပြော ရေတစ်ပုံးကို
တိုက်၍ လဲကျသွားသည်။

“သူ ... စိတ်မနှံ့ဘူး”

အကန်းများအနက် တတိယ
လူက ပြောသည်။

“သူ ... ချော်လဲတယ်။

အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေလည်း

ပြောတယ်။ သူ့ကို ဆွဲခေါ်သွားကြ”

“နူးနက်”က ...

“ခင်ဗျားတို့ သဘောပါပဲဗျာ”

ပြောရင်း လိုက်ပါသွားသည်။

မျက်ကန်းတိုင်းပြည်မှ လူများ
နှင့် ပထမဆုံးတွေ့ရာတွင် “နူးနက်”

သည် သတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ စိတ်ရှည်

ခြင်းကိုလည်းကောင်း များစွာ ထားခဲ့ရ

၏။ အကန်းတို့သည် သူ့ကို ဝိုင်းအံ့၍

ထိထိုက်ကြည့်ကြ၏။ သူပြောသော စကား

အားလုံးကို နားထောင်ကြလေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် အခန်းတစ်ခန်း

အတွင်းသို့ ... တံခါးပေါက်တစ်ခုမှနေ၍

သူ့ကို တွန်းထိုးပြီး ထည့်လေသည်။

ထိုနေရာသည် ညကဲ့သို့ မှောင်မဲနေ၍

သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်မီ အခန်းအတွင်း

ထိုင်နေသူတစ်ဦး၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့

သူ လဲကျလေသည်။ ထိုသို့ လဲကျရာ၌

မလဲအောင် အားထုတ်ရာတွင် လွှဲလိုက်

သော “နူးနက်”၏ လက်သည် တစ်စုံ

တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ရိုက်မိလေ

သည်။ ဒေါသနှင့် အော်သံကို ကြားလိုက်

ရ၏။ လက်တချို့က သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ကြ

သည်။ သူက ရန်းသည်။ ဤသည်

တစ်ဖက်သတ်ရန်ပွဲပင်။ သူတို့

ကျွန်တော်က ရန်မပြု။ သူတို့

ကျွန်တော့်ကို ...။ ခဏကြာလျှင်

သူလဲလျောင်းပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့

ရန်ပြုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်

ချော်လဲကျတာပါဗျာ။ ဒီလောက် မဲ

နေတာ ကျွန်တော် ဘယ်မြင်မလဲ”

ဟု “နူးနက်”က ပြောသည်။

“နူးနက်” ဘာပြောသည်ကို

နားလည်အောင် အားထုတ်နေကြ

ကြားကာလလေးသည် တိတ်ဆိတ်

သည်။ ထို့နောက် အသက်ကြီးသူ

ယောက်က သူ့ကို မေးစမ်းသံကို

သည်။ ထိုမျက်ကန်းတိုင်းပြည်မှ

အကဲကို သူသည် တောင်၏ အ

ဖက်ခြမ်း ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော

ကမ္ဘာကြီးမှ ရောက်လာသူဖြစ်

ကောင်းကင်ကြီးနှင့် နင်းတော

အမြင်အာရုံရှိသူများ ထိုကမ္ဘာကြီးထဲ
 ချစ်ခင်ရုံကြောင်း၊ အမြင်အာရုံရှိနေလျှင်
 အခြားအံ့ဖွယ်အများ တွေ့မြင်ခံစားနိုင်
 ကြောင်းကို “နူးနက်” ကြိုးစား၍ ရှင်းပြ
 ချက်သည်။ သို့သော် သူတို့ကို ပြောပြ
 သော ဘာတစ်ခုမှ သူတို့က မယုံကြည်
 ပြေ၊ သူပြောသော စကားများထဲမှ
 နားစွာသော အကြောင်းအရာတို့ကို
 သည်း သူတို့ အဓိပ္ပာယ်မသိ၍
 လည်ကြပေ။ အမြင်အာရုံရှိသူများ
 ဤမျက်ကန်းတိုင်းပြည်မှ လူများ
 မျိုးဆက် တစ်ဆယ့်လေးဆက်
 ခြားခဲ့ပြီဖြစ်၍ အမြင်အာရုံနှင့်ဆိုင်
 စကားလုံးများသည် ပြောင်းလဲ
 ပျောက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။
 မျက်ကန်းတိုင်းပြည်မှ လူများသည်
 လောကနှင့် အခြားအရာများ
 စိတ်မဝင်စားကြတော့ပေ။

“နူးနက်”သည် အမြင်အာရုံ
 အံ့ဖွယ်များအကြောင်း သူ
 မျက်ကန်းတို့ သူ့ကို
 ကြေညာသည်။ အံ့သြမည်ဟူသော

မျှော်လင့်ထားသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း
 သူသိလာရသည်ကား ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ
 အမြင်အာရုံနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ လုံးဝ
 နားမလည်တော့သလို သူ့ကိုလည်း
 ဘာမှမသိသူ၊ လူတုံးလူအ၊ မတိုးတက်သူ
 သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ်
 သူတို့ မှတ်ယူနေခြင်းပင်။ မျက်မမြင်
 အကြီးအကဲက “နူးနက်”ကို သူတို့၏
 ဘာသာ၊ ယုံကြည်မှုနှင့် သူတို့ဘဝ
 အကြောင်း၊ အချိန်ကို အေးသောအချိန်
 နှင့် နွေးသောအချိန်ဟူ၍ နှစ်ပိုင်းခွဲထား
 ကြောင်း (မျက်ကန်းတို့အနေနှင့်
 နွေးအေးခံစားမှုပေါ် မူတည်၍သာ နေနှင့်
 ညကို ခွဲခြားနိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။)
 နွေးသောအချိန်တွင် အိပ်ကြ၍
 အေးသောအချိန်မှာ အလုပ်လုပ်ရသည်
 မှာ အဆင်ပြေလှကြောင်း ဤအချက်
 သည် “နူးနက်” ရောက်လာသည်
 နေ့လယ်တွင် ဘာကြောင့် တစ်ရွာလုံး
 အိပ်နေကြသည်ကို ရှင်းပြသလို ရှိသွား
 သည်။ ထို့နောက် အဘိုးအိုက သူတို့
 တစ်ဖန် ဆက်၍ အနားယူ အိပ်စက်

ကြဦးမည်။ မည်သို့ အိပ်ရမည်ကို
 “နူးနက်” သိပါသလားဟု မေးသည်။
 “နူးနက်”က သူ သိပါသည်။ သို့သော်
 သူမအိပ်မီ အစားစားလိုပါသည်ဟု
 ဖြေသည်။

သူတို့ သူ့အတွက် အစား
 အသောက်များ ယူလာကြသည်။
 “လမာ” နို့ရည်ကို လေ့တစ်လုံးတွင်
 ထည့်၍ပေးသည်။ ထို့ပြင် င်သော
 ပေါင်မုန့်ကြမ်းကို ချောင်ကျကျ နေရာ
 လေးထဲတွင် သူ့ကို ဝင်၍ စားစေသည်။
 ထို့နောက် အလုပ်လုပ်ရန် အချိန်ရောက်
 မည့် အေးသောအချိန်တွင် အိပ်ရာထရန်
 ပြောသည်။

“နူးနက်” မည်မျှ ကြိုးစား၍
 အံ့ဖွယ် အမြင်အာရုံအကြောင်းပြောပြ၊
 ထိုမျက်ကန်းတိုင်းပြည်ရှိ လူများကို
 သိနားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်ခြင်း
 မရှိပေ။

“မျက်ကန်းဆိုတာ ဘာလဲ”
 ဟု သူတို့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင်
 မေးကြသည်။ “မြင်တယ်”ဆိုတဲ့ စကား

လုံးကို ဆိုတာမျိုး မရှိပါဘူးဟု သူတို့ ပြောကြသည်။ ရက်များ ကုန်လွန်ခဲ့ သော်လည်း မျက်ကန်းများကြား ရောက် နေသော သူသည် ဘုရင်ဖြစ်ဖို့နှင့် စေး၍ နေသည်။

အမြင်အာရုံ၏ ထူးခြားမှုကို သိစေလို၍ အကန်းများကြားတွင် သူ ဒေါသနှင့် ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ သူတို့တွင် အမြင်အာရုံရှိနေမှုကြောင့် အကန်းများကို ဒဏ်ရာဖြစ်အောင် ဒုက္ခ ပေးနိုင်ကြောင်း သို့သော် အကန်းများ သည် သူ့ကို ဝန်းရံထားလိုက်ကြသည်။ အကန်းများသည် ကန်းပင်၊ ကန်းနေ ဖြစ်သော်လည်း သူ ခြေတစ်လှမ်း ရွေ့လိုက်တိုင်း သိနေကြသည်။ သူတို့ သည် ကိုယ်ဟန်ပြောင်းလွှဲလိုက်၍ လှုပ်ရှားသည့် လေ၏ လှုပ်ရှားမှုပင် သိနေကြသည်။ သူ၏ အသံတိတ်ဆုံး မြက်ခင်းပေါ်က ခြေသံကိုပါ ကြားနေ ကြသည်။

သူတို့ကို သူ အော်ငေါက်လိုက် သည်။

“ဒီမှာကြည့်။ ဒီနေရာမှာ ငါ ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်။ မင်းတို့ ငါပြောတာ ကြားလား။ ငါလုပ်ချင်တာ တွေ ငါလုပ်တော့မယ်။ ငါသွားချင်ရာ ငါသွားတော့မယ်”

သူတို့သည် လျင်လျင်မြန်မြန် ပင် သူ့ဆီသို့ မြောင့်မြောင့်မတ်မတ် လျှောက်လာကြသည်။ အားလုံး တုတ်များ၊ ဂေါ်ပြားများ ကိုင်လျက် ဤ သည် အကန်းအကများ၊ အကောင်းက တစ်ယောက် “ဘုတ်တလုပ်” ကစား နည်းနှင့် တူနေသည်။ သူ စိတ်ထဲက ကြံသည်။

“သူတို့ ငါ့ကိုထိတာနဲ့ ငါ ရိုက်ထည့်လိုက်မယ်”

တကယ်တွင် အကန်းတစ် ယောက်ကိုမှ သူ ရိုက်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

သူ စတင်ပြီး ပြေးတော့သည်။ အဘယ်သို့ ဦးလှည့် သူ ပြေးမိသည်မသိ။ သူ ဆက်လက်၍ ပြေးနေသည်။ နောက် ဆုံး တောင်နံရံဆီ သူ ရောက်လာခဲ့ သည်။ တောင်၏ ဆင်ခြေလျှောတွင် သူ

နှစ်ညနှင့် နှစ်နေ့ အစာမစားဘဲ အနာမဲ့ အကာမဲ့ အအေးခံနေခဲ့ရသည်။ နောက် မြောက်နေ့တွင် သူ ကြောက်လာသည်။ သူ ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းလာသည်။ နောက်ဆုံး မျက်ကန်းတို့ရှိသော မြန်ဆင်းလာပြီး မျက်ကန်းတို့နှင့် အတူ လုပ်ရသည်။

“အရင်က ကျွန်တော့်စိတ် ဖောက်သွားလို့ပါ။ အခု ကျွန်တော် ဧရာဝတီသက်သာလာပါပြီ”

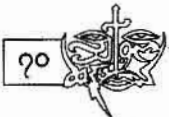
သူတို့က သူ့ကို မေးကြသည်။ “မင်းမြင်တယ်၊ မြန်တယ်၊ ပြေးတယ်။ အခုလည်း မင်းမြင်တယ်၊ ထင်နေတုန်းပဲလား။”

“မြင်တယ်ဆိုတဲ့အထင် ကျွန်တော့်မှာ မရှိတော့ပါဘူးဗျ”

“နူးနက်”က ဖြေသည်။

“မြင်တယ်”ဆိုတာ ကျွန်တော် စိတ် ဖောက် တုန်းက ပြော အဓိပ္ပာယ်လည်း မရှိပါဘူး။

ထို့နောက် သူ အော်ငေါက်ရင်း ...

“ထပ်ပြီး မေးခွန်းတွေ မမေး
စားစရာတစ်ခုခု ကျွေးကြပါ။
တစ်ရင် ကျွန်တော် ဆာလိုသေတော့

သူတို့ သူ့ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ပြစ်ပေးကြလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်
သို့သော် သူ့ကို ကြိမ်ဒဏ်ပေးပြီး
အခါ အလွယ်ဆုံးနှင့် အလေးဆုံးဆုံး
ပုံကို လုပ်ခိုင်းကြလေသည်။
နည်းနှင့် သူ ဆက်လက် အသက်
ချွန်ပြစ်၍ သူတို့စေခိုင်းသမျှ သူ
လုပ်သေးသည်။

ထိုသို့နှင့် “နူးနက်”သည်
နူးတိုင်းပြည်၏ နိုင်ငံသားတစ်
ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ချိန်
ပြင်ပကမ္ဘာလောကကြီးသည် သူ
ပို၍ပို၍ စေးသွားလာသည်။
သူနှင့် သူ သိကျွမ်းလာသည်။
နာမည်သည် “ရပ်ကော့”
သည်။ “ရပ်ကော့”၏ တူက
“ရပ်ကော့”၏ သမီးအငယ်
က “မက်ဒင်နာဆာရတ်”၊

သူမကို ကြိုက်မည်သူ နည်းပါးသည်။
သူမတွင် ထင်ရှားသည့်ဒဏ်ရာ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။ သူမ၏ အသား
အရည်က မချောမွေ့၊ ထို့ကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သို့သော် “နူးနက်”သည် သူမ
ကို ချောသည်ဟု ထင်သည်။ နောက်
သူတို့ ချစ်သူဘဝ ရောက်သွားကြသည်။
သူ သူမကို စောင့်ရှောက်
သည်။ သူမ၏ အလိုကို လိုက်သည်။
အကြိုက်ကို ဆောင်သည်။ တစ်ညနေ
တွင် မှန်သော ကြယ်ရောင်အောက်၌
သူတို့ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်နေကြသည်။
ခပ်လှမ်းလှမ်းက တူရိယာသံက သာယာ
လှသည်။ သူ စောင်းငဲ့၍ သူမလက်ကို
ကိုင်လိုက်သည်။ သူမက အလွန်ညင်သာ
စွာ တုံ့ပြန်သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်
ဦး တပူးတတွဲတွဲ နေကြသည်ကို
မကြာခဏ တွေ့ရသည်။

တစ်နေ့ သူမ “လ”သာသာ
တွင် ပိုင်းငင်နေစဉ် သူမအနားသို့ သူ
သွားခဲ့သည်။ “လ”ရောင်ကြောင့် သူမ
ပို၍လှနေသည်။ သူမခြေနား သူထိုင်၍

သူ့အတွက် သူမ သိပ်လှနေကြောင်း၊
သူမကိုချစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူမက
အဖြေတိတိကျကျမပေး။ သို့သော် သူ့
စကားကို သူမ နှစ်သက်သဘောကျနေ
သည်။ “နူးနက်”သည် အချစ်စိတ်
ကြောင့် သတ္တိတွေ ရှိလာသည်။
မိန်းကလေး၏ အဖေနှင့် သက်ကြီး၊
ဝါကြီးများကို သူမကို လက်ထပ်လို
ကြောင်း ခွင့်တောင်းသည်။

အစပိုင်းတွင် အကြီးအကျယ်
ပင် သဘောမတူပေ။
“နင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒီကောင်
က အရူး၊ ဘာမှ အဆင်ပြေအောင်
လုပ်နိုင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။”

“ရပ်ကော့”က သူ့သမီးကို
ဆုံးမသည်။
“ကျွန်မ သိပါတယ်”
သမီး “မက်ဒင်နာ”က ငိုရိုက်
ရင်း ပြောသည်က ...

“ဒါပေမဲ့ သူ အရင်ကနဲ့စာရင်
အတော်ကြီး တော်လာပါပြီ၊ ပြီးတော့
လေ သူက သန်မာတယ် အဖေရဲ့

ကျွန်မအပေါ်လည်း ကြင်နာရာပါတယ်။
အခြားယောက်ျားတွေထက် သူက ပိုပြီး
သန်သန်မာမာရှိတယ်။ ကြင်ကြင်နာနာ
ရှိတယ်။ သူက ကျွန်မကိုချစ်သလို
ကျွန်မကလည်း သူ့ကိုချစ်တယ်။

“ရပ်ကော့”သည် သူ့သမီး
စိတ်မချမ်းသာသည်ကို မကြည့်လို။
“နူးနက်”ကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
သဘောကျသည့် အချက်တော်တော်များ
များ ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အခြား
သက်ကြီးဝါကြီးများနှင့် စည်းဝေးတိုင်ပင်
၏။ သက်ကြီးဝါကြီးထဲမှ တစ်ယောက်
သည် အလေးနက်တွေးပြီး သူ၏
အကြံဉာဏ်ကို တင်ပြသည်။ သူသည်
မျက်ကန်းတိုင်းပြည်၏ သမားတော်ကြီး
ဖြစ်သည်။

“ဒီလူငယ်မှာ တမူထူးခြားနေ
တာက သူ့ရဲ့မျက်လုံး။ သူ့မျက်လုံးကို
ခွဲစိတ်ကုသလိုက်ရင် အခြားသူအားလုံး
နဲ့ တန်းတူညီမျှ ဖြစ်သွားမယ်။ အများ
နည်းတူ ဒီနိုင်ငံသားတစ်ယောက် ပီသ
သွားမယ်။ နည်းလမ်းညွှန်ပြတဲ့ ဘုရားရှင်

ကို ကျေးဇူးတင်လိုပါတယ်”
အဘိုးအို “ရပ်ကော့”က
ပြောသည်။ သတင်းကောင်းကို သမက်
လောင်း “နူးနက်” သိနိုင်စေရန်
“နူးနက်”ထံ ချက်ချင်း လာပြောသည်။
သို့သော် သတင်းကိုကြားရ
သော “နူးနက်”က အေးစက်စက်နှင့်
စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည်။ သူ
မျက်လုံးကို သူ့ အဆုံးရှုံးမခံလိုပေ။

သူ၏ချစ်သူ “မက်ဒင်နာ”က
သူ့ကို မျက်စိကို ပယ်ထုတ်ရန် ခွဲစိတ်ခံ
ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ မခွဲစိတ်မီ ကာလ
တစ်လျှောက်လုံး “နူးနက်” ထုတ်ပစ်
ရန် သူ စိတ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ဖို့ အတွေးများ
သည် ရည်ရွယ်မဲ့ သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဝဲပျံ့
နေကြသည်။ ခွဲစိတ်ခံပါမည်ဟု သူ
လက်ခံကတိပေးခဲ့သော်လည်း သူ
မသေချာလှ။ ထိုသို့ဖြင့် ခွဲရမည့် နောက်
ဆုံးနေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ငါ အကန်း
ဖြစ်ပြီ”
သူက ပြောသည်။

“အချစ်ရယ်”
သူ့၏လက်ကို သူ
တအားကုန် ညှစ်ပြီး ပြောသည်။
“ခွဲပြီးရင် ခဏနာပြီး ပြီး
မှာပါ။ ကိုယ်နဲ့နေရဖို့ မစဉ်းစားနဲ့
လား။ အချစ်ဆုံးရယ်”
သူသည် သူ့မျက်စိအတွက်
ရော၊ သူမအတွက်ပါ စိတ်မကောင်း
သူမကို ရင်မှာ ဖက်ထား
နှုတ်ခမ်းချင်း ဖိထားလိုက်သည့်
သူသည် သူမ၏ မျက်နှာသေ
နောက်ဆုံးအဖြစ် ကြည့်လိုက်သည်။
တိုးတိုးလေး နှုတ်ဆက်စကား သည်။

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်နေ
လှည့်ပြန်သွားသည်။
သူ ပြန်လှည့်ထွက်ခွာ
တွင် ခြေသံများကို သူမ ကြား
ထို ပြန်သွားသော ခြေသံများသည်
ကို ရှိုက်ငိုစေခဲ့၏။

သူ မျက်စိခွဲမည်အချိန်
မီ ကျန်အချိန်လေးတွင် သူ

၍ တိတ်ဆိတ်ရာတွင် သွားနေချင်၏။
ဆိုကြောင့် သူ ထွက်ခွာခြင်းပင်။ ထိုသို့
သွားနေစဉ် သူမျက်စိများက သာယာ
သော နံနက်ခင်းကို ခံစားမိ၏။

ပထမ သူရည်ရွယ်ထားရာသို့
မတတ်တော့ဘဲ သူ ဆက်လက်သွားနေ
သည်။ ဝှေ့ဝိုက်နေသော တောင်နံရံကို
လမ်းကျဉ်းလေးမှပြတ်၍ အပေါ်သို့ သူ
တက်သည်။ သူ အပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်
သည်။

သူလာခဲ့သော ကျယ်ပြော
သည့် ကမ္ဘာကြီးကို ပြန်စဉ်းစားသည်။
အများ နန်းတော်ကြီးများ၊ ဖြူဖွေးသော
အိမ်များ၊ ရွာများ၊ တောများ၊ ကမ္ဘာ့ရ
ေများ၊ အတိုင်းအဆမဲ့ ကျယ်ပြော
သလယ်၊ တောင်ပေါင်းများစွာသော
ကျွန်းများ၊ လှေ၊ သင်္ဘောများ လှည့်ပတ်
နေသည့် ကမ္ဘာကြီး၊ အဆုံးအစ
မရှိ အပြာရောင်ကောင်းကင်ပြင်ကြီး၊
တောင်ပြင်ကြီးအထဲမှ ကြယ်များ။
သူ၏ မျက်လုံးများက ကာရံ
တောင်နံရံများကို ဂရုတစိုက်

စစ်ဆေးလေ့လာနေ၏။ ဤလမ်းကျဉ်း
ကလေးအတိုင်း သူ ဆက်သွားလျှင်
ကျောက်တုံးများရှိရာ အပိုင်းသို့ သူ
ရောက်မည်။

ထိုမှ မေ့မိနေသည့်
ထင်းရှူးပင်များဆီ ထိုမှ သူ လမ်းတစ်
လမ်းလမ်းမှ နှင်းလမ်းကြောင်းဆီရောက်
အောင် တွေ့နိုင်သည်။ သို့နှင့် သူ ခရီး
နှင့်ခဲ့ရာ ခရီးတစ်ဝက်ပင် ရောက်ခဲ့ပြီး-

သူ နောက်ဆုံးအကြိမ်
မျက်ကန်းတို့၏ တိုင်းပြည်လေးကို
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ “မက်ဒင်
နာ” ကို သတိရသည်။ ယခု “မက်ဒင်နာ”
သည် သူ့အတွက် အရေးမပါတော့။

သူ တောင်ဘက်သို့ မျက်နှာ
ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး ဆက်တက်သည်။ ဟို
အဝေးအပေါ်ဘက်တွင် အလင်းရောင်
တောက်ပနေသည်။ ထို့နောက် ဂရုစိုက်၊
သတိကြီးစွာထား၍ စတက်ပြန်သည်။

နေဝင်သောအခါ သူ ဆက်
လက် မတက်တော့ပေ။ သို့သော်
သူသည် အမြင့်ကြီး ဝေးဝေးသို့ ရောက်

နေပြီ။ သူ အဝတ်များသည် စုတ်ပြတ်
ကုန်ပြီ။ ခြေလက်တို့ ပွန်းရှု၊ သွေးစွန်း
ကုန်ပြီ။ သက်သာရာရအောင် သူ
လှဲအိပ်လိုက်သည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်
အပြုံးရိပ်သန်းနေ၏။ မျက်ကန်းတို့၏
တိုင်းပြည်တွင် သူ ဘုရင်မဖြစ်ရသော်
လည်း လွတ်မြောက်လာ၍ သူ ရတက်
အေးရသည်။

ဆည်းဆာချိန် နေရောင်
ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက် ညရောက်
လာသည်။ သူသည် အေးမြသော
ကြယ်များအောက်တွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ
လဲလျောင်းရင်း ကျေနပ်နေမိသည်။

ဝင်းနိုင်ဦး

နာယုမှတ်သားကြပါ

ဓမ္မရတနာ အားကိုးရာ ဌေးကောင်သင်း(တာမွေ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

ကျွန်ုပ်သည် မူလတန်းကျောင်း
သားငယ်ဘဝမှ လွန်မြောက်၍ အထက်
တန်းကျောင်းသားဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့
သော အသက်ရွယ်ပိုင်းတွင် ဘာသာ
ရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အသိဉာဏ်၊ အသိ
တရားများ တိုးတက်လာခဲ့ပါသည်။
ဘုရားရှင် မိဘနစ်ပါး၏ သွန်သင်ဆုံးမ
တော်များစွာဖြင့် ဘုရား၊ တရား၊
သောတာပန်လောကီတို့အား ရိုသေ
ဆည်းကပ်ပူဇော်လာခဲ့ရသည်မှာ ယနေ့
အသက်အရွယ် ၆၀ ကျော်တိုင်အောင်
ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်အချိန်က ရဟန္တာ
သံဝင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သော ဆရာ
တော်ကြီးများစွာတို့၏ အကြောင်းတို့ကို
သိရှိပြီး ဘာသာရေးစာပေများ၊ ဓမ္မ
တော်များစွာတို့တွင် မှတ်သားလေ့လာ
ခဲ့ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ လေ့လာမှတ်သား
ခဲ့ရာတွင် ရထားမတိုက်၊ ကျား
မသတ်သည့် ဆရာတော်ဦးသီလ၏

အကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ၎င်းပြည်ပ
နိုင်ငံသို့ သာသနာပြုကိစ္စများ သွားရင်း
လမ်းခရီးတွင် လေယာဉ်ပျံစက်ရပ်သွား
သဖြင့် လေယာဉ်မောင်းနှင်သူ နိုင်ငံခြား
သားသည် အလွန် စိတ်တုန်လှုပ်
ချောက်ချားနေစဉ် လေယာဉ်ပျံရှေ့၌
တောင်ပုလုဆရာတော်ကြီး ပေါ်လာပြီး
ခဏ၌ပင် လေယာဉ်စက်နှိုးသွားကာ
လေယာဉ်သည် လိုရာခရီးစဉ်ကို
ဘေးကင်းစွာ ပျံသန်းမောင်းနှင်နိုင်ခဲ့
ကြောင်းနှင့် ထိုခရီးစဉ်တွင် လေဆိပ်
သို့ ရောက်သောအခါ ထိုလေယာဉ်၌
တောင်ပုလုဆရာတော်ကြီး စီးနင်းလိုက်
ပါခဲ့ကြောင်း သိရှိရလေသည်။

တောင်တန်းသာသနာပြု၊
ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမသာရ ချင်းပြည်
နယ် တောင်တန်းများပေါ်၌ သာသနာပြု
လုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်နေစဉ် ချင်း
အမျိုးသမီး ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်
တောင်ပေါ်တွင် မီးဖွားရန် ခက်ခဲနေစဉ်
ဆရာတော်ကြီးရောက်သွားပြီး မေတ္တာပို့
ပရိတ်ရေများ ချီးမြှင့်သောက်သုံးစေခြင်း

ဖြင့် သားသမီးရတနာကို ဘေးမသိ၊
ရန်မခံ ချောမွေ့စွာ မီးဖွားအောင်မြင်ခဲ့
ကြောင်းလည်း သိရှိရပါသည်။

ထို့အပြင် စွန်းလွန်းဆရာ
တော်ကြီး ဦးကဝိအား ရဟန္တာအစစ်
ဟုတ်၊ မဟုတ် စမ်းသပ်လိုသော လူဆိုး
များက ဆရာတော်ကြီးအား ညဘက်
တွင် လာရောက်ပင့်ဆောင်သွားပြီး
ကွင်းလယ်တစ်ခုအရောက်တွင် ဓာတ်ဆီ
များလောင်း၍ မီးရှို့လေသည်။ မီးများ
သည် သင်္ကန်းကိုသာ လောင်ကျွမ်း
သွားပြီး ဆရာတော်ဦးကဝိ၏ ခန္ဓာကိုယ်
အား လောင်ကျွမ်းသွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

တစ်ခါတုန်းက ဝေဘူဆရာ
တော်ကြီးသည် သင်္ချိုင်းတစ်ခုတွင်
တရားရှုမှတ်နေစဉ် နွားကျောင်းသား
တစ်ယောက်က နွားများကို မောင်း၍
သင်္ချိုင်းအတွင်း ဖြတ်ဝင်လာစဉ်
ရုတ်တရက် ဆရာတော်ကြီး တရား
ရှုမှတ်နေသည်ကို သူ မမြင်လိုက်ပါ။
နွားအုပ်ကြီး ဆရာတော်ကြီးအား
ကျော်သွားပြီးသောအခါမှ ဆရာတော်

ကြီးအား အံ့ဩဖွယ် ထိုင်လျက်သား
တရားရှုမှတ်လျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိ
လိုက်ရလေသည်။ ထိုနွားကျောင်းသား
သည် ဆရာတော်ကြီးအား ရိုသေစွာ
ရှိခိုးလျက် တပည့်တော် မသိလိုက်၊
မတွေ့လိုက်သည့်အတွက် နွားအုပ်ကြီး
အား ဆရာတော်ကြီးရှိရာသို့ မောင်းခဲ့မိ
ကြောင်း တောင်းပန်လျှောက်ထားပြီး
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့
လေသည်။

တရားဓမ္မကို ကြိုးပမ်းအား
ထုတ်သော သူတော်ကောင်းတို့အား
တရားက စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် မလွဲ
ကေန် အမှန်ပင်ဖြစ်ပါကြောင်း ထင်ရှား
လှပေသည်။ ဒါကြောင့် ရတနာမြတ်သုံး
ပါးအား ငယ်စဉ်ဘဝထက် ပိုမို လေ့လာ
လိုက်စားလာခဲ့ရပါသည်။ ရှေးပညာရှင်
ဆရာများ၊ ဆရာတော်ကြီးများက
မေတ္တာဖြင့် ချီးမြှင့်သင်ကြားပေးခဲ့သော
ဂါထာတော်များ၊ ဂုဏ်တော်များကို စွဲမြဲ
စွာ လေ့ကျင့်မှတ်သားလာခဲ့ပါသည်။

မိမိဘဝ၌ တွေ့ကြုံရသော

လူမှုရေးရာ၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊
အိမ်ထောင်ရေး၊ သားသမီးသောကအရေး
ကိစ္စရပ်များကိုလည်း ဘုရားဂုဏ်တော်
များ၊ ဘုရားဂါထာတော်များ၏
အစွမ်းတို့ဖြင့် အောင်မြင်စွာ ကျော်ဖြတ်
လာခဲ့ရပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ် အချိန်
ကာလတစ်ခုတုန်းက သမီး၏ ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူက လုပ်ငန်းကိစ္စဖြင့် ခရီးထွက်
သွားခဲ့ရာ နေအိမ်တွင် သမီးနှင့် ကလေး
လူမဇာလေးများ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။
သမီးနှင့် ဒီသားစုတို့၏
နေထိုင်သော အိမ်သည် ရှေးဟောင်း
အိမ်အို၊ အိမ်ဟောင်းကြီးဖြစ်ပြီး
ဈေးသက်သာလှသဖြင့်က သမီးနှင့်
သားမက်မိသားစုက ဝယ်ယူနေထိုင်ကြ
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သယံဇာတကျွန်းမြို့၏ အစွန်
ဘက်တွင် တည်ရှိသော ထိုအိမ်ကြီး
ဝယ် လွန်စွာမှ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
လှပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်ခြေ
လွန်စွာမှပင် နည်းပါးလှပါသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် တိတ်ဆိတ်နေခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ ရပ်ကွက်ရှိ ဓာတ်မီးတိုင်
များမှာလည်း အလင်းရောင် နည်းလှ
သည်။ ညဘက်ရောက်လျှင် အမှောင်
က ပိုမိုလွှမ်းမိုး အားကောင်းလာသည်။
လမ်းသွားသူတချို့ ဓာတ်မီးကို အသုံးပြု
ကာ သွားလာကြလေသည်။

နေအိမ်အတွင်းမှာတော့
လျှပ်စစ်မီးများ လင်းထိန်နေအောင်
ထွန်းထားပါသည်။ သို့ပါသော်လည်း
ရုတ်တရက် မီးပျက်သွားပြီး တစ်ခဏ
လုံး မှောင်သွားတော့သည်။ ကျွန်ုပ်
သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သော်
မီးဘုတ်မှ ဖြူးပြတ်သွားခြင်းပင်
သည်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ မီး
သည်။ ဖြူးဘုတ်ကောင်းသွားသော်
မီးချောင်းမှာ ကျွမ်းသွားပြီး မီးပြန်
တော့ပါ။ မီးလုံးများသာ ထွန်း
သည်။ ပြတင်းပေါက်တံခါးကို
ပြင်ပသို့ ကြည့်လိုက်သော
ကောင်းကင်တစ်ခွင် မိုးတိမ်များ
လျက်ရှိသည်။ လေပြင်းတိုက်

တစ်ချက် တိုက်ခတ်လိုက်၍ ကျွန်ုပ်
နွားကိုယ်မှာ အေးစိမ့်သွားလေသည်။
ပြတင်းပေါက်တံခါးကို ပြန်ပိတ်ပြီး
အိပ်ရာဝင်လိုက်သည်။ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
သွားသည်။

အိပ်ပျော်နေဆဲမှာပင် ခြေသံ
တရှုပ်ရှုပ်နဲ့ အိမ်မှာလည်း သစ်သား
နံရံအိမ်ဖြစ်၍ ခြေသံလမ်းလျှောက်သံနဲ့
အတူ လှုပ်နေသည်။ အိပ်မက်မက်နေ
သလို တကယ်ဖြစ်နေသလို စိတ်ထဲမှာ
အေးနေရသည်။

အိမ်အနောက် မီးဖိုချောင်
ကန်မှ လျှောက်လာသော ခြေသံကို
သတိထားပြီးနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ခြင်္သေ့
အရောက်တွင်တော့ ရပ်သွားသဖြင့်
ကျွန်ုပ်လည်း ရုတ်တရက်ထကာ အနား
ယူထားသော ကြိမ်လုံးဖြင့် လိုက်လံ
ရှာလိုက်လေသည်။ လေထဲတွင်
ခြေသံသံသာ တစ်ချို့နဲ့ ကြားရပြီး
အသံကိုတော့ မကြားရပါ။
အသံတူသော သမီးနှင့် ကလေးများ
အိပ်ရာထဲတွင် အိပ်ပျော်နေ

ကြလေသည်။
တိုင်ကပ်နာရီကို လှမ်းကြည့်
လိုက်တော့ ည ၁ နာရီ ထိုးသွားပြီဖြစ်
ကြောင်း သိရပြီး ပြန်ပြီး မအိပ်ချင်တာ
နဲ့ ဘုရားစင်ရှေ့သွားပြီး ပုတီးစိပ်၊ ဘုရား
ကန်တော့ကာ တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်
ကာ မနက်မိုးလင်းသည့်တိုင်အောင်
မအိပ်တော့ဘဲ နေလိုက်တော့သည်။

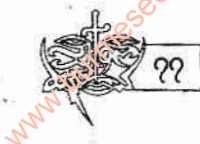
မနက်မိုးလင်းသောအခါ သမီး
အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး မနက်ပိုင်းလက်ဖက်
ရည်သောက်၊ မုန့်စားရင်း ညပိုင်းက
ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သော ခြေသံများအကြောင်း
ကို မေးမြန်းကြည့်သောအခါ သမီးဖြစ်
သူ ပြောပြသည်မှာ ထိုအိမ်ကြီးကို
ဝယ်ယူပြီး မိသားစုများ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်
ကြစဉ် ညဘက်များ၌ ယခုကဲ့သို့ သရဲ
ခြောက်ခံနေရကြောင်းနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ခရီးသွားနေစဉ် အဖေကို ယခုလို
အိမ်မှာ ခေတ္တလာနေပေးပါရန် ခေါ်ထား
ရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်မှ အနေ
ကြာသူများကို မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်သော

အခါ ယခင် အိပ်ပိုင်ရှင်တစ်ဦး နေသော
အခါ၌ ၎င်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ ကိုယ်ဝန်အရင်
အမာနှင့် မီးမဖွားနိုင်ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့
ကြောင်းနှင့် ထိုအမျိုးသမီး မကျွတ်
မလွတ်နိုင်ဘဲ နေအိမ်မိသားစုကို စွဲလမ်း
သောစိတ်နှင့် ခြောက်လှန့်နေခြင်းသာ
ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် သမီး
ဖြစ်သူနှင့် တိုင်ပင်ပြီး အိမ်သို့ သံဃာ
တော်များကို ပင့်ဖိတ်ကာ ဆွမ်းကျွေး
ခြင်း၊ တရားမှာ ရေစက်ချ၍ မကျွတ်
မလွတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များအား အမျှပေး
ဝေခြင်း၊ ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို
လုပ်ဆောင်ကြရလေသည်။ သံဃာတော်
များမှ မေတ္တာသုတ် ရွတ်ပူဇော်ခြင်း၊
ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဆိုပူဇော်ခြင်း၊
ပရိတ်ရေများ နေအိမ်တို့ ပက်ဖျန်းခြင်း၊
ပရိတ်ကြီးများ တားဆီးကာရံထားခြင်း
တို့ကို ဆောင်ရွက်လိုက်သောအခါ၌
နေအိမ်၌ သရဲတစ္ဆေ ခြောက်လှန့်ခြင်း
ဘေးမှ ကင်းဝေးခဲ့ရပါတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘုရား၏ ဂုဏ်တော်

မိဘို ပုတီးစိပ်ပါ။ တစ်ကြိမ်စိပ်လျှင်
 ၁၀ ပတ်။ တစ်နေ့ကို ၃ ကြိမ် စိပ်ပါ။
 ၃ လတိတိ မုန်မုန်စိပ်လာပါက
 စိတ္တဝိသုဒ္ဓိ စင်ကြယ်လာခြင်း။ မိမိ
 ခန္ဓာကိုယ် ရုပ်တရားလည်း စင်ကြယ်
 လာခြင်း အကျိုးတရားကို ရရှိမယ်။
 လောကရဲ့ စီးပွားဥစ္စာ၊ ရတနာရွှေငွေ
 ကြီးပွားတိုးတက်လာမယ်။ ဂုဏ်သတင်း
 ကောင်းများနဲ့ ထင်ရှားမယ်။ ဆက်လက်
 ၍ ဉာဏ်နဲ့ ဝိရိယယှဉ်ပြီး ပိုမို ကြိုးစား

အားထုတ်ပါက နိဗ္ဗာန်ထိတိုင်အောင်
 ရရှိ၊ ရောက်ရှိနိုင်ပါကြောင်း နိုင်ငံတော်
 သံယာဇာယက ဓမ္မကထိက ဗန်းမော်
 ဆရာတော်ကြီးက ဟောကြားဆုံးမထား
 ပါသည်။
 သို့ဖြစ်ပါသောကြောင့် ဗုဒ္ဓ
 ဘာသာ သူတော်စဉ် မြန်မာလူမျိုး
 အပေါင်းတို့သည် လောကီ၊ လောကုတ္တ
 ရာ ၂ ဖြာသော အကျိုးစီးပွား၊ အကျိုး
 တရားတို့ တိုးတက်စေရန် ဓမ္မတရား

တော်မြတ်တို့ကို နာကြားမှတ်သား
 လေ့လာကျင့်သုံးပါက မိမိတို့၌ ဘဝ၏
 ကံတရား မြင့်မားတိုးတက်လာနိုင်ပါ
 ကြောင်း မကောင်းသော ဘေးဥပုသ်
 လည်း မကျရောက်ဘဲ စိတ်ချမ်းသာ
 ကိုယ်ကျန်းမာစွာဖြင့် ဘဝခရီး
 သက်ဆုံးတိုင် လျှောက်လှမ်းနိုင်ပါ
 ကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။
 ငွေ့အောင်သင်း(တာမွေ)

ဆရာမကြီး

ဒေါ်ခင်စုမာ

မားတံဆိပ်

ငှက်ဖျားဆေး

အမှတ်-၁၉ / ၂၁၊ ကျောင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့

တိုင်းရင်းဆေးဝါးယာယီမှတ်ပုံတင်အမှတ် - 0610Y008484

အသက်တမျှချစ်ခဲ့သူကိုမှ

မေတ္တာတူတူ

ဒို့အောင်(မအူပင်)

တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ ပြောမထွက်ခဲ့တာတစ်ခုကလွဲရင်
 ကျုပ်လည်း ထားရှိကို ရူးမလောက်ချစ်နေသူ စစ်စစ်ပါပဲ။
 ဒါပေမဲ့ ကျုပ် နောက်ကျသွားခဲ့တယ်။

ရွာလယ်ဝန်းတို့ကထဲက
 သရက်ပင်ညီနောင်ထက်မှာ မင်္ဂလာ
 တေးသံတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ကြားနေ
 ရတဲ့ လော်ညီနောင်ရှိနေတယ်။ မင်္ဂလာ
 ပွဲကြီးတစ်ခုကို ခမ်းခမ်းနားနား စည်စည်
 ကားကား ကျင်းပကြမယ့်သူတွေလည်း
 အများကြီးရှိနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီပွဲမှာ
 ကျုပ်လည်း မဖြစ်မနေ ပါဝင်ရလိမ့်မယ်။
 ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်မပါရင် မဖြစ်နိုင်တဲ့
 အခြေအနေတစ်ခုမှာ ကျုပ်ဟာ ဒီပွဲရဲ့
 အရန်လူသက်သက် နာနာကျင်ကျင်၊
 ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ပါဝင်ဆင်နွှဲပေးရ

မယ့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။
 ကျုပ် ရင်တစ်ခုလုံး နွေတစ်
 ရာလို ပူလောင်နေတယ်။ ကျုပ်နလုံး
 သားဟာ မီးစနဲ့ အထိုးစွခံထားရသလို
 စူးရှအောင့်တတ် နာကျင်လှချည်ရဲ့။
 ဒါပေမဲ့ လူတွေအမြင်မှာ ကျုပ်နှုတ်ခမ်း
 တွေ ပြုံးရယ်နေလိမ့်မယ်။ ဟန်ဆောင်
 မှီသိပ်ရတဲ့ ဝင့်ကွဟာ အဘယ်မျှအထိ
 ဆင်းရဲလှသလဲဆိုတာ ကျုပ် သိနားလည်
 ရပါပြီ။ ရည်းစားလူလု၊ အူနကျွဲခတ်တဲ့
 ကြားဖူးကြလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။
 နာကျင်ရလွန်းလို့ ကျုပ်

မနာချင်တော့ဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရင်
 အားလုံးကိုမှန်းတယ်။ ကျုပ်ကိုကျွဲ
 လည်း မှန်းတယ်။ တစ်ဘဝမှာ တစ်
 သာ နာကျင်ပြင်းပြရဖူးလို့ ဖြစ်မည်ထင်
 တယ်။ ကျုပ် နာကျင်မှုတွေဟာ အ
 တွေဖြစ်လာတယ်။
 အဲဒီအမှန်းတွေနဲ့ ကျုပ်
 အတွင်းသဏ္ဌာန်ဟာ တစ်စစိ လေး
 ကျနေခဲ့တယ်။ မင်္ဂလာပွဲကြီး
 သတို့သားနဲ့ သတို့သမီးဟာ ဒီဌာ
 လူပျိုခေါင်းနဲ့ အပျိုခေါင်း။ ပြီး
 သတို့သမီးက သိပ်လှတဲ့ ရွာကွင်း

ဆိုင်း၊ ပန်းတောင်းကိုင်း၊ ကျုပ်လား။

ကျုပ်က အရဲလူပေါ့။

ဘယ်လောက်မှန်းတီးနာကျင်
အရာကောင်းလိုက်တဲ့ပွဲကြီးလဲ။ ဒီပွဲမှာ
ကျုပ်ဟာ ကျုပ်နုလုံးသားတစ်ခုလုံး
တေးထားခဲ့ရတဲ့သူ။ ပြီးတော့ အဖြည့်
ဒီမင်္ဂလာပွဲကြီး ဖြစ်တည်လာဖို့ ကျုပ်
အရာရာကို စတေးပြီး ဖြည့်ဆည်းခဲ့ရတဲ့
သူပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျုပ်ကိုကျုပ်
ခြုံသတ်ပစ်လိုက်တဲ့ပွဲပဲ။

ကျုပ်နဲ့ တင်ကျော်ဟာ
အစ်ကိုအရင်းထက် ပိုချစ်ကြတဲ့
သုဿချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်တွေ
တစ်ရွာတည်းနေတယ်။ တစ်ရေ
တည်းသောက်တယ်။ လူမှန်း သိတတ်
တည်းက လည်ပင်းဖက် ပေါင်းသင်း
တော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
သိတတ်နားလည်ကြတဲ့သူတွေပါပဲ။
တော့ တင်ကျော်ဟာ ကျုပ်ကို
လေးစားတာပဲ။

“မင်းလွင် ငါ ထားရီကို ချစ်မိ
နေပြီကွာ”

တဲ့။ တင်ကျော်ဟာ ဒီစကား
ကို ရိုးရိုးလေးပြောခဲ့တာပါ။ ကြားသိသိ
ချင်း ကျုပ်နားတွေကို ကျုပ် မယုံကြည်
နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိတယ်။ မယုံနိုင်
လွန်းလို့လည်း နောက်ထပ် အကြိမ်ကြိမ်
ပြန်မေးမိတဲ့အထိပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ
မဟုတ်ပါစေနဲ့ဆိုတဲ့ ကျုပ်ဆုတောင်းကို
မပြည့်ခဲ့နိုင်ရှာဘူး။ ကျုပ်ဟာ တင်ကျော်
မျက်နှာကို အကြာကြီး ပြန်ငေးကြည့်နေ
မိတဲ့အထိ ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို
ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရတယ်။

“တံကယ်ပါကွာ။ ငါ မခံစား
နိုင်တော့လို့ မင်းကို ရင်ဖွင့်မိတာပါ။
ငါ့ဘဝကို ငါ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ငါ ထားရီကို တကယ်ချစ်တယ်ကွာ”
တင်ကျော်ဟာ မုဆိုးမအမေ
နဲ့ ရွာမှာ သူဆင်းရဲစာရင်းဝင်တစ်ယောက်
တော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အတွက်
တော့ သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပါပဲ။
ထားရီကတော့ သိပ်လှတဲ့ ရွာကွမ်း

တောင်းကိုင်း၊ ပန်းတောင်းကိုင်း ရွာ
မျက်နှာပုံး တောသူဌေးကြီးရဲ့ သမီးပေါ့။
ပြီးတော့ တင်ကျော်ဟာ ထားရီတို့ပိုင်
ဆိုင်တဲ့ လယ်မြေ၊ ယာမြေတွေမှာ
လယ်စာရင်းမှာ ကျုပ်ထက် အများကြီး
နိမ့်ကျပေမယ့် တစ်သက်လုံး တန်းတူ
ရည်တူ ကျုပ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာခဲ့
တဲ့ ကျုပ်သူငယ်ချင်း။ တင်ကျော်အတွက်
အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကိုတောင် ချက်ချင်း
အကူအညီ ပြန်မပေးနိုင်လောက်အောင်
တွေဝေခဲ့ရတယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်နဲ့
ထားရီဟာ တင်ကျော်ထက်စာရင်
အများကြီး နီးစပ်မှုရှိခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်
တယ်။ ဘဝအဆင့်အတန်းချင်းလည်း
ပိုလို့မှ နီးစပ်ခဲ့ကြတယ်။

သေသေချာချာတွေးကြည့်
တော့ ကျုပ်ဟာ ထားရီကို တင်ကျော်
အရင်၊ တင်ကျော်ထက် ပိုမြတ်နိုးစုံမက်
နေခဲ့ရသူ ဖြစ်နေတယ်။ တန်ဖိုးထား
လွန်းလို့ ပြောမထွက်ခဲ့တာတစ်ခုက
လွဲရင် ကျုပ်လည်း ထားရီကို
ရှုံးမလောက်ချစ်နေသူ စစ်စစ်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ် နောက်ကျသွားခဲ့တယ်။

“နေပါဦး ... မင်းက ထားရီ
ကို ဒီကိစ္စဖွင့်ပြောပြလား တင်ကျော်။
ဟင်”

“ငါ မင်းကို တိုင်ပင်နေတာ
ပါ။ ဖွင့်ပြောချင်လို့။ ဒါပေမဲ့ ငါသိပါ
တယ်။ ထားရီ ငါ့ကို နားလည်နေတယ်
ဆိုတာ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ငါဖွင့်ပြော
ရင် သူငြင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ကျုပ်ဟာ အခြေအနေကို
တွက်ဆနားလည်လိုက်မိတယ်။ တကယ်
တော့ ကျုပ် တင်ကျော် အပေါ်
ငယ်သံယောဇဉ်အပြင် ဘဝပေးအခြေ
အနေအကြောင်းကြောင်းကို ငဲ့ညှာ
ထောက်ထားပေးလိုက်မိရာက အရာရာ
ကျုပ်အတွက် နောက်ကျခဲ့တာပါပဲ။

xxx

တင်ကျော်နဲ့ ထားရီ ချစ်သူ
တွေဖြစ်သွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းဟာ ကျုပ်

‘မင်းလို့

အောက်တန်းကျတဲ့၊

ယုတ်မာတဲ့ကောင်မျိုးကို

ယုံစားမိခဲ့တာ ငါ့အမှားပဲ။

ဒီမှာ မင်းလွင် ...

မင်းစိတ်ဓာတ်ဟာလေ

ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး။

မိန်းမကွ ... မိန်းမ

သိရဲ့လား’

နားထဲကို အရင်ဝင်လာတယ်။ အမှန်
တော့ ကျုပ်ပယောဂတွေ အများကြီး
ကြောင့်ဆိုတာ လူတွေ မသိခဲ့ကြဘူး။
ကျုပ်ဟာ တင်ကျော်ကို အများကြီးကူညီ
ပေးခဲ့မိတယ်။ ထားရီကိုယ်တိုင်ကလည်း
တင်ကျော်အပေါ် စိတ်ယိုင်နေခဲ့ပြီဆိုတာ
ကျုပ် သိလိုက်ရတာကိုး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
စိတ်တွေဟာ လွန်ဆွဲနေတုန်းပဲ။

ကျုပ်လည်း ထားရီကို ချစ်
တယ်။ လူတွေရဲ့အမြင်မှာ တစ်နေ့တော့
ကျုပ်နဲ့ ထားရီဟာ နီးစပ်သွားကြလိမ့်
မယ်လို့ ထင်မှတ်ယူဆထားကြသလိုပဲ။
အချို့က ဒီအဖြစ်ကို အံ့သြခပင်း ရှိ
ခဲ့ကြရှာတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း
ကျုပ်ကိုကျုပ် နားလည်ရခက်ခဲ့ပါတယ်။
ကျုပ်အလုပ်ဟာ သိပ်ကို မိုက်ရူးနေ
ခဲ့တယ်။

ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ခံစားမှု
လစ်လျူရှုခဲ့တယ်။ တင်ကျော်ကို စိတ်
ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ထားရီကို ပျော်
စေချင်တယ်။ သူတို့ပျော်ရင် ကျုပ်လည်း
ပျော်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့မိတာ

ကျုပ် သိပ်မှားယွင်းခဲ့ပါတယ်။

ကံကြမ္မာဟာ ကျုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် အခွင့်အရေးတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မလုပ်ရက်ဘူး။ ကျုပ်ကြောင့် ကျုပ်ချစ်တဲ့သူတွေကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ဘူး။ ဒီသစ္စာတရားတော့ ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာတရားစစ်ပါပဲ။ ဒီပေမဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ထင်မှတ်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။

ကျုပ်မိဘတွေနဲ့ ထားရီမိဘတွေက ကျုပ်နဲ့ ထားရီရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို လူကြီးချင်းဆန္ဒနဲ့ ရုတ်တရက် စီစဉ်ခဲ့တာတယ်။ လူတွေဟာ အံ့အားသင့်နေတယ်။ ကျုပ်ဟာ ရုတ်တရက် လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဆိုးဆုံးအဖြစ်ကတော့ ကျုပ်အပေါ်မှာ တင်ကျော်နဲ့ ထားရီ အထင်အမြင်ကွဲပြားခဲ့တာပါပဲ။ တင်ကျော်ဟာ ကျုပ်ကို ရန်သူစစ်စစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။

xxx

“မင်းလို အောက်တန်းကျတဲ့

ယုတ်မာတဲ့ကောင်မျိုးကို ယုံစားမိခဲ့တာ ငါ့အမှားပဲ။ ဒီမှာ မင်းလွင်။ မင်းစိတ်ဓာတ်ဟာလေ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး။ မိန်းမကွ မိန်းမ သိရဲလား။”

အဲဒီနေ့က ရွာမှာ စည်ကားတဲ့ အလှူပွဲကြီးတစ်ခု ကျင်းပနေတာ ကျုပ် မှတ်မိတယ်။ လူပုံအလယ်မှာ ကျုပ်ရဲ့ တစ်သက်လုံး ထားရှိလာခဲ့ဖူးတဲ့ စေတနာတွေ၊ စာနာညှာတာထောက်ထားမှုတွေကို တင်ကျော် မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း နင်းချေဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် အရှက်ကြီးကြီးရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ထွက်ပေါက်မဲ့ခဲ့တယ်။ အပြောင်းအလွဲမြန်တဲ့သူတွေရဲ့ အမြင်မှာလည်း ကျုပ်ဟာ တင်ကျော် စွပ်စွဲစော်ကားသလို အောက်တန်းကျတဲ့၊ ယုတ်မာတဲ့သူ သက်သက်ပေါ့။

“ငါ ရှင်းပြမယ် တင်ကျော်။ ငါ မင်းတို့ထင်သလို မယုတ်မာဘူး။ အောက်တန်းမကျဘူးကွ။ မင်း အထင်မလွဲပါနဲ့။ ငါရှင်းပြတာ နားထောင်ပေး။”

“တော်စမ်းပါကွာ အလကား

မာယာတွေ မင်းလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ကောင်ရဲ့ အမှန်တရားဆိုတာ နားခါးတယ်။ မင်းကို ငါ တစ်သက်မကျေဘူး။ မင်းက လုပ်ခွင့်ရှိတော့၊ လုပ်နိုင်တော့ လုပ်ထားနင့်ဦးပေါ့ကွာ။”

ကျုပ်ဟာ ရှင်းမရတော့တဲ့ အမှားကို ကျုပ်ပယောဂမပါဘဲ ကျွေးလွန်ခဲ့ရသလို ခံစားရတယ်။ ရှက်လွန်းလို့ ကျုပ် လူတွေကို ရင်မဆိုင်ရဲတော့ဘူး။ ထားရီဟာ ကျုပ်ကို လူချင်းတောင် အတွေ့မခံတော့ဘဲ အမှန်းကြီး မုန်းနေရှာသတဲ့။ ကျုပ်စိတ်တွေကို ကျုပ် မထိန်းချုပ်နိုင်လောက်အောင် ခံစားခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ဟာ ထွက်ပေါက်တစ်ခုကို ရွေးခဲ့မိတယ်။

တင်ကျော်ဟာ လူပုံအလယ်မှာ ကျုပ်ကို အချစ်ရှူး ရှူးနေတဲ့တောနဲ့ ရစရာမရှိအောင် စော်ကားခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို ထိုးနှက်ခဲ့တယ်။ လူတွေဟာ တင်ကျော်ကို ကျုပ်ထက် ပိုသနားနေခဲ့ကြတယ်။ ယုံကြည်နေခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်

ဟုတ်တယ်လေ။ ကြားဖူးကြမယ်ထင်ပါတယ်။
 လောကကြီးထဲမှာ အချစ်နဲ့စစ်ဟာ မတရားတာ မရှိဘူးတဲ့။
 ကျုပ် မတရားခဲ့တာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ
 ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဖြစ်နေခဲ့ပါရောလား။

ဘက်က အမှန်တရား မှန်သမျှဟာ	တင်ကျော်နဲ့ ထားရီဟာ လူကြီးတွေ	စုန်းဖြူးသက်သက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။
အလကားသက်သက် ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။	အမြင်မှာရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်လူတွေရဲ့	အပေါ် အမြင်မှန်ရသွားတဲ့ တင်ကျော်
ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို	အမြင်မှာပါ ဇာတ်သိမ်းတော့ ပေါင်းကြရ	ထားရီ ကျုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ်၊ အထပ်
အဆုံးစီရင်ပစ်ဖို့အထိ ကြိုးစားခဲ့မိတယ်။	မယ့် မင်းသားနဲ့ မင်းသမီး ဖြစ်ခဲ့ကြ	ထပ် တောင်းပန်ခဲ့ရှာကြပါတယ်။
မအောင်ခဲ့ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လူကြီးတွေဟာ	တယ်။	တို့ အရင်လိုပဲ ပြန်ဖြစ်သွားကြတယ်။
ကျုပ်တို့အဖြစ်ကို နားလည်သွားကြ	ထားရီမိဘတွေဟာ ထားရီ	တစ်ခုရှိလာတာက ကျုပ်ကို
တယ်။ စီစဉ်ထားတဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကို	စိတ်နဲ့ လူတွေရဲ့ တွန်းအားနဲ့ တင်ကျော်	တဖြည်းဖြည်း ပြန်စဉ်းစားမိလာခဲ့
သဘောတူ ပြန်ဖျက်သိမ်းပစ်ခဲ့ကြတယ်။	အပေါ် လက်ခံပေးခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ	

xxx

ပထမဦးဆုံး ကျုပ်ကိုကျုပ်
ဆင်ခြင်နားလည်လိုက်မိတာက ကျုပ်
သိပ်မိုက်မဲခဲ့တယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဟုတ်
တယ်လေ။ ကြားဖူးကြမယ်ထင်ပါတယ်။
လောကကြီးထဲမှာ အချစ်နဲ့စစ်ဟာ
တရားတာ မရှိဘူးတဲ့။ ကျုပ်မတရားခဲ့
ဘာ အခြားသူမဟုတ်ဘဲ ကျုပ်ကိုယ်
ကျုပ် ဖြစ်နေခဲ့ပါရောလား။

နောက်တစ်ခုက အရှက်နဲ့
ထင်သိကွာတဲ့။ လူတွေဟာ အသက်
ဆက် အရှက်နဲ့ လူလုပ်ကြသတဲ့။
ကျုပ်ဘက်က ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ခဲ့တာ
တွေအတွက် ကျုပ် ပြန်ရလာခဲ့တာ
အရှက်တစ်ခုတည်း။ ကျုပ် သိပ်ရှက်ခဲ့
တာပေါ့။ လူပုံအလယ်မှာ ကျုပ်ကို
သူတောမတိုးဝံ့တော့အောင် တင်ကျော်
ပြီးပေးခဲ့တာ အရှက်တွေမဟုတ်လား။

ပြဿနာသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်း
ကျုပ်ဟာ ဖြစ်သူပဲ။ ဒါတွေကို
တွေ့ဆုံလိုက်တိုင်း ကျုပ် အသံတဆစ်
ဆစ် နာလာတယ်။ ကျုပ် နာသင့်တယ်
ဆိုတာလား။ နောက်ဆုံးတော့ ကျုပ်ဟာ

အားလုံးရဲ့ အပယ်ခံ၊ အားလုံးရဲ့ အမှန်း
တော်ခံသက်သက်ပါပဲလား။

ကျုပ်ကို တင်ကျော် ယုံကြည်
နေပြီ။ တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်ဘဝလုံး
တင်လာတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ကျေးဇူးတရားဟာ
တင်ကျော်အတွက် လုံလောက်တဲ့
ယုံကြည်မှုတစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့ပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့
ဒါတွေကို ကျုပ် အလကားမပေးလိုက်
နိုင်တော့ဘူး။ စိတ်ထဲကနေ ခွင့်လွှတ်ပါ
ကွာလို့ ပြောနေမိပေမယ့် သည်းခံ
ခွင့်လွှတ်တဲ့ ကျုပ်နှုတ်ခမ်းပေါ်က
ဟန်ဆောင်အပြုံးတွေကို တင်ကျော်
ယုံကြည်နေပြီပဲ။ အကြွေးတစ်ခုကို
တန်ရာတန်ကြေးရအောင် ပြန်ယူရမယ်
ဆိုတဲ့ အသိကလွဲရင် ကျုပ် ရင်ဘတ်
ထဲမှာ ဘာဆိုဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် တင်ကျော်
ဆီကနေ အကြွေးတစ်ခု ရအောင်
ပြန်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတန်ပြန်
သက်ရောက်မှုဟာ နူးညံ့ကောင်း နူးညံ့
လိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူမတူအောင်
ရက်စက်ကောင်း ရက်စက်လိမ့်မယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် ရအောင် ပြန်ယူရ
မယ်။

“မင်္ဂလာဆောင်ကာနီး အစစ
အရာရာ ဂရုစိုက်နော် ငါ့သား။ အမေ
ခုတလော အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး။
သွားသွားလာလာ၊ နေတာထိုင်တာက
အစ ဂရုစိုက်ပါသားရယ်”

“စိတ်မပူပနဲ့၊ အရီးရေ၊
ဒီကောင်တင်ကျော်က မကြာခင် အိမ်
ထောင်ရှင်ကြီးဖြစ်တော့မှာဆိုတော့
ကျုပ်တို့ ဝိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာမယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေရဲ့၊ ထားရီ
လည်း ပါပါတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်နေကျ
ရင် ထားရီပန်ဖို့ သစ်ခွပန်းလေးတွေ
မြှောက်ပိုင်းရွာမှာ သွားဝယ်မလို့ပါ။
အမေ စိတ်ချပါ”

“ဟဲ့ကလေးတွေ ဒီလိုဆို
ရွာချောင်းကနေ လှေနဲ့ သွားကြရမှာ
ပေါ့။ ရေလမ်းခရီး မသွားပါနဲ့လား သား
ရယ်။ သားတို့မသွားဘဲ အခြားသူ

လွှတ်လိုက်ပါလား။

“ပူတတ်ရန်ကော အရီးရယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ပါပါတယ်ဗျ”

“ဟုတ်သားပဲ အမေရယ်။ ကျွန်တော် မိုးမချုပ်ခင် ပြန်လာပါမယ် ဗျ”

“တားမရလည်း သွားကြကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ကြပါ ကွယ်နော်”

မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလ တစ်ခုမှာ တင်ကျော်နဲ့ ထားရီ မင်္ဂလာပွဲ ကြီး ဆင်နွှဲကြတော့မယ်။ ကျုပ်ဟာ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို လက်လွှတ်မခံဘဲ တိတိကျကျ ကြိုတင် ကြံစည်ထားနှင့်ခဲ့ တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ် တင်ကျော် ကို သေကြောင်းကြံ ထားတယ်။ တင်ကျော်ဟာ မဖြစ်မနေ သေကို သေရလိမ့်မယ်။

နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းခန်းဟာ ကျုပ်နဲ့ ထားရီ ပေါင်းဖက်ခြင်းနဲ့ အဆုံး သတ်ရစေမယ်။ ကျုပ်ကို စော်ကားခဲ့ သမျှ တင်ကျော် ပြန်ပေးရမှာ သူ့အသက်

ပဲ။ ဒါမှလည်း ကျုပ် ကျေနပ်နိုင်မယ်။ တင်ကျော်အမေ အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်လို့ဆိုပြီး တားဆီးနေတဲ့ကြားက ထားရီမင်္ဂလာပွဲမှာ ပန်ဖို့ သစ်ခွပန်းကို တစ်ဖက်ရွာက သစ်ခွခြံအထိ သွားဝယ် ဖို့အရေး တင်ကျော်ဆိုတဲ့ကောင် သိပ်ကို တက်ကြွနေတာကိုး။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကလည်း ကြိုတင်ကြံစည်ခြင်းပေါင်းများစွာနဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို အဓိအရ လုပ်ယူရတော့မယ်လေ။

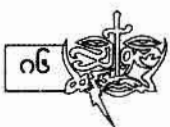
ထားရီ တစ်ဖက်ရွာက သစ်ခွ ခြံထွက် သစ်ခွပန်းတွေ သူမင်္ဂလာပွဲမှာ ပန်ချင်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ် ဝမ်းသာ လိုက်တာ။ အဲဒီရွာက ကျုပ်တို့ရွာရဲ့ မြောက်ဘက်ပိုင်းမှာရှိတယ်။ ပြီးတော့ ရေလမ်းခရီးပေါက်တယ်။ ရွာနှစ်ရွာကို ချောင်းကျယ်ကြီး ခြားထားတယ်။ အဲဒီ ချောင်းဟာ ရေစီးသိပ်သန်တယ်။

ပြီးတော့ တင်ကျော်ရဲ့ အကြီး မားဆုံး အားနည်းချက်ဟာ ရေလုံးဝ မကူးတတ်ပါပဲ။ ကျုပ်ဟာ အတွေးတွေ နဲ့ ပျော်နေမိတယ်။ တင်ကျော်ကို ရေနစ်

အောင် ကြံစည်ထားတယ်။ ကျုပ် ကယ်ချင်ယောင်ဆောင်မယ်။ နောက် တင်ကျော်ကို ဘဝခြားအောင် ဖန်တီး လိုက်မယ်။

မင်္ဂလာပွဲတန်းလန်း သတိုးသား သေသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အသေ သဖြင့် ရွာကွမ်းတောင်းကိုင်၊ ပန်းတောင်း ကိုင်တစ်ယောက် နောက်ဆုံးအောင် အရှက်နဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်ုပ် ရင်ခွင်ထဲ ပြန်ရောက်လာမယ်။ ကျုပ်ဟာ သူတော်ကောင်းပြန်ဖြစ်မယ်။ ကိုယ်ဆို တဲ့သူနဲ့ ပေါင်းဖက်ရမယ်။ တင်ကျော် ကျုပ်အကြားက တစ်ဘဝစာအကြာ လည်း ကျေသွားမယ်။ လောကကြီး မှာ ကျုပ် အပျော်ဆုံးပဲထင်ပါရဲ့။

ဒီနေ့မှ ရေစီးသန်လွန်းတဲ့ ထင်ရတဲ့ ချောင်းကြီးကိုမြင်တော့ ပိုလို့ ဝမ်းသာနေမိတယ်။ တင်ကျော် လှေဦးပိုင်းမှာ ထိုင်တယ်။ ထားရီက လှေဝမ်းပိုင်းထဲမှာ။ ကျုပ်ကတော့

တစ်စင်းလုံးရဲ့ အဓိကကျကျ တက်မ
အိန်းရမယ်နေရာမှာ နေရာယူလို့ပေါ့။
သုတစ်စင်းလုံးမှာ ကျုပ်ရဲ့ ကြိုတင်
ပြည်မှုတွေဟာ အပြည့်ပေါ့။

လှေဝမ်းစိုက်ကို လွန်ခဲ့တဲ့
ခရစ်လောက်ကတည်းက ကျုပ်
အတွက်ကျကျ ဖောက်ထားခဲ့တယ်။
နည်းနက်နဲ့ မသိသာအောင် ဖာဟန်
ချက်လေး ထိန်းလှော်လာလိုက်တာ
သန်လွန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ ချောင်းကြီး
အလယ်ကိုတောင် ရောက်လို့နေပါ
ထားရီဟာ သိပ်ကိုပျော်နေသလို
အတယ်။ ပြီးတော့ တင်ကျော်လည်း
တင်ကျော် တက်ကြွနေရှာလေရဲ့။ ကျုပ်
သိပ်ပျော်နေတာပါပဲ။

ကျုပ် ဘာကိုမှ ရည်ရည်ဝေး
မနေတော့ပါဘူး။ လှေဝမ်းစိုက်
အထားတဲ့ အယောင်ဆောင်
တင်ကျော်ကို ဆွဲခွာချလိုက်တယ်။
အိမ်မိမိ တွန်းကန်ပြီး ဝင်လာ
အထိတ်တလန့်နဲ့ ထားရီက
တင်ကျော်ဟာ ရုတ်တရက်

ကြောက်အားလန့်အား ရေတွေ ပက်ခွက်
နဲ့ ပက်ထုတ်နေတယ်။
ကျုပ်ဟာ အဖြစ်အပျက်ကို
ဝိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ကြည့်နေမိတယ်။
လှေဟာ ရှေ့ကို ဆက်မရွေ့တော့ဘဲ
ရေတွေ ပက်မထုတ်နိုင်တော့အောင်
ပြည့်လာတယ်။

“ထားရီ နင်ဆင်းတော့။
ကမ်းပေါ်ကိုရောက်အောင် ကူးသွားတော့
မရတော့ဘူး။ ငါ တင်ကျော်ကို
ကယ်မယ်။ မြန်မြန်ဆင်း”

ထားရီဟာ ကျုပ်စကားကို
ယုံပြီး လှေပေါ်ကနေ ခုန်ချ တစ်ဖက်
ကမ်းကို ရောက်အောင်ကူးပြေးသွား
တယ်။ ကျုပ်ဟာ အခွင့်အရေးကို
လက်လွှတ်မခံတော့ဘူး။ အားကိုးတကြီး
ကြည့်နေတဲ့ တင်ကျော်မျက်နှာလေးကို
ကျုပ် နာနာကြည်းကြည်း နောက်ဆုံး
ကြည့်လိုက်မိတယ်။

ရေအပြည်နဲ့ လှေဟာ
တဖြည်းဖြည်း ရေထဲနစ်မြုပ်ကျသွား
တယ်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး တင်ကျော်

လည်း လှေကလေးနဲ့အတူ တဖြည်းဖြည်း
မြုပ်ကျသွားရှာတယ်။ သွားတော့
တင်ကျော်ရေလို့ နှုတ်ဆက်ပြီးတာနဲ့
ရေစီးသန်လှတဲ့ ချောင်းထဲ ကျုပ်
ခုန်ဆင်းပြီး ကမ်းဆီ ကူးခတ်သွားလိုက်
တယ်။ ကျုပ် ထားရီရှိတဲ့ကမ်းဆီကို
ကူးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေဟာ
ကျုပ်ထင်မှတ်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘူး။

“ဟင် ... မင်းလွင်။ တင်
တင်ကျော်ရောဟင်။ တင်ကျော် ပါမလာ
ဘူးလား”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး ထားရီ။
ရေစီးက အရမ်းကြမ်းနေတယ်။ ငါ့လက်
ကို သူ လွှတ်ပြီး ကျန်ခဲ့တယ်။ ငါ
ပြန်ဆယ်ဖို့ရှာတာ ရှာမရတော့ဘူး။ စိတ်
လျှော့လိုက်ပါတော့ဟာ”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ်
မင်းလွင်။ နင်မကယ်ရင် ငါကယ်မယ်
မင်းလွင်။ ငါ သူ့ကို မထားခဲ့နိုင်ဘူး”

“ရေစီး ဒီလောက်ကြမ်းနေ

တာ နင်ပါသောသွားလိမ့်မယ် ထားရီ။
မသွားရဘူး”

“လွှတ် ... ငါ့ကို လွှတ်”

“ထားရီ ... ထားရီ”

အခြေအနေဟာ ဘာတွေဖြစ်
ကုန်တယ်ဆိုတာတောင် ကျုပ် မသိ
တော့ဘူး။ ကျုပ်ထင်မှတ် မျှော်လင့်ထား
သလို ဘာတစ်ခုမှ ဖြစ်မလာတော့ဘူး။
ထားရီဟာ ကျုပ်အတင်းဆွဲထားတဲ့ကြား
ကနေ ရုန်းထွက်သွားခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
အဲဒီ ရေစီးသန်လှတဲ့ချောင်းထဲကို
ပြန်ခုန်ချသွားခဲ့တယ်။ ထားရီလို့ ကျုပ်
အော်ခေါ်လိုက်တာ အကျယ်ကြီးပါပဲ။

ရေစီးဟာ အင်မတန်

ကြမ်းတမ်းနေတဲ့အချိန် ထားရီဟာ
ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဗိုက်လမ်းကို
ရွေးချယ်လိုက်တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ကြောင်
ငေးကြည့်နေမိတယ်။ သတိပြန်ဝင်လာ
တော့ ထားရီဟာ ချောင်းအလယ် ရေစီး
ကြောင်းထဲမှာ ပြပ်ချီပေါ်ချီဖြစ်နေတာကို
မြင်ရတယ်။ ကျုပ်အသံနုလုံးဟာ ငရဲစီး
နဲ့ အရည်ဖျော်ချခံလိုက်ရသလို ပူပြင်း

ပြိုကျ ပျက်စီးသွားသလို ခံစားရတယ်။
ကျုပ်ဟာ ထားရီကိုကယ်တင်ဖို့ ဘယ်
လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။

အချိန်ကိုက် ပြုဆင်းကျလာ
တဲ့ တောင်ကျရေတွေရဲ့ စီးဆင်းသံဟာ
ငရဲပွတ်သလို ကြားလိုက်ရတယ်။
ချောင်းတစ်ခုလုံးဟာ တောင်ကျရေတွေ
ဝုန်းဒိုင်းကြဲ စီးဆင်း ဆူညံလာတယ်။
ထားရီရဲ့ ပုံရိပ်ကလေးဟာ အစအနမမြင်
ရတော့ဘဲ ကွယ်ပျောက်သွားတယ်။
ကျုပ် ဘုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသွားတယ်။
ထားရီရေ ပြန်လာပါ။ ပြန်လာခဲ့ပါကွယ်
လို့ ကျုပ် ပူဆွေးတသ အော်ခေါ်နေတုန်း
ပဲ။

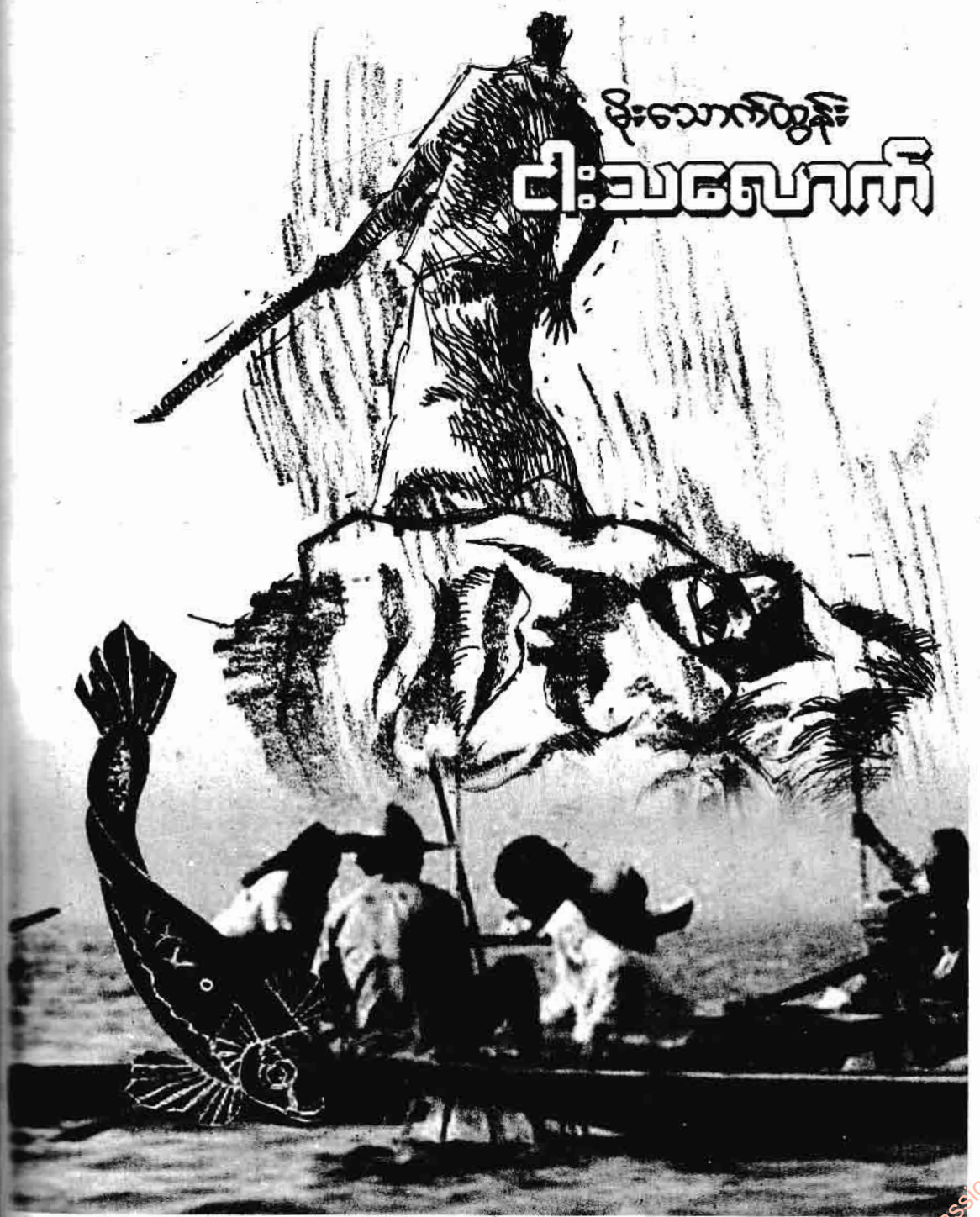
တစ်ပြိုင်နက်တည်း အရာရာ
ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသူစစ်စစ်ဟာ ကျုပ်ဖြစ်
နေတယ်။ ရက်စက်လွန်းတဲ့ ကံကြမ္မာကို
ကျုပ် နာနာကျင်ကျင် ကျိန်ဆဲလိုက်မိ
တယ်။ ကျုပ်ဟာ ကမ်းထက်မှာ လူးလိမ့်
နာကျင် အော်ဟစ်နေမိတယ်။ ထားရီကို
ကျုပ်သတ်လိုက်တာလား ဒါမှမဟုတ်
ထင်ကျော်ကို ကျုပ်သတ်လိုက်တာလား

ဝေခွဲမရတော့ဘူး။ ကျုပ်အကြောင်
အပြစ်မဲ့တဲ့ ထားရီဟာ ကျုပ်မျက်စိ
မှာ ရက်ရက်စက်စက် သေပွဲဝင်လိုက်
ပြီ။

ကျုပ်ထောင်ထားတဲ့ မေဇာ
ကျောကွင်းထဲ ထားရီ အဆစ်ပါသွား
ရပြီ။ ထားရီမရှိတော့တဲ့ဘဝမှာ ကျုပ်
ဘယ်လိုရှင်သန်နေထိုင်ရလိမ့်ဦးမသိ
ကျုပ် ထားရီကို သတ်လိုက်တာပဲ။
ထားရီကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သတ်လိုက်
တာပဲ။ ကိုယ့်အသက်လောက်ချစ်တာ
သူ့ကို ကိုယ်ပြန်သတ်လိုက်မိတာ ဘာ
ရှင်သန်နေတော့ရော ဘာထူးဦးမှာလဲ
ဘာထူးဦးမှာတဲ့လဲ ...။

အိုအေစ်(မအုယ)

မိုးသောက်ထွန်း
ငါးသလောက်

သမီးလေးက ကမ်းနားဆိပ်

မင့်သမီးမှာတဲ့ငါး ရပြီလားကွ"

"လှသိန်းရေ ... လှသိန်း"

ပြေးဆင်းလာရင်း လှမ်းအော်လေသည်။

"မရသေးပါဘူးကွာ"

ချောင်းကမ်းနားဆီမှ အော်

"အေးပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ

"ငါတော့ပြန်တော့မယ်။"

ခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှသိန်း တစ်

ရအောင်ဖမ်းခဲ့မယ်"

ရော ပြန်မှာလား ထပ်ပြီးချဉ်းမှာလား"

ယောက် အိမ်သာတက်နေရာမှ အသာ

သူတို့ထွက်လာတော့ သမီး

သူအိမ်အပြန်ကို မျှော်နေ

ခေါင်းဖြူကြည့်လိုက်သည်။ သူနှင့် ပိုက်

လေးက တာတာပြုရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

သမီးလေးမျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ

ချဖက် တိုးအောင်။

"ကဲ လှသိန်းရေ ဒီနေ့တော့

ယောင်မိလိုက်သည်။

"လာပြီ တိုးအောင်ရေ ခဏ

ဥပါတဲ့ ငါးကိုသာ ရွေးဖမ်းပေတော့ဟေ့"

"တစ်ခေါက်လောက်တော့

လေး စောင့်ကွာ"

"သမီးက ငါးသလောက်ဥ

ချလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ မင်းပြန်နှင့်တော့"

တိုးအောင် စောင့်နေမည်ကို

အရမ်းကြိုက်တာဗျ။ ကံကောင်းရင်တော့

"အေး... အေး... အခုတော့

အားနာသောကြောင့် သူ ခပ်မြန်မြန်ပဲ

ရမှာပေါ့ဗျာ"

ငါပြန်နှင့်တော့မယ်"

ကိစ္စရှင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် မိန်းမ

xxx

တိုးအောင်တစ်ယောက်

ဖြစ်သူ ပြင်ဆင်ပေးထားသော ထမင်းချိုင့်

... ပိုက်ကို ရေပြင်ပေါ်တဖြည်းဖြည်း

တော့ သီချင်းလေးတကြော်ကြော်

ကိုဆွဲကာ ကမ်းနားဆိပ်ဆင်းခဲ့လိုက်

ဆွဲတင်ရင်း "သူ့ရင်ထဲဒိတ်ခနဲ ခုန်သွား

ရွာဘက်သို့ ပြန်သွားချေပြီ၊ လှသိန်း

သည်။ တိုးအောင်က သူ့ကိုလှမ်းကြည့်

သည်။ ငွေရောင် အကြေးခွံလက်လက်ဖြင့်

ဖော်လက်စပိုက်ကို ခပ်သွက်သွက်

ရင်း...

ငါးသလောက်တစ်ကောင်။ ခပ်သွက်

ဆွဲတင်လိုက်သည်။ အချိန်ကလေး

"ဟေ့ လှသိန်း ငါ့ကို အားနာ

သွက်ပဲ ပိုက်ကိုဆွဲတင်လိုက်သည်။

သိပ်မရှိတော့တာမို့ သူ့ခပ်သွက်သွက်

ပြီး ဆင်းလာတာလား။ အိမ်သာထဲ

"ဟင်"

နောက်တစ်ကြိမ် ပိုက်ချလိုက်သည်။

ကိစ္စရောပြီးခဲ့ရဲ့လားဟ"

"ဟင်"

"ဒီတစ်ခါတော့ ဥပါသောငါးတစ်ကောင်

"ပြီးပါတယ်ဟ တိုးအောင်ရ"

သူစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်

တော့ မိပါစေ" ဟု သူ့စိတ်ထဲ

"ဖေဖေ သမီးဖို့ ဥပါတဲ့

သွားသည်။ ငါးက ဥပါသောငါးမဟုတ်။

ဆုတောင်းလိုက်မိသည်။

ငါးသလောက်တစ်ကောင် ဖမ်းခဲ့နော်"

"ဘယ်နှယ်လဲ လှသိန်း"

လှသိန်းတစ်ယောက်

အပင် စိတ်ပျက်နေသည်။ ဖော်ပြီးသား
 ဘုံကို ငေးကြည့်ရင်း သူသက်ပြင်း
 နှုတ်သည်။ ဥပါသောငါးက ပျောက်
 နတ်သားကောင်းနေသည်။ နောက်
 ခင်ကြိမ် ထပ်ပြီးပိုက်ချဖို့ကလည်း
 နှိပ်နှောင်းလွန်းနေပြီမို့ စိတ်လျော့ကာ
 ကိုယ့်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ လမ်းတွင်
 တစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဘယ်သူ
 များလဲဟု အနားကပ်ကြည့်မိသည်။
 ထူးရဲပြီလေ။ သည်ကောင်ချစ်ထူး
 အရက်သမား။ အရက်ကို မပြတ်
 သောက်တတ်သူ။ ခုလည်းမှူးပြီး
 ကပ်နေပုံရသည်။ “ဒီလူတော့ဒုက္ခပဲ။
 ကလည်း မောင်တော့မယ်” အမြင်
 ကတာကြောင့် နှိုးပြီးခေါ်သွားဖို့
 နှိုးကပ်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူမျက်လုံးထဲ ဖျတ်ခနဲ မြင်
 သည့်အရာတစ်ခု။ ငါးတစ်ကောင်။
 ကျကျပြောရရင် ဥပါသော
 လောက်တစ်ကောင်။ ချစ်ထူးရဲ။

ထဲတွင် အခန့်သားလဲလျောင်း

လို့။ လိုချင်တပ်မက်စိတ်တို့က သူ
 မျက်ဝန်းတွင် လက်ခနဲ တောက်ပသွား
 သည်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို တစ်ခါမှ
 သူမယူဘူးခဲ့။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့
 ငါးတစ်ကောင်အပေါ် တပ်မက်မိသော
 သူရဲလောဘစိတ်တို့က ထူးထူးခြားခြား
 ချွန်းအုပ်၍မရ ဖြစ်နေသည်။ အသက်ကို
 အောင်လိုက်ရင်း ချစ်ထူး၏လှေဝမ်းထဲက
 ငါးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင်
 ပါလာသော ဥနှင့်ငါးသလောက်ကို
 ကြည့်ရင်း သူပြုံးလိုက်သည်။ “အင်း
 ဒီအတိုင်းယူသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူး။
 ငါးအစားတစ်ကောင် ပြန်ထားခဲ့မှဟု
 တွေးလိုက်ရင်း သူ့လှေထဲမှ ငါး တစ်
 ကောင်ကိုယူပြီး ချစ်ထူးလှေထဲ ပြန်ပစ်
 ထည့်လိုက်သည်။ လောကြီးနေသော
 ကြောင့် ငါးကလှေဝမ်းထဲ မရောက်ဘဲ
 လှေနှံအစပ် နားရောက်သွားသည်။
 စိတ်မရှည်စွာ သူငါးကိုလှမ်းအယူ လှေ
 က သိမ်းခနဲ လှုပ်သွားသည်။

“ဟင် ကိုလှသိန်း ခင်ဗျား
 ဘာလုပ်တာလဲ”

ချစ်ထူးက ရုတ်တရက် လန့်
 နိုးလာပြီးမေးသည်။ သူဘာပြန်ဖြေရမှန်း
 မသိ။ မှင်တက်နေမိလေသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်ငါးကို ခိုးနေ
 တာလား”

“ဘာကွ ငါမခိုးဘူးကွ”

“ဘာမခိုးဘူးလဲ လက်ပူးလက်
 ကြပ်မိနေတာကို ခင်ဗျား မလိမ့်နဲ့”

“ဟေ့ကောင် . . . ချစ်ထူး
 မင်းစကားကို ဆင်ခြင်ပြော ငါမခိုးဘူးကွ”

သူနိုးဟု အပြောခံလိုက်ရတော့
 ရက်ရွံ့စိတ်က သူငယ်ထိပ်ကို တက်
 ဆောင့်လေသည်။ အသားများပင်
 တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ မျက်လုံး
 ထဲတွင်လည်း ဘာမျှမမြင်တော့။

“ကိုလှသိန်း ခင်ဗျားဗျာ . . .
 မထင်ရ . . .”

“ပြောင်း . . .”

“အား . . .”

“ဝုန်း”

အသံများက ဆက်တိုက်ဆူညံ
 သွားသည်။ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုး၍

သူ့ကို သူခိုးစွပ်စွဲနေသော ချစ်ထူး၊ သူ၏
လှော်တက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်မှုအောက်
တွင် “အားခနဲ” အော်ကာ ရေထဲပြတ်
ကျသွားတော့သည်။ ချစ်ထူးမှာ ရေထဲမှ
ပြန်ပေါ်မလာတော့။ သူလည်း လှေကို
ခပ်သုတ်သုတ် လှော်ထွက်လာခဲ့တော့
သည်။

“ကိုလုသိန်း”

“ဟေ ...ဘာလဲဟ မြန်ရ”

ငါးရောင်းရာမှ ပြန်လာသော

မိန်းမဖြစ်သူ မြန်ရ၏ အလန်တကြား

ပြောလိုက်သံကြောင့် သူ ပိုက်ဖာနေရာမှ
ပြန်ထူးလိုက်သည်။

“ချစ်ထူးတစ်ယောက် ပျောက်
နေလို့တဲ့ တော်ရေ”

မြန်ရက သူ ပိုက်ဖာနေသော
ဘေးတွင် လာထိုင်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

သူ ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာကို
အသာပြန်ပြင်လိုက်ရင်း...

“နင်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာ
တုန်း”

“ရွာထဲမှာ ပြောနေကြတာ
တော့။ လှေကိုတော့ ပြန်တွေ့တယ်တဲ့။

လူကတော့ ခုထိပြန်မတွေ့သေးဘူးဆိုပဲ”

သူဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသံ
တိတ်နေလိုက်သည်။ ငါးထည်သဉ်း
ဗန်းကိုမပြီး အိမ်ဘက်ပြန်လှည့်သွားသော
မြန်ရ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ရင်း
သူ သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ချလိုက်
မိသည်။

ဝမ်းရောအတွက်မို့သာ ပိုက်ချ
ထွက်ခဲ့ရသော်လည်း လုသိန်း စိတ်သေ
မပါလှ။ ချစ်ထူးအကြောင်းက ခေါင်း
တွင် အမြဲ စိုးမိုးနေသည်။ ချစ်ထူး
ပျောက်သွားတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ခုထိ
သတင်းအစအန မကြားရသေး။

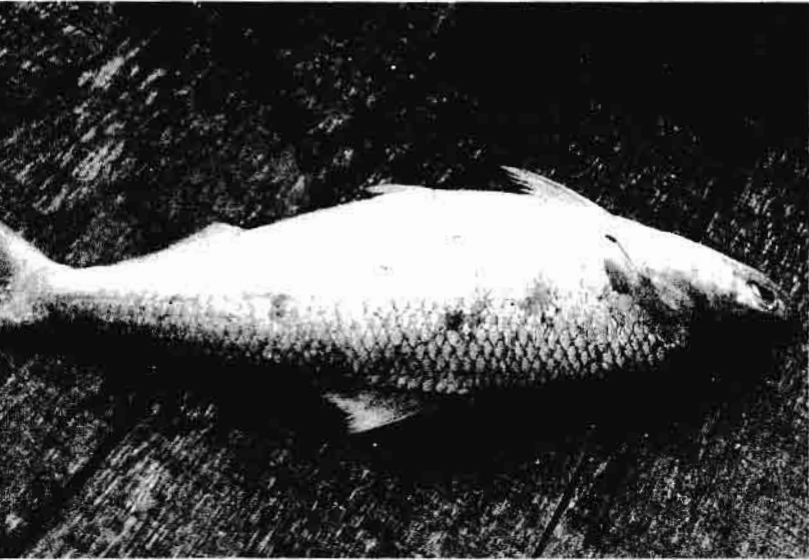
“ဟေ့ကောင် ... လုသိန်း
ပိုက်မဖော်သေးဘူးလား”

“အေး ... ခုပဲဖော်မလို့တယ်”

“လုပ်ကွာ ဖော်တော့။ ပြီးရင်
အတူတူပြန်ကြမယ်”

တိုးအောင်က သူနှင့်
ပိုက်ဝိုင်းဖော်ပေးသည်။

“ဟာ ... လုသိန်း မသိဘဲ
ဘာကောင်မိနေလဲမသိဘူး အတော်
တယ်ဟ”

တိုးအောင် အပြောကြောင့်	ပေါ့၊ မသိင်ပါဘူးကွာ ရုတ်တရက်	ပုံကြီးချဲ့ပြီး အကြောင်းကြားလိုက်လို့ပါ
သူလည်း သတိထားမိလိုက်သည်။	လန့်သွားလို့ပါကွာ”	သူများအကြောင်းကွာ ခေါင်းရှုပ်ခဲပြီး
“အေးကွဟုတ်တယ်”	တိုးအောင် ရိပ်မိသွားမှာစိုး၍	စဉ်းစားမနေနဲ့”
သူတို့နှစ်ယောက်သား ရင်ခုန်	သူမျက်နှာကို ပြင်လိုက်ရင်း ဟန်ဆောင်	မြနှစ်ကို စကားစမြတ်ပြီး သူ
ဖြင့် ပိုက်ကို အမြန်ဆွဲတင်လိုက်ကြ	ရယ်မောလိုက်သည်။	အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့လိုက်သည်။
သည်။	“ကိုလှသိန်း ရှင်နဲ့တိုးအောင်	“လှသိန်း ... လှသိန်း...
“ဟာ”	တို့ ချစ်ထူးအလောင်းကို တွေ့လာတယ်	လှသိန်း”
“ဟင်”	ဆို”	ခေါ်သံတစ်ခုက သူ့နားထဲကို
လက်ထဲက ပိုက်ကို သူ	အိမ်ပြန်လာသောသူ့ကို မြနှစ်	တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်ဖြင့် ဝင်လာသည်။
အလန်တကြား လွှတ်ချလိုက်မိသည်။	က ဆီး၍မေးလေသည်။	ဘယ်ကပါလိမ့်၊ သူ့မျက်လုံးကို အား
ချစ်ထူး။ ချစ်ထူးရဲ့ အလောင်းကောင်	“အေး ... ဟုတ်တယ်။ နင်	ယူပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ အသံက
ကြီးက ပိုက်မှာငြိပြီး ပါလာသည်။	ကအိမ်မှာနေပြီး ကြိုသိနေပါလား”	အိမ်ရှေ့က ကြားနေရတာပဲ၊ ဘယ်သူလာ
“ချစ်ထူးက ရေထဲကျသေသွား	“ဪ ... ရှင်ကလည်း	ခေါ်နေပါလိမ့်၊ သူ အိမ်ရှေ့ကို ထွက်လာ
အာပဲဟ လှသိန်းရ”	တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်	ခဲ့လိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ လူရိပ်
တိုးအောင်ပြောသောစကား	နေတဲ့သတင်းကို။ ဒါနဲ့ ချစ်ထူးက	တစ်ခု။
သူ့ သူနားထဲမှာ မကြားတစ်ချက်	အသတ်ခံရတာဆို”	“ဘယ်သူလဲ ငါ့နာမည်ခေါ်နေ
ကြားတစ်ချက်။	“လူတွေ ထင်ကြေးပေးကြတာ	တာ”
“ရွာကို ပြန်သယ်သွားပြီး	ပါကွာ။ ဒီကောင်က ငမူးကို။ အရက်	“ငါပါ”
သူကြီးကို အကြောင်းကြားမှဖြစ်မယ်	မူးလွန်ပြီး ရေထဲကျသေတာနေမှာပေါ့”	အသံကြားဖြင့် ပြန်ဖြေလေ
သိတယ်နော် လှသိန်း။ ဟေ့ကောင်	“လူကြီးအိမ်မှာ ရဲတွေလည်း	သည်။
သိင်နေတာလဲ”	ရောက်နေတယ်ဆို”	“ဘယ်က ငါလဲကွ”
“အင်း ... အေး သယ်ကြတာ	“ဒါကတော့ကွာ လူကြီးက	“ငါ ချစ်ထူးလေကွာ”

ဘာ

ပေးသည်။ ရေအိုးစင်မှ ရေတစ်ခွက်

စခန်းမှူးက ဘာကြောင့်သတ်

သူ့ အလန်တကြားဖြင့်
နောက်သို့ဆုတ်လိုက်သည်။ အရိပ်မည်း
က ရှေ့သို့တိုးလာလေသည်။ ဟုတ်ပ
ချစ်ထူးမှ ချစ်ထူးအစစ်။

ခပ်တိုက်သည်။ မြန်ခပ်ပေးသောရေကို
တုန်ယင်နေသောလက်အစုံဖြင့် သူယူ
သောက်ရင်း သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို
အသာချလိုက်မိသည်။

ခဲရလဲဆိုတာကို မေးသည်။ သူလည်း
အဖြစ်အပျက်အစုံကို ရှင်းပြလိုက်တ
စခန်းမှူးက...
“သြော်...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။

“မင်းက သေသွားပြီပဲ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း

ငါးသလောက်လေးတစ်ကောင်အတွက်

“အေးလေ ငါသေသွားပြီလေ။

ဝန်ခံတာပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်း

နဲ့များဗျာ”

မင်းသတ်လို့ ငါ သေခဲ့ရတာလေ”

ကြပါ”

မြန်ကတော့ တစ်ခွက်ကြော

“မဟုတ်ဘူး... မင်းဘာသာ

စခန်းမှူးက လှသိန်းကို

လို့။

ရေနစ်သေတာ”

အံ့ဩသလို ငေးကြည့်နေသည်။ ချစ်ထူး

“သမီးလေးကို သေချာကုန်

“ဟား... ဟား... ဟား

ကိုသတ်တာ သူပါဟု စခန်းတွင် လာ၍

ပါနော် မြန်”

ငါ မင်းကိုလက်စားပြန်ချေမယ် လှသိန်း”

အဖမ်းခံခြင်းဖြစ်သည်။ ဘေးတွင် မြန်

“စိတ်ချပါ ကိုလှသိန်းရယ်”

“မလာနဲ့ သွား... သွား”

လည်းပါသည်။ သူအဖမ်းမခံ၍ မဖြစ်

သူမျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချ

“ကိုလှသိန်း... ကိုလှသိန်း

တော့။ သူ့ဝံ့မှာ အတော်ကိုပင် ရုပ်

လိုက်သည်။ သူ့အမြင်အာရုံထဲ

ရှင်ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပေပြီ။ ချစ်ထူးရဲ့

သလောက်တစ်ကောင်၏ ပုံရိပ်က ဖုတ်

“အင် ငါ... ငါဘာဖြစ်လို့လဲ”

ညစဉ်တိုင်း လာရောက်ခြောက်လှန့်

ခနဲ ဝင်လာသည်။ သူခေါင်းကို သွတ်

“မသိဘူးလေ... မလာနဲ့

နေမှုက သူ့ကို မအိပ်နိုင်မစားနိုင်အောင်

သွက်ခါအောင် ရမ်းပစ်လိုက်မိပါသေး

သွားဆိုပြီး ရှင်ထအော်လို့လေ”

ပင် ဒုက္ခပေးလေသည်။ မအိပ်ရသည့်

သည်။

“ငါအိမ်မက်ဆိုးတွေ မက်

ညတွေ များလာသည်။ အလုပ်လည်း

မိုးသောက်ထွန်း

တာပါကွာ”

သူ မလုပ်နိုင်တော့။ နောက်ဆုံး အမှန်

မြန်က သူ့မျက်နှာက ချွေး

အတိုင်း စခန်းတွင်ဖွင့်ပြော၍ အဖမ်းခံ

စေးများကို စောင်ဖြင့် အသာသုတ်

ရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သွားမိတာက

တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်း)

ပရလောကသား လေးတို့ဒုက္ခ

ကိုမှတ်ကြီးကို မြူးထဲက အရိုးခေါင်းကလေးက သွားဖြဲပြလို

ကိုမှတ်ကြီး ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတာ

နှစ်လလောက် ဆေးကုလိုက်ရသည်။

ဘုရား . . . ဘုရား . . .

ညက မောင်လှသည်။

သာအိုင်း၊ တင်ဝင်းနှင့်

ရွာရောက်ကတည်းက သောက်သုံး

သို့သော်လည်း ကြယ်ရောင်ကြောင့်

မြဲမောင်တို့သုံးဦး ရွာမှ ညနေလောက်

သည့်အရက်။ မဟန်နိုင်သည့်

ရိုးတိုးရိပ်တိတ် တွေနေရသည်။ ဘာမှ

ကတည်းက အရှောက်ရှိ သရက်ချောင်း

အသုဘအိမ်တွင် မူးကာ အိပ်နေ

သဲသဲကွဲကွဲ မရှိ။ အချိန်ကလည်း

ရွာသို့ ရောက်နေခဲ့သည်။ လာတုန်းက

ကြသည်။ သာအိုင်း ဝင်ရိုက်သည့်

ညဝက်ကျိုးခါနီးပြီ။ ထိုအခိုက် ရွာ၏

အဘကျောက်ခဲ အသုဘတွင် ဖဲဝိုင်း

ကလည်း ဝိုင်းသက်မရှည်။ အကြောင်း

အနောက်ဘက် အစပ်ဆီမှ ခွေးအူသံ

ကောင်းလျှင် ဝင်ဆော့မည်ဟု တင်ဝင်း

တွေလည်း အသီးသီး သိမ်းသွား

စူးစူးဝါးဝါးကို ကြားလိုက်ရသည်။

နှင့် မြဲမောင်တို့ကို အဖော်ခေါ်၍ လာခဲ့

ဖဲချမည်သူ မရှိသည့်အဆုံး အိပ်မက်

ရွာလမ်းပေးတွင် လျှောက်နေရင်း

ခြင်းဖြစ်သည်။

တင်ဝင်းနှင့် မြဲမောင်တို့ကို

သာအိုင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထလာ

သို့သော်လည်း တင်ဝင်းနှင့်

သည်။ အရက်သမား စည်းစိမ်

သည်။

မြဲမောင်တို့နှစ်ယောက် သရက်ချောင်း

ယူကာ အိပ်နေသော တင်ဝင်း

မြောင်တို့ကို နိုး၍မရသည်မို့ အိမ်ပြန်
ရန် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းကာ
တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။

အသုဘအိမ်က ထွက်လိုက်
တည်းက စိတ်ထဲမှာတော့ လေးနေ
မိသည်။ ဟိုတွေး၊ ဒီတွေး လျှောက်လိုမှ
အိုးမရောက်သေးဘူး။ ယခုလို ခွေးအူ
သံ စူးစူးဝါးဝါးကို ကြားရခြင်းဖြစ်သည်။
သခင်က အဖော်အပေါင်းနှင့် သွားနေ
ကြမို့ ကြောက်သည့်စိတ် မဖြစ်ခဲ့။ ယခု
ဆို တစ်ယောက်တည်းသွားသည့်အခါ
စိတ်အားငယ်မိသည် မှာ အမှန်။
ချွတ်လာမိသည်မှတော့ မထူးပါဘူး။
အိမ်ရောက်အောင် ပြန်မယ်လို့ စိတ်
တင်းကာ ဆက်လျှောက်နေရသည်။
လျှောက်နေရင်း ဟိုတလောဆီက
ဦးကောက်ရအဖြစ်ကို စိတ်က ရောက်
နေသည်။

ဦးကောက်ရဆိုသည့် မိမိတို့
လူတစ်ယောက်။ လွန်ခဲ့သည့်
တစ်လလောက်က ညအချိန်မတော်

ဒီလမ်းက ရွာကိုအပြန် ချောင်းဘေးနား
သစ်ပင်က ထွက်လိုက်လို့ ပြေးရတာ
အိမ်ရောက်တော့ မနည်း နာနပ်ယူရ
တယ်တဲ့။ အို ... ဘာဖြစ်လဲ။ ချိုးချိုး
ချွတ် ချွတ် လုပ်တာလောက်တော့
မကြောက်ပါဘူး။ အဲ ... အကောင်
လိုက်မမြင်ရရင် တော်ပါပြီ။

ပြီးခဲ့တဲ့ ဝိုးဦးကျလောက်က
လည်း အဆိပ်သောက်သေသွားတဲ့
မိကျော့က မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ရွာထဲကို
လျှောက်နေတတ်တယ်တဲ့။ မိကျော့
လျှောက်ပြီဆိုရင် ခွေးအူသံတွေနဲ့အတူ
အဆိပ်နဲ့တွေ့ပါ တစ်ရွာလုံး နံတော့တာ
ပဲတဲ့။ ဖွဟဲ့-လွဲပါစေ၊ မကြုံပါစေနဲ့။ သူနဲ့
ကိုယ်နဲ့က ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။ စိတ်က
တွေးရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်မှာ
သရက်ချောင်းရွာ အနောက်ဘက်ရှိ
သူနေသည့်ရွာသို့ သွားမည့် တာဆုံသို့
ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုတာပေါ်တွင် ရွာသို့
ပြန်မည့်အဖော်များ တွေ့လေမလားလို့

ဟိုဟိုဒီဒီ ရှာမိသည်။ တစ်ယောက်မှ
မတွေ့။ ဘယ်တွေ့နိုင်ပါ့မလဲ။ ဒီအချိန်က

အိပ်ကောင်းတဲ့အချိန်။ လူသံသူသံ
တောင် တိတ်ဆိတ်နေကြပြီ။

“ဝ ... ဝ...အူး ...အူး
ဝ ... ဝ ... အူး”

ရတ်တရက် မနီးမဝေးမှ
ထွက်ပေါ်လာသည့် ခွေးအူသံကြောင့်
လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းတို့ပင်
ပြေးမတတ်ဖြစ်ကာ ရင်ထဲ၌ တလုပ်လုပ်
နှင့် ရင်တုန်ပမ်းတုန် ဖြစ်နေမိသည်။
ပါးစပ်မှလည်း သမ္မုဒ္ဒေလား၊ ဂုဏ်တော်
ကိုးပါးလား မသိသော တရားစာတို့ကို
ရွတ်မိသည်။ အပြီးအမောက် တည့်လေ
သလား။ မတည့်လေသလားတော့ မသိ။
ခုန်နေသည့်ရင်ကို မနည်းငြိမ်အောင်
လုပ်ပြီး ရှေ့ဆက်ခဲ့ရသည်။

အိမ်ကမိန်းမကတော့
တားသား။ မသွားပါနဲ့ဆိုတာကို ဟိုငမူး
နစ်ကောင် အားကိုးပြီးလာကာမှ ဒင်းတို့
က အိပ်ပျော်နေကြသည်။ နောင်အခါ
များတော့ ဒင်းတို့ကို အဖော်မစပ်။
ငါလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘယ်မှ
မသွားတော့ဘူးမှတ်ပါဟု သာဆိုင် စိတ်

ထဲ၌ နောင်တရသလို ရှိလာသည်။

“ဟင် ... ဒါ လက်ပံပင်။ လက်ပံပင်နားတောင် ရောက်လာပြီပဲ။ လက်ပံပင်အရှေ့ရိုးချောင်းကလေးမှာ ရွာက ကိုမှတ်ကြီး ဖြူးလာထောင်စဉ်က ဖြူးလာဖော်သည့် ကိုမှတ်ကြီးကို ဖြူးထဲ က အရိုးခေါင်းကလေးက သွားဖြူလို ကိုမှတ်ကြီး ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား တာ နှစ်လလောက် ဆေးကုလိုက်ရ သည်။ ဘုရား ... ဘုရား သာဆိုင် ဘုရားတကာ ကြောက်စိတ်တွေ ဝင်လာ တော့သည်။ ထိုရိုးချောင်းလေးဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း နူးတွေတုန်ချင်လာသည်။ ဒီအရိုးခေါင်းကလေးနဲ့သာ ကြုံလိုက်လျှင် သာဆိုင် ဆက်မတွေ့ရဲတော့။ မျက်စိကို စုံမှိတ်ကာ တအားကုန် ပြေးတော့သည်။

“ဟော ... ဟဲ ... ဟော ဟဲ ... ဟူး”

အသက်ရှူမှားမတတ် မော သည်။ အပြေးရပ်ကာ အမောဖြေရ သည်။ လာလမ်းကို ပြန်ကြည့်လိုက် တော့ ရိုးချောင်းကလေးနှင့် အတန်ငယ်

ဝေးခဲ့ပြီ။ အမောဖြေရင်း သတိရ၍ ခြေထောက်ကို စမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖိနပ်တစ်ဖက် ပါမလာတော့။ ပျောက်ချင် လည်း ပျောက်ပါစေ။ ပြန်လှည့်မရှာနိုင် တော့။ အမောပြေသလောက်ရှိ၍ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သုံးလေး လှမ်းပင် ရှိသေးသည်။ ငှက်ဆိုးအော်သံ ကို ကြားရပြန်သည်။

“ဂီး ... ဂီး ... ဂီး”

ထိုအသံကို နားထောင်ရင်း စိတ်အားငယ်မိသည်။ လူကြီးသူမ ပြောဖူးသည်။ ညှဉ်းကောင်းတွေဟာ နာနာဘာဝတွေကို တွေ့ရင် အော်တယ် တဲ့လေ။ ယခု အော်တာက သရဲ တစ္ဆေ ကို တွေ့လိုများလား။ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိ သည်။ တော်ပါသေးရဲ့ မတွေ့လို့။ ရွာနှင့် လည်း သိပ်မဝေးတော့။ ရွာထဲကို မြန်မြန်ရောက်ဖို့က အရေးကြီးသည်။ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်ဒေသကတော့ ဘယ်သူ ကို အကူအညီတောင်းတောင်း ရနိုင် သည်။

“ဟောဗျာ ... လင်းလိုက်၊

မိန်လိုက်နဲ့ ဘာပါလိမ့်။ ရေတုန့် တာလမ်းအတိုင်း မိမိဘက်သို့ ဦးတည် လာနေသည့်အရာကို သာဆိုင် မှုတ် မမှိတ် ကြည့်နေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုမီးရှောင်က လင်းလိုက်၊ ကြီးလာလိုက် နှင့် ဟော ... ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကြီးလာပြီ။ သူ့ဆီကို လာနေပြီ။ ဒါ ဒါ လူကြီးတွေပြောတဲ့ သရဲမီးလုံး သ မီးလုံးလား။ သူနှင့် အတန်ငယ်ဝေးသည့် နေရာအရောက်တွင် သာဆိုင် ဆက် မကြည့်ရဲတော့။ မျက်စိကို စုံမှိတ် ရပ်နေတော့သည်။ ခေါင်းတွေကြီး ဆံပင်တွေ ထောင်ထလာအောင် ကြောက်နေသည်။ ခဏအကြာ မထူးခြားသဖြင့် မျက်စိကို ဖွင့် လိုက်သည်။

“ဟင် ... ဝိုးနုနု”

ငါ့မှာတော့ ကြောက်လိုက်ရတာ။ တော်ပါသေးရဲ့”

“ကြောက်ပါတယ်ဆို အ ကလည်း ငါ့ကို ဖြဲခြောက်”

မကျေမချမ်းနှင့် ပြောသည်။

သာဆိုင် ဆက်လျှောက်လာသည်။

“ဝုန်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း”

“ဟ ... ဘာသံပါလိမ့်။ ဒါ ဆုထဲကို တစ်ကောင်ကောင် ခုန်ချနေတဲ့ အသံပဲ။ ဟင် ... ဟုတ်ပါပြီ။ ငါ ဆောက်နေတာက ချောင်းရိုးဘက်ကို ဩည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့။ ဘဝန်းဝုန်းနှင့်အသံလည်း ပျောက်သွားသည်။ သာဆိုင် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ဘေးချွေးတွေ ပြန်လာသည်။ ထိုအချိန် ဧဝံပင်ဘေး ချောင်းရိုးစပ်ဆီမှ သူရှိရာ ဘုန်းပေါ်သို့ မည်းမည်းအရာတစ်ခု ဆက်လာသည်။ သူ့မျက်စိတွေ မဟား။ ဆက်လာသည့်အရာက ခေါင်းနေရာက ဩီးကြီး။ ကိုယ်လုံးက သေးသေး။ ဩီးတော့ သူ ရပ်ကြည့်နေရာသို့ ဘုန်းတန်းမတ်မတ် လာနေသည်။

သာဆိုင် သတိတို့ လစ်ချင်တပြီ။ ဒူးနှစ်လုံးကလည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရိုက်မတတ် တုတ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နတ်ပူးသလို ခုန်နေတော့သည်။ သူ့ရပ်နေရာ

အောက်တွင်လည်း သေးကွက်က အိုင်ထွန်းနေပြီ။ သာဆိုင် သူ့ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေသည့် ထိုခေါင်းကြီးကြီး အရာကြီး မလှမ်းမကမ်းသို့ အရောက်တွင် ...

“ကဲကွာ . . . ကဲကွာ ဒီလောက်ဖြစ်တဲ့ဟာ”

ဟု ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ထိုအရာကို ကန်ကြောက်ထိုးကြိတ်ကာ ရွာဘက်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတော့သည်။ ကြောက်စိတ်နှင့် တအားကုန်းပြေးသည်။

“ဝုန်း”

“ဟောဟဲ ... ဟောဟဲ”

သူ့အိမ်ရှေ့အရောက်တွင် အိမ်တံခါးကို မဖွင့်ဘဲ ပြေးလာသည့်အချိန်ဖြင့် တံခါးကို ကိုယ်လုံးဖြင့်တိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပစ်၍ အိမ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်။ အိမ်ပေါ်တွင် လဲလျက်မှ မထနိုင်သေးဘဲ မောနေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဘာဖြစ်တာတုန်း”

သာဆိုင်မိန်းမ မစန်း အိပ်နေရာမှ လန့်နိုးလာသည်။ သာဆိုင်အဖြစ်ကို တွေ့သောအခါ သာဆိုင်ကို ပြေးထူရင်း ...

“ဟင် ... ကိုသာဆိုင် တာဖြစ်လာတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ကိုသာဆိုင် ... ကိုသာဆိုင်”

မစန်း၏ခေါ်သံ၊ မေးသံတို့ကို ကြားနေရသော်လည်း သာဆိုင် မထူးနိုင်၊ မပြောနိုင်သေး။ အသက်ကို ဝအောင် ရှူနေရသည်။ တအောင့်လောက်ကြာတော့ သာဆိုင် ရေတစ်ခွက်တောင်းသောက်သည်။ ထို့နောက်မှ မစန်းအား သူ့အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြောပြတော့သည်။ ဇနီးသည် မစန်းလည်း သာဆိုင်အဖြစ်အပျက်ကို နားထောင်ပြီး သာဆိုင်အတွက် စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့နောက် သာဆိုင်တစ်ယောက် မောမောဖြင့် ထိုညအဖို့ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

xxx

ဒီနေ့မနက် သာဆိုင် အိပ်ရာ
ထ နောက်ကျခဲ့သည်။ ညက ပြေးခဲ့၊
လွှားခဲ့ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်
ကိုက်ခဲနေသည်။ ညက အဖြစ်အပျက်
တို့ကို တွေးကာ ယခုထိ ကြောက်စိတ်
တို့ မပြယ်သေး။ သူ့မျက်စိထဲတွင်
ခေါင်းကြီးကြီး၊ ကိုယ်သေးသေးအကောင်
ကို ယခုထိ ကြက်သီးထအောင်
ကြောက်နေသည်။ မကြာမီ ...

“သာဆိုင် . . . ဟေ့
သာဆိုင်”

“လာ . . . ကိုဘမောင်။
ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတယ်”

“ငါ အိမ်ပေါ်တက်တော့ဘူး
ကွာ၊ မင်းကို သူကြီးဦးလူဝ အခေါ်ခိုင်း
လိုက်လို့ အခုချက်ချင်း လာခဲ့ပါတဲ့။
အဲဒါပဲ သာဆိုင်ရေ ငါသွားမယ်”

သာဆိုင် ဇနီးသည်ကို
အကျိုးအကြောင်း ပြော၍ သူကြီးအိမ်
သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူကြီး သူ့ကို
ဘာကိစ္စနှင့် ခေါ်သည်ကို စဉ်းစားနေ
သည်။ သူကြီးအိမ်ရှေ့အရောက်တွင်

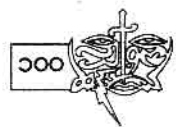
အိမ်ထဲသို့ လမ်းကြည့်လိုက်ရာ ရွာထဲ
မှဆိုးမဒေါ်လားတို့ သားအမိကို သူကြီး
ရှေ့တွင် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။
သာဆိုင် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။ ငါ
ဒေါ်လားတို့ သားအမိနှင့် မိမိ ဘယ်
ပတ်သက်ပါလိမ့်လို့ တွေးရင်း သူကြီး
အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ သူကြီး
သာဆိုင်ကို တွေ့လျှင် ...

“လာဟေ့ . . . သာဆိုင်
ဒေါ်လားတို့သားအမိ
ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာမကောင်းကြ
သူကြီးက ...

“ကဲ . . . သာဆိုင်။ မင်း
ညက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ”

“ဗျာ . . . သူကြီး”
“ဗျာ . . . သူကြီးလုပ်မနေ
မင်း ညက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘာကြီး
သလဲ။ ပြောစမ်း မှန်မှန်”

“ကျုပ် ညက ဘယ်သူ့
ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ။ အခြောက်
တာ ကျုပ်ဗျ။ ကျုပ် ညက သရဲခြေ
ခံခဲ့ရတာဗျ”

“ဟေ့ကောင်... သာဆိုင်။
 ကြောင်ကြောင်မလုပ်နဲ့။ ဟိုမှာတွေ
 ခြောက်ပေါက်။ မှန်မှန်ပြောစမ်း။
 ညက မခူးလားသား ချောင်းရိုးမှာ
 သွားဆောင့်တာကို အပြန်မှာ
 ဆင့်ပြီး ထိုးကြိတ်တယ်လို့ လာတိုင်
 တယ်။ မင်း လိမ်ဖို့၊ ညာဖို့တော့
 မကူးနဲ့။ ဒီကလေးက မင်းသံကို
 လူကိုရော မှတ်မိတယ်တဲ့။ ကဲ
 သေး”

သာဆိုင် အံ့သြခြင်းကြီးစွာ
 မင်သက်နေသည်။ သူ ညက
 ခြေခံရသည့် ခေါင်းကြီးကြီးနဲ့က
 လေး။ အို ... မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။
 ခြေခံရသူ။ ဖိမိတွေ့ခဲ့ရသည့်
 ညာနံက ဒီကလေးပုံသဏ္ဌာန်နှင့်
 ဆိုင်။

“ဟာ ... သူကြီး မဖြစ်နိုင်
 ညက ကျုပ်တွေ့ခဲ့တာက ဟို
 “ဘာမဟုတ်ရမှာလဲဗျ။
 ချောင်းရိုးထဲက ပြန်တက်လာ

တာကို ဦးလေး သေသေချာချာကြည့်နေ
 တာလေ။ ကျွန်တော်က ငါးဆောင်းတဲ့
 အုပ်ဆောင်းကို ပန်းပေါ်ထမ်းပြီး တာပေါ်
 တက်လာတာကို ဦးလေးပဲ ပြေးလာပြီး
 ကဲကွာ ... ကဲကွာ ဒီလောက်ဖြစ်တဲ့
 ဟာဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ထိုးလိုက်၊
 ကန်လိုက်လုပ်ပြီး ထွက်ပြေးတာလေ”

သာဆိုင် ပါးစပ်အဟောင်း
 သားနှင့် ထိုကလေးကိုသာ ငေးနေသည်။
 ဘာမှမပြောနိုင်၊ မငြင်းနိုင်တော့။
 ထို့နောက် ဖြစ်ကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း
 ပြောပြကာ သူကြီးနှင့် ဒေါ်ခူလားတို့
 သားအမိကို တောင်းပန်ရတော့သည်။

“အေးလေ ... မင်းက
 တောင်းပန်ပေမယ့် အပြစ်ဟာ အပြစ်ပဲ
 ကွ။ မင်း မစဉ်းမစားလုပ်လို့ အခုလို
 ဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒီတော့ မင်းမှာ အပြစ်
 ရှိသလား သာဆိုင်”

“ရှိ ... ရှိပါတယ် သူကြီး
 ရယ်”

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် ငါ မင်းကို
 လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ အပြစ်ပေးမယ်။

ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲက မြက်
 တွေကို ဒီနေ့ အပြီးသွားရှင်း။ ကြားလား
 သာဆိုင်”

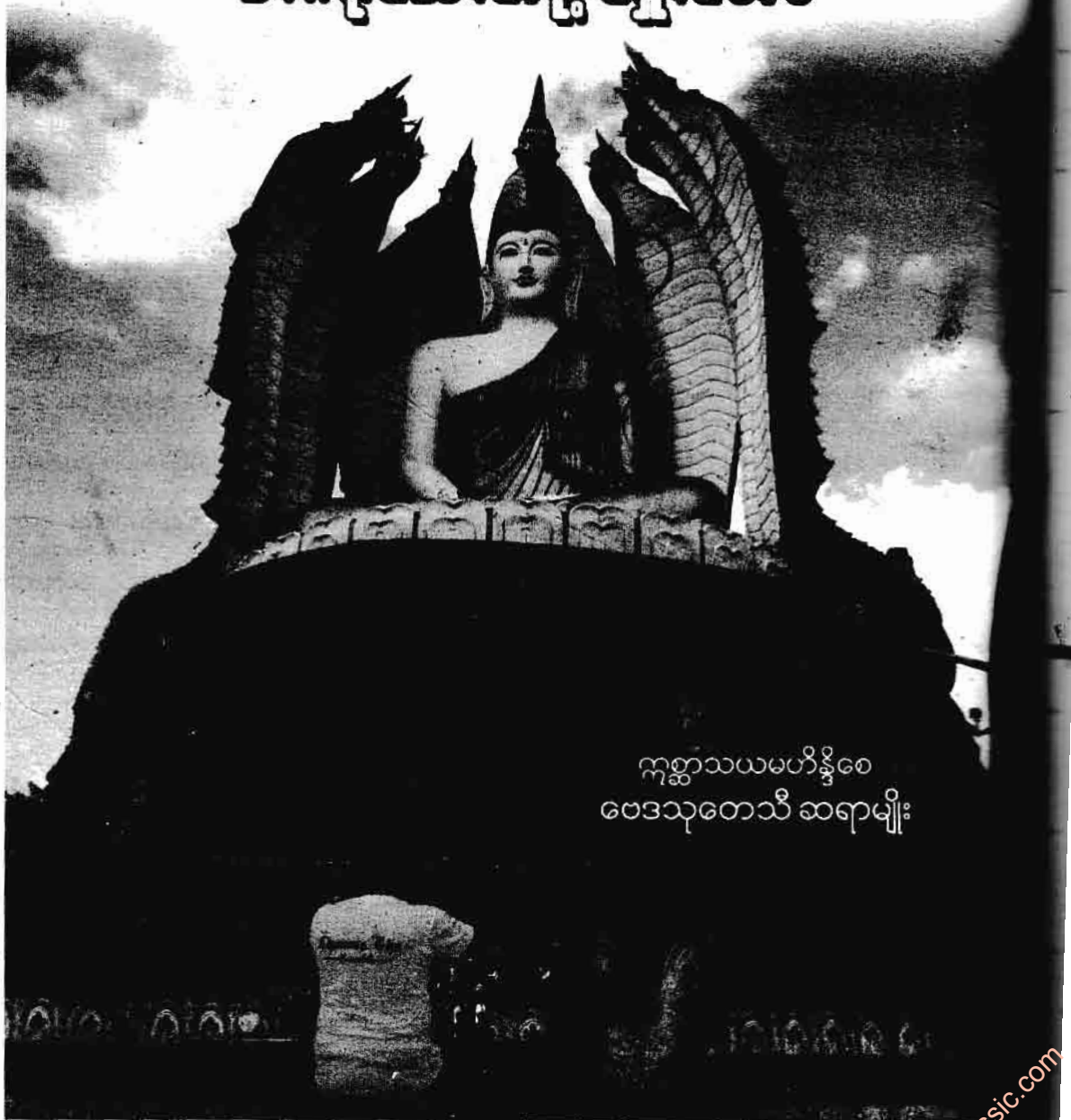
“ဟုတ်ကဲ့ပါ သူကြီးရယ်”
 တောက် ... သာဆိုင်

မကျေနပ်။ သူကြီးကိုလည်း မဟုတ်၊
 ဒေါ်ခူလားတို့ သားအမိကိုလည်း
 မဟုတ်။ ညက သူ့ကိုခြောက်လိုက်သည့်
 ချောင်းရိုးဘေး စစ်ပင်နားက သရဲကို
 ဖြစ်သည်။ အဲဒီသရဲကြောင့် ယခုတော့
 သူကြီးပေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ်ကို မနားမနေ
 လုပ်ရဦးမည်။ ဒီသရဲက လူကို တော်
 တော်ဒုက္ခပေးတဲ့ သရဲပင်။ သာဆိုင်တစ်
 ယောက် မကျေနပ်နှင့်ပင် နောင်တတွေ
 ရနေမိတော့သည်။

တင်မောင်မောင်
 (ပေါက်ကုန်း)

၂၀၀၈ ဖေဖော်ဝါရီလ အတွင်း (၇) ဂုဏ်သဘာဝသမီးများအတွက်
ဘာကိုဆောင်လို့ ရှောင်မလဲ

ဣန္ဒြာဿမဟိန္ဒီစေ
ဗေဒသုတေသီ ဆရာမျိုး

သနင်္ဂန္ဓသားသမီးများအတွက်

အဝေးရောက်မိသားစုအတွက်
သောကများမည်။
ပညာသည် ရန်အနှောင့်
အယှက်ရှိသည်။
ကျောင်းသားများ ရှုပဗေဒ
ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။

- နှလုံးသားရေးရာ ကောင်းပါ
သည်။
- အိမ်အောက်တွင် အဝတ်စုတ်
များရှိပါက ဖယ်ရှားရှင်းလင်း
ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

စာကျက်မှတ်ရာတွင် သပြေ
ခက်ဆောင်ပါ။
ကြာသပတေးသားသမီးများ
ကို အဝတ်အစားလက်ဆောင်
ပေးလိုက်ပါ။

- လုပ်ငန်းသစ်များကို အပြိုင်
အဆိုင်ကြားမှ စတင်ရမည်။
- ကြင်နာသူများ လက်တွဲရန်
အချိန်အခါကောင်းဖြစ်သည်။
- ကျောင်းသားများ သင်္ချာဂရု
စိုက်ပါ။

သောသားသမီးများအတွက်

ထိပေါက်ကိန်း ရှိသည်။
အကျိုးပေးဂဏန်း (၇၊ ၀)
ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းများ အောင်
မြင်ပါမည်။
ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ
ဂရုစိုက်ပါ။
သင်ဖြူးဖျာပေါ်တွင် ကျက်
မှတ်ပါက စာရလွယ်ပါသည်။

- စာကျက်မှတ်ရာတွင် အုန်း
ညွန့်ဆောင်ပါ။
- လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေစေရန်
အပေါက် များတွင်
အောင်တံခွန်အလံ များ
စိုက်ထူပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

- ထိပေါက်ကိန်းရှိပါသည်။
အကျိုးပေးဂဏန်း (၅၊ ၂)
- ရပ်ဝေးမှ သတင်းကောင်း
ကြားရမည်။
- အောက်ခြေဝန်ထမ်းများ
အနည်းငယ်ကြပ်တည်းမည်။
- ကျောင်းသားများ ဇီဝဗေဒ
ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- လုပ်ငန်းအဆင်ပြေစေရန်
ဂန္ဓမာပန်းလှူပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

- ပညာရေးအနှောင့်အယှက်ရှိ
သည်။
- ကျောင်းသားများ ပထဝီ
ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
- စာကျက်ရလွယ်ကူစေရန်
ဇီးခက်ဆောင်ထားပါ။
- ထိကမ်းနိုင်ပါသည်။ အကျိုး
ပေးဂဏန်း (၃၊ ၆)
- သိမ်ဆင်းလောင်းလှူပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

- ထီ ပေါက် ကိန်း ရှိသည်။
- အကျိုးပေးကဏန်း (၄၊ ၈)
- စန်းပွင့်မည့်အခါဖြစ်၍ ထိန်း
- သိမ်းနိုင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။
- ကျောင်းသားများ အင်္ဂလိပ်စာ
- ဂရုစိုက်ပါ။
- စာကျက်ရာတွင် လွယ်ကူစေ
- ရန် ထန်းညွှန်ဆောင်ပါ။

အိမ်အောက်တွင် ခွေးအစာ
ကျွေးပါ။

စနေသားသမီးများအတွက်

- အကျဉ်းအကြပ် ကြုံမည်
- ကာလ ဖြစ်သည်။
- မိခင်၏ အထင်လွဲမှားမှု
- ကြုံမည်။
- ကျောင်းသားများ ဘောဂဗေဒ

ဘာသာရပ် ဂရုစိုက်ပါ။
စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် သေ
ပေါက်တစ်ပွဲ ကပ်လျှပ်
စာရန်စေ ပါသည်။
လုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေ
ရန် ညအိပ်ခါနီးတိုင်း တ
ထိုင်ပေးပါ။
ကုမ္ပဏီသယမဟိန်း
ဗေဒသုတေသီဆရာ

Emily
Floral Service
Ei Myat Chit Kyaw

☎ : 09-5036602, 09-5172150
 🌐 : www.facebook.com/EmilyFloralServiceandgift
 📍 : No.301/9, Padank Street, Yuzana Plaza, Mingalar Taung Nyunt Tsp, Yangon

အမွေမှအမွေသို့
ရွှေမျှင်သန်း
ယုနှင့်ယုဘယ်ယုမှားသလဲ

မှားတော့ မှားသွားကြပြီဖြစ်
၏။ သူတို့နှစ်ဦး ဘယ်သူမှားသလဲဆို
လျှင် တစ်ဦးဦးကတော့ မှားမှာ အမှန်
ပါ။ သို့မဟုတ် နှစ်ဦးစလုံးလည်း
မှားလျှင် မှားနိုင်သေး၏။ ဒါပေမဲ့
ဘေးလူများကတော့ အမျိုးမျိုး ပြောဆို
ကြ၏။

အဲဒါတွေကတော့ သူက
လွန်တယ်၊ သူက မလွန်ဘူး၊ သူက
မှားတယ်၊ သူက မမှားဘူး ဆိုပါတော့
သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးသည် အကျိုးယုတ်၊
လေးဦးထဲမှာ ပါဝင်နေသူများ ဖြစ်၏။
အဲဒါတွေကတော့ ...

အဆင်အခြင်မရှိသောသူ၊
အရွယ်နပျိုသောသူ၊ မူးရစ်သောက်စား
သောသူ၊ အလိုရမက်ကြီးသောသူတို့
ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ၎င်းလူများသည်
(အဘယ်အမှုကိစ္စမဆို ရမ်းဆုတ်နိုး
တောတိုးဆင်ကန်း တန်းမိတန်းရာ
သေချာမမြင် အလျင်တောက်တပို
စိတ်လိုကိုယ်ကြွ ရမက်ထ၏။ ဒါကြောင့်

ထိုလူများကို လောကီလောကုတ်
အကျိုးယုတ်စေသည်ဟု စာတစ်စုမှာ
အဆိုပြုထားပါ၏။

ထိုအခါမှာလည်း ၎င်းလူများ
သည် သူတစ်ပါးကို အကျိုးယုတ်စေ
အောင် မပြုကျင့်စေကာမူ မိမိကိုယ်ကို
အကျိုးယုတ်အောင် ဖန်တီးလုပ်ဆောင်
ကြသလိုလည်း တွေ့မြင်မိပါသေး၏။

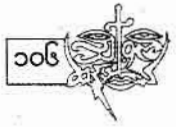
ထိုစဉ် ယခု သူနှင့်သူ ဆိုသူ
တွေကလည်း ပထမသူဆို သူကတော့
အံ့သက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ်ဖြစ်
သော မင်းခင်ဆိုသူပါ။ ခုတ်ယသူကတော့
မင်းခင်မိန်းမ၏ မမဖြစ်သူ မအိမပင်
ဖြစ်ပေသည်။ သူလည်း ထိုအသက်
အရွယ်လောက်ပဲ ရှိဦးမည်ဖြစ်၏။ အဖြစ်
ကတော့ ဒီလိုပါ။

မင်းခင် မယားသေလို့
စိတ်ညစ်နေမိတာ အမှန်ပါ။ ထိုစိတ်ညစ်
ရတဲ့အထဲ အိမ်နီးချင်းမရီးဖြစ်သူ အိမ်က
ညီမသေလို့မှ ရက်မလည်သေးဘူး သူ၏
မိဘပိုင်ပစ္စည်းဆိုပြီး အိုးခွက်၊ ပန်းကန်
စသည့် အတိုအထွာကလေးတွေကို

သူ့ညီမရှိစဉ်က မယူခဲ့ပေမယ့်
ညီမဖြစ်သူသေလို့မှ ရက်မလည်သေးဘူး
သူ့ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ လာလာယူနေတာ
မင်းခင် အမှတ်မဲ့ တွေ့မြင်နေမိသ
အတွက် မရီးဖြစ်သူကို စိတ်ကွက်
စိတ်တွက်၍လည်း နေမိခဲ့၏။ ထိုအခါ
သူ၏ စိတ်တွင်းကလည်း ...

“အင်း ... ငါက မယား
လို စိတ်ညစ်နေရတဲ့ကြားထဲ ဒီဥစ္စာ
ကတော့ သူ့ညီမရှိစဉ်က သဘော
ခွဲယူထားတဲ့ သူ့အမေပစ္စည်းကလေး
ကို အခု သူ့ညီမသေလို့မှ ရက်မလည်
သေးသေးဘူး သူ့ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ငါ
မမြင်ဘူးထင်ပြီး အမှတ်မဲ့ လာလာ
သလိုပါလား။ ခက်တော့ ခက်
ကော။

ထိုမျှတော့ မင်းခင်
စိတ်ညစ်နေတဲ့ကြားထဲက မရီးဖြစ်သူ
ပြုလုပ်နေတာကို တွေ့နေရတဲ့
မရီးဖြစ်သူကို စိတ်ကွက်နေမိသေး
အမှန်တော့ မင်းခင်က တစ်ရွာ
သည်။ သူ ယခုလက်ရှိနေ

အုန်းတစ်ပင်ရွာမှာ အိမ်ထောင်လာကြ
တာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီဖြစ်၏။

သူရွာက ထိုရွာနှင့် နှစ်မိုင်
လောက် ဝေးကွာလေသည်။ သူ့ဇနီး
မယားဖြစ်သူကတော့ သမီးနှစ်ယောက်
ရှိသော မှုဆိုးမအိမ်ထောင်ဆိုသူ၏ သမီး
အငယ်မ အိလှဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်
ကြတာ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် အကြီးမအိမ
ဆိုသူက သူတို့ရွာသားချင်း အိမ်ထောင်
ကြ၍ ညားနေတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီ
ဖြစ်၏။ ထို့အတူလည်း မိခင်ဖြစ်သူက
သူ၏ ခြံအတွင်းတွင် အိုးခွဲ၊ အိမ်ခွဲ
ပြုလုပ်၍ သမီးကြီးကို အိမ်တွင်းပစ္စည်း
ကလေးတချို့နှင့် လယ်သုံးကောက်ပင်
အမွေခွဲဝေ၍ ပေးပြီးသားဖြစ်၏။

ထိုစဉ် မင်းခင်နှင့် အိလှ
အိမ်ထောင်ကျစဉ်မှာတော့ မင်းခင်သည်
သောက်ကွမနှင့် အတူနေဖြစ်၍
သောက်ကွမအိမ်က ပစ္စည်းများကို သူ
ပိုင်ဆိုင်သလို သူလည်း ပိုင်ဆိုင်
နိုင်နေသည်ဖြစ်၏။ ထို့နောက်
သောက်ကွမဖြစ်သူကြီးက လွန်ခဲ့သော

နှစ်က သေဆုံးသွားခဲ့၍ ၎င်းယောက္ခမ
၏ အိမ်နှင့် လယ်၊ အိမ်တွင်းပစ္စည်း
ကလေးများကို မိန်းမဖြစ်သူက အမွေရ
လိုက်တော့ မင်းခင်လည်း အမွေရလိုက်
သလို ဆိုပါစို့။

ထိုအခါ ယခုတစ်ဖန် မင်းခင်
မိန်းမဖြစ်သူက သားမွေးခြင်းကိစ္စနှင့်
လတ်တလော သေဆုံးသွားတဲ့အခါ
မိန်းမပိုင်ပစ္စည်းကလေးများသည် မင်းခင်
နှင့်ပတ်သက်မှု များနေသည်မဟုတ်ပါ
ကလား။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ အိမ်နီးချင်း
ဖြစ်သူ မနိုးက ညီမသေလို့မှ ရက်မလည်
သေးဘူး အိမ်တွင်းအတိုအထွာ ပစ္စည်း
ကလေးများကို မင်းခင်မသိအောင်
တစ်မျိုး သိအောင်တစ်ဖုံနှင့် သယ်သင့်၊
ယူသင့်တယ် ထင်သော သို့မဟုတ်
သူလိုချင်သော ပစ္စည်းကလေးများကို
သယ်ယူနေလေတော့၏။ ထိုသို့ သယ်ယူ
နေခြင်းကို တွေ့ရှိတန်သလောက် တွေ့ရှိ
နေသော မင်းခင်သည် မနိုးဖြစ်သူကို
စိတ်ကွက်နေမိတာ အမှန်ဖြစ်နေသည်။

ဒါကတော့ သူလည်း ပုထုဇင်

လူသားထဲက လူဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ဖန်၊
တစ်ဖန် ထိုပစ္စည်းများသည် သူသာ
သက်ဆိုင်နေသည်ကို သူ၏ စိတ်အသိက
သိရှိနေသောအားဖြင့်လည်း မရိုးဖြစ်သူ
ကို အလိုမကျနေတော့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် အမွေပစ္စည်းဟူသမျှ
သည် ဘယ်လိုပင် ရလိုမှုဖြင့် ကြိုးစား
သော်ငြားလည်း စားထိုက်မှ၊ ခံစားထိုက်
မှ ခံစားကြရသလိုပါ။ အဓမ္မယူလို၊
ရသော်ငြားလည်း အမွေက အမွေဖြစ်
တတ်စေပါသည်။ အမှန်တော့ သမ္မာ
အာဇီဝဖြင့် မျှတစွာ ခွဲဝေ၍ ရရှိထား
သော အမွေပစ္စည်းသည်သာ အမွေမဖြစ်
ဘဲ အမွေစစ် ဖြစ်နိုင်ကြပါ၏။

ဤသို့နှင့် မင်းခင်မိန်းမသေလို
စိတ်ညစ်ရတဲ့အထဲ လူတောထဲမှာ မရိုး
ဖြစ်သူနှင့် ရန်မဖြစ်ချင်လို့ မရိုးပြုလုပ်
နေသော အချက်များကို သိလျက်နှင့်
မသိယောင်ပြုပြီး နေလာလိုက်တာ
နောက်ဆုံး မိန်းမမြေချတဲ့နေ့ကိုပင်
ရောက်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ် ထိုနေ့မှာ
တော့ ၎င်းကိစ္စမျိုးကို ကူညီ၍ သုဿန်

တစ်စပြင်သို့ မြေချပေးသော လူများကို
အရပ်ခရေ ကာယကံရှင်က ရဲဆေး
တင်ပေးသလိုမျိုး အရက်တိုက်ကြရလေ
ရှိပါသည်။ ဒါမှလည်း သေတ္တာကိုင်သူ၊
မြေတူးဆွသူ၊ မီးသဂြိုဟ်သူများသည်
ရဲရဲတင်းတင်း ပြုလုပ်ကြသလိုပါ။

ထိုအခါမှာတော့ မင်းခင်လည်း
ထိုအရက် သောက်သုံးသူတို့ကို တွေ့ရ
တဲ့အခါ သူ့စိတ်တွေ သောက်ချင်စိတ်
ပြင်းပြလာခဲ့တာမို့ အရက်ပုလင်းကိုင်၍
မတ်ခွက်တစ်လုံးနှင့် သောက်လက်စ
ဖြစ်နေသော လူတစ်ဦးထံသို့ သွားကာ-

“ကိုစံမှတ် ကျွန်တော့်ကိုပါ
အရက်တစ်ခွက် ငဲ့ပေးဗျာ၊ ကျွန်တော်
စိတ်တွေ ထွေမြားလာတယ်။ စိတ်ငြိမ်
သွားအောင် ကျွန်တော် အရက်သောက်
လိုက်မယ်”

ဒီတော့ ကိုစံမှတ်ဆိုသူက-
“ဟကောင်ရာ သောက်စမရီ
ဘဲ မသောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းမသောက်
ပဲလည်း နေလို့ရသားနဲ့။ တော်ကြာ
အရက်ဝင်သွားမှ စိတ်မငြိမ်ဘဲ စိတ်ထ

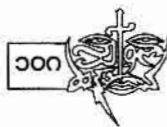
စိတ်ကြွလာပါဦးမယ်”
ဒီတော့ အနီးရှိ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ကပင် ...

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုစံမှတ်သေ
ဒီကောင် စိတ်ညစ်နေတာ ပြေငြိမ်
ချင်လို့ ထင်ပါတယ်။ အရက်တင်
တော့ ငဲ့သာ ပေးလိုက်စမ်းပါ”

အမှန်တော့ မင်းခင် အ
မသောက်ပါ။ ဆေးလိပ်ကိုပင်
သူမဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ယခုတော့ သူ
သည် သွေးတောင်းလာသလိုမျိုး အ
သောက်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြလာ
မို့ ထင်ပါ၏။ ထိုအခါ ကိုစံမှတ်
က ...

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း ဒီ
ခွက်လောက်တော့ သောက်
တစ်ရှိန်တည်းသာ မော့ချလိုက်၊
မသောက်ဖူးတဲ့သူက တစ်ရှိန်
ကောင်းတယ်။ နားသောက်ရင်
တတ်တယ်။ ရော့ရော့ ကုလား၊
မော့ချလိုက်”

ကို စံ မှတ် ဆို သူ က

တစ်ခွက်ထဲ အရက်တစ်ပိုင်းမျှ လောင်း
သွင်းပြီး မင်းခင်ကို အရက်သောက်နည်း
ပြော၍ လှမ်းပေးလိုက်တဲ့အတွက်

မင်းခင်ကလည်း အရက်ခွက်ကို ယူကာ
ဘစ်ချက်တည်း မော့၍ သောက်လိုက်မိ
၏။

ထိုသို့ အရက်တစ်ပိုင်း
မင်းခင်ဝမ်းထဲ ဝင်သွားတာနှင့်အတူ
မင်းခင်စိတ်များ ဦးနှောက်များ ရီဝေရီဝေ
သွားလေတော့၏။ ထိုစဉ် သူငယ်ချင်း
သုက ...

“ဘယ်နယ် မင်းခင် စိတ်
သွေးတောတွေ လျော့ပါးသွားပြီလား။
ခဏတော့ သက်သာသွားမှာ၊
သောက်သွားမှာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့
စိတ်ကိုယ်တော့ ကိုယ်ထိန်းထား
သုက အရက်ရှိန်တက်လာရင်
လာသလို စိတ်ကို မကောင်းတဲ့
ဆွဲဆောင်စေတယ်ကွ”

ဒီတော့လည်း မင်းခင်က
မင်းခင်ဖြစ်သူကို ...
အေးပါကွာ ... ငါ့ရဲချစ်

သောမယားသေလို့ ခံစားနေရတဲ့စိတ်
အပူကလေး အေးငြိမ်းသွားရင် တော်ပါ
ပြီ”

သူ၏ ပထမရည်ရွယ်ချက်
ကတော့ ထိုအတွက်နှင့် အရက်သောက်
လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ သို့နှင့် အများ
နှင့်အတူ မင်းခင်မယား မြေချပြီးတာနှင့်
တစ်စပြင်မှ သူ၏နေအိမ်ကို ပြန်လာခဲ့
လေသည်။ ထိုအတူ သူ၏ အိမ်ပေါ်မှာ
လည်း လူရှင်း၍နေသည်။ ထိုစဉ် မရီး
ဖြစ်သူအိမ်က ဘာကို အလိုရှိ၍ မီးဖို
တွင်းက ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်၍ ဘာကို
ရှာဖွေနေသလဲ မသိပေ။ ဒါပေမဲ့
ထိုက်တန်သောပစ္စည်းတော့ မဖြစ်နိုင်။
ထိုသို့ ရှာဖွေနေတုန်း မင်းခင်နှင့်
ပက်ပင်းတိုးပါလေတော့သည်။

ထိုစဉ် မင်းခင်၏ စိတ်များ
သည် မရီးဖြစ်သူ အိမ်ထဲကို မရည်ရွယ်
ဘဲ ရောက်သွားပါလေသည်။ အစက
နာလုံးရှိနေတဲ့အတွက်လည်း ယခုလို
တွေ့လိုက်ရတော့ သူ့စိတ်တွင်း ပို၍
ပေါက်ကွဲသွားလေသည်။ ဒါကြောင့်

အစက မသိဟန်ပြုနေပေမယ့် ယခုလို
ပက်ပင်းတိုးတဲ့အတွက် သူ၏နှုတ်မှ
ထိန်းမရစွာ စကားတွေ ထွက်လာလေ
၏။

“ဒီမယ် ... မအိမ။ ခင်ဗျား
ကျွန်တော့်ပစ္စည်းတွေကို ယူတာအားမရ
သေးလို့ အခုလို ကြောင်အိမ်ထဲမှာ ဘာ
ရှာယူနေရပြန်တာလဲ။ ကျွန်တော် မပြော
ချင်လို့ကြည့်နေသေးတာ ကြာပြီနော်”

ဒီတော့လည်း အိမ်က (သူခိုး
ခိုးတယ်လို့ပြောလျှင် အနာပေါ်တုတ်ကျ
သလို နာတတ်ကြတာမို့ ယခုလို
မင်းခင်က စွပ်စွဲသလိုမျိုး ပြောလိုက်တဲ့
အတွက် မခံနိုင်ဖြစ်သွားသလိုမို့ မင်းခင်
ကို ပြန်လည်ကာ ...

“ဟဲ့ ... ငါ့အမေပစ္စည်းလေး
တွေရှိနေလို့ ငါ ပြန်ယူနေတာလေ။
ငါ့အမေပစ္စည်းက ငါ့ဥစ္စာပေါ့။ မင်းက
လူချည်းလာတဲ့သူပဲ။ ဘာတစ်ခုပါလို့လဲ”

ဒီတော့လည်း မင်းခင် ပို၍
ပေါက်ကွဲ၍သွားကာ ဒေါသတွေထွက်
လာပြီး ...

“ခင်ဗျား ဒီစကားမျိုးမပြောနဲ့။
အိလှိုင်တဲ့ပစ္စည်းက ကျွန်တော့်ပစ္စည်း
ပေါ့။ ဘာလဲ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို
လူချည်းလာလို့ လူချည်းပဲ နေစေချင်
ပြန်စေချင်လို့လား။”

“အေး . . . ဒါတော့ မင်း
သဘောပေါ့။ မင်း လူချည်းပြန်တော့
လည်း ဘယ်သူကမှ ဝမ်းမနည်းဘူး။”

“အေး . . . ရတယ် ရတယ်။
ကျုပ်ကလည်း လူချည်းပြန်ဖို့ ဝန်မလေး
ဘူး။ လူချည်းလာတဲ့သူပဲ။ ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားကို တစ်ခုခုပြုလုပ်ပြီးမှ သွားမယ်
ဗျ”

ထိုအသံနှင့် မရှေးမနောင်း
ပင် . . .

“အောင်မလေးတော် လာကြ
ပါဦး။ မင်းခင် ဓား . . . ဓားနဲ့ထိုးလို့
လာကြပါဦး။ လာကြပါဦး။ ဓားနဲ့ထိုးလို့”

ထိုသို့ ပြောသံတွေ၊ အော်သံ
တွေ ကြားတော့မှ အိမ်အောက်မှာရှိနေ
သော လူတချို့ အိမ်ပေါ်ကို စုပြုံတက်
သွားကြတဲ့အခါ မီးဖိုအတွင်း အိမ်

ဓားအင်ရာဖြင့် လဲနေသလို
လည်း ဓားဦးချွန်တစ်ချောင်းကို
ကိုင်ဆောင်လျက်က မရိုးဖြစ်သူ အိမ်
သူမ မဆင်မခြင်စွာဖြင့် မီးဖိုထဲရံထဲ
သော သားလီးဓားအချွန်ဖြင့် အိမ်
ကို ထိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေတော့၏။

ထိုအခါ အိမ်သည် အိမ်
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သေပွဲဝင်သွားရ
၏။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ သူ့ရေ
လောဘကြောင့် ယူသော အမွေအတူ
ကျွန်မ မှားပါတယ်လို့ ပြောမသွားနိုင်
တော့ပေ။ ထိုစဉ် မင်းခင်လည်း
ထောင်အချခံလိုက်ရတော့၏။

ဒါကတော့ ဘာမဟုတ်သော
ပစ္စည်းအတွက်နှင့် ရမက်ထပြီး ဖြစ်
သော ဖြစ်ရပ်ဆိုပါစို့။ ဒါကြောင့် အမွေ
သည် အမွေမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ကြ
ဟု အကြံပြုပါ၏။

ရွှေမျှင်သန်း

ရန်ကုန်အစိုးရနှင့်ရန်ကုန်စည်ပင်သို့
အကြံပြုချက်များ (၈)

ရပ်ကျေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးများရွေးချယ်ပွဲနှင့်စပ်လျဉ်း၍

သောင်းစေ့

ယခုအခါတွင် တစ်နိုင်ငံလုံး ရပ်ကျေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရွေးကောက်ပွဲ များ ကျင်းပလျက်ရှိပါသည်။ အသံဗလံ ဆူဆူညံညံများ ကြားနေရသည်။

ရပ်ကျေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးဆိုသူ များကား ရှေးခေတ်အခေါ်တော့ သူကြီး များ။ ဆယ်အိမ်ခေါင်းများ ဖြစ်ကြပါ၏။ ဒါက ဟိုး ပဒေသရာဇ်ခေတ်မှသည် အင်္ဂလိပ်အုပ်စိုးတဲ့ခေတ်၊ ၎င်းမှ ဖဆပလ၊ ပထစနှင့် မဆလ၊ နောက်ဆုံး နဝတ၊ နယကခေတ်မှသည် ယခု ဒီမိုကရေစီအစိုးရထိ ဒီပုံစံ ဆင်းသက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အုပ်ချုပ် ရေး၌ အခြေခံ Unit ဖြစ်ပါသည်။ Foundationလည်း ဖြစ်၏။ ဒါ့ခိုင်ဖို့ လိုပါ သည်။

စစ်ဗိုလ်စစ်သားတွေ အနှစ် ၅၀ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့်လတွင် ရပ်ကျေး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများသည် အာဏာရ လူတန်းစားနှင့် နီးစပ်သူများသာ ဖြစ်ခဲ့ ၏။ အချို့ဆို အိမ်အိုင်အေးဂျင်များပင်

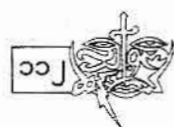
ဖြစ်နေသည်။ သိပ်အပြောင်းအလဲ မရှိပါ။ ဦးသိန်းစိန် အစိုးရခေတ်ထိ ဒီလူတွေ၊ ဒီလူတွေပါပဲ။ ယခုအစိုးရ လက်ထက်မှာတော့ ဒီလူတွေ၊ ဒီလူတွေ ကို သိပ်ပြီး နှစ်သက်ပုံမရပါ။ ထို့ကြောင့် NLD ပါတီမှ ပါဝင်ပတ်သက်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ NLD မှ ဖွဲ့စည်းပေးထား သည် တိုင်းအစိုးရများမှလည်း ဝင်ရောက်ပါဝင်လာသည်။ အချို့နေရာ များတွင် တိုင်းအစိုးရနှင့် ဒေသခံပြည်သူ တို့ ပီရောစိဖြစ်ကြ၏။ ရွာက ခဲနှင့် ဝိုင်းပေါက်၍ ထွက်ပြေးရသည့် တိုင်း ဝန်ကြီးချုပ် တစ်ဦး၊ နှစ်ဦးပင် ရှိသည်ဟု ကြားရ၏။ Facebook ခေါ် လူမှုကွန်ယက် နှင့် ဂျာနယ်များတွင် ဖတ်ရပါသည်။

ရပ်ကျေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ တာဝန်ကလည်း ရှုပ်ထွေးများပြားပါ သည်။

ရပ်ကွက်လူထုနှင့် နေ့စဉ် ဆက်ဆံနေရသည်။ သူတို့ Complaint များကို ဖြေရှင်းပေးကြရသည်။ သူတို့ တောင်းသည့် ထောက်ခံစာများ

ရေးပေးရသည်။ အလုပ်ထောက်ခံစာ တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ထောက်ခံစာ၊ တင်လုပ်ဖို့ထောက်ခံစာ၊ ဗိုလ်ထောက် ဖြေဖို့ထောက်ခံစာ၊ ဟိုဟာဒီဟာလောက် ဖို့ ထောက်ခံစာ ယုတ်စွအဆုံး ပတ် ကတ်လျှောက်လို့ အသစ်ပြန်လုပ်ခွင့် ထောက်ခံစာ (ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အီးပင်စင်ကတ်ပျောက်၍ ရပ်တန့် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး၏ ထောက်ခံစာကို မနေ့တစ်နေ့က ယူခဲ့ရပါသည်။) ခံလျှာ ရေးပေးရသည်။

ရပ်ကွက် သာရေး နာရေး ဝိုင်းလုပ်ပေးရသည်။ လူမှုရေး၊ ပညာ ရေး၊ ကျန်းမာရေး စုံလှ၏။ ပြည်သူ့ အဖွဲ့ကိုလည်း ကူညီရသည်။ အမှုဖြစ်တဲ့ အခါ ခိုးမှု၊ လူသတ်မှု၊ မီးလောင်မှု၊ လူပျောက်မှု၊ မုဒိမ်းမှု အများကြီး ဖြစ်ပွားရ၏။ မြေယာကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စများလည်း ပါသေး ၏။ ထိုအခါ သူတို့တွင် အထိုက် အလျောက် ဩဇာအာဏာနှင့် လုပ်ငန်း ခွင့်များ ရှိကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဖြစ်လိုသူများ	လိုတယ်။ အခု ဥပဒေက ဆယ်အိမ်မှူး	ရပ်ကျေးအုပ်ချုပ်ရေးမှူး
အပြားရှိ၏။ လစာကတော့	ရွေးပြီးရင် မဲပေးမယ့်ပုံစံ ဆယ်အိမ်မှူး	အရွေးခံမည့်သူများသည် ရပ်ကျေး
ဘင်းဟု ဆိုပါသည်။ လစာရစ်	တာဝန်ကို တစ်ခါတည်းလုပ်ရမယ်။	အုပ်ချုပ်ရေးဥပဒေ အခန်း (၃) ပုဒ်မ
ထက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို လိုချင်သူ	မဲပေးတဲ့အခါမှာလည်း လေးခါလောက်	(၅) ၌ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိသည်။
၏။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့်	ပေးရမယ်။ ပုံစံတွေက ရှုပ်ထွေးနေ	၁။ အရွေးခံမည့်သူသည် နိုင်ငံ
အား လက်ဆောင်များ ပေးကြ	တယ်။ ရွေးချယ်တဲ့ပုံစံကလည်း ဥပဒေ	သား မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားသူ
လက်ဆောင်များ ရကြသည်။	အရ တိကျမှုမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ ဒီလူ	ဖြစ်ရမည်။
ဆောင်ထဲတွင် ငွေကြေးပါပါ၏။	တွေပဲ ပြန်ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး လူထုက စိတ်	၂။ အသက် ၂၅ နှစ်ပြည့်ပြီးသူ
ထောက်ခံစာတစ်စောင်ဆို	မဝင်စားဘူး။	ဖြစ်ရမည်။
ကျပ်။ ဒါက အနည်းဆုံး ကိစ္စ	ဟု ဆိုသူတွေက ဆိုကြသည်။	၃။ ထိုဒေသ၌ အနည်းဆုံး ငါးနှစ်
ကြီးရင် ကြီးသလို ပေးကြသည်။	“ပြည်သူတွေ စိတ်ဝင်စားမှု	တစ်ဆက်တည်း နေထိုင်ခဲ့သူ
သည်။ ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တွင်	ကတော့ တကယ့်ကို အားနည်းနေတာ။	ဖြစ်ရမည်။
ဆောက်လုပ်လျှင် ခြံထက် ပိုပေးရ	အသိပညာပေးမှုကလည်း နည်းတယ်။	၄။ ရပ်ရွာမှ ကြည်ညိုလေးစားပြီး
ဟုလည်း ကြားသိရသည်။	ဥပဒေကလည်း အားနည်းချက်တွေ	သိက္ခာသမာဓိရှိသူဖြစ်ရမည်။
သို့ရာတွင် ရပ်ကျေးဥပဒေ	ရှိနေတယ်။ တချို့ဆို ရပ်ကျေးရွေးမယ်	(ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို
နည်းချက်ကြောင့် ရပ်ကျေးအုပ်ချုပ်	ဆိုတာ သိတောင် မသိကြဘူး။	ထမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်
ရွေးချယ်ပွဲများအား ပြည်သူများ	ဟု ပြောသူတွေက ပြောကြ	ရမည်။)
ဝင်စားမှု နည်းပါးသည်ဟု အချို့	သည်။	၅။ ရပ်ရွာကောင်းကျိုးကို အမှန်
များက ရေးကြပြန်၏။	မည်သို့ဆိုစေ ရပ်ကျေး	တကယ် သယ်ပိုးလိုသူ ဖြစ်ရ
“ဥပဒေအားနည်းချက်တွေ	အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနေရာ ရွေးချယ်ပွဲများနှင့်	မည်။
ပြင်တာကလည်း ခဏခဏပဲ။	ပတ်သက်၍ ဥပဒေမှာ အောက်ပါအတိုင်း	၆။ ကာယကံရှင်နှင့် အတူ
တစ်ခါလည်း သေချာအောင် ပြင်ဖို့	ဖြစ်၏။	မိသားစုဝင်များအားလုံး

ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းသူ
များ ဖြစ်ရမည်။ ရိုးသား
ဖြောင့်မတ်သူဖြစ်ရမည်။

၇။ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ
ဝန်ထမ်းမဟုတ်သူ ဖြစ်ရမည်။

၈။ လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းဝင်
မဟုတ်ဘဲ မတရားသတင်း
များနှင့် ဆက်သွယ်မှုမရှိသူများ
ဖြစ်ရမည်။

စသည်တို့ဖြစ်၏။ အရွေးချယ်
ခံရသူများသည် လုပ်ငန်းတာဝန် ၁၃၀
ခန့်အား ထမ်းဆောင်ရမည်ဟု ဆိုထား
ပြန်၏။ စာရှည်မှာစိုး၍ မဖော်ပြတော့ပါ။
စာရှည်များ စိတ်ပါဝင်စားသူများ မိမိ
အစီအစဉ်ဖြင့် ရှာဖွေဖတ်ရှုကြပါကုန်။

မနေ့တစ်နေ့က Fb တွင်
အောက်ပါအတိုင်း အမြဲစိမ်းကမ္ဘာမှ
ကိုရွှေလေးဆိုသူက ဆိုလာပါသည်။

ကျွန်တော် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဖြစ်ခဲ့လျှင် -

၁။ အများပြည်သူအား စိတ်
အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသော အသံချဲ့

စက်၊ စောင်းဘောက် ဆူညံစွာဖွင့်လှစ်
ခြင်း၊ ဆိုင်ကယ် အိတ်တောဖောက်မောင်း
နှင်ခြင်းများကို ထိရောက်စွာ အရေးယူ
မည်။

၂။ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ မတော်
လောဘဖြင့် ပြည်သူပိုင်လမ်းများပေါ်
အဆောက်အဦများ ကျူးကျော်ဆောက်
လုပ်ခြင်း၊ ဈေးရောင်းခြင်းများကို
ထိရောက်စွာ အရေးယူမည်။

၃။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဖြို
ရွာ၊ ရပ်ကွက်၊ သာယာမှုကို ထိခိုက်စေ
သော စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အမှိုက်စွန့်ပစ်ခြင်း၊
သစ်ပင်ခုတ်လှဲခြင်း၊ သစ်ပင်များနှင့်
ဓာတ်တိုင်များတွင် စီးပွားရေးကြော်ငြာ
များကပ်ခြင်း၊ ရေဆိုးရေပုတ်များ
စွန့်ပစ်ခြင်းကို ထိရောက်စွာ အရေးယူ
မည်။

၄။ ရပ်ကွက်နေ ပြည်သူများအပေါ်
အကျင့်ပျက်ဝန်ထမ်းများ၏ လာဘ်
တောင်းခြင်း၊ မလျော်ညီတရားအသုံးပြု၍
ခြိမ်းခြောက် အနိုင်ကျင့်ခြင်းတို့မှ
ကာကွယ်ပေးသွားမည်။

၅။ လယ်ယာမြေဥပဒေ
မလည်သော တောင်သူများ
အနိုင်ကျင့်ခြင်း၊ မြေယာအငြင်း
များကို ပညာပြုခြင်း၊ မြေယာလုပ်ငန်း
အပေါ် ထိပါးနှောင့်ယှက်ခြင်းများ
ကာကွယ်တားဆီးပေးသွားမည်။

၆။ ရပ်ကွက်နေ ပြည်သူများ
ရေ၊ မီး အခက်အခဲများကို ကူညီ
ပေးသွားမည်။ ရေ၊ မီး လေလွင့်
မှုမရှိအောင် ပြည်သူနှင့် ပူး
ဆောင်ရွက်သွားမည်။

၇။ ရပ်ကွက်နေ ပြည်သူများ
ကိစ္စကြီးငယ်များကို ဆောင်ရွက်
ရန် ရုံးအချိန်မှန်တက်၍ ပြေလည်
သွားမည်။

၈။ ရပ်ကွက်အကျိုး ထိခံ
တိုင်သူ ရိရိ၊ မရိရိ အရေးယူ
ရွက်သွားမည်။

၉။ ယုံကြည်၍ ပေးအပ်ထား
လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို အလွဲသုံး
ပြုလုပ်ခြင်း ငွေကြေးကိစ္စရှုပ်ထွေး
လူမှုရေးကိစ္စရှုပ်ထွေးခြင်းများ ကာကွယ်

ည်ဟု ရဲရဲကြီး ကတိပေးသည်။
 သခင်အစစ်အမှန်ဖြစ်သော
 ပြည်သူ၏ ကျွန်ရင်း လူယုံသဖွယ်
 အကျိုးအတွက် ကျိုးနွံစွာ ထမ်းပိုး
 ချက်သွားမည်။
 ရာထူးအာဏာ မက်မော၍
 ခြင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်
 အများပြည်သူတို့ ခါးသီးစွာ ခံစား
 သော ဥပဒေမဲ့ အနိုင်ကျင့်ခိုလ်ကျ
 များအား တော်လှန်တားဆီးလို
 ကြောင့် ဖြစ်သည်။
 အထက်ပါပေးထားသော
 ကံကံများကို ဖော်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိ
 ပြည်သူများက ဖြတ်ချစရာမလိုဘဲ
 နယ်တိုင် နှုတ်ထွက်သွားမည်။
 ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပါက
 နှစ်ပြည့်ပြီးသူ တစ်အိမ်ထောင်လျှင်
 သောက်ကျ မဲပေးခွင့်ကို အပြည့်
 အသုံးပြုကာ ကျွန်တော့် ကို
 နယ်မဲပေးလိုက်ပါ။

ကိုရွှေလေး အမြဲစိမ်းကမ္ဘာ

ဒါအပြင် Fb မှ ကျွန်တော်
 သဘောကျ၍ ကူးယူထားသည့် ရပ်ကွက်
 အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ရွေးချယ်ရာတွင် ရွှေဘုန်း
 ဆိုသူရေးသည့် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်
 ကလေးကိုလည်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးများ ရွေးရာ၌

နေရာတာကာ ဆရာအာဏာ

အာပလာကောင်လည်း မရွေးနဲ့

အုပ်စုပွဲခိုက် အရက်ကြိုက်

ခေါင်းစိုက်သူလည်း မရွေးနဲ့

မြေကွက်ရောင်းစား အချောင်သမား

သူတောင်းစားလည်း မရွေးနဲ့

အမတ်ကိုပင့် ဘဝင်မြင့်

လေလွင့်သူလည်း မရွေးနဲ့

လောင်းကစားနိုင် အရက်ဆိုင်

အပိုင်ကိုင်သူလည်း မရွေးနဲ့

ရွာကမကြိုက် မဲဝယ်လိုက်

အရွဲ့တိုက်သူလည်း မရွေးနဲ့

အထက်ကိုလိုက် ငွေပုံလိုက်

လူစိုက်ကိုလည်း မရွေးနဲ့

ဘုန်းကြီးကျောင်းခွဲ ရွာသွေးကွဲ

ဉာဏ်နည်းသူလည်း မရွေးနဲ့
 သူလူ၊ ကိုယ့်လူ ဘက်လိုက် သူ
 ငစနုကိုလည်း မရွေးနဲ့
 အနီယောင်ယောင် အစိမ်း ရောင်
 ငကြောင်ကိုလည်း မရွေးနဲ့
 နယ်ထိန်းနဲ့ပေါင်း အရက်ရောင်း
 လောင်းကစားသူလည်း မရွေးနဲ့
 ရေးသူ-ရွှေဘုန်း

အဲဒါပါပဲ ခင်ဗျား

တာဝန်ရှိသူ လူကြီးမင်းများနဲ့

အစိုးရမင်းများ ခင်ဗျား။

အထက်ဖော်ပြပါ စာလေးများ

ကို ဖတ်ရှုပြီးသကာလ ပြည်သူအတွက်

ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများအတွက်

ကျေးရွာသူ၊ ကျေးရွာသားများအတွက်

အမှန်တကယ် ရပ်ရွာကောင်းကျိုး

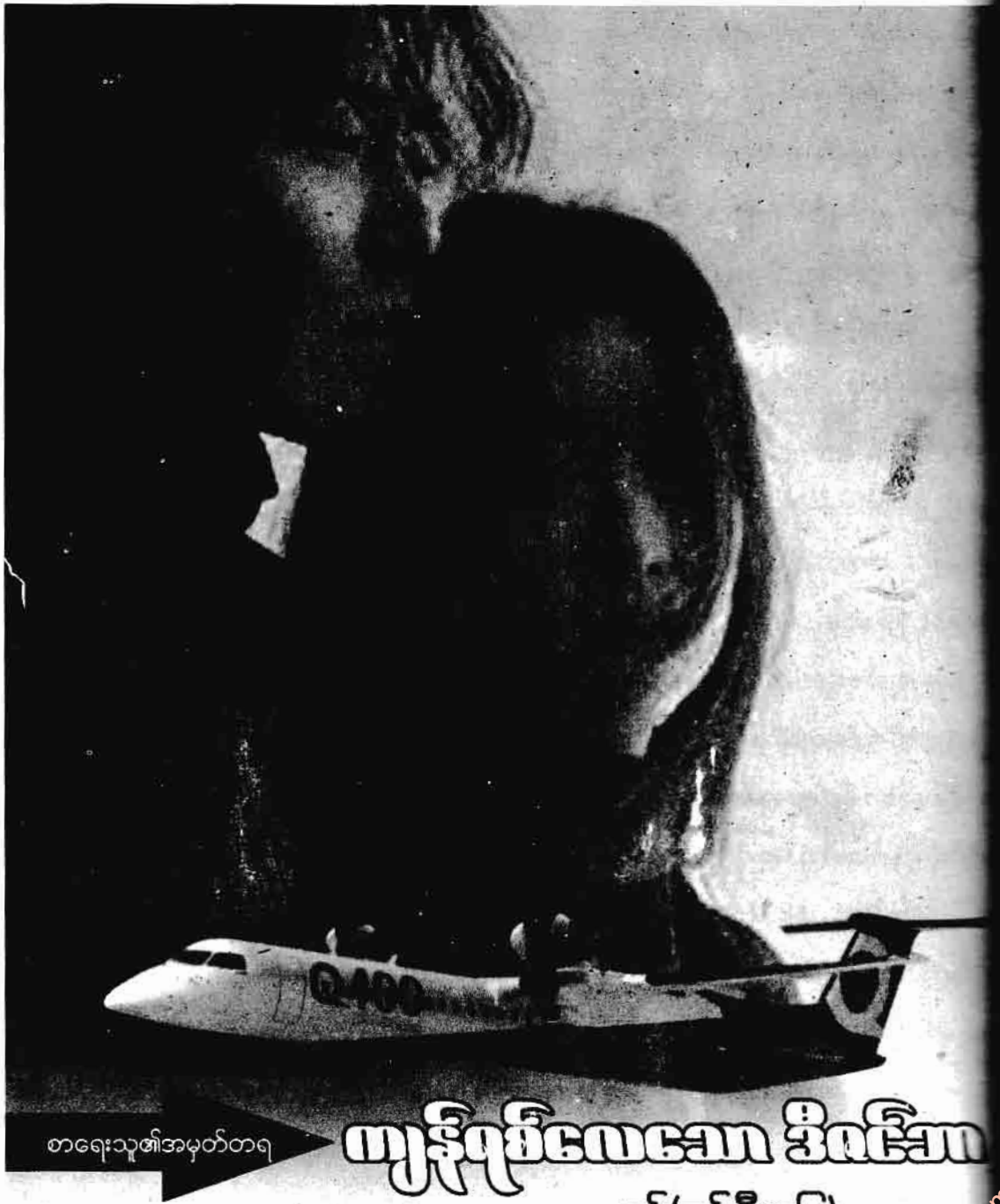
သယ်ပိုးမည့် လူကောင်း၊ လူတော်များ

ကို ရွေးချယ်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်

ရပါသည် ခင်ဗျား။

ရန်ကုန်ပုဂံမနောရမံဟောတု

သောင်းဝေဦး

စာရေးသူ၏အမှတ်တရ

ကျန်ရစ်လေသော ဒိုင်နိုဆာ

ခင်(ခင်ဦးမြ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေဇော်ဝိရှိလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

အခန်း ၁

ကျွန်မအပါအဝင် ခရီးသည်
ဦးကို တင်ဆောင်လာသည်
ဆယ့်နှစ်နှစ် အမြင့်ပေ တစ်သောင်း
သုံးထောင်မှ ပျံသန်းကာ တစ်နာရီနှင့်
မိနစ်ခန့်တွင် တောင်ပေါ်မြို့လေး
တစ်မြို့၏ လေဆိပ်ကို စတင် ဆင်းသက်
နေပါပြီ။ ကျွန်မ၏ ရင်ခုန်နှုန်းသည် ပို၍
မြန်ချင်လာသည်။ လက်ဖျားတွေလည်း
အေးစက်လာသည်။ ကျွန်မကို သူတို့က
နွေးနွေးထွေးထွေးမှ ကြိုဆိုပါ့မလားဆို
သည့် အတွေးကြောင့် ပထမဆုံး ဖေဖေ
နှင့် မေမေကို အပြစ်တင်ချင်လာပြန်
သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ကြိုနေမည်
ဘွားဘွားဒေါ်နန်းနန်း (ဖေဖေ၏မေမေ)
ကို စိတ်ချချင်ချင်။ ကျွန်မ ခုလို
တစ်ယောက်တည်း ခရီးထွက်လာရသည်
မှာလည်း ဘွားဘွားကြောင့်ပင်။

အတွေးစကို ဖြတ်ကာ သူများ
နည်းတူ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့
လိုက်ပြီး လာကြိုနေသည့်သူများထဲမှ

ကျွန်မကို ကြိုမည့်သူကို ရှာဖွေနေမိ
သည်။ ဓာတ်ပုံထဲကနှင့် သိပ်မကွာလှ
လျှင် ဘွားဘွားကို ကျွန်မ ရှာဖွေလို
ရနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ အဆောက်အဦတစ်ခု
ထဲ ဝင်မိချိန်ထိ ကျွန်မကို ကြိုမည့်သူ
မရှိပါ။ ကျွန်မဓာတ်ပုံကိုလည်း ဘွားဘွား
ထံ ကြို၍ပိုပြီးသားမို့ သိပ်တော့ မစိုးရိမ်
ရပါ။ ဒီနေ့လေယာဉ်နှင့် လိုက်ခဲ့ပြီဆိုတာ
လည်း ဖုန်းဆက်ပြီးသားပါ။

“ညီမလေး”

ကျွန်မအနားသို့ အသားဖြူဖြူ
မျက်လုံးမေးမေးနှင့် လူရည်သန့်တစ်
ယောက် ကပ်လာပြီး ခေါ်သည်။ ကျွန်မ
သူ့ကိုမသိ။

“ကိုကိုက ဘွားဘွားဒေါ်နန်းနန်း

နန်းရဲ့ မြေးပါ။ ဒေါ်နန်းရဲ့ရဲ့ သားပါ”

“ဟုတ်”

“ဒီကညီမလေးနဲ့ ကိုကိုက

တစ်ဝမ်းကွဲတော်တာပေါ့”

ကိုကိုနာမည်က စိုင်းထူးပါ။

ဒီမှာ ဘွားဘွားက ညီမလေးဓာတ်ပုံပေး

ပြီး ကြိုခိုင်းလိုက်တာ။ ဘွားဘွားက

အသက်ကြီးပြီဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့
ကိုကို မခေါ်ခဲ့တာပါ”

ကျွန်မ မယုံမှာစိုး၍ ရှင်းပြနေ

သည့် သူ့လက်ထဲမှာ ကျွန်မ၏ ဓာတ်ပုံ။

ကျွန်မ ခုမှ စိတ်အေးသွားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မ။ အဲ

ညီမ အိတ်မရွေးရသေးဘူး”

“ပေးပေး label card ကိုကို

သွားရွေးလိုက်မယ်”

အစ်ကိုတော်သည် ပုဂ္ဂိုလ်

ထွက်သွားမှ ကျွန်မ အသက်ရှူချောင်

သွားသည်။ နီးရာခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း

မန္တလေးက ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဘွားလေး

တို့ကို ချောချောမောမောရောက်ကြောင်း

ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်ရသည်။ ဘွားလေး

(မေမေအမေ)က စိတ်မချ၍ ဖုန်းချခါနီး

ထိ တတွတ်တွတ်မှာလိုမပြီ။ ကျွန်မ

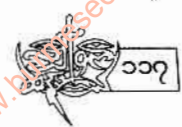
မွေးကတည်းက အတူနေလာခဲ့သည့်

ဘွားလေးမို့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း

ခရီးသွားတာကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်

မချနိုင်။

ခန္တီးမြေနှင့် ပတ်သက်သည့်

လျှိုဥက်လွန်းလှသည့် ဖေဖေကို ကျွန်မ အံ့သြမိပါသည်။ ကျွန်မမှာ အစ်ကို တစ်ဝမ်းကွဲရှိတာကို ဒီရောက်မှ သိရခြင်း ပင်။ ဒီကိုလာဖြစ်သွားတာတောင် မထင်မှတ်ဘဲ လာခဲ့ရတာပါ။ နောက်ထပ် မထင်မှတ်တာတွေ ဘာတွေများ ဖြစ်လာဦးမည် မသိတော့ပါ။

“လာ ... လာ ညီမလေး။ အိတ်ရွေးတာနဲ့ လူတောင် တော်တော် ရှင်းသွားပြီ။ ဟိုမှာ ကိုကို ကားရပ်ထား တယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူနောက်မှ လိုက် ပါရင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရဲရဲကြီးရင်ဆိုင်လိုက် ဖို့ ကျွန်မ အားတင်းလိုက်မိပါတော့ သည်။

xxx

အခန်း ၂

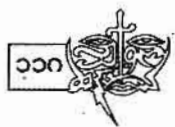
ခြောက်ရက် ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မ ခန္တီးမြေရောက်တာ ဒီနေ့နှင့်ဆို လျှင် ခြောက်ရက်ရှိပါပြီ။ ရောက်သည့် နေ့က ခန္တီးအိမ်မှာရှိသည့်သူများနှင့်

ဘွားဘွားက မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ဘွားဘွားရယ်၊ ကိုကိုအဖေ ဦးလေး ဦးအောင်စံနှင့် ကိုကိုအမေ ဒေါ်လေး ဒေါ်နန်းရီ၊ နောက် ခြံစောင့်ဦးတင့်၊ သူ့အမျိုးသမီး ထမင်းချက်ဒေါ်ကြည်၊ သမီးမဝေ စုစုပေါင်း ခုနစ်ယောက်ပါ။ အားလုံးက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆို ကြပါသည်။ ဘွားဘွားက ခန့်ခန့်ချော ချောကြီးရယ်ပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းကဆိုလျှင် တော်တော်လှပြီး မာနကြီးမည့်ပုံပါ။ မိကြောင့်လည်း မန္တလေးသူ(အောက်သူ) မေမေ့ကို ဖေဖေယူလိုက်တော့ စိတ်နာ ပြီး ဖေဖေကို အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ခဲ့ ခြင်းပင်။ တကယ်တော့ အမွေဖြတ်ရ ခြင်းက မေမေ ဆင်းရဲလို့မဟုတ်၊ ပညာ မတတ်လို့ မဟုတ်ပါ။ ခန္တီးမြေက မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် ပေးစားဖို့ စီစဉ် ထားပြီးမှ တစ်ရွာသူမေမေ့ကို ငွတ်ယူ လိုက်ခြင်းမို့ သူ့စကား နားမထောင်ရ ကောင်းလား။ အရှက်ခွဲသည်ဟု ဆိုကာ စိတ်နာပြီး အမွေဖြတ်ခြင်းရယ်ပါ။

ဒီတော့ ဖေဖေက ဆံထုံး

နောက် သျှောင်ပါဖြစ်ကာ မန္တလေးမှာ အခြေချရင်း မိဘအလိုကျ မဆက်သွယ် ဘဲ နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ခုတော့ အန်တီဒေါ်နန်းရီ (ဖေဖေအစ်မ)၏ ကြားဝင်ပေးမှုက အရာထင်လာပြီး မြှောရမှာပါ။ ဘွားဘွားတစ်ယောက် မာန်တွေချကာ သားနှင့် ပြန်ဆက်သွယ် လာသည်။ တောင်းဆို၊ ပလုံးဆိုသော ပစ်ရိုးထုံးစံရှိသည်။ သားသမီးတော့ ဘယ်မိဘမှ ပစ်ရိုးထုံးစံမရှိဆိုတာ သက်သေပင်။ မိသားစုအားလုံး လာနဲ့ ခေါ်ပေမယ့် ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စနှင့် ထိုင်းကို သွားစရာရှိနေသည်။ မေမေက သူ့ရွှေဆိုင်ကို ပစ်ထား၍မရ။ ဘွားလေး ကတော့ ဘွားဘွားကို အမြင်မကြည်တာ ရော၊ အသက်ကြီး၍ ခရီးမထွက်ဆင် တော့တာရော ပေါင်းပြီး ခေါ်လို့မရ။ နောက်ဆုံးတော့ ဘွဲ့ရပြီးပေမယ့် မေမေ ရွှေဆိုင်မှာပဲ ပြန်ကူညီပေးနေသည့် ကျွန်မတစ်ယောက်သာလျှင် မဲကျပြီး ခရီးထွက်ခဲ့ရခြင်းပါ။

“မြေးလေး”

“ဟင် ... ဘွားဘွား၊ ပန်းခြံ
ထဲ လိုက်လာတယ်။ ပင်ပန်းနေမှာ
သမီးနဲ့ စကားပြောချင်ရင် ခေါ်ခိုင်း
သက် ပြီးရော”

“ဘွားဘွား ဒီလောက်မအိုသေး
ဘူး၊ ငါ့မြေးရဲ့ အသက်ခုနစ်ဆယ်ရှစ်
ဆိုတာ မကြီးသေးပါဘူးကွဲ့၊ ဟင်း
ဆင်း ... ဟင်း”

ဆံဖြူသွားကျီးနေသည့်
ဘွားဘွား၏ မာန်စကားကြောင့် ကျွန်မ
သည်း လိုက်ရယ်ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ငါ့မြေးလေး ဒီမှာနေရ
တာ ပျော်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား မပျင်း
ဘူး။ ကိုကိုစိုင်းထူးက သမီးကို နေရာ
အနှံ့လိုက်ပို့ပါတယ်”

“အေးအေး ငါ့မြေးနေရမယ့်
တစ်လအတွင်း သွားချင်တဲ့နေရာ
နှစ်သမ္မု သူ့ကိုသာ ပို့ခိုင်း၊ ဒါထက်
ဘယ်တွေရောက်ပြီးပြီလဲ မြေးရဲ့”

“မြသိန်းတန်စေတီရယ်၊
ဆတ်ပေါင်းစုံစေတီရယ်ပါ ဘွားဘွား။

ဓာတ်ပုံတွေလည်း ရိုက်ပေးပါတယ်”
“သူ့ဘော်ဒါများဆိုတာတွေ
ပါသေးလား”

“မပါပါဘူး ဘွားဘွားရဲ့ ကိုကို
စိုင်းထူးကို ယောက်ဖလို့ ပိုင်းခေါ်ကြလို့
သမီး စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့တဲ့”

“ဘယ်သူမှ အရောမဝင်နဲ့နော်
မြေး၊ ဘွားဘွားက မန္တလေးက သမီး
ဘွားဘွားဆီက အာမခံနဲ့ ခေါ်ထားရတာ”

ဘွားဘွားစကားကြောင့်
မန္တလေးမှာ ကျန်ခဲ့သည့် ဘွားလေးကို
သတိရမိသွားသည်။ ကျွန်မကို အရမ်း
ချစ်သည့်သူပါ။

“ကဲ ... မြေးရေ ဒီနေ့
မြေးလေးစားရအောင် ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်
ရယ်၊ ဆတ်သားထောင်းကြော်ရယ်၊
ကြိမ်ဘူးဟင်းချိုရယ်၊ မုန့်ညင်းချဉ်သုပ်
ရယ် စီစဉ်ခိုင်းထားတယ်၊ လာ ဘွားဘွား
တို့ ထမင်းသွားစားကြစို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား”
ခေါင်းညိတ် အဖြေပေးရင်း
ဘွားဘွားနောက်က အသာလေး လိုက်ခဲ့

ရပါသည်။
xxx

အခန်း ၃

“ကြီးနန်း ဟိုတစ်နေ့က
စာရေးဆရာမသဒ္ဒါရဲ့ဝတ္ထု ရောက်ပြီ
လား”

“ရော် ... စိုင်းအာကာပါ
လား၊ ကြားသားမိုးကြိုး ဝတ္ထုတွေ၊
ဘာတွေ မေးလို့ပါလားဧ”

စာအုပ်နှင့်က ဦးယိုအခွေတူး
ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်မရှိနေခိုက် လူတစ်
ယောက် ရောက်လာပြီး မေးလိုက်ခြင်း
ပင်၊ စာရေးဆရာမသဒ္ဒါဆိုတာ ကျွန်မ
မို့လို့ မေးလာသူကို ကျွန်မ လှမ်းကြည့်
လိုက်မိသည်။

“အို”
ကျွန်မ၏ ရင်ခုန်နှုန်းက

ထိန်းလို့မရအောင် မြန်ဆန်လို့လာသည်။
ရင်ဘတ်လေးကို အသာဖိရင်း သူ့ကို
ကျွန်မ ငေးနေမိသည့်အဖြစ်၊ ကျွန်မ၏
စိတ်ကူးယဉ်မင်းသားလေးနှင့် ကိုက်ညီ

လွန်းလှသည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်ခုံး ထူထူ၊ ယောက်ကျားပီသသည့် ခန္ဓာ အချိုးအစား၊ မျက်နှာကျက်အစ ကျွန်မ စိတ်ကူးထဲကအတိုင်းပါ။

“ပြောစမ်း မှန်မှန်။ ဒီစူပါ စာရေးဆရာမလေးကို မင်း ကြိုက်နေပြီ ဝိုလားဇေ”

“တော်စမ်းပါ ကြီးနန်းရာ။ ကျွန်တော့်အစ်မ မေးခိုင်းလို့ပါ။ ကိုယ် မမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ဖို့ မပြောနဲ့ စိတ်ကို မဝင်စားဘူး။ ဒီစာရေး ဆရာမနာမည်တောင် လမ်းမှာ မမေ့ အောင် မနည်းမှတ်လာရတာ။ သူ နာမည်ကြီးတိုင်း ကြိုက်စရာလားဗျ။ ဒီစာရေးဆရာမများ ချစ်ကြိုက်တတ်လမ်း တွေ လျှောက်ရေးနေတာ အထင်ကြီး စရာ မရှိပါဘူး။”

“အမလေး စိုင်းအာကာရယ် ငါက စတာပါဟဲ့။ ဒီလောက်ကြီးလည်း လူတစ်ဖက်သား မပြောစမ်းပါနဲ့”

“မစနဲ့ ကြီးနန်း ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး၊ ပြောလက်စနဲ့ ပြောရဦး

မယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ အလကား လူတစ် ဖက်သား ဖတ်ချင်လာအောင် လျှောက် ရေးနေတာ။ စွီဒီယိုကမှ လူကြည့်ပြီး အပျင်းပြေသေး။ သိပြီလားဗျ”

“သိပါပြီတော် သိပါပြီ။ ဟင်း ဟင်း . . . ဟင်း” “ဘုတ်”

ကျွန်မလက်ထဲက ပိုက်ဆံ အိတ်လေး လွှတ်ကျသွားသည်။ ကျွန်မ ရင်ထဲက လိုက်တက်လာသည့် ဒေါသ တွေကို မျိုသိပ်ရင်း ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ကောက်ယူရသည်။ စောစောက အခုန်မြန်နေသည့် ရင်ခုန်သံတွေပင် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိတော့။ ကျွန်မ ခြေလှမ်းတွေက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မိသည်အထိ အလိုလိုရောက်သွားလျက်။ ဒီတော့မှ သူက သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့် ကျွန်မကို တွေ့သွားပုံရသည်။

“ဒီမယ်ရှင် လူတစ်ဖက်သား ကို အထင်မကြီးချင်နေပါ ဘယ်တော့မှ မစော်ကားပါနဲ့။ လူတိုင်းမှာ အရည် အချင်းတစ်ခုစီတော့ ရှိကြပါတယ်။ ရှင်

အထင်မကြီးတဲ့ စာရေးဆရာမ သူ့နဲ့ တာ ကျွန်မမ”

ပြောပြီးသည်နှင့် ကျွန်မ လှမ်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ တအံ့တငြ ဖြစ်ကျန်နေရစ်သည့် သူ့မျက်နှာထဲ ဘယ်သောအခါမျှ မမြင်ယောင်မိခဲ့။ ကျွန်မ ကြိုးစားရပါဦးမည်။ ဒါ့အပြင် ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်မင်းသားလေးထံ လည်း မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားမဖြစ်တော့နာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ စွဲမြဲနေခဲ့သည်က ပုံရိပ်လေးက ကျွန်မထဲပါးက တကယ်ထွက်သွားမှာတဲ့လား။

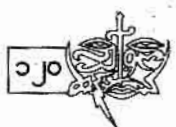
အို . . . ကျွန်မ မသိတော့ ပါကွယ်။

xxx

အခန်း ၄

“ချင်းတွင်းမြစ်ရေ နောက်ကျီ ကျီသောက်မိရင် မပြန်နိုင်တဲ့ ညီမလေး ရဲ့”

“အယ် . . . ညီမလေး ရောက်လာကတည်းက အစီစီရောင်

တာတာပါနော်။ ဘာလို့ မပြန်နိုင်
မှာလဲ ဟွန်း”

“ပြီးတာပဲ။ ဒါနဲ့ ညီမလေးကို
တစ်ခုမေးချင်တယ်။ မှန်မှန်ပြော

“အင်းပါ။ ဘာမေးမှာလဲ”

“ညီမလေးကို ကိုကိုသူငယ်
တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်။

ညီမလေးကို တောင်းပန်ချင်လို့
သူနဲ့ ညီမလေး အရင်ကတည်းက
အကြံပြုတာလား”

“ဟင့်အင်း။ လုံးဝ ခန္တီးပြော
သံသယဆို၊ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး။

ကိုကိုတောင် ဒီရောက်မှ သိတာ”

“သူ့နာမည်က စိုင်းအာကာ

ဒီနာမည်ကို ကျွန်မ တစ်သက်

“သိတော့မသိဘူး ကိုကို။
ညီမလေး သူ့ကို အရမ်းမှန်း

“ဟောဗျာ။ ကိုကို ဘယ်လိုမှ

နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်မ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့်

အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို ရှင်းပြလိုက်ရ
သည်။

“ဪ . . . ဒီလိုကိုး။

အလကားပါ ညီမလေးရာ။ ဒီကောင်က
ရိုးပါတယ်။ အပြောမတတ်လို့ပါ။ ကိုကို

တို့အဖွဲ့ထဲမှာ ဒီကောင်အေးလွန်းလို့
တောမိလိုတောင် နာမည်ပေးထားရတယ်”

“တေမိ ဟုတ်လား။ ဘုရား
လောင်းနာမည်ကြီး။ တေမိမို့ တော်တော်

တယ်။ ပြောလိုက်တာများ ညီမလေးကို
ဟွန်း”

“ကဲပါလေ ညီမလေး စိတ်ဆိုး
မပြေသေးရင်လည်း ထားလိုက်ပါ။

ခဏနေရင် ဇီးဖြူကုန်းဘက် သွားရ
အောင်။ ခေါင်ရည်နဲ့ လှော်စာ စားဖူးချင်

တယ်။ သောက်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့
ဘွားဘွားမသိအောင် စီစဉ်ထားတယ်။

ဟိုရောက်မှ ကိုကိုရဲသူငယ်ချင်း ညီမ
တွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်”

“ဟယ် . . . တကယ်နော်။

ဒါဆို သွားမယ်လေ။ နေဦး။ ဘွားဘွား

ကို မြသိန်းတန်စေတီဘက် ခဏသွား
ဦးမယ်လို့ ခွင့်တောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အေး . . . ယောင်ပြီး ဇီးဖြူ

ကုန်းဘက်လို့ မပြောမိစေနဲ့။ ဒီက
စာချိုးရှိတယ်။ မရတဲ့အဆုံး ဇီးဖြူကုန်း

တဲ့။ တော်ကြာ ငါ့ခြေ ဘယ်မှရှာမရလို့
သူ့ဖူးစာဖက်ကို ဇီးဖြူကုန်းဘက် သွားရှာ

ချင်နေပြီလို့ ထင်နေဦးမယ်။ ဟဲ့ဟဲ့”

“အယ် . . . ကိုကိုနော်
တော်တော်စုတ်ပဲ။ ကိုယ့်ညီမကို တော်

တော် ယောက်ျားရစေချင်နေပြီပေါ့လေ။
ကဲ . . . ကဲ”

ကိုကိုကို လိုက်ထုတော့
ကိုကိုက မာရသွန်အပြေးသမားတစ်ဦးလို့

ကျွန်မနားက လှစ်ခနဲ ပြေးထွက်သွား
သည်။ ကျွန်မ ကိုကိုနောက် ဆက်

မလိုက်တော့ဘဲ ဘွားဘွားကို ခွင့်တောင်း
ဖို့ အိမ်ထဲသို့သာ လှမ်းဝင်လိုက်ပါတော့

သည်။

အခန်း ၅

“ဆရာမ”

မြသိန်းတန်စေတီကမ်းပါးထိပ်

မှာ ထိုင်ရင်း တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကင်းတော်
ရွာနှင့် ချင်းတွင်းမြစ်ထဲက စက်လှေလေး
တွေကို ငေးမောနေသည့် ကျွန်မမှာ
ခေါ်သံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်ရသည်။

“စိုင်းအာကာ”

ကျွန်မစိတ်ထဲက သူနာမည်
ကို အလိုလို ရေရွတ်မိသွားသလို ရင်ခုန်
သံတွေက အတိုင်းအဆမရှိ မြန်လာ
သည်။ ကျွန်မ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် မာနကို
ထိပါးစေသူရယ်လေ။ ကျွန်မ ဘေးဘက်ကို
ဝေဝဲကြည့်မိတော့ အဖော်ပါလာသည့်
ကိုကိုတစ်ယောက် မရှိပါလေတော့။
တမင်သက်သက် တိုက်ဆိုင်မှုမဟုတ်မှ
တော့ ကျွန်မ သူ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ပဲ ရှိတော့
သည်လေ။

“ကျွန်မတို့ နောက်ထပ်
တွေ့စရာမလိုတော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။
အထူးသဖြင့် စာရေးဆရာတွေကို

အထင်မကြီးတဲ့ လူမျိုးနဲ့ပေါ့”

ကျွန်မ သူ့ကို မကြည့်ဘဲ

အဝေးကို ပြန်ငေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က ရှိနေပါ
တယ်ဗျာ”

“ဘာကိစ္စ။ ဪ...
ဟိုတစ်နေ့က စာအုပ်အတုဆိုင်မှာဖြစ်
တဲ့ ကိစ္စကြောင့်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်
မေ့လိုက်တော့။ ကျွန်မစိတ်ထဲ ဘာမှ
ရှိမနေတော့ဘူး။ အဲဒီနေ့က ကျွန်မလည်း
ဒေါသနဲ့ ပြန်ပြောခဲ့တာပဲ။ ဘယ်သူ
ဘယ်သူမှ အလွန်မရှိပါဘူး။ ကျေပါ
တယ်”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရ
စေ”

“တောင်းပန်မယ် ဟုတ်လား။
ဘာကိုလဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ပြောမိတာတွေအတွက် တောင်းပန်ပါရစေ။
ပြီးတော့ အဲဒီနေ့ကပြောခဲ့တဲ့ စကား
တွေကိုလည်း ပြန်ရှင်းသိမ်းပါရစေ”

“အဲဒါ ရှင်သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာ၊ မာနအတွက်
ရှင် ဘယ်လိုအလျော်အစားပေးမလဲ။
ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲ ဒီ အ တွ က် တော
ကျွန်တော့်မှာ ပေးစရာမရှိပါဘူး။ ဒါ
ကျွန်တော် ဆရာမကို ချစ်မိသွားတာ
ရှင်”

ရွဲမေးမိသော ကျွန်မ ဘာပြန်
ပြောရမှန်း မသိတော့။ ကျွန်မ ခြေအောက်
လက်ဖျားတွေ အေးစက်လာကာ ရင်ခွင်
သံတွေကလည်း မမှန်ချင်တော့။ ဒါ
ဘာလဲကွယ်။ ကျွန်မ အဖြေမရှာပါ
နဲ့။ ကျွန်မ မစဉ်းစားဝံ့အောင်ပါပဲ
ကွယ်။

xxx

အခန်း ၆

နာတာလူးခရစ်စမတ်ပွဲတော်ည
(ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ကောင်...
မင်္ဂလာ ရောက်ပါစေ ... ရောက်ပါစေ
ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ကောင်...
မင်္ဂလာ၊ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ကောင်...

ကပ်ပါစေ... ရောက်ပါစေ။

ကိုကိုသုဿချင်းအဖွဲ့က

ဘွားအိမ်မှာ လာပြီး ဆုတောင်း

ချင်း ဆိုပေးနေတာမို့ ကျွန်မတို့အား

ထွက်ပြီး နားထောင်နေရသည်။

စောကတည်းက တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့

ပြီး ဆုတောင်းပေးနေကြ၊ ဘွားဘွား

မုန့်ဖိုးတွေပြန်ပေးနှင့် အဆက်မပြတ်

ချင်းတို့ ကျွန်မ နားမထောင်ချင်

ဘူး။ ကိုကို အတင်းဆွဲခေါ်လိုသာ

အပြင်ထွက်လာခဲ့ခြင်းပင်။ နားမထောင်

ဆင်သော်လည်း မတတ်သာသည့်အဆုံး

ချက်နံ့နား မောင်ရိပ်ကျသည့် အနီးပေါ်

ထိုင်ရင်း နားထောင်နေလိုက်မိသည်။

ချင်းသံကို နားထောင်ရင်း မဆီမဆိုင်

မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။

ထဲ... ခက်ရချည်ရဲလေ။ ဒီအဖွဲ့ထဲ

တောင် သူ ပါချင်ပါနေမှာပါ။

တကယ်တော့ ကျွန်မမှာ

ခြားယောက်ျားလေးကို စိတ်ဝင်စား

နှင့် မရှိတော့ပါဘူး။ မကြာသေးခင်

ကျွန်မအပေါ် အရမ်းအနွံတာခံပြီး

အရမ်းချစ်တဲ့ ကိုမင်းပြည့်နဲ့ စေ့စပ်ခဲ့ပြီး

ပါပြီ။ ကိုယ်ချစ်ကိုမရှာဘဲ သူချစ်ကိုရှာ

တာ အကောင်းဆုံးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာ။

ခုတော့ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်

နှောင်တရချင်လာသည်။

“ဆရာမ”

“ဟင်... ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ။

ကျွန်တော် စိုင်းအာကာပါ”

ကျွန်မဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လာ

သည့် သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်မ

ငိုချင်လာသည်။ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ရှင် ပြန်ပါတော့”

“ဗျာ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်မနုလုံးသား

ထဲကနေ ပြန်ထွက်သွားပါတော့ရှင်”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဆရာမ

ရယ်။ ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်ပါလား

ဗျာ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို မချစ်နိုင်ဘူး။

ကျွန်မမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိတယ်”

“သူက ဆရာမချစ်သူလား”

သူ့အမေးကို ကျွန်မ မဖြေနိုင်။

အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ခုချိန်ထိ

ကျွန်မ မသိ။ ဘဝအတွက် လက်တွဲလို့

ရနိုင်မယ့်သူ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သိပ်

ချစ်လွန်းသူတစ်ယောက်မို့ ကိုမင်းပြည့်

ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေမယ့်

ချစ်သလား။ မချစ်ဘူးလား ကျွန်မ

သေချာမဝေခွဲတတ်ခဲ့။ ကိုမင်းပြည့်နှင့်

ဆုံတိုင်း အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုပဲ ခံစား

ရသည်။ ထူးထူးခြားခြား ရင်မခန့်ခဲ့။

အားလုံးက လက်ခံထားသလို ရင်ခန့်မြန်

စေမှ အချစ်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်မ

ကိုမင်းပြည့်ကို မချစ်ခဲ့တာ သေချာပါ

သည်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သူ့အမေးကို

မဖြေချင်ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို မျက်နှာထား

တင်းတင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ ...

“ဒီမယ်ရှင့်... ကျွန်မရဲ့

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားချက်တွေကို

ရှင့်ကို ဘာလို့ ပြောပြရမှာလဲ။ ရှင်

သွားပါတော့”

“မသွားနိုင်ဘူးဗျာ။ စောစော

က ဆရာမပြောလိုက်တာ ကျွန်မနဲ့လုံး
သားထဲကနေ ထွက်သွားပါတော့တဲ့။
အဲဒီတော့ ဆရာမနဲ့လုံးသားထဲ
ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်
သိတယ်။ ပြီးတော့ စေ့စပ်ထားတဲ့သူကို
မချစ်ဘူးဆိုတာ ဆရာမမဖြေလည်း
ကျွန်တော်သိတယ်။ မညာပါနဲ့တော့
ဆရာမရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်
မဟုတ်လားဟင်”

“အို”

သူ့အမေး သူ့အကြည့်တွေက
ကျွန်မရင်ခွင်သံကို ဘာလို့ ခဏတိုင်း
မြန်စေတာလဲ။ ကျွန်မ ရူးချင်လာပြီ
ရှင်ရယ်။ ကျွန်မ ရင်မဆိုင်ရဲစွာ သူ့အပါး
က ပြေးထွက်လာခဲ့မိပါသည်။ သူ့နံ့ဝေး
ရာ ပြေးထွက်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်မ၏အချစ်
ကို သူ့ဆီ ပေးခဲ့လိုက်မိပြီဆိုတာ
သူလည်း သိမှာပါ။ အချစ်ဆိုတာ
နှုတ်က ဖွင့်ဟမပြောပေမယ့် နှစ်ဦးသား
ရင်ထဲ အလိုလိုသိနေတတ်တာမျိုး
မဟုတ်လား ချစ်သူရယ် ...။

xxx

အခန်း ၇

“မန္တလေးကို ရောက်တော့

မယ်နော်”

“ဪ ... အင်း ဟုတ်ပါရဲ့။

ရောက်တော့မှာပါလား”

ဘေးထိုင်ခုံမှ ကောင်မလေးက

လေယာဉ်မယ်၏ ကြေညာသံအဆုံးမှာ

ကျွန်မကို ပြောလာတာမို့ အလိုက်သင့်

ပြန်ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ၏

အဖြေစကားက ဝတ်ကျွတ်တန်းကျွတ်တန်း

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ သိပါသည်။ ပြန်ရ

မည့်ရက်ထက် တစ်ပတ်တိတိ စောပြန်

လာခဲ့သည့် ကျွန်မကို အားလုံးက အံ့သြ

နေကြမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်က

ကျွန်မကို လုံးချင်းဝတ္ထု မြန်မြန်အပ်ဖို့

လှမ်းခေါ်လိုက်လို့ ပြန်လာတာပါဆိုလျှင်

ပြီးသွားမည်မှန်းလည်း သိသည်။

နှုတ်မဆက်ဘဲ ရုတ်တရက် ပြန်သွားခဲ့

သည့် ကျွန်မကို ဘယ်လိုမှ နားမလည်

နိုင်စွာ ဖြစ်ကျန်နေရစ်မည့် သူ့ကို

သတိရမိသွားတော့ ကျွန်မ ငိုချင်လာပြန်

သည်။ ချစ်လျက်နှင့် စွန့်ခွာခဲ့ရတယ်ဆို

တာ သူ့သိပါစေလို့ ကျွန်မ ရူးမိုက်စွာ
ဆုတောင်းနေမိပြန်သည်။

တကယ်ဆို ကိုမင်းပြည့်အဆီ

ကတိမပျက်ချင်တာထက် သူ့ဘဝထဲ

ရူးမိုက်မိုက် မဒိုဝင်ခဲ့လည်းဆိုတာ

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အသိဆုံးရယ်။

“ဝတ္ထုဆိုတာ အလကား

တစ်ဖက်သားဖတ်ချင်အောင် လျှော့

ရေးနေတာ”ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ စကားသံ

ကျွန်မနားထဲက ဘယ်လိုမှ ထွက်မသွား

ခဲ့။ သူ့ရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်က စာရေးဆရာ

မတွေ့ကို အထင်မကြီးတဲ့သူ၊ နားလည်

ပေးနိုင်သူ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ တကယ်ဆို

သဒ္ဒါဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမ ကျွန်မ

ရုပ်ခပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်

ခဲ့ရင် စာရေးဆရာတွေအပေါ်ထားတဲ့

သဘောထား ပြောင်းလဲလို့သွား

မဟုတ်ပါ။ သူ့ချစ်တာ ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ချစ်

ကိုပါ။ ကျွန်မရဲ့ ရုပ်ရည်ကို သူ တ

ချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ

မယ့် ကျွန်မဝါသနာ၊ ကျွန်မရဲ့

တော့ သူ နားလည်နိုင်မယ်လို့

သက်ကြည်ရဲခဲတာ အမှန်ပါ။ တကယ်လို့ နှင့် သူ အသက်ရှင်ရပ်တည်နေသည့် အထင်မကြီးတတ်တဲ့ သူရဲထံပါးမှာ
 ဆင်တစ်ချိန် ကျွန်မရပ်ရည်ချောမောမှု လူစားမျိုးရယ်ပါ။ နောင်တစ်ချိန် ကျွန်မ ကျွန်မအချစ်လေး ကျန်နေခဲ့ပြီဆိုတာ
 သူ ငြီးငွေ့သွားခဲ့ရင် ကျွန်မ ဆက် ရဲရဲရပ်ရပ် အိုမင်းရင့်ရော်သွားစေဦးတော့ သူသိပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမိရုံကလွဲလို့
 တွေးရဲ၊ အလှဆိုတာ ကြည့်သူရဲ မျက်လုံးထဲမှာ ကျွန်မလေး ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ

ကိုမင်းပြည့်ကတော့ ကျွန်မ ရှိနေတာပါဆိုသည့် ခံယူချက်နှင့် ကျွန်မ ကွယ် ...။
 သနားကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့အသင့်။ ကို တစ်သက်လုံးချစ်သွားမည့် လူစား
 နှုတ်မလိုချင်သည့်စာအုပ် မရရအောင် မျိုးရယ်ပါ။

ခင်(ခင်ဦးမြေ)

ထွယ်ပေးသူ၊ ကျွန်မရေးသမျှစာတွေကို ဘဝတစ်ခုကို အချစ်မပါဘဲ
 မသက်မြတ်နိုးစွာ ဖတ်ပေးသလို တည်ဆောက်လို့ရပေမယ့် အချစ်နှင့် (နေခဲ့ဖူးသည့် ခန္ဓာမြေအတွက်
 စပေကို တကယ်လည်း မြတ်နိုးသူတစ် တည်ဆောက်မယ့် ဘဝတစ်ခုမှာ သစ္စာ အမှတ်တရ ရေးဖွဲ့ပါသည်။ မည်သူ့ကိုမှ
 သောက်ရယ်ပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို ရိုနှုန်း နားလည်မှု၊ အထင်ကြီးမှုတွေလည်း မရည်ရွယ်ပါ။)
 နှစ်သည့် သူ့အချစ်က ကျွန်မအတွက် ပါမှဖြစ်မှာပါ။ စာရေးဆရာမတွေကို

သင့်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “မူလပထမ”

ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နှံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဖုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

သင့်ရင်သွေးအတွက် အကောင်းဆုံးနာမည်များ၊ ဟောစာတမ်းများ၊ ဂြိုဟ်
 ဇာတာများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက် ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
 ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်စိုလ်စိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
 (နာမည်ပေးလုပ်ငန်းဆင်တူရိုးများနှင့် မကြာခဏများသွင်းတတ်ပါ၍ မိဘများ သတိပြုကြပါ)

၀၁-၂၂၈ ၆၆၅ ၊ ၀၉-၇၃၁ ၅၅ ၇၃၁ အမှတ်-၄၆၊ အခန်း-၆၊
 ၀၉-၇၃၁ ၇၇ ၇၃၁ ၊ ၀၉-၅၁ ၇၄ ၂၂၆ နံသာလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊
 web site : www.baydathukhuma.com ရန်ကုန်မြို့။

လှိုက်ဆန်းကြယ်ဝတ္ထုရှည် ၈/ဆုံး

မိမ့်မိမ့်အေး ပြေပန်းသား

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) : ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

သွေးဖောက်ပြီး တတောင်ဆစ်
သွေးထားသော ညီမလေး မေသရီ
အစ်မကြီး မေကံ့ကော်သည် တယု
သတ္တဝါပြီး မေးလိုက်၏။

“နာသွားလား ညီမလေး”
“သိပ်မနာပါဘူး။ နာတာထက်
အိပ်ဆာတာ။ မမကြီး တစ်ခုခုကျွေးပါ”
လေးတစ်ယောက်လို ချွဲနဲ့တောင်းဆို
တိုက်သော ညီမဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး
မေကံ့ကော်သည် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး ..
“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ။
... ကင်တင်းမှာ သွားစားကြ

သ်”ဟု ပြောလိုက်၏။
ဆံပင်တိုတိုလေးနှင့် မျက်နှာ
သွယ်သွယ်၊ အသားဖြူဖြူမြင့်မြင့်သွယ်
သွယ် ကိုယ်ဝန်နှင့် မေသရီသည်
ရောင်ရောင်လွင်လွင်ပေါ်တွင် အဖြူရောင်
နှင့်လေးများ တအဖြူအနားကွပ်
များပါသော ဗိုက်ဖုံးအင်္ကျီ ဂါဝန်
ကြီးဖြင့်က ချစ်စဖွယ်ကောင်းလှ၏။
အဖြူသော မေကံ့ကော်သည်လည်း

ဖြူဖြူမြင့်မြင့်၊ ဆံပင်အုံ့ထူထူဖြင့်
ရှင်းသန့်ပြီး ပညာတတ်လူတန်းစားပုံ
ပေါ်နေ၏။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး
မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း
ပြောစရာမလိုအောင် လှပကြပါသည်။
မေသရီ၏ ခင်ပွန်း အံ့ဖွယ်
ယောသည် စင်ကာပူတွင် အလုပ်လုပ်နေ
ပြီး မေသရီက သားဦးလေးမီးဖွားရန်
မိဘထံ ပြန်လာနေခြင်းဖြစ်၏။ သမီးငယ်
လည်းဖြစ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လည်းဖြစ်
ခင်ပွန်းကလည်း အဝေးမှာဆိုတော့
တစ်မိသားစုလုံးက အစွမ်းကုန် ဂရုစိုက်
ကြ၏။

ယနေ့လည်း နံနက် အစာ
မစားမီ သွေးဖောက်ရန် လိုအပ်၍
ညီအစ်မနှစ်ယောက်သား မွေးဖွားမည့်
ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးသို့ နံနက်စောစော
ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။
ဆေးရုံကင်တင်းတွင် ညီအစ်မ
နှစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားကြ
၏။ မေသရီသည် ပေါက်စီတစ်လုံး
စားလိုက်ပြီးသောအခါ ...

“ကဲ ... ညီမလေး ကလေး
အတွက် နောက်တစ်လုံး စားလိုက်ဦး
နော်”
မေသရီသည် တစ်ခပ်ခပ်ရယ်
မောပြီး စားပြန်၏။

“ဗေဗေ၊ မေမေအတွက်
ပေါက်စီ ဝယ်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ မမကြီး
က ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ရှိတယ်။
ညီမလေးကို တက္ကစီနဲ့ တင်ပေးလိုက်
မယ်နော်”

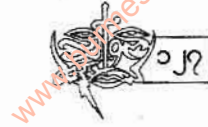
“အင်းပါ မမကြီးရဲ့။
စမ်းချောင်းနဲ့ နီးနီးလေးပဲဟာ မီးဘာသာ
သွားမှာပေါ့”

ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆေးရုံ
ရှေ့သို့ ထွက်လာပြီး ရပ်နေစဉ် Taxi
တစ်စီး ထိုးရပ်ပြီး ...

“ဘယ်သွားမလဲ သမီးတို့”
“စမ်းချောင်း မဟာမြိုင်ကိုပါ”

မေကံ့ကော်သည် ယာဉ်မောင်းကို အကဲ
ခတ်လိုက်၏။

အသက်ကြီးကြီး၊ ဆံပင်တိုတို၊
ဆံပင်ဖြူများများ ခပ်ပြည့်ပြည့်ကိုယ်လုံး

နှင့် သဘောကောင်းပုံပေါက်၏။ ကား
ကလည်း သန့်နေ၍ ဈေးစကားပြောပြီး
ညီမလေးကို တင်လွှတ်လိုက်လေသည်။
ကားစထွက်သည်နှင့် မေကုန်သည်
ကားနံပါတ်ကို ဖုန်းဖြင့် စာတံပုံရိုက်ယူ
ထားလိုက်၏။ မေသရဖီ ပြုံး၍စွာ
အစ်မကို လက်ပြပြီး ကားထွက်သွား
လေသည်။

၂

နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင်
မေကုန်ကထံ ဖုန်းခေါ်လာ၏။

“ပြောပါ မေမေရေ”

“သမီးကြီးတို့ညီအစ်မ ဘယ်
တွေလျှောက်သွားနေကြတာလဲ။ ခုထိ
သမီးလေး အိမ်မရောက်သေးဘူး။
မေမေတို့ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေကြ
တယ်”

“ဟင် ... ဘာပြောတာလဲ
မေမေ။ ညီမလေး မနက်သွေးဖောက်ပြီး
ကတည်းက Taxi နဲ့ ပြန်သွားပြီလေ။
မရောက်သေးဘူး ဟုတ်လား”

“အေးလေ ... ဒီကောင်မ
လေး ဘယ်တွေဝင်နေပါလိမ့်။
တစ်ယောက်တည်း နေ့စေ့လစေ့နဲ့
ခက်တာပဲကွယ်”

“မေမေ ဖုန်းချလိုက်တော့ သူ
သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဝင်နေလား သမီး
မေးကြည့်လိုက်မယ်။ ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်
နော်။ မေမေတို့ ထမင်းစားလိုက်ကြ
တော့”

မေကုန်သည် ညီမလေး
သူငယ်ချင်းတစ်ဦးစီထံ ဖုန်းဆက်မေး၏။
အားလုံးက မလာကြောင်း တွေ့ချင်နေ
ကြောင်း ပြန်ပြောကြ၏။ မေကုန်က
ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီကိစ္စ
များ မှာကြားပြီး အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့
၏။ မနက်က သွေးဖောက်ခဲ့သော
ဆေးရံမှ သူငယ်ချင်းထံလည်း
“မေသရဖီ ပြန်လာခဲ့သေးသလား”ဟု

စုံစမ်းကြည့်၏။ အဖြေက ပြန်မလာပါ။
အိမ်ရောက်သောအခါ မိဘ
များနှင့် တိုင်ပင်ပြီး ဖေဖေက ကားတစ်
စီး မေကုန်က ကားတစ်စီးဖြင့်က

မေသရဖီသွားလာတတ်သော နေရာ
လိုက်ရှာကြလေသည်။ မေမေက
တယ်လီဖုန်းကို အနားချကာ ဘာ
ရှိခိုးပြီး သမီးလေးအတွက် ဆုတောင်း
နေလေသည်။ မေသရဖီ၏ ဖြစ်ရပ်
မေသရဖီသည် မမကြီးမေကုန်နှင့်
ခွဲပြီး Taxi ဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။
“ကိုယ်ဝန် ဘယ်နှလရပြီ
သမီး”

ယာဉ်မောင်းဦးလေးကြီးသည်
နောက်ကြည့်မှန်မှ မေသရဖီကို ကြည့်
ပြီး မေးလိုက်၏။

“ကိုးလပါ”
“သားဦးလား”
“ဟုတ်ပါတယ် သားဦး”
ယောက်ျားလေးပါ။

“ကောင်းလိုက်တာကွယ်။
သားဦးယောက်ျားလေးဆိုတော့ မိဘ
အားကိုးရတာပေါ့။ ကျန်းမာရေးနီ
ဂရုစိုက်နော် သမီး။ ကျန်းမာပုံရပါတယ်”
မေသရဖီသည် လမ်းဘေးသို့
ငေးကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် ယာဉ်မောင်း

သည် လူတစ်လေးတစ်ခုကို နှိပ်လိုက်
မေသရဇီရှေ့ ယာဉ်မောင်းနောက်
ကုန်စုံမှ ရန်စူးစူးလေး ထွက်လာပြီး
မေသရဇီ ရှုရှိုက်လိုက်မိ၏။ ချက်ချင်း
ထိုလို မေသရဇီ နောက်ကျောရံပေါ်
ခေါင်းလှန်သွားပြီး မေ့မောသွားလေ
သည်။ နှာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်ကို ဘယ်
အချိန် Mask တပ်လိုက်မှန်းမသိဘဲ
သွားမောင်းသည် ကားကို ဂငယ်ကွေ့
ကွေ့ကာ အပြင်းမောင်းသွားလေသည်။

၃

မေသရဇီ ပါလာသော Taxi

သည် သန်လျင်တံတားကို ဖြတ်ပြီး
သံလျင်မြို့စွန်မှ ကျောက်တန်းဘက်သို့
မောင်းသွားပြီး လမ်းမမှ ခွဲထွက်ကာ
ကြီးတစ်ခြံထဲသို့ ဝင်သွား၏။ တစ်ထပ်
အောက်ရှေ့တွင် ကားရပ်လိုက်သည်နှင့်
သွားမောင်း၏ အကြောင်းကြားထားချက်
အရ အသင့်စောင့်နေသော လူက
မေသရဇီကို ပွေ့ချီသွားလေသည်။

စောင့်နေသော လူကြီးတစ်ဦး

က ငါးထောင်တန် ၁၀ အုပ် ပေးလိုက်
၏။

“ဒီနေ့ ဘာကိစ္စမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။
ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ပါ” ဟု ခပ်တည်
တည် ပြောလိုက်၏။ ယာဉ်မောင်းသည်
ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်ပြီး ကားနံပါတ်များ
ဖြုတ်လဲခြင်း၊ ကားဘေး၌ ကပ်ထား
သော စတေကာများ ဖြုတ်လဲခြင်းများ
ပြုလုပ်ကာ ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

သတိမေ့နေသော မေသရဇီ
ကို တစ်ထပ်တိုက်အနောက်ဘက်ရှိ
အိပ်ခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ သယ်ယူသွားပြီး
ခုတင်ပေါ် တင်လိုက်၏။ အခန်းတစ်ခန်း
လုံး လိုက်ကာများ၊ ခန်းစီးများ တပ်ထား
ပြီး ခွဲစိတ်ကိရိယာများကို ဘီးတပ်စင်
လေးပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။
ဂျူတီကုတ်အရှည်ကြီး ဝတ်ဆင်ထားသူ
၂ ဦးသည် ချက်ချင်း လုပ်ငန်းစကြ၏။
မေသရဇီ၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်
လိုက်ပြီး ဗိုက်ကိုခွဲ၊ သားအိမ်ကိုခွဲကာ
ကလေးငယ်ကို ထုတ်ယူလိုက်ကြ၏။
ဂျူတီကုတ်ဝတ်ထားသူက ကလေးကို

ဆေးရည်အပြည့်ရှိသော ပလက်စတစ်
လေးထောင့်ဘူးကြီးထဲ ထည့်ကာ
တိတ်ပြားကြီးဖြင့် ဘူးတစ်ဘူးကို အထပ်
ထပ် ရစ်ပတ်လိုက်၏။

ကျွန်တစ်ဦးသည် မေသရဇီ၏
သားအိမ်အား ချုပ်ပေးပြီး ဗိုက်ကို ပြန်
ပိတ်ပြီး သေသေချာချာ ချုပ်ပေးလေ
သည်။

ပလက်စတစ်ဘူးကို တိတ်ပတ်

နေသူသည် ...

“မြန်မြန်လုပ်လေ ဘာတွေ
စေတနာပိုနေတာလဲ” ဟု ခပ်ကျိတ်ကျိတ်
အော်လိုက်၏။

“ပြီးပါပြီ။ သူ့ကံအရ အသက်
ရှင်လိုရှင်ပြားပေါ့”

စကားအဆုံးတွင် မေသရဇီ
၏ တစ်ကိုယ်လုံးအား မျက်နှာလေးဖော်
ပြီး စောင်တစ်ထည်ဖြင့် လုံခြုံအောင်
လွှမ်းခြုံပေးပြီး ခွဲစိတ်ကိရိယာများ
သွေးစ၊ သွေးနုများ အားလုံး ရှင်းလိုက်
၏။ ထို့နောက် ပလက်စတစ်ဘူးနှင့်
ခွဲစိတ်ကိရိယာများ ထည့်ထားသော

အိတ်ကို ဆွဲကာ အိမ်ရှေ့တံခါးမကြီး
အား သော့ခတ်၍ ထွက်သွားကြလေ
သည်။

တစ်အိမ်လုံး မှောင်မဲနေပြီး
မေသရဇီတစ်ဦးတည်းသာ သတိမေ့မော
ပြီး ကျန်ခဲ့လေတော့သည်။

၄

ည ၇ နာရီအထိ သတင်း
အစအနမရ၍ မေကု်ကော်နှင့် ဖခင်
ဦးအောင်လင်းတို့သည် ရဲစခန်း၌
လူပျောက်တိုင်လိုက်ကြ၏။ မေကု်ကော်
သည် ယာဉ်ထိန်းရဲစခန်းသို့ သွား၍
သူမ၏ ရိုက်ထားသော ဖုန်းထဲမှ Taxi
ပုံကို ပြကာ အကူအညီတောင်းလေ
သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲမှ ကားနံပါတ်များ
ကို စစ်ဆေးရှာဖွေပေးပြီး ...

“ဒီကားနံပါတ် လုံးဝမရှိပါ။
နံပါတ်အတုသာ ဖြစ်ပါမည်”ဟူသော
အဖြေထွက်လာ၏။

မေသရဇီကား စုံးစုံးမြုပ်
ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ စင်္ကာပူရှိ

မေသရဇီခင်ပွန်းထံ အကြောင်းကြား
လိုက်ရာ အံ့ဖွယ်လေယူသည့် အလျှင်
အမြန် ပြန်လာခဲ့ပြီး ချစ်ဇနီး၏ ဖြစ်စဉ်
ကို ကြားသိသောအခါ ယူကျွန်းမရခြင်း
ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းခြင်း စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း
ဒေါသဖြစ်ခြင်း စသော သောကမျိုးစုံ
စုပေါင်းကာ မခံမရပ်နိုင်တော့ဘဲ
ဒူးထောက်၍ ကြမ်းပြင်ကို လက်သီးနှစ်
ဖက်ထောက်ကာ ခေါင်းကိုမော့၍ ရင်ကွဲ
မတတ် အော်ဟစ်လေသည်။

“အား ... ယား ... ယား
ယား”ဟု ရင်ဖွင့်မတတ် အော်သံသည်
မေသရဇီ၏ မိသားစုနှင့် အံ့ဖွယ်လေယူ
၏ မိဘနှစ်ပါး၏ ရင်ထဲ၊ အသံနှလုံးထဲ
အထိ ရောက်သွားပြီး အံ့ဖွယ်၏
ဖြစ်အင်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သလို မိမိတို့
ရင်ထဲမှ ခံစားချက်များကြောင့် အားလုံး
မျက်ရည်ကျကာ ငိုရိုက်လိုက်ကြလေ
သည်။ မေသရဇီ ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်မှာ
၂၄ နာရီ ကြာသွားလေပြီ။ သက်ဆိုင်
သူအားလုံး မစားနိုင်၊ မသောက်နိုင်
သောကပင်လယ်ထဲ ကူးခတ်နေကြရ၏။

၅

မေသရဇီသည် စူးရှသော
နာကျင်မှုကြောင့် လန့်နိုးလာလေသည်။
ချမ်းအေးခြင်းကြောင့် ထထိုင်ဆီ
ကြိုးစားရာ ဝမ်းဗိုက်မှ နာကျင်မှုကြောင့်
လက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်သောအခါ
ဗိုက်၏ အနေအထားကြောင့် ထိတ်သလှ
တကြားဖြင့် ...

“ဟင် ... ဘာဖြစ်တာလဲ
ကလေး ကလေးဘယ်မှာလဲ” အ
ဒရောသောပါး မရမကထထိုင်ပြီး
ဗိုက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ

“ဖေဖေ၊ မေမေရေ၊ ယူကြီး
ရေ လာကြပါဦး။ အံ့ဖွယ်ရေ”
အော်ဟစ်ရင်း ပြန်လဲကျသွားပြန်သ
သည်။ မေသရဇီကား မိန်းမောသွားပြန်
၏။ နားထဲတွင် “တုံ ... တုံ ...”
ဆိုသော အသံသဲ့သဲ့ကြောင့် တဖြည်း
ဖြည်း နိုးလာ၏။ မျက်လုံးကို မဖွင့်
ဘဲ ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်လေသည်။
ဤနေရာသည် မိမိအိပ်ရာမဟုတ်
ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းလား၊ ဘာလို့ နီးနေ

နေရတာလဲ။ အနားမှာလည်း
 တစ်ယောက်မှ မရှိ။ “အန္တရာယ်”
 သို့ အချက်ပေးသံ ရောက်လာ
 သရီသည် အဲဒါကို ကြိုးစား
 သည်။ အဝတ်အစားမဲ့သော
 ခုတ်ကို စောင့်ဖြင့် လုံခြုံအောင်
 ပြီး ခုတ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။
 သူ့သက်သာစေရန် ခါးကို
 ထားရပြီး မှောင်ထဲတွင် စမ်းပြီး
 သွားရာ တန်းလန်းကျနေသော
 ကာကစကို ဆွဲမိပြီး မ၍ ကြည့်လိုက်
 နှစ်ဖြုတ်ပေါက်ရှည်ကြီးမှ အလင်း
 ဆင်ပိုနုပျိုကို မြင်ရလေသည်။

လိုက်ကာစကို ဘေးသို့
 သွားပြီး အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သော
 သူ့ရှုပ်ထွေးနေသော မြက်ပင်၊ ချုံပင်
 နှုတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရ၏။
 နက်အရုဏ်ဆိုတာ သိလိုက်ပြီး အခန်း
 ဘွင်းမှ နံရံကို အားပြုပြီး တဖြည်းဖြည်း
 သွက်လာရာ ဧည့်ခန်းကဲ့သို့ အခန်းသို့
 သွက်လာ။ အားခဲပြီး တဖြည်းဖြည်း
 ခုတ်ထွက်ပေါက်လိုက်ရှာလေသည်။

အိမ်သည် မကျယ်ဝန်းလှဘဲ ပရိဘောဂ
 အသုံးအဆောင် လုံးဝမရှိချေ။ အလင်း
 ရောင်လေး ရလာပြီးဖြစ်၍ နောက်ဖေး
 ဘက်သို့ ဝင်သွားရာ ဂျက်ထိုးထားသော
 တံခါးကို တွေ့ရ၏။

“ဘုရား အပြင်က သော့ခတ်
 မထားပါစေနဲ့”ဟု ရေရွတ်ရင်း တံခါး
 ကလန်ကို ကြိုးစားဖွင့်လေသည်။ အသုံး
 မပြုသည်မှာ ကြာမြင့်ပုံဖြင့် ဖွင့်မရချေ။
 မေသရီသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုတ်
 ပြီး ဆွဲဖွင့်၏။ နာကျင်လွန်း၍ ခူးထောက်
 ကျသွားပြီး ကလန်သံချောင်းကို ကိုင်ပြီး
 ခေါင်းတင်ကာ ဝိုချလိုက်၏။ ဝိုရင်းရိုက်
 ရင်း အားစိုက်ဖွင့်ရာ သံချောင်းကြီး
 တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ယမ်းလာပြီး ပွင့်သွား
 လေသည်။ မေသရီသည် ကလန်ပြုတ်
 သွားသောအခါ တံခါးရွက်ကို ပခုံးဖြင့်
 တိုက်ဖွင့်၏။ ပခုံးဖြင့် တိုက်လိုက်တိုင်း
 ပူနွေးသောသွေးများ ဆင်းလာလေသည်။
 မေသရီ ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။ တံခါးပွင့်ရန်
 သာ အဓိကထားပြီး အားစိုက်တွန်းလိုက်
 ရာ ဝန်းခန့် ပွင့်သွားပြီး မေသရီ

အားလွန်ကာ အပြင်သို့ လွှင့်ထွက်သွား
 လေသည်။

နာရမုန်း၊ ကျင်ရမုန်း မသိ။
 စောင့်ကို ပြန်ပတ်ကာ ချုံများတိုးကာ
 အိမ်ရှေ့က ဝင်းခြံသို့ ပြေးလေသည်။

အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ
 မေသရီ ရင်ဆိုင်သွားရသည်။ ခြံတံခါး
 ကြီးသည် အခိုင်အမာ ပိတ်ထား၏။
 တံခါးထိပ်ရှိ သံချွန်များကြောင့် အပေါ်
 တက်ရန် မလွယ်။ မိမိအနေအထား
 ကလည်း တတ်နိုင်ပုံမရချေ။ မေသရီ
 စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ဝိုချလိုက်ပြန်၏။
 သံတံခါးကြီးကို ဝိုရင်း တံခါးအောက်ခြေ
 ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ မြေပြင်နှင့်
 အတော်လေး ဟနေမှုကို တွေ့လိုက်ရ
 သည်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် တံခါးအောက်မှ
 တိုးထွက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တံခါး
 အောက်သို့ ဝမ်းလျှားမှောက်ချလိုက်ရာ
 ဝမ်းဗိုက်မှ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်
 နာသွား၍ “အား”ခနဲ အော်ကာ ကိုယ်
 လုံးကို ပြန်လိမ့်လိုက်၏။ ပက်လက်လန်
 ၍ အနာသက်သာစေရန် ခေတ္တ

စောင့်ဆိုင်းနေပြီးမှ စောင့်ကို တင်းတင်း ပြန်ပတ်ပြီး တံခါးအောက်မှ ခေါင်းကစ၍ တိုးထွက်လေသည်။

၆

မေသရဖီသည် အံ့ ကို တင်းတင်းကျိတ်ပြီး တံတောင်နှစ်ဖက် နှင့်တွန်း ခြေနှစ်ဖက်ကို ယက်ကန်ပြီး အားကုန်တိုး၏။ နာကျင်မောပန်းခြင်းကြောင့် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာ ရာ ...

“ဖေဖေက ငိုတာမကြိုက်ဘူး” ဟု မာန်တင်း၍ တိုးထွက်ပြန်၏။ ဦးအောင်လင်းသည် သမီးနှစ်ယောက်ကို အကြောက်အလန့်မရှိစေရန် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တတ်ရန် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထား၏။ မေသရဖီ ၏ တံတောင်ဆစ်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေဖျောင့် နှစ်ဖက်သည် ပွန်းပဲ့စုတ်ပြတ်၍ သွေးရဲရဲ ဖြစ်နေလေသည်။ “တအင်းအင်း”ဖြင့် အားတင်းပြီး မရမက တိုးထွက်ရာ မေသရဖီ အပြင်ရောက်သွား၏။

အားတင်းပြီး ထရပ်ပြီး အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူ၊ ဗိုက်ကိုနှိပ်ကာ စပြေးလေ သည်။ မေသရဖီ၏ ပေါင်ကြားမှ သွေးကြောင်းကြီးသည် ခြေထောက်မှ တစ်ဆင့် မြေကြီးသို့ ကျကျန်၏။

မေသရဖီသည် ကြောက်လန့် တကြားဖြင့် ၁၀ ကိုက်ခန့် ပြေးပြီး ဆက်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ခါးကိုင်းပြီး ရပ်နေရ၏။ နံနက်ခင်း အရုဏ်လည်း တက်လာလေပြီ။ မေသရဖီ မျက်လုံး “မဖွင့်နိုင်တော့။ မျက်လုံးကိုမှိတ်၊ ပါးစပ် ကိုဟ၊ ခါးကိုကိုင်း၊ ဗိုက်ကိုဖိပြီး ဆက်ပြေး၏။ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် လမ်းသွယ်မှ လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာပြီး ဆက် မပြေးနိုင်ဘဲ လဲကျသွားတော့သည်။ မေသရဖီသည် မိချောင်းတွားသွားရင်း ရွေ့နေ၏။ ကိုယ်တွင် ပတ်ထားသော နှစ်နံစပ် စောင်ကြားကြီးသည် မြေကြီး များပေါ်တွင် သွေးကွက်များ အကွက်ထ တလိန်ထိုးနေပြီး မေသရဖီ၏ ခန္ဓာကိုယ် တွင် ပြေလျော့လျော့ပတ်ပြီး ပါလာ၏။ မေသရဖီသည် မျက်လုံးအစုံ

ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဝါသော အတန်းကြီးကို ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက် သဖြင့် ထိုနေရာသို့ ကြိုးတားပြီး တွားသွားလေသည်။ ထိုအခါတန်းကြီး မှာ တန်းစီ၍ အရုဏ်ဆွမ်းခံထွက်သော သံဃာတော်များဖြစ်၏။

မေသရဖီမြင်သော ရေဆင်း သံဃာတော်ကြီးသည် ... “အလို ဘာများပါလဲ၊ တင်း လိမ့်နဲ့” ရွှေ့တံရင်း ရပ်တန့်လိုက်တဲ့ မနီးမဝေးမှ မေသရဖီသည် ကြိုးတား၍ လက်အုပ်ချီရင်း ...

“ကယ်ပါ”ဟု အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် အော်ရင်း မေ့မောသွားလေသည်။

၇

မေသရဖီ သတိရလာသော အခါ ကြမ်းပြင်တစ်ခုပေါ်တွင် ခေါင်းအောက် တစ်လုံးပေါ် ခေါင်းတင်၍ လဲလျောင်းနေ ပြီး စောင်ထူထူတစ်ထည် ခြုံထားသော ပြီး အနားတွင် ဘုန်းတော်ကြီး ၂ ဦး ရဲအရာရှိတစ်ဦးနှင့် ဦးလေးကြီး ၂

www.burmeseclassic.com

မိန်းမရိုနေလေသည်။

အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးသည်

တစ်ခွက်ယူလာပြီး ခေါင်းကိုပွေ့ကာ

ပေး၏။ မေသရဖီသည် ရေအေး

ကို တစ်ကျိုက်ချင်းသောက်ပြီး

ဖြစ်စဉ်ကို တဖြည်းဖြည်းပြောပြ

အိမ်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြလိုက်

စိုးရိမ်သောက ဗျာပါရကြောင့်

နိုင်ငံကြသော မေကံ့ကော်တို့

သည် ညဉ့်ခန်းတွင် ဝိုင်းထိုင်ပြီး

ကော် ဖျော်ပေးထားသော ကော်ဖီ

များကို သောက်ရန် မေ့နေကြ၏။

ခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်

လျှောက်နေသော ဦးအောင်လင်း

စူးရှစွာ မြည်လာသော ဖုန်းသံ

နှင့် ဖုန်းတင်ထားသော ခုံကလေး

သွားခနဲပြေးပြီး ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို ... ဟဲလို”

“ဦးအောင်လင်း အိမ်ကပါ

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်

အောင်လင်းပါ။ ဘာကိစ္စပါလဲ”

ဖေဖေ ဦးအောင်လင်းအသံ

ကြောင့် မေကံ့ကော်နှင့် အံ့ဘွယ်မေမေ

ဒေါ်ချယ်ရီတို့ ဖုန်း၌ ဝိုင်းလာပြီး

ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားစွင့်နေကြ၏။

“ကျွန်တော် ရဲစခန်းက ခုရဲ

အုပ်ပါ။ ဦးအောင်လင်းရဲ့သမီး မေသရဖီ

ကို တွေ့ထားလို့”

“သမီးလေး သမီးလေး

အသက်ရှင်နေလား”

“ရှင်ပါတယ် ခင်ဗျာ။ ဒဏ်ရာ

နည်းနည်းရထားပါတယ်။ ကျောင်းတိုက်

မှာပါ။ လာခဲ့ပါ ခင်ဗျာ” လမ်းညွှန်ချက်

ပြောပြီး ...

“သမီးနဲ့ စကားပြောလိုက်ပါ

ဦး”

“သမီးလေးရေ သမီးလေး”

ဦးအောင်လင်း၏ အသံကို ကြားလိုက်ရ

သော မေသရဖီသည် ...

“ဖေဖေ”ဟုသာ ဆိုဆိုနှင့်နှင့်

နှင့် ခေါ်ပြီး ချုံးပွဲချ ဝိုင်းလိုက်တော့သည်။

“သမီး ... ဖေဖေတို့ အခု

လာပြီ။ စောင့်နေ”ဟု ပြောကာ အိမ်ပေါ်

မှ ပြေးဆင်း၏။ မေကံ့ကော်သည် ...

“ကြွယ်ကြွယ် တံခါးပိတ်ထား”

ဟု အိမ်မှ မိန်းကလေးကို အော်ကာ

မေမေ့ကို ဆွဲ၍ သွား၏။ အံ့ဘွယ်နှင့်

ဖေဖေက ကားတစ်စီး၊ မေကံ့ကော်က

တစ်စီး အပြင်းမောင်းသွားကြ၏။ နံနက်

ခင်း ကားရှင်းချိန်ဖြစ်၍ အချိန်မကြာဘဲ

ရောက်သွားကြလေသည်။

၈

မေသရဖီရှိသော ဘုန်းကြီး

ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ အိပ်ရာ

ပေးမှ မေသရဖီသည် လက်ကလေး

နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ မိသားစုကို

ကြိုဆိုလိုက်၏။ ဝင်လာသူလေးဦးစလုံး

မေသရဖီနံဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်

လိုက်ကြပြီး စကားတစ်လုံးမှ မပြောနိုင်

ဘဲ ရင်ထဲ၊ အသံနုလုံးထဲမှ မိမိတို့

ခံစားချက်ကို မျက်ရည်အဖြစ် ကျဆင်း

စေလေသည်။ သမီးဖြစ်သူကို ဝိုင်းပြီး

တရိုက်မက်မက် အသံထွက် ဝိုင်းကြွေ

နေကြပုံကို ကြည့်ပြီး ဆရာတော်ကြီး ဆေးရုံကပြန် တပည့်တော်တို့ လာခဲ့ပါရ ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော သည် မျက်လွှာချ၍ ဒုက္ခတရားကို စေ ဟု ဦးအောင်လင်းက လျှောက်ထား မေသရဇီဖြစ်အောင်ကို ကြည့်ပြီး အံ့ဖွယ် ရှုမှတ်နေလေသည်။ လိုက်၏။ မေသရဇီကို အံ့ဖွယ်သည် သည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထား၏။

အနားရှိ လူကြီးနှစ်ဦးမှာ ညင်သာစွာ ပွေ့ချီပြီး ကားနောက်ခန်း ဒေါ်ချယ်ရီနှင့် မေကံ့ကော်သည် မျက်ရည်မကျစေရန် မျက်တောင်ကို တွင် ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်၏။ မေကံ့ကော် မေသရဇီအနားမှာ နေပြီး နဖူးလေးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်နေကြ၏။ နှင့် မေမေက ရှေ့ခန်းမှ ကားတစ်စီး သပ်ကာ ပရိတ်တော်များ ရွတ်ဖတ်သော မေသရဇီဘေးရှိ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ဦးအောင်လင်းနှင့် ရဲအရာရှိက ကား ကြ၏။ အိပ်ပျော်နေရင်း ...

မျက်ရည်ကို အကျီလက်ဖြင့် သုတ်နေ တစ်စီးဖြင့် ဆေးရုံသို့ ထွက်လာကြ၏။ “ကြောက်တယ် ကြောက် လေသည်။” ဆေးရုံမှ သမားတော်ကြီးနှင့် တယ်။ ကလေးလေးရေ”ဟု မေသရဇီ

တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်ပြီး ကြည့် ဆရာဝန်၊ ဆရာမများသည် မေသရဇီ ယောင်ရမ်းပြီး အော်တတ်လေသည်။ နေသော ရဲအရာရှိက မိသားစုကို ကို သနားကြင်နာစိတ်ဖြင့် ဂရုတစိုက် ထိုသို့အော်တိုင်း အံ့ဖွယ် ငိုရ၏။ အံ့ဖွယ် သည် မေသရဇီကို ပွေ့ပိုက်ထားပြီး သည် မေသရဇီကို ပွေ့ပိုက်ထားပြီး ကလေးတစ်ယောက်ပမာ ...

“သမီးလေးမှာ ဒဏ်ရာရှိပါ “ခွဲစိတ်မှုကို ကျွမ်းကျင်တဲ့သူ က ခွဲစိတ်သွားတာပဲ။ သမီးလေး တယ်။ အရင်ဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံ က ခွဲစိတ်သွားတာပေါ့”ဟု မှတ်ချက် “မကြောက်နဲ့ ဖီ ကိုရှိတယ်။ လာရဲတဲ့ကောင် လာကြည့်။ ကံနဲ့ သွားလိုက်ကြရအောင်”ဟု လှမ်းပြော ကံကောင်းသွားတာပေါ့”ဟု မှတ်ချက် လိုက်၏။ ရဲအရာရှိစကားကြောင့် ပေးလေသည်။ မေသရဇီသည် ဆေးရုံ တွေ့သွားမယ်။ ယုံတယ်မဟုတ်လား” ဆို အားလုံး စိတ်ကို ထိန်းလိုက်ကြပြီး မှာ နေရစဉ်ကာလအတွင်း မိသားစုကို ချော၏။

ဆရာတော်ကို ဦးချကန်တော့ကြ၏။ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံချေ။ ဦးအောင်လင်းသည် သမီး တစ်ဦးဦးလက်ကို အမြဲဆုပ်ကိုင်ထား၏။ လေးလက်ကို ကိုင်ပြီး ...

“ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာကြပါစေ” အိပ်မပျော်ဘဲ တစ်ချိန်လုံး ထိတ်လန့် “သမီးလေး ဖေဖေရှိတယ်။ ဟု ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ဆုပေးလေ နေရာ၏။ လေ။ သမီးကို ဘယ်သူမှ မထိစေရ သည်။ မကြောက်ရဘူးနော်။ မြန်မာ

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်။ မျက်လုံးလေးအဝိုင်းသားဖြင့် ဘူး၊ မကြောက်ရဘူးနော်။ မြန်မာ

ကောင်းအောင် ကြိုးစား သမီးကို

လေးသွားတဲ့ကောင်တွေကို မေဖေတို့

တုစားချေမယ် Revenge ဟု ဆို၏။

၉

မင်းလွင်သည် ဘီယာအေး

လေးကို စုပ်ယူလိုက်ပြီး သူ၏

ဆံစာရင်းစာရွက်လေးကို ကြည့်လိုက်

မနေ့က ရက်စွဲဖြင့် ဝင်ထားသော

ဆံစာရင်းတွင် ဖော်ပြထားသော “၁”

နက်မှ သူညီ ၈ လုံးကို တစ်လုံးချင်း

ချွတ်လေသည်။ မျက်လုံးများ

ရောင်တောက်ကာ နှုတ်ခမ်းကိုစေ့၍

လိုက်ပြီး ...

“သိန်းတစ်ရာတန်တဲ့ မြေ

နင်းသားလေးပါလား”ဟု နှုတ်မှ

ရွတ်လိုက်၏။ မင်းလွင်သည် သူနာပြု

ဆံဦးဖြစ်ပြီး ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အသား

အဖြေဖြောဖြော မျက်လုံးမေးမေးဖြင့်

အမြင်မှာ ထူးခြားမှုမရှိသော်လည်း

အထူးထူးခြားဖွယ် အရည်အချင်းများရှိ

ပြစ်၏။ ရိုးရိုးသူနာပြုတွေကို ရထား

သော်လည်း အခွဲအစိတ်ကျွမ်းကျင်မှု

တွင် ပါရဂူတစ်ယောက်လို ထူးချွန်လှ

၏။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အသိုင်းအဝိုင်း

မှ ပေါက်ဖွားလာပြီး မိဘမရှိ တစ်ကောင်

ကြွက်ဘဝဖြင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် ဘုန်းကြီး

၏အရိပ်တွင် ခိုလှုံကာ သူနာပြုဖြစ်သည်

အထိ ကြိုးစားခဲ့လေသည်။ ဆင်းရဲလှ

သော ဘဝကို နာကြည်းခဲ့ပြီး “ငွေ”ကို

မရမက ရှာဖွေခဲ့၏။

မင်းလွင် သူနာပြုတက္ကသိုလ်

မှ ဆင်းပြီး ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုတွင်

အလုပ်ဝင်ပြီး ခွဲစိတ်ပါရဂူဆရာကြီး၏

ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုပြီး ပညာယူခဲ့၏။

ထိုကာလတွင် ဆရာကြီး၏ လူနာဖြစ်

သူ၏သား ယိုးဒယား၊ ဗမာ ကပြား

“ချိုင်း”နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ချိုင်း၏ဖခင်

ကို အိမ်တွင် လိုက်၍ ပြုစုပေးရင်း

“ချိုင်း”နှင့် ပိုမိုရင်းနှီးခဲ့ပြီး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

အမှီသဟဲပြုခဲ့ကြသည်။ “ချိုင်း”က

“မင်းလွင်”ကို မွေးလိုက်သလို

“မင်းလွင်”က “ချိုင်း”ကို ပြန်မွေးထား

လိုက်၏။

ချိုင်းသည် ထိုင်းရှိ အောက်

လမ်းကိုယ်တစ်ကိုယ်နှင့် ဆက်သွယ်ကာ

ထိုကိုယ်တစ်ကိုယ်ကို လိုအပ်သော ပစ္စည်း

များကို အခကြေးငွေယူကာ ပို့ပေးသော

အလုပ်ကို အကြီးအကျယ်လုပ်၏။ ထို

ကိုယ်တစ်ကိုယ် လိုအပ်သော လူသားတို့၏

အသွေးအသား၊ ကလီလာ၊ အရိုး၊ အရေ

ဟူသမျှကို ချိုင်းသည် မင်းလွင်မှတစ်ဆင့်

ရယူ၏။ ထိုက်တန်သော အခကြေးငွေ

ပေးပြီး ချိုင်းနှင့် မင်းလွင် အလုပ်လုပ်

ကြ၏။

အောက်လမ်းကိုယ်တစ်ကိုယ် လိုအပ်

သမျှ ချိုင်းက မင်းလွင်ကို ရှာခိုင်း၏။

အစိမ်းသေ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏

လက်ဖျံရိုး၊ မီးနေသည်၏ ဦးခေါင်းခွံ

စသည့် လိုအပ်သမျှကို မင်းလွင် ရှာနိုင်

၏။ ဆေးရုံများ၏ ရေခဲတိုက်များ၊

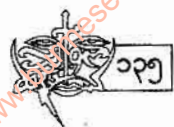
သင်္ချိုင်းများ၏ အအေးတိုက်များတွင်

မင်းလွင်မွေးထားသော တပည့်တပန်း

များ ရှိ၏။ လူသား၏ လတ်ဆတ်သော

ကလီလာများကိုလည်း မင်းလွင်ကိုယ်တိုင်

ခွဲစိတ်ထုတ်ယူပေးလေသည်။ မင်းလွင်

သည် ချိုင့်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီးမှ သူ
မက်မောလှသော ငွေပုံပေါ် ရောက်လာ
လေသည်။

လူနေသန်သော ရပ်ကွက်တွင်
တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ကားလေးတစ်စီးဖြင့်
အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်၏။ ယခု
လည်း ချိုင့်လိုအပ်သော မြေမနင်းသား
လေးကို ခွဲထုတ်ပေးလိုက်နိုင်ပြီ။
မင်းလွင်သည် ဘဏ်စာရွက်ကလေးကို
တစ်ချက်နှိပ်လိုက်ပြီး အိတ်ထဲ ထည့်
လိုက်တော့၏။

၁၀

“ချိုင့်”၏ လူယုတ်ပည့်နှစ်
ယောက်သည် ကားတစ်စီးဖြင့် မြဝတီ
သို့ ထွက်လာကြ၏။ ကားနောက်ခန်း
ထဲတွင် ပစ္စည်းများနှင့် ရောနှော၍
တိတ်ပတ်ထားသော ပလပ်စတစ်ဘူး
ကြီးကို ထည့်ယူလာကြ၏။ ပလပ်စတစ်
ဘူးထဲတွင် ဆေးစိမ်ထားသော မေသရီ
၏ ရင်သွေး မြေမနင်းသားလေး ရှိနေ
၏။ ထိုဘူးကြီးကို မြဝတီမှတစ်ဆင့်

ထိုင်းနယ်စပ်သို့ ပို့ရန် သယ်ယူလာကြ
ခြင်း ဖြစ်၏။

ယာဉ်မောင်းနှင့် အဖော်သည်
စကားတပြောပြောဖြင့် ကားမောင်းလာ
ကြ၏။ သူတို့ရရှိမည့် ပို့ဆောင်ခကို
စိတ်ကူးပြီး ပျော်မြူးနေကြလေသည်။
ကရင်ပြည်နယ် နယ်စပ်အဝင် ရွာလေး
တစ်ရွာတွင် ယာဉ်မောင်းနှင့် အဖော်ပါ
လာသူတို့သည် လက်ဖက်ရည်ဝင်
သောက်ရင်း ခဏနားနေကြ၏။
ထိုအချိန်တွင် ကားနောက်ခန်းထဲရှိ

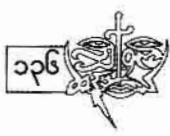
ပလပ်စတစ်ဘူးထဲမှ ကလေးလေးသည်
တဖြည်းဖြည်း လှုပ်ရှားလာပြီး
မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်လာလေ
သည်။ စိမ်ထားသော ဆေးရည်ထဲတွင်
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာ၏။ လစေ့နေ
ပြီဖြစ်သော ကလေးသည် ကိုယ်လက်
အင်္ဂါ ခုံလင်ပြီး မဲနက်ထူထဲသော ဆံပင်
များ၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာခေါင်း၊ ပါးစပ်
ပီပြင်စွာဖြင့် ချောမောလှပသော
သားလေးဖြစ်၏။ ကလေးသည် ဆေးရည်
ထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း ပတ်ချာလည်

လာလေသည်။

ယာဉ်မောင်းနှင့် အဖော်သည်
စားသောက်ပြီး ကားဆက်မောင်းလာကြ
၏။ တောင်တက်လမ်းများဖြစ်၍ သစ်
ထားပြီး မောင်းလာစဉ် ယာဉ်မောင်း၏
ခေါင်းအား ပျော့စိစိ၊ စိုတိုတို ကြိုးသစ်
ချောင်းသည် ဖျပ်ခနဲ ရစ်ပတ်လိုက်ပြီး
မျက်လုံးအစုံကို ပိတ်စည်းထားလိုက်သ
ည်။ ယာဉ်မောင်းသည် မြေသစ်
ကောင် လာပတ်သည်ထင်ပြီး ...

“ဟ . . .ဟ ဘာလဲအ
မြွေလား။ မမြင်ရတော့ဘူး လုပ်ပါဦး” ဆ
အော်ဟစ်ရင်း လက်တစ်ဖက်ဖြင့်
ဆွဲဖယ်လေသည်။ ကြိုးသည် ငါး
တင်းကြပ်လာ၍ ယာဉ်မောင်းသည်
စတီယာတိုင်ကို ယောင်ရမ်းပြီး သွေး
လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခေါင်း
ရစ်ပတ်နေသော ကြိုးအား ဆွဲဖယ်
ကြိုးစားလေသည်။

ယာဉ်မောင်း၏ ဗရန်သစ်
ကား ဖြစ်နေမှုကြောင့် ဘေးကအန္တရာယ်
က ကားစတီယာတိုင်ကို ချော

ဆွဲလိုက်ရာ ကားသည် ဘေးချောက်
 ဦးထဲသို့ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ထိုးကျ
 နှလုံးလေတော့သည်။ ကားတစ်စီးလုံး
 ချိပ်ညက်ညက် ကြေသွားသကဲ့သို့
 ချိပ်မောင်းနှင့် အဖော်လည်း အပိုင်း
 အပိုင်း၊ အစိပ်စိပ် ဖြစ်သွား၏။
 ချိပ်မောင်း၏ ခေါင်းတွင် ရစ်ပတ်နေ
 သော ကြီးမားသော ပြေကျကာ ပလပ်စတစ်
 ကြီးထဲမှ ကလေး၏ ချက်နေရာသို့
 ဖြည်းဖြည်း တိုဝင်သွားပြီး တစ်ထွာ
 ကျော် ချက်ကြီးသည် ဆေးရည်
 တွင် လှုပ်ယမ်းနေလေသည်။

၁၁

သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရ
 “ချိုင်”သည် တောက်တစ်ချက်
 ချက်လိုက်ပြီး ...
 “အသုံးကိုမကျဘူး။ သွားနေ
 ကလေးကို ချောက်ထဲကျအောင် မောင်း
 ကယ်လို အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီ”ဟု
 ကျေမနပ် ရေရွတ်လေသည်။
 ချောက်ထဲကျနေသော ကားအား

ဆွဲတင်ရာတွင် ပလပ်စတစ်ဘူးကြီးနှင့်
 မြေမနင်းသားလေးသည် လမ်းဘေးရှိ
 ချုံများကြားတွင် ကျကျန်ခဲ့၏။
 “ချိုင်”သည် မင်းလွင်နှင့်
 တွေ့သောအခါ ...
 “မင်းကတော့ လုပ်အားခရ
 ထားလို့ အဆင်ပြေတယ်။ ငါကတော့
 ပစ္စည်းမပိုနိုင်လို့ ဆရာကြီးက စိတ်ဆိုး
 တော့မယ်။ ကဲ ... ပစ္စည်းထပ်ရှာ
 ပေး”
 “ချိုင်ရယ် သူက ဘာသိမှာ
 လဲ။ ကလေးတစ်ယောက် ပို့လိုက်ပေါ့”
 “သွားသေစမ်း မင်းလွင်။
 ဆရာကြီးကို ဘာမှတ်နေလဲ။ သူ့ကို
 မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ သူဌေးတွေ ရာထူး
 ကြီးတဲ့သူတွေ ကိုးကွယ်တာကွ။ ပါချီ
 ပါချက် အောက်လမ်းဆရာ မဟုတ်ဘူး
 ကွ။ သူပြောရင် ပြောသလိုလုပ်တယ်”
 “အေးပါဗျာ။ အခု ရချင်တာ
 က သားဦးယောက်ျားလေး မြေမနင်း
 သား ဖြစ်ရမယ် ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ
 တစ်ပတ်စောင့်”

“အေး ... ဟုတ်ပြီ။ သေချာ
 ပါစေ မင်းလွင်”
 မင်းလွင်သည် “ချိုင်” စကား
 အဆုံးတွင် ကဏန်း ၉ လုံးကို မြင်ယောင်
 ပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။
 မင်းလွင်မွေးထားသော ပေါက်
 ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိသော တပည့်
 ကျော် “ကာလူး”နှင့် မင်းလွင်သည်
 ညနေခင်းတွင် ဗိုလ်တစ်ထောင်ဆီပ်ကမ်း
 ဆိပ်ခံတံတားပေါ်တွင် ငါးကင်စား။
 ဘီယာသောက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စ တိုင်ပင်
 နေကြ၏။
 “ဆရာ ... ဆရာလိုချင်တဲ့
 ပစ္စည်းဟာ ဝေးဝေးမှာမဟုတ်ဘူး။
 ကျွန်တော့်အနားမှာပဲ ရှိတယ်”
 “ဆိုစမ်းပါဦးကွ”
 “ကျွန်တော့်ညီ အငယ်ကောင်
 မနစ်က မိန်းမယူတယ်။ အခု သူမိန်းမ
 မွေးခါနီးနေပြီ။ သူ့ယောက်ျားမ တီဘီဖြစ်
 တယ်။ သူ့ယောက်ဖ အမှူဖြစ်တယ်။
 သူ့အိမ် ဝိုင်းယှိတ်တယ်။ သူ ငွေလိုနေတယ်”
 “ငွေက မခက်ပါဘူး။ မင်း

ဘက်က သေချာပါစေ”

“စိတ်ချ ... ကာလူးနော်။

တလူးပဲ ရှိတယ်”

ကာလူးစကားကြောင့်

မင်းလွင်က အော်ရယ်လိုက်၏။ ကာလူး

သည် ပြည်သူ့ဆေးရုံ ရေခဲတိုက်မှ

ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး မင်းလွင် လိုချင်သမျှ

ရှာပေးနိုင်သူ ဖြစ်၏။

၁၂

ကာလူးမှ မီးစိမ်းပြလိုက်ရာ

ချိုင်နှင့် မင်းလွင်သည် ပစ္စည်းထုတ်ယူ

ရန် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ကြ၏။ ထိုနေ့တွင်

ကာလူးနှင့် သူ့ညီလင်မယားသည်

ချိန်းထားသောနေရာသို့ ရောက်လာကြ

၏။ ကိုယ်ဝန်သည် ကုလားမလေးသည်

မိုက်ကြီးတပြုနှင့် တရုံရွံ့ရှိလာ၏။

တိုက်ခန်းထဲသို့ အဝင်တွင် သူ့ယောက်ျား

လက်ထဲမှ အတင်းရုန်းကန်ပြီး “မလုပ်

တော့ဘူး၊ ပြန်မယ် ... ပြန်မယ်”ဟု

အော်ဟစ်ငိုယိုတော့ရာ ကာလူး၏ညီက

ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်လိုက်ပြီး

ချိုင်နှင့် မင်းလွင်ရှိရာ အခန်းထဲသို့

တွန်းပို့လိုက်လေသည်။

ကိစ္စဝိစ္စ ပြီးသောအခါ ချိုင်က

မြေမနင်းသားလေးကို မှော်ဆေးရည်

စိမ်ထားသော ပလပ်စတစ်ဘူးကြီးထဲ

ထည့်ကာ ယူပြီး မင်းလွင်နှင့် ပြန်သွား

ကြလေသည်။ ကုလားမလေးသည်

အခန်းလွတ်ထဲရှိ ခုတင်ပေါ်တွင် အဝတ်

စလစ်ဖြင့် မေ့မောနေလေ၏။ ကုလား

မလေး ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်

သတိမရလစာတော့ချေ။ ညနေစောင်းထိ

သတိမရလာတော့မှ ကာလူးက အဆင်

ပြေအောင် စိစဉ်လိုက်ရလေသည်။

ချိုင်နှင့် မင်းလွင်သည် ကိစ္စ

အောင်မြင်မှု အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ဘီယာ

ဝင်သောက်ကြ၏။

“ဒီတစ်ခေါက် ငါ့ကိုယ်တိုင်

သွားမယ် မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား မင်းလွင်။

ဆရာကြီးနဲ့လည်း တွေ့ရအောင်။

ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရင် မင်းဘဝ

ပြောင်းသွားမယ်”

“လိုက်ခဲ့မယ် ချိုင်။ ဆရာကြီး

ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ကဲ ... ဒီည ထွက်ရအောင်

ချိုင်နှင့် မင်းလွင်

မြေမနင်းသားလေးနှင့်အတူ ပြင်

ညသန်းခေါင်ယံတွင် ချိုင်ကိုယ်တိုင်

မောင်းသော ကားဖြင့် ထွက်လာကြ

သည်။

၁၃

အံ့ဖွယ်ဇေယျသည် သူ့

ကို ရေဆေးဆီထိုးလုပ်ပြီး ကား

ရေသုတ်ပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်

သည်ကို နံဘေးမှ ထိုင်ကြည့်

ကားကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်

ကုလားလေးသည် မျက်ရည်တရွံ့

၏။ မျက်ရည်များကို လက်မောင်း

အကန့်လက်ဖြင့်က သုတ်နေရင်း တနံ့

မက်မက် ဖြစ်နေလေရာ အံ့ဖွယ်

ထူးဆန်းစွာ အံ့သြပြီး မေးလိုက်၏။

“ဟေ့ ... ညီလေး ဘာ

နေတာလဲ။ ဘာလို့ ဒီလောက်

တာလဲ”

အံ့ဖွယ်မေးလိုက်မှ ကုလား	ကဲ ... ငိုမနေနဲ့တော့၊ ငါ့ကို သေသေ	လိုက်လေသည်။
သည် အံ့ဖွယ်ထိုင်နေသော ခံလေး	ချချာ ပြောပြစမ်း။	ထိုအချိန်တွင် “ချိုင်” နှင့်
တွင် ထိုင်ပြီး ဟီးချိုလေတော့	ထိုအခါ ကုလားလေးသည်	“မင်းလွင်” မှာ မြဝတီသို့ သွားသော
သည်	ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် သူ၏ဖြစ်စဉ်ကို	လမ်းပေါ် ရောက်နေလေပြီ။ “ချိုင်” က
“အစ်ကို ကျွန်တော် သေသင့်	ရေဆေးဆီထိုးလာလုပ်တိုင်း ခင်မင်နေ	ထိုင်းက ဆရာကြီးအကြောင်းကို တဖွဖွ
သယ်၊ သေလည်း သေချင်ပါတယ်”	သော အံ့ဖွယ်ကို ပြောပြလေတော့သည်။	အမွမ်းတင်ပြီး ပြောပြနေလေသည်။
“ဟေ့ ... ဘာလို့လဲကွ။	ကုလားလေး၏ စကားဆုံးသောအခါ	မင်းလွင်သည် ဆရာကြီးကို တွေ့ချင်၊
သောကလည်း”	အံ့ဖွယ်သည် ထခန်လိုက်ပြီး ကုလား	မြင်ချင်၊ တပည့်ခံချင်သည့်စိတ် ဖြစ်လာ
“ကျွန်တော် လူမိုက်ပဲ။	လေးကို ဆွဲခေါ်၍ မေသရဖီ၏ ကျွတ်ကို	လေတော့၏။ ချိုင် မောင်းလာသော
ကျွန်တော်တို့ သားဦးလေးကို ရောင်း	ကိုင်သော ရဲအုပ်ရှိရာသို့ ပြေးတော့၏။	ကားသည် သူ၏ တပည့်နှစ်ယောက်
ဦက်တယ်လေ။ ကလေးလည်း မရှိ	ကုလားလေး၏ ထွက်ဆိုချက်	ကားမှောက်သည့်နေရာသို့ ရောက်လာ
ဘာဘူး။ မိန်းမလည်း သေပြီ”	ကြောင့် တလူးထဲရှိသော ကာလူးအား	သောအခါ ကားအရှိန်ကို လျှော့ပြီး
“ဘာ ... ဘာပြောတယ်။	စခန်းမှ ခေါ်စစ်ကာ မီးခိုးကြွက်လျှောက်	ကားကျသွားသော ချောက်ကြီးကို ကြည့်

မိကြ၏။ မင်းလွင်သည် ချောက်ကမ်း

နံဘေး ချုံများကြားမှ အဖြူရောင်
ပစ္စည်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရာ ...

“ချိုင့် ကားရပ်။ ဟိုမှာ ပစ္စည်း
တစ်ခု။ ဘာလဲမသိဘူး ဆင်းကြည့်ရ
အောင်”ဟု မင်းလွင်က အော်လိုက်၏။

ကားရပ်ပြီး ဆင်းကြည့်ကြ
သောအခါ တိပ်များကပ်ထားသော
ဘူးကြီးတစ်ဘူးကို တွေ့ကြရသည်။

“ဟေ့ ... မင်းလွင်။ ဒါ
ငါတို့ ဟိုဘူးကြီးကွ။ မြေမနင်းသားလေး”
ပါတဲ့ ဟာလေ။ သွားကောက်”

မင်းလွင်သည် ချောက်ကမ်း
နံဘေး ချုံကြားမှ ဘူးကြီးကို ခက်ခက်
ခဲခဲ ကောက်ယူပြီး နှစ်ယောက်သား
ဝမ်းသာအားရ ပြောကြ၏။

“ကံ ကောင်းတာပဲ ကွာ။
ပျောက်သွားပြီ ထင်ထားတာ။ အခု
ပြန်ရတယ်။ မြေမနင်းသားလေး
နှစ်ကောင်ဆိုတော့ ဆရာကြီး ကျေနပ်မှာ
ပါကွ”

၁၄

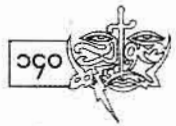
ချိုင့်သည် လေကလေးချွန်ပြီး
ကားဆက်မောင်းလာ၏။ မင်းလွင်
ကလည်း မြေမနင်းသားလေး ပြန်တွေ့ရ
ခြင်းကို အံ့သြနေမိ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်
ခွဲစိတ်ခဲ့ရသော ကောင်မလေးကိုလည်း
ပြန်လည် မြင်ယောင်လာမိ၏။

“တော် တော် ချောတဲ့
ကောင်မလေး”ဟုလည်း တွေးမိ၏။ ကား
နောက်ခန်းထဲရှိ ချိုင့်တို့ ကောက်ယူလာ
သော ဘူးကြီးထဲမှ မြေမနင်းသားလေး
သည် မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်လာ
ကာ တဖြည်းဖြည်း လင်ရှားလာလေ
ပြီ။ ကလေး၏ ချက်ကြီးသည် လှုပ်ယမ်း
လာပြီး ဆန့်ခနဲ ရှည်ထွက်ကာ ဘူးကို
ဖောက်ထွက်ပြီး ကားမောင်းနေသော
ချိုင့်၏ လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်လိုက်၏။
လည်ပင်းတွင် စိုစိစိအရာတစ်ခုက
ရစ်ပတ်ပြီး ဆွဲညစ်လိုက်သဖြင့်
ချိုင့်သည် အလန့်တကြားဖြင့် စတီယာ
တိုင်ကို လွှတ်လိုက်ကာ လည်ပင်းကို
ရစ်ပတ်နေသော အရာအား ဆွဲကိုင်ဖြုတ်

ရန် ကြိုးစားလေသည်။

လည်ပင်းကို ပိုမို အညှစ်
လိုက်ရသောအခါ ချိုင့်၏ ခြေနှစ်ဖက်
သည် လီဘာနှင့် ဘရိတ်ကို အားကုန်
ရင်း ဆောင့် နင်းလိုက်လေသည်။
ကားသည် လမ်းပေါ်တွင် တစ်ပတ်လည်
ကာ ဘေးမှ ချောက်ထဲသို့ ဒလိမ့်ခေါ်
ကျွေး ကျသွားလေသည်။ လမ်းနှင့်
ပွတ်တိုက်သည့်အရှိန်ကြောင့် မီးသွေး
များ ပွင့်ထွက်လာပြီး မီးထတောက်လာ
၏။ မီးတောက်မီးလျှံများ ဝါးမျှီထား
သော ကားကြီးသည် တောင်ကမ်းပရံ
တိုက်ကာ ထိုးကျသွားလေတော့၏။
မင်းလွင်သည် ဘာဖြစ်သွားမှန်း
မသိလိုက်ဘဲ မရှုမလှ သေဆုံးသွားလေ
သည်။ ချိုင့်၊ မင်းလွင်နှင့် မြေမနင်းသား
လေးနှစ်ဦးသည် ကားကြီးနှင့်အတူ
မီးသပြိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

စိန်စိန်အေး

ပြည်ပခရီးအတွေ့အကြုံ

အောင်သုခ
အမေရိကန်အကြောင်း
တစေ့တစောင်း

အပိုင်း (၁)

အမေရိကအကြောင်း ရေးသည့် ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုများ မြန်မာနိုင်ငံတွင် များစွာထုတ်ပြီးဖြစ်သည်ကို ယင်းစာများဖတ်ဖူးသည့် စာရှုသူများ အသိပင် ဖြစ်သည်။ ဥပမာ -

သွားကြမလား အမေရိကား ထိုစာအုပ်တွင် စာရေးသူသည် ရန်ကုန်က ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ဈေးရောင်းနေရာမှ သူ့အစ်မဖြစ်သူ အလည်ခေါ်သဖြင့် အမေရိကသို့ ရောက်ပါသည်။ သူ အမေရိကန်က လေဆိပ်ရောက်တော့ သူ့အစ်မ အလုပ်မအားလို့ လာမကြိုနိုင်၊ အလုပ်ရှာတော့လည်း စပိန်စကားမတတ်တော့ ရှာရခက်၊ နောက်ဆုံး စပိန်စကားတတ်တဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့ကို လေဆိပ်တစ်ခုမှာ အလုပ်သွင်းပေးလိုက်သည်။ ထိုလေဆိပ်ကလည်း သူ အမေရိကစရောက်သည့် လေဆိပ်ဖြစ်သည်။ သူ စရောက်တော့ တက်စီ ငှားဖို့ အခက်ကြုံသည့် လေဆိပ်ဖြစ်

သည် စသဖြင့် သူ့အတွေ့အကြုံများကို ရေးထားသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်က ပုဂံမြို့ကနေ ရန်ကုန်မှာ တိုးဂိုက်လုပ်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦး အမေရိကကို အလည်ခေါ်စာ ရောက်လို့ အမေရိကကို ရောက်လာပြီး ဆက်နေမလား၊ ပြန်မလား သူ့အမေရိကန် မိတ်ဆွေနှင့် ပြည်တွင်းခရီး လိုက်သွားရင်း ကြားထဲမှာ ဓာတ်ဆီဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ စားသောက်ဆိုင်မှာလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ် စသဖြင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ဘုတ်က သူ့အကောင်မှာ၊ သူ့ပေမှာ ခရီးသွားအတွေ့အကြုံနှင့် စာချစ်သူများ ဖတ်မိပါမယ်။ ခု စာအုပ်တောင် ထုတ်လောက်ပြီထင်ပါတယ်။ ကျော်စွာမင်း ပုဂံဘဝ အပိုင်းအစနှင့် ဖန်တီးမှုများ ဖြစ်ပါတယ်။ နောက် အခြားသော စာရေးဆရာများ ရေးသည့် စာအုပ်ဆောင်းပါးများလည်း များစွာ ရှိနေပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ဆောင်းပါးများသည် စာရေးသူများ

တွေမြင်သည်များကို အခြေခံရေးသည့် စာများဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် မတူညီသည့် အတွေ့အကြုံများသည်ကို တွေ့ရပြီး စာရှုသူများအတွက် သုတနှင့် ခရီးသွားအတွေ့အကြုံလိုသော ဆန္ဒဖြင့် ယခုဆောင်းပါးစတင် ရေးသားလိုက်ပါသည်။

အမေရိကန် များသည်

ပူးပေါင်းပါဝင်မှု ကောင်းသည်နှင့် နှစ်သက်သည်။ ဂျပန်တစ်ယောက် ပြောဖူးသည်။ သူတို့လူမျိုးများသည်လည်း ပူးပေါင်းပါဝင်လုပ်ဆောင်တတ်သည့် အမှုအကျင့်ကြောင့် တိုးတက်ကြီးပွားလာခြင်းကို မြန်ဆန်စေသည်ဆိုသည်။ အမေရိကန်များသည်

After you ကဲ့သို့ တစ်ဦး

တစ်ဦး အပြန်အလှန်လေးစားသည်လည်း နှစ်သက်ကြသည်။ ဥပမာ မနော်စာစာ ပလက်ဖောင်းမှာ လမ်းလျှောက်နေတုန်း မနက်ထပြေးသည့်သူများ

ဆုံမိသည်ဆိုလျှင် ကိုယ်က သူပြေး
သွားကို မပိတ်မိစေဘဲ လမ်းလျှောက်
သွင်း ထိုသူက Good morning ဒါမှ
ဘုတ် တစ်ခုခု နှုတ်ဆက်စကား
အများအားဖြင့် ပြောသည်ကို တွေ့ကြုံရ
သည်။

တံခါးပေါက်တွင် ဆုံမိကြလျှင်
သည်း မသိကျွမ်းသူများဖြစ်ပါစေ အပြန်
အလှန် လေးစားကြပြီး အရေးကြီးကိစ္စ
နဲ့ပါက အေးဆေးညင်သာစွာ သွားလာ
သွပ်ရှားကြပါသည်။ အသက်အရွယ်ကြီး
သူတစ်ယောက်ကို ကိုယ် တံခါးဖွင့်နေ
ဘုန်း သူလာတာ စောင့်ပေးလိုက်ပါက
တံခါးကို I go it ဆိုပြီး တံခါးကို မပိတ်
အောင် ဆက်ဖွင့်ပြီး Thanks ဟု အများ
အားဖြင့် ပြောတတ်ပါသည်။ ယခုအတွေ့
အကြုံမှာ အလယ်အလတ်မြို့ လူပေါင်း
တစ်သန်းမှ နှစ်သန်းနေထိုင်သည်မြို့
လူမှုဆက်ဆံရေးဖြစ်သည်။ လူဦးရေ
အလွန်ထူထပ်သည် နယူးယောက်။
လော့ဒ်အိန်ဂျယ်လီ(စ်) စသည့် မြို့မှ
လူနေမှုပုံစံများကို နောက်ရေးမည်

ဆောင်းပါးများတွင် ဆက်လက်ဖော်ပြပါ
မည်။ အမေရိကန်မှ အာဖရိကန်များ
တွင် အမျိုးသမီးများက စိတ်သဘော
ထား နူးညံ့ပြီး ကူညီလိုစိတ်ရှိသည်ကို
အများအားဖြင့် တွေ့ရသည်။ အာဖရိကန်
အမျိုးသားများအနေနှင့် လုံခြုံရေးတာဝန်
ကျနေသူ၊ ဗြိတိန်ကားမောင်းသူ၊ ရထား
မောင်းသူများသည် အများအားဖြင့်
တာဝန်ကို ပျော်ရွှင်စွာ လုပ်ကိုင်နေကြ
သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အချို့သော
အာဖရိကန်လူငယ်များသည် သူတို့
စက်တီဘုတ်ပြားကြီးကို အကြောင်းမဲ့
ပစ်ချလိုက်၊ ပြန်ကောက်လိုက် ဆူဆူ
ညံညံ လုပ်နေလျှင် လုံခြုံရေးက
အနားမှာ လမ်းလာလျှောက်လျှင်
ငြိမ်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။
အမေရိကန် Security style ဖြစ်ပါသည်။
သို့ပေမယ့် အချို့ မြို့ပြည်နယ်များတွင်
သေနတ်ဖြင့် လက်စွမ်းပြသဖြင့် လူအချို့
ထိခိုက်သေဆုံးသည်များကိုလည်း
ရံဖန်ရံခါ ကြားနေရပါသည်။ ထိုသတင်း
တွေ ကြားနေရစဉ် အိန္ဒိယမုမိတ်ဆွေ

သွားဆရာဝန်က အံ့ဩထိတ်လန့်ဟန်
မပြဘဲ တရားသဘောဖြင့် နေရာတကာ
ကမ္ဘာအနှံ့ဖြစ်နေတာပါပဲဆိုပြီး သံဝေဂ
စကား ပြောသည်။

အမေရိကတွင် ပါကစ္စတန်၊
အိန္ဒိယ၊ ဝီဂူး၊ ဂျပန်၊ ဥစဘက်စစ္စတန်
(အာရှအလယ်ပိုင်း)၊ ဗီယက်နမ်၊ စပိန်၊
တရုတ်၊ ကျူးဘား၊ အီရတ် စသဖြင့်
နိုင်ငံစုံမှ လူများကို တွေ့ရသည်။ အီရတ်
မှ အဲလတ်စ်ဆိုသော အီရတ်လူမျိုး
တစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ပါသည်။ သူက
အလုပ်အစုံလုပ်ပါသည်။ အမေရိကန်
နိုင်ငံသား ဖြစ်ပါတယ်။ သူက အမေရိက
ကို ကောလိပ်တက်ဖို့ ရောက်လာပါ
တယ်။ ကောလိပ်တက်ပြီး Refugee
ခံယူလိုက်သည်။ လုပ်ငန်းကပ်ဆန်ဖရန်
စစ်စကိုနှင့် လော့ဒ်အိန်ဂျယ်လီ မြို့
များမှာ အနှစ်အစိတ်လောက် နေထိုင်
အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူက
မြန်မာနိုင်ငံကို ကောင်းကောင်းသိသည်။
သူကိုယ်တိုင်ကတော့ Biologist ဖြစ်
သည်။ သူ့အကြောင်း သီးသန့် အလျဉ်း

သင့်သလို ဆက်လက်ရေးသားပါမည်။ အာဖရိက ဂါနာနိုင်ငံမှ နိုင်ငံတော်အစိုးရ မှပေးသည့် စကော်လာနှင့် ကျောင်းလာ တက်သူလည်း တွေ့ရသည်။ အာဖရိက က ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူတွေ့လိုက်ရင် လောင်းကုတ်အရှည်နဲ့ လမ်းလျှောက်တဲ့ဂိုက်က ဟောလိဝုဒ မင်းသား ဒယ်နီယယ်ဝါရှင်တန်ဂိုက်နှင့် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အမေရိကန်များ သည် သူတို့ မသိကျွမ်းဖူးသေးသည့် လူမျိုးများနှင့် ဆုံလျှင် အစားအသောက် စားသည်ကိုပင် မည်သို့ စားသည် စူးစမ်းသည့်အနေဖြင့် မသိမသာ စိတ်ဝင်စားသည်။ လူကို စိတ်ဝင်စားခြင်း မဟုတ်ဘဲ Culture ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်သည်။ အမေရိကတွင် ဒုတိယ တတ်သင့်သည့်စကားမှာ စပိန်စကား ဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် ယခုနောက်ပိုင်း တရုတ်စကားသည်လည်း သင်ကြားသူ များလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တက္ကသိုလ်အတော်များများတွင် ဖွင့်လှစ် သင်ကြားသည့် တရုတ်ဘာသာစကား

သင်တန်းများတွင် သင်ကြားသူများ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ရာခိုင်နှုန်းတိုးတက် လာသည်ကို စာရင်းဇယား ဖော်ပြသည့် သတင်းများတွင် တွေ့နေရပါသည်။

တရုတ်နိုင်ငံသည် စူပါပါဝါ နိုင်ငံကြီးအဆင့်ကို အမေရိကန်နိုင်ငံထံ မှ ယူတော့မည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံသည် တရုတ်နိုင်ငံကို ပေးရမည့် ထရီလီယံချီ သည့် အကြွေးများ ရှိနေသည် စသဖြင့် သတင်းများ၊ ဆောင်းပါးများတွင် ဖတ်ရှု နေရပါသည်။ သို့ပေမယ့် အမေရိကန် သည် စူပါပါဝါနိုင်ငံအနေဖြင့် ရှိနေသေး ကြောင်း အမေရိကန်အများစုက ယုံကြည်နေကြသည်။ အမေရိကကို စာရေးသူ စရောက်ပုံကို ဖော်ပြရလျှင် ည ၉:၄၅ လောက်မှာ ရန်ကုန်ကနေ စထွက်ပါတယ်။

လေယာဉ်ပေါ်မှာ အစားအစာ မကြာခဏကျွေးပေးမယ့် ညပိုင်းအစား အစာ စားလေ့မရှိသည့် အလေ့အကျင့် ကြောင့် ကျွေးသည့်အစားအစာတွေ အရသာကောင်းပေးမယ့် သိပ်စားမဝင်ပါ။

ဘီယာဝိုင်၊ ဝီစကီ အနည်းငယ် မှာသောက်လို့ရတော့ ယမကာနဲ့သောက် သူအချို့ မှာယူသောက်သုံးကြသည်။ လည်း တွေ့ရပါတယ်။ ထိုသို့ အိပ်ပျော်တော့မယ်ဖြစ်လိုက်။ အစာလာကျွေးလိုက်နဲ့ လေယာဉ်ပေါ် ကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ဘဲ ဂျပ်နီနောက်နေ့မနက် ၇:၀၀ လောက် ရောက်ပါတယ်။ မနက်စာကို လေယာဉ်က စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆူရီတင်ဆက် ဝယ်စားလိုက်ပါတယ်။ နေ့လယ်စာအချိန် နဲ့ ဂျပန်ကဗီး Fasola Cafe မှာ တရုတ်စတိုင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်ကို ကော်နီစားသောက်ပါတယ်။ ညနေမှ ဂျပန်အစား တာလေဆိပ်ကနေ ဆက်ထွက်ပြီး နယူးဝပ်မြို့၊ နယူးဂျာစီပြည်နယ်သို့ ရောက်မှာပါ။ အချိန်တွေက ပိုမိုတယ်။ နာရီတာက လမ်းညွှန်တွေပေး တော့မှ ရေချိုးပြီး နားလို့ရတဲ့ အခန်း ငယ်လေးတွေရှိတာ သိရပါတယ်။ အခန်းလေးမှာ ရေချိုးပြီး ခဏနားသောက်တယ်။ ညနေ ၆:၀၀ ရောက်ခင်

လေယာဉ်ထပ်စီးရဦးမှာပါ။ အမေရိကကို
 ဆက်တစ်နေ့ ဒေသစံတော်ချိန် ၄း၄
 ရောက်ပါမယ်။ ရန်ကုန်ကနေ
 နှုတ်လာတော့ ANA Japan airline နဲ့
 လာပါတယ်။ နာရီတာလေဆိပ်ကနေ
 အမေရိကကို The United airline နဲ့
 ဆက်သွားပါတယ်။ ဂျပန်နာရီတာကနေ
 လေယာဉ်ဆက်ထွက်တော့ ညပိုင်းမှာ
 ဖိစိတ်သမုဒ္ဓရာဖြတ် ရုရှား ဥရောပ၊
 အင်္ဂလန် စသည်တို့ကို ဖြတ်ပြီး
 အမေရိကကို ရောက်ပါတယ်။

ကမ္ဘာ့အရှေ့ကနေ အနောက်
 ဘက်ရောက်လာတော့ အချိန်နေ့က
 ပြောင်းသေးပါ။ သင်္ဘောသားအသိတွေ
 ပြောဖူးတာ အမှတ်ရပါသည်။ သူတို့က
 လေယာဉ်နှင့်မဖြတ်ဘဲ သင်္ဘောနှင့်
 ပင်လယ်နီကိုဖြတ်ပြီး ယခုကဲ့သို့ပင်
 ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းမှ အနောက်ခြမ်းသို့
 ခြတ်သန်းဝင်ရောက်လျှင် အသက်
 တစ်ရာနီးပါး ပြန်ငယ်သည်ဆိုပြီး ပြောပြ
 ဘတ်ပါသည်။ အမေရိကက နယူးဝတ်
 မြို့ရောက်တော့ ညနေ ၅ နာရီလောက်

ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာဆို အိပ်နေ
 မယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကရဲ့
 ပထမဆုံးရောက်တဲ့မြို့ကို စတင် ခြေချပါ
 တယ်။ လေယာဉ်ဆို က်ရောက်တဲ့
 Terminal နဲ့ ဆက်သွားရမယ့်မြို့ကို စီးရ
 မယ်။ Terminal က မတူပါဘူး။
 အမေရိကန်လေဆိပ် လူဝင်မှုကြီးကြပ်
 ရေးကောင်တာဖြတ်ဖို့ တန်းစီရပါတယ်။
 လူတန်းရှည်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံအရပ်
 ရပ်ကနေ နယူးဝတ်ကို ဆိုက်ရောက်
 လာတဲ့ လေယာဉ်ပေါ်က ခရီးသည်တွေ
 ဖြစ်ပါတယ်။ လူမျိုးစုံ၊ အရွယ်စုံ၊ ဘာသာ
 စကားလည်း အစုံ ဖြစ်ပါတယ်။
 Multiculture ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့ခရီး
 သည်များက တန်းစီစောင့်ရတာ ဘယ်
 လောက်ကြာမယ်မှန်းမသိတော့ တန်းစီ
 နေတဲ့လိုင်းကနေ ခဏထွက်ပြီး သန့်စင်
 ခန်းဝင်ကြနဲ့ လှုပ်လှုပ်ရွှေ့ ဝင်လိုက်ထွက်
 လိုက်ပေါ့။ အဲချိန်မှာ စီးလာတဲ့ The
 United airline က လေယာဉ်မှူးကပွတိန်
 နဲ့ လေယာဉ်မယ်တွေ အိတ်ကိုယ်စီနဲ့
 လေဆိပ်အပြင်ထွက်ဖို့ ဖြတ်သွားတာ

တွေ့ရပါတယ်။ ကပွတိန်က တန်းစီနေ
 တဲ့ လူအုပ်ဘက်လှည့်ပြီး Good luck
 all of you ဆိုပြီး လက်ပြနှုတ်ဆက်သွား
 တာ တွေ့ရပါတယ်။ ကပွတိန်က အရပ်
 ၆ ပေကျော် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်
 အမေရိကန်ဖြစ်ပါတယ်။ လေယာဉ်မယ်
 တွေက နှစ်ယောက်က အမေရိကန်၊
 တစ်ယောက်က ဂျပန်ဖြစ်ပါတယ်။
 လေယာဉ်မောင်တစ်ယောက်လည်း
 ပါသေးတယ်။ သူက အမေရိကန်ပါ။
 သူတို့တွေလည်း ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်သွား
 ပါတယ်။ အဲလို နှုတ်ဆက်တာမြင်တော့
 နယူးဝတ် လေဆိပ်ဆင်းခါနီး
 ကောင်းကင်မှာ မိုးရွာနေလို့ လေယာဉ်
 အနည်းငယ်လူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
 အောင်မြင်စွာပဲ ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။
 ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကပွတိန်က
 လေယာဉ်ဆင်းပြီးတော့ မိုက်နဲ့
 အောင်မြင်စွာ ဆင်းနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း
 ပြောပါတယ်။ ခရီးသည်များကလည်း
 လက်ခုပ်တီးပြီး အသိအမှတ်ပြုပေးခဲ့
 ကြပါတယ်။ သည်လိုနဲ့ တန်းစီစောင့်နေ

ရင်း လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးက လူအုပ်
 ကြည့်ပြီး ကောင်တာအပြည့် ပြည်ဝင်
 ခွင့်တံဆိပ်နှိပ်ပေးမယ့် ကောင်တာတွေ
 အားလုံးနီးပါး ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။ လူအုပ်
 ကိုလည်း ကော်တာတစ်ခုကို ဘယ်
 နယောက်ဆိုပြီး နေရာခွဲချပေးလိုက်တာ
 လူနှစ်ရာ၊ သုံးရာမက လူအုပ်ကြီးဟာ
 မိနစ်နှစ်ဆယ်၊ နာရီဝက်အတွင်း ခရီး
 ဆောင်သေတ္တာတွေရွေးတဲ့ဆီ ရောက်
 သွားပါတော့တယ်။

ပစ္စည်းရွေးမယ့်နေရာရောက်
 တော့ ပစ္စည်းတွေက ရောက်နေပါပြီ။
 ကိုယ့်အိတ်ကိုယ်ယူပြီး နယူးဝပ်တ်မြို့ထဲ
 ဝင်မယ့်သူက မြို့ထဲဝင်ပြီး တခြားမြို့
 ဆက်သွားမယ့်သူက transit ဘက်
 ဆက်သွားကြပါတယ်။ ထရန်စစ်ဂိတ်ရှေ့
 ရောက်တာနဲ့ ကိုယ့်အိတ်က နံပါတ်ပြား
 ကို စကန်ဖတ်ပြီးတာနဲ့ အိတ်ကြီး
 ထားလိုက်လို့ရပါပြီ။ သူ့ဘာသာ ကိုယ်
 ဆက်စီးမယ့်လေယာဉ်ပေါ် တင်သွားပါ
 တယ်။ ဒီလိုနဲ့ နယူးဝပ်တ်မြို့ လေဆိပ်
 မှာ ၅ နာရီလောက် ဆက်နေလိုက်ပါ

တယ်။ ည ၉ နာရီလောက်မှာတော့
 နယူးဝပ်တ်ကနေ လေယာဉ် ဆက်ထွက်
 ပါတယ်။ မထွက်ခင်မှာ John Bon Jovi
 သီချင်းကို Internet မှာ နားထောင်ဖို့
 သတိရပါသေးတယ်။ သူက နယူးဂျာဇီ
 ပြည်နယ်သား ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုလေဆိပ်
 မှာ ဝိုင်ဖိုင်ဖရီးရပါတယ်။ အမေရိကန်
 မှာ ဖုန်းကုမ္ပဏီ ၃ ခု၊ ၄ ခု ရှိပါတယ်။
 အေအန်တီက ဝိုင်ဖိုင်ဖရီးကို သုံးလိုက်
 ရပါတယ်။ နောက်ပိုင်း ဖုန်းကဒ်ဝယ်
 တော့လည်း အေအန်တီပဲ ဝယ်သုံးပါ
 တယ်။

ဒီလိုနဲ့ လေယာဉ်ဆက်ထွက်

တော့ ပြည်တွင်းပြေးဆွဲတဲ့ လေယာဉ်
 ဖြစ်လို့ လေယာဉ်က မြန်မာနိုင်ငံ
 ပြည်တွင်းပြေးဆွဲတဲ့ လေယာဉ်အရွယ်
 လောက်ပါပဲ။ နှစ်နာရီကျော်လောက်
 စီးပြီးတော့ ကိုယ် လက်ရှိနေတဲ့
 စိန့်လူးဝစ်မစ်ဆူရီပြည်နယ်ကို ဆိုက်
 ရောက်ပါတော့တယ်။ ညဆယ့်တစ်နာရီ
 လောက် ဖြစ်ပါတယ်။

အပိုင်း (၂) အား ဆက်လက်
 ဖော်ပြပါမည်။

မြန်မာနိုင်ငံသူ/သားများ
 ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ။

အောင်ဖုခ

အမှတ်တရပရိယာဇ်

စာပေ့ပြက်ပျံ့ဝေပေး

နန်းသိန်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေဇော်ဝိဇိတ် ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

‘အေး . . . ခု ငါ့ဘတ်တာက ခုတ်ချင်လို့ ခုတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ပိုလ်ကြီးက အမိန့်ပေးလို့ ခုတ်ရတာ။ လုပ်ချင်ရင် သူ့ကို သွားလုပ်’ ဟု။

ခုဖြစ်ရပ်ကလေးက ၂၀၁၀-
၁၁ လောက်တုန်းက ကျွန်တော်တို့
အိမ်ရှေ့မှာရှိတဲ့ ရထားလမ်းလုံခြုံရေး
စစ်တပ်စခန်းမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာပါ။
ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ စစ်တပ်စခန်းနဲ့က
အရှေ့အနောက် ကပ်လျက်ဗျ။ မိသားစု
တစ်ခုလို ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ကြတာပေါ့။
စစ်တပ် တစ်တပ်တစ်တပ်ကို သုံးလ
လောက်နေရတာလေဗျ။ ဒီတော့လည်း
အားလုံးက မိသားစုလို ဖြစ်သွားကြတာ
ပေါ့။ တစ်ဖွဲ့မှာ စစ်သားဆယ်ယောက်၊
ဆယ်ငါးယောက်လောက် ရှိတာဗျ။
ဒီစခန်းမှာကတော့ စခန်းမှူးက အနိမ့်
ဆုံး တစ်ပွင့်ကနေ အမြင့်ဆုံး သုံးပွင့်
အထိပဲ ကျတယ်ဗျ။ ကျွဲပွဲစခန်းမှာတော့

တပ်ရင်းမှူးက အကြီးဆုံးပေါ့ဗျ။
အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်
ကလည်း အိမ်မှာနေတယ်ရယ်လို့ မရှိ
ဘူးလေ။ စခန်းထဲမှာပဲ အမြဲလိုလို
သွားနေနေတာကိုဗျ။ အိမ်မှာနေရတာက
ပျင်းစရာကောင်းတယ်ဗျ။ စခန်းမှာဆို
တော့ သူတို့တစ်တွေက သူတို့ကြုံတွေ့
ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြ
တာကို နားထောင်ရတာ အတော်ကလေး
ဗဟုသုတရတာကလားဗျ။ မတစ်ထောင်
သားဆိုတဲ့အတိုင်း လူပေါင်းစုံနဲ့ ပေါင်းရ
တော့ လူအထာကို သိလာခဲ့တယ်လေ။
တဖြည်းဖြည်း ဗဟုသုတရရာကနေ
အသိအဖြစ် ပြောင်းလဲပြီး ရင့်ကျက်လာ
ခဲ့စေတယ်။ သေနတ်တွေနဲ့လည်း

အကျွမ်းဝင်လာတယ်။ သေနတ်
ကတော့ ပစ္စတို MA 1, MA 2, MA 3,
MA 4, မမ ၆၀ နဲ့ လက်ပစ်ဗုံးလေး
ပါပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဆက်သွယ်ရေး
ကုန်ပစ္စည်းတွေ၊ ဆက်သွယ်ရေး
စာတွေနဲ့လည်း ရင်းနှီးလာခဲ့တယ်။
စစ်တပ် ဆိုတာကလည်း
အစားအစာကို စကေးနဲ့ စားရတာ
အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော့်အတွက်
လည်း သူတို့နှင့်တန်းတူ ပါဝင်
တယ်။ ထမင်းစားချိန်တိုင်း ကျွန်
ကို အတင်းလာခေါ်ခဲ့တယ်။ ဒီလို
နောက်ပိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အိမ်
အဲဒီစခန်းကလေး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။
အထက်လမ်းဆရာတွေရော၊ အောက်

ဆရာတွေရော၊ ကဝေတွေနှင့်ရော
 ခွမ်းခွဲရတာပေါ့ဗျာ။ စစ်တပ်ပြောင်း
 ဝမ်းနည်းပြီးငိုခဲ့ရတဲ့ မျက်ရည်တွေ
 မနည်းတော့ဘူး။ ကြာလာတော့
 ညည်း ငိုနိုင်စွမ်းတောင် မရှိတော့ပါဘူး
 ဘူး။ ငိုဖို့မျက်ရည်လည်း မရှိတော့ဘူး။
 ဘယ်အရာမှာ မတည်မြဲဘူးဆိုတာကို
 ညည်း သိလာခဲ့ရတယ်။ ဝမ်းနည်းပေ
 မှာ အရင်လို မကြေကွဲတော့ဘူးလေ။
 အဲဒီအရာတွေအတွက် ကျေးဇူးအရမ်း
 ဘင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ဒီစာမူလေးနဲ့
 ပြောကြားလိုက်ပါရစေ။

တစ်ခုသော နွေရာသီမှာပေါ့။
 ခလရ () နဲ့ ခလရ () တို့ နေရာ
 ချိန်းကြသည်။ အရင်အဖွဲ့ကတော့
 နောက်တန်းကို ပြန်မှာပေါ့။ ခု နောက်
 လာတဲ့အဖွဲ့က ရှေ့တန်း။ နောက်အဖွဲ့
 သစ် ရောက်လာလာချင်း ဒီကအဖွဲ့က
 ချက်ချင်း တန်းပြန်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး
 ဗျ။ နယ်မြေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ စာရွက်
 စာတမ်းတွေ စခန်းရဲအနေအထားတွေက
 အစ နောက်အဖွဲ့ကို အပ်ပြီးမှ ပြန်ရတာ
 လေ။ အဖွဲ့အသစ်ရောက်လာချိန်မှာပဲ

အရင်အဖွဲ့ရဲ့ စခန်းမှူးက ကျွန်တော့်ကို
 စခန်းမှူးအသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။
 နာမည်က ဗိုလ်ကြီးဝေဖြိုးအောင်တဲ့
 လူက ပိန်ပိန်ကလေး ပုတော့မပုဘူး။
 အသားဖြူတယ်ဗျ။ စစ်ဝတ်စုံနဲ့ အရမ်း
 လိုက်ဖက်တာဗျာ။ ပခုံးပေါ်ကို တစ်ချက်
 ကြည့်လိုက်တော့ သုံးပွင့်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ
 မိတ်ဆက်ပေးပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပဲ
 စစ်ကားပေါ်တက်၊ လက်ပြကာ
 နှုတ်ဆက်ရင် သူတို့တစ်တွေ ရခိုင်ကို
 ပြန်သွားကြပြီ။

ဝမ်းနည်းနေရုံမှတစ်ပါး ဘာ
 တက်နိုင်ဦးမှာမို့လဲဗျာ။ ဒီလိုပဲ နောက်
 တစ်ဖွဲ့ခဏီကနေ ဗဟုသုတတွေ ယူခဲ့ရ
 ပြန်တာပေါ့။ ဒီအဖွဲ့မှာက စစ်သား
 ဆယ်သုံးယောက်ပါတယ်ဗျ။ စခန်းမှူးရဲ့
 အောက်ကတော့ CQ ကြီး အဘသိန်း
 ထွန်းဗျ။ အသက်အကြီးဆုံးလို့ ပြောရ
 မှာပေါ့ဗျာ။ CQ ဆိုတာကို နားလည်
 အောင် ပြောရရင်ဗျာ သုံးရစ်ရဲအပေါ်မှာ
 မှ သရဖူလေးတစ်ခု ပါတယ်ဗျ။ ဟို
 ဆောင်ပုဒ်လေးတောင် ရှိသေးတယ်လေ
 ဗျာ။ “သုံးရစ် CQ သရဖူ နို့ဆီခိုးစား

--- ဖြစ်လား”တဲ့။ ဟုတ်တယ်ဗျ။
 လကန်လို့ ရိက္ခာထုတ်ရင် သူတို့က
 ထုတ်ရတာလေ။ စခန်းထဲမှာက
 ငှက်ပျောပင်တွေ၊ သရက်ပင်တွေ အများ
 သားလားဗျ။ နောက်ဘက်မှာမှ သီးပင်
 စားပင်လေးတွေလည်း ရှိသေးတယ်။
 အဲဒီအထဲမှာမှ အထူးခြားဆုံးနဲ့ အကြီး
 ဆုံးအပင်က ဆေးရိုးပင်။ ခင်ဗျားတို့
 ဘက်တော့ ဘယ်လိုခေါ်လဲ မသိဘူးဗျာ။
 အညာဘက်ကတော့ အုန်းနံပင်ဆိုလားပဲ။
 အဲဒီအပင်ကြီးရဲ့ မြောက်ဘက်

ကပ်လျက်မှာက မျှော်စင်။ ကည်နေရာ
 က စခန်းရဲ့ အနောက်မြောက်ဘက်
 ထောင့်မှာလေ။ သံလမ်းကို မျက်နှာမူ
 ထားတာပေါ့။ အဲဒီအပင်ကြီးကလည်း
 အရမ်းကြမ်းတာကလားဗျ။ အစောင့်တပ်
 သားများ အဲဒီမျှော်စင်ပေါ်မှာ အိပ်ငိုက်
 မယ်မကြံနဲ့ နရင်းကို ဖြတ်ရိုက်တာတဲ့
 ဗျ။ ဘေးဘယ်ညာကြည့်တော့လည်း
 ဘာမှ မတွေ့ရဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့လည်း
 သူတို့အတွက် အထူးအဆန်း မဟုတ်
 တော့ပါဘူးဗျာ။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီ
 အထဲမှာ စစ်နောက်နောက်နေတတ်တဲ့

တပ်သားကျော်စိုးဆိုတဲ့လူ။ ဗိုလ်ကြီးရဲ့
Background ဗျ။ သူက အသားမည်း
တယ်။ အမြဲတမ်း စနောက်နေတာ။
ကျွန်တော်ဆို သူ့ကို ခဏခဏ ကခိုင်း
တယ်ဗျ။ ကုလားက ကတာ အရမ်း
ကြည့်ကောင်းတာလား။

တစ်နေ့မှာပေါ့။ သူ ကင်း
စောင့်ရမယ့်အလှည့်။ သူက ကင်းတဲပေါ်
မတက်ခင် ဆေးရိုးပင်ကိုကြည့်ပြီး ငါ
ကောင်မလေးချောချောလေးတစ်
ယောက်နဲ့အတူ ကင်းစောင့်ဖူးချင်လိုက်
တာကွာ လွှတ်ပေးပါလားကွတဲ့။ အဲဒီနေ့
က ကျွန်တော်လည်း ခြောက်နာရီလောက်
စခန်းကိုလာတော့ အမယ် သူက
ကောင်မလေးချောချောလေးတစ်
ယောက်နဲ့ ကင်းအတူတူစောင့်လိုဗျ။
ဆံပင်ကလည်း နောက်ကိုချထားတာ
အရှည်ကြီးပဲဗျ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
ဗိုလ်ကြီးကို သွားမေးရတာပေါ့။ ကိုကျော်
စိုးနဲ့ ကင်းတဲပေါ်မှာ အတူတူထိုင်နေတဲ့
သူက ဘယ်သူလဲလို့ပေါ့။ ဗိုလ်ကြီး
ကလည်း အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပြီး
ကျွန်တော်ပြောတာကို နားမလည်ဘူး

ဖြစ်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း
ဗိုလ်ကြီးကို ခေါ်ပြလိုက်တော့မှ သဘော
ပေါက်သွားတာဗျာ။ ဒေါသလည်း
အတော်ထွက်သွားပုံပဲဗျ။

“အေး . . . ထားလိုက်ဦး။
အဲဒီအကောင် ဒီကင်းချိန်ပြီးရင် သူနဲ့
ငါနဲ့ တွေ့မယ်။ ငါ့ကိုလည်း ဘာမှမပြော
ဘဲနဲ့ကွာ။ မတော်လို့ အဘလေးက
(တပ်ရင်းမှူးကို လျှို့ဝှက်ခေါ်ဆိုသော
စကား) ဒီရှေ့က ဖြတ်သွားလိုက်လို့
ကတော့ ငါတော့သေပြီ။ တွေ့မယ်”
ဆိုပြီး ကြိမ်းမောင်းနေတော့တာပေါ့။
ကင်းချိန်ပြီးတော့ တပ်သားတစ်ယောက်
ကို သွားခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ရောက်လာ
ပြီဆိုတာနဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်ဆွဲထိုး
လိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ သူလည်း
ဗိုလ်ကြီး အရမ်းဒေါသထွက်နေတာကို
သိသွားတော့တယ်ဗျ။ အရင်က စပ်ဖြဖြ
ရုပ်နဲ့ တခြားစီ။ ပြီးမှ ဗိုလ်ကြီးက
မေးတယ်။

“မင်း . . . ကင်းတဲပေါ်မှာ
ငါ့ခွင့်ပြုမိန့်မရဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် မိန်းမ
တစ်ယောက်နဲ့ အတူတူတွဲစောင့်နေရတာ

လဲကွ။ လူကြီး ခရီးစဉ်သာဖြတ်သွား
ကတော့ ငါ ထိုးခံရမှာကွ သိတာ
တောက်”

ဒီတော့မှ ကိုကျော်စိုး
မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ငြင်းရှာတယ်။
နောက်ဆုံးမှာမှ () ကြီး ဝင်ပြောလိုက်
မှပဲ ကိစ္စမှန် ပေါ်သွားတော့တယ်။

“မင်း . . . ဆေးရိုးပင်ကြီး
ကောင်မလေးချောချောလေးတစ်
ယောက်နဲ့ အတူတူကင်းစောင့်ချင်တယ်
လို့ ပြောခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလားကွ”

ဒီတော့မှ ကိုကျော်စိုးကလည်း
ဝန်ခံတယ်။ ထူးခြားတာဗျာ။ အဲဒီ
မိန်းကလေးကို သူ မမြင်ရဘူးတဲ့ဗျ။

နောက်နေ့မှာပဲ ဗိုလ်ကြီးက
သူ့ကို ပါးစပ်သရမ်းလို့ဆိုပြီး အပြစ်မေး
တဲ့အနေနဲ့ အဲဒီဆေးရိုးပင်က ဘေးကို
ကိုင်းကျနေတဲ့ အကိုင်းတွေကို ခုတ်ခိုင်း
တယ်။ အစကတည်းက ဖွေးရာပါ ပါးစပ်
သရမ်းတဲ့သူလေဗျာ။ ခုလည်း သူပြော
တာကို ကြည့်ပါဦးဗျ။

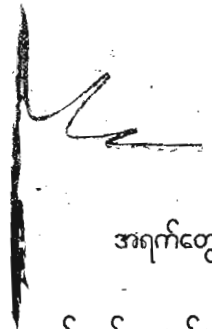
“အေး . . . ခု ငါခုတ်တာက
ခုတ်ချင်လို့ခုတ်တာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ဗိုလ်ကြီးက အမိန့်ပေးလိုချင်တာ။
လုပ်ချင်ရင် သူ့ကိုသွားလုပ် ဗျာ။

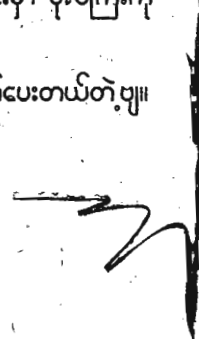
တကယ်ပါပဲဗျာ။ ညနေကျ
တော့ ဗိုလ်ကြီး ခါးတစ်ခြမ်းစောင်းပြီး
သမ်းမလျှောက်နိုင်အောင်ကို ဖြစ်တော့
အာဖျို့။ အဲဒီတော့မှ သူက သူ့ကြောင့်
ဖြစ်တာပါဆိုပြီး လာတောင်းပန်တယ်
ဗျာ။ ဗိုလ်ကြီးကတော့ ဒေါ်တွေခွီးနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့လည်း သူ့ကို သူတောင်
အနိုင်နိုင်ကိုဗျ။

သူလည်း စခန်းကို CQ ကြီး
အပ်ထားပြီး ကျွန်တော်နဲ့အတူ
အိမ်မှာလာနေပြီး အကြမ်းဆရာတွေနဲ့
အတူတူပေါ့ဗျာ။ ခေါ်စာတွေပစ်။ ဘာတွေ
လုပ်တာပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူးဗျာ။
သူမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ တောင်ဝေး
ကြိုင်လို့ စခန်းမှာကလည်း စခန်းမှူး
CQဆိုတော့ သူက ညတိုင်း အရက်
သောက်တယ်ဗျ။ ခါတိုင်းနေ့တွေမှာ
ဗိုလ်ကြီးသိမှာကြောက်လို့
တစ်ပြီးရင် မှောက်တော့တာပဲ။
ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ နေတုန်း
တစ်ရက်မှန်းကြီးက ခဏခဏ

အရက်တွေကို
နင်းကန်သောက်တော့တာပဲ။
ပြီးတော့ စစ်ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ
ဝတ်တယ်။ ပြီး ဆေးရိုးပင်နားမှာ
ရပ်လိုက်တယ်။ ဝီစီသုံးချက်မူတ်ပြီး
စခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေ
အကုန် တန်းစီဆိုပြီး စီခိုင်းတယ်။
ပြီး မူးတိ မူးကြောင်နဲ့ သူ့အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်ပြီး အိပ်သွားပါလေရော။

မနက်ခင်းမှာ ဗိုလ်ကြီးကို
အိပ်မက်ပေးတယ်တဲ့ဗျ။

လာတယ်ဗျ။ ဒီတော့ သူလည်း သိပ်
မမူးရဲဘူးပေါ့။ ဒီကနေ့ဆို ဗိုလ်ကြီး
ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာနေနေတာ တစ်လ
ရှိပြီဗျ။ တစ်ရင်းမှူးကလည်း နောက်
ဆယ့်ငါးရက်လောက်နေရင် နောက်တစ်
ဖွဲ့နဲ့ ချိန်းရမယ်လို့ လာပြောတယ်ဗျ။
ဗိုလ်ကြီးကတော့ အကြံအိုက်ပြီး သူ့မှာ
ဒုက္ခိတ။ ဒီတော့ တစ်ရင်းမှူးက သူ့ကို
ကျွဲပွဲကို တစ်ည အကြမ်းဆရာနဲ့
သွားကုဖို့ ခေါ်သွားတယ်ဗျ။

အဲဒီမှာပဲ CQ ကြီးရဲ့စိတ်
ကြိုက် ဖြစ်တော့တာပေါ့။ အရက်တွေ
ကို နင်းကန်သောက်တော့တာပဲ။
ပြီးတော့ စစ်ယူနီဖောင်းအပြည့်အစုံ
ဝတ်တယ်။ ပြီး ဆေးရိုးပင်နားမှာ
ရပ်လိုက်တယ်။ ဝီစီသုံးချက်မူတ်ပြီး
စခန်းထဲမှာရှိတဲ့ သရဲတစ္ဆေတွေ အကုန်
တန်းစီဆိုပြီး စီခိုင်းတယ်။ ပြီး မူးတိ
မူးကြောင်နဲ့ သူ့အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး
အိပ်သွားပါလေရော။ မနက်ခင်းမှာ
ဗိုလ်ကြီးကို အိပ်မက်ပေးတယ်တဲ့ဗျ။

“ကျွန်တော်တို့ကို CQ ကြီးက
မနေ့ကညနေကတည်းက တန်းစီခိုင်း

ထားပြီး ခုထိ တန်းမဖြုတ်ပေးသေးဘူး
ဗိုလ်ကြီး။ ကျွန်တော်တို့ အရမ်းညောင်း
နေပြီဗျ။ သူကတော့ သူ့အခန်းထဲကို
ဝင်ပြီး တန်းအိပ်တော့တာပဲ။ အဲဒါ
ကျွန်တော်တို့ကို တန်းဖြုတ်ပေးဖို့ ပြော
ပေးပါဗျာ။ ဗိုလ်ကြီးကို ကျွန်တော်တို့
လုပ်ထားတာကိုလည်း ပြန်ဖြည့်ပေးပါ
မယ်ဗျာ။ ကတိပေးပါတယ်ဗျာ။ ကတိ
ပေးပါတယ်။”

အဲဒီမှာပဲ သူ လန့်နိုးသွား
တယ်ဗျ။ ဪ... အိပ်မက်ပါလား
ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းလိုက်ရတော့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက သူ အရင်က
ထရင် ဘေးကတစ်ယောက်က ဆွဲထူ
ပေးရတယ်။ ခုက သူ့ကိုယ်တိုင် ထထိုင်
နိုင်နေတာဗျ။ သူလည်း ဒါ အမှန်တကယ်
ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး တပ်ရင်းမှူးကို
အကျိုးအကြောင်းပြောပြီး ပြန်လာခဲ့
တယ်။ ဒီရောက်လို့ CQ ကြီးကို
မေးကြည့်တော့ အင်းအဲနဲ့ ဘာမှမသိ
ဘူး။ အဲဒီမှာပဲ ကိုကျော်စိုးက ညက
CQ ကြီး စစ်ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံ
ဝတ်၊ ဝီစီသုံးချက်မှုတ်ပြီး အမိန့်ပေးနေ

တာ သူကြားတဲ့အကြောင်း ပြောတယ်။
ဒီတော့မှ ဗိုလ်ကြီးကလည်း
CQ ကြီးကို စစ်အဝတ်အစား အပြည့်
အစုံဝတ်ခိုင်းတယ်။ ပြီး ဝီစီသုံးချက်မှုတ်
ပြီး တန်းဖြုတ်ပေးဖို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ။
ဟာ ... အတော်လေးထူးဆန်းတယ်
ဗျာ။ တန်းလည်းဖြုတ်ပေးပြီးရော
ဗိုလ်ကြီး မေ့လဲကျသွားတယ်။ အားလုံး
က စိတ်ပူနေကြတာပေါ့ဗျာ။ နောက်
နာရီဝက်လောက်နေမှ သတိပြန်ရလာ
တယ်။ ပြီး သူက ပြောတယ်ဗျ။

“အေး ... ဘာမှစိတ်ပူမနေ
ကြနဲ့တော့ ငါ အကောင်းအတိုင်း
ပြန်ဖြစ်သွားပြီ။ အေး ... ကျော်စိုး
မင်းကို ငါ အစကတော့ ငါပြန်ကောင်း
ရင် မင်းကို ကောင်းကောင်းစော်မလို့ပဲ။
ခုတော့ မင်းဖော်ပေးလို့ ငါ ပြန်ကောင်း
တာဆိုတော့ ကျေးဇူးပါကွာ။ အားလုံးကို
တကယ်ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”တဲ့။

ပြီးနောက် ဆယ့်လေးရက်နေ
ပြီးတော့ သူတို့လည်း ပြန်သွားကြတယ်။
ခုချိန်မှာတော့ အဲဒီနေရာလေးက
မြေကွက်လပ်ကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။

နောက်ထပ် စစ်တပ်လည်း ထပ်မံ
တော့ဘူးလေ။ နယ်မြေက ငြိမ်းချမ်း
ပြီကို အဲဒီမြေကွက်ကိုတော့ ကျွန်
တို့အိမ်ကို ယာယီအပ်နံထားခဲ့တာ
အဲဒီနေရာလေးမှာ သူတို့စိုက်ခဲ့
သရက်ပင်တွေ၊ ငှက်ပျောပင်တွေ
အရင်ထဲကရှိခဲ့တဲ့ ဆေးရိုးပင်ကြီး
ထီးထီးမားမား လွမ်းမောစရာအထိ
ကျန်ခဲ့တာပေါ့။ အိမ်ရှေ့ထွက်တိုင်း
မြင်နေရ၊ ဝမ်းနည်းနေခဲ့ရတာ ကြာ
တော့လည်း ရိုးအဲဒီပြီပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်
ပါ။ ကျွန်တော် ခုလို အတွေ့အကြုံ
နဲ့ ခံနိုင်ရည်တွေရှိအောင် သင်ကြား
ပြသပေးခဲ့သော မတစ်ထောင်
အာဇာနည်အပေါင်းကို ကျေးဇူး
တင်ရှိလျက်ပါ။

စာဖတ်ပရိသတ်
စိတ္တသုခ၊ ကာယသုခ နှစ်ဖြာ
များနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေလို့ ဆု
ရင်း ...

ယူတတ်ရင်မြတ်ပါတယ်

ညီလေးငယ်(လယ်တော်)

ကုသိုလ်ပုသဉ်အကုသိုလ်ဆီသို့

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

တင်းတိမ်ရောင်ရဲမှုမရှိတဲ့ လမ်းထဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ
 ဖြတ်မလျှောက်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ခေတ်ရဲကုန်ဈေးနှုန်းထဲမှာ
 စုန်းစုန်းမြုပ်ရင်း ရောင်ရဲတတ်ဟဲ့စိတ်တွေ
 ကိန်းအောင်းနေခဲ့တာတောင် နှစ်အတော်ကြာပါပြီ။

တစ်ခုသော တနင်္ဂနွေရုံးပိတ်	ဒဏ်၊ မွန်းကြပ်သည့်ဒဏ်ကို ပြေပျောက်	ကိုယ့်အောက်ကလူတွေကို
ရက်၌ ကျွန်တော် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့	စေရန်အလိုတူ တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်ရတဲ့	တာကွေ့ရှိသလို မုသာဝါဒတွေ
အပတ်စဉ် လုပ်နေကျအတိုင်း ဘုရား	ဒီနေ့လေးကို ကျွန်တော် ကုသိုလ်လုပ်	သုံးခဲ့မိတယ်။ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အ
ဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိပ်ရန် သွားရောက်ခဲ့ပါ	ရင်း အကျိုးရှိရှိ အသုံးချချင်မိတယ်။	တွေထဲမှာ လုပ်ကိုင်ရင်း ဘဝရပ်
တယ်။	တစ်ပတ်လုံးလုံး အလုပ်ထဲမှာ	ရေးနှင့် ဝမ်းရေးအတွက် မပြု
တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့	လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေနှင့်	လည်း ပြုံးခဲ့ရတယ်၊ မပျော်ချင်ဘဲ
လို ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဘဝက အားလပ်	ကျော်ဖြတ်ရင်း မုသာဝါဒတွေလည်း	ပျော်ဟန်ဆောင်ခဲ့ရတယ်။
ရက်ဆိုလို့ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့လေးသာ	အကြိမ်ကြိမ် ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးတာ	တစ်ခါတလေ ဒေါသ
ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနေ့လေးက ကျွန်တော်	ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အကြိမ်ကြိမ်ပါ။	ငယ်ထိပ်ရောက်အောင် ပေါက်
တို့အတွက် နေထူးနေပြတ်လေးဖြစ်သလို	အလုပ်ရှင်သူဌေးအလိုကျ။	ထွက်ပစ်ချင်သော်လည်း မသိ
အများပြောတဲ့ Super Sunday ပါပဲ။	အထက်လူကြီးတွေအလိုကျ လုပ်ပေး	စိတ်ထဲ အကြိမ်ကြိမ်မျှသိပ်ခဲ့ရ
အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်ပါ။ ပင်ပန်းသည့်	ရင်း စိတ်ထဲမပါပေမယ့် လူအချင်းချင်း	ပင်ပန်းလွန်းသည့်ဒဏ်၊ ရုပ်ထွေး

လွန်းသည်အထိတို့ကြောင့် အလုပ်ထွက်
ဖို့ အတန်တန် စိတ်ကူးမိသော်လည်း
တကယ့်လက်တွေ့တွင်တော့ စိတ်ကသာ
ရှိပါတယ်။ မနက်မိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့
ရုံးယူနီဖောင်းကို အသင့်ဝတ်ပြီး ရုံးသွား
ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတတ်တာ နေ့တိုင်းလိုလို
ပါပဲ။

ဒီလိုပါပဲ။ လစားဝန်ထမ်း
(သူများအလုပ်) လုပ်နေရသရွေ့တော့
သူများစိတ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ပါပဲ။ ခေတ်
ကာလရဲ့ ပုံစံအတိုင်း အလုပ်က ရှားပါး
လွန်းတာကြောင့် အလုပ်တစ်ခုရှိနေတဲ့
မိမိကိုယ်ကိုယ်ပင် ကံကောင်းတဲ့စာရင်း
ထဲမှာ ပါနေသလိုလို့ တစ်လလုံး ကိုယ်
ရောစိတ်ပါ ပေးဆပ်ရင်း တစ်လကုန်လို့
ရတဲ့လစာကို ဝေခြမ်းစိတ်ဖြာလို့သုံးရင်း
လောက်မငုဖြစ်လို့ လစာ စာအိတ်လေး
ကြည့်ရင်း စိတ်ဓာတ်တွေကူးမိတာလည်း
အခါခါ။

တင်းတိမ်ရောင်ရဲမှုမရှိတဲ့
ဆမ်းထဲ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေ ဖြတ်
လျှောက်ဘူးဆိုတာ သိပေမယ့် ခေတ်ရဲ့

ကုန်ဈေးနှုန်းထဲမှာ စုန်းစုန်းမြုပ်ရင်း
ရောင်ရဲတတ်တဲ့စိတ်တွေ ကိန်းအောင်း
နေခဲ့တာတောင် နှစ်အတော်ကြာပါပြီ။
ဒီလို ရှာဖွေတောင် တစ်လမကုန်ခင်
ပြတ်လပ်နေတာက လတိုင်းလိုလိုပဲ
မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ ကြုံရဖန်များလာ
တော့လည်း ချွေတာသုံးရတာက
အသားကျနေသလိုလိုပါပဲ။ တစ်လ
တစ်လ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့် ခန္ဓာလုပ်
အားနှင့် ပညာတွေကို ရောင်းချလာလိုက်
တာလည်း ခုဆို နှစ်တွေတောင်
အတော်ကြာရောပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မှာ
ကောင်းမှုကုသိုလ်ဆိုလို့ ညဘုရားဝတ်ပြု
ခြင်းနှင့် ဘုရားသွားကုသိုလ်ပြု တတ်နိုင်
သလောက် ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာပွား
များ ကုသိုလ်ယူမှသာ ရနိုင်တော့တယ်။
ကိုယ်လုပ်နေသော အလုပ်၊ ရှာနေသော
ဥစ္စာပစ္စည်းများက သေရာမပါတာမို့
သေရာပါမယ့် ကုသိုလ်ရေးကိုလည်း
တစ်ဖက်တစ်လှမ်းက အချိန်ပေးရင်း

လုပ်ရပါသေးရဲ့။
တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်ပဲ
ထူးထူးခြားခြားရတဲ့ အားလပ်ရက်လေး
ကို အကျိုးရှိရှိ ကုန်ဆုံးစေရန်အတွက်
အပတ်တိုင်းလိုလို ရွှေတိဂုံဘုရားသို့
လာပြီး ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်
ခုလို ဘုရားဝေယျာဝစ္စလုပ်ရင်း ကုသိုလ်
ယူနေကြစမြဲပါပဲ။

ဝန်ထမ်းဘဝ၏ ထုံးစံအတိုင်း
လိုင်းကားကိုသာ အားကိုးရတာကြောင့်
ကားမကြပ်ဖို့အရေး အစောကြီးထဲလို့
ဘုရားကိုလာခဲ့တာ မနက် ၈ နာရီ
လောက်မှာ ကျွန်တော် ကားလမ်းကြောင်း
သင့်ရာ ရွှေတိဂုံဘုရားမြောက်ဘက်မုခ်
သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါတော့တယ်။

မနေ့ညကတည်းက ရပ်ကွက်
ဈေးလေးမှာ ဝယ်ထားတဲ့ နင်းဆီပန်း
တချို့ကို မနက်ခင်း လန်းနေစေရန်
ရေစိမ်ထားပြီး ဘုရားကို ယူလာခဲ့တယ်။
ဘုရားပူဇော်ရန် ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေး
တိုင်ထုပ်တွေမှအစ ကျွန်တော် ကျောင်း
အိတ်ထဲမှာ အကုန်လုံး အရံသင့်

ထည့်လာပြီးသားပါ။

ဘုရားရောက်မှ ဝယ်လျှင်
ထုံးစံအတိုင်း ဈေးက တစ်ဝက်ချိုး
လောက် တက်တတ်တာကြောင့်
ရပ်ကွက်ဆိုင်မှာကတည်းက လိုအပ်တာ
တွေ အပြီးစီးဝယ်ခဲ့ပြီးသားပါ။ ဘုရား
လှူရန်အတွက် ပစ္စည်းဝယ်မယ့်ငွေကို
မနမြောသင့်တာ သိပေမယ့်လည်း
တစ်ဝက်နီးပါးကွာမယ့် ဈေးမျိုးတော့
ပေးမဝယ်နိုင်တာ အမှန်ပါ။ ဝန်ထမ်းပီပီ
ချွေတာရေးက ပထမပါ။

လှိုင်းကားပေါ်က ဆင်းလိုက်
ပြီး ဘုရားပေါ်ကို တက်ဖို့ ပြင်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် ဖိနပ်အိတ်ရောင်းတဲ့
ကလေးတွေက အတင်းတိုးဝှေ့လာတော့
တာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အိတ်ထဲ
က အသင့်ပါလာတဲ့ အိတ်အလွတ်လေး
ကို ထုတ်လို့ ဖိနပ်ချွတ်ကာ ထည့်ဆွဲ
လိုက်တော့မှပဲ အဆင်ပြေသွားပါတော့
တယ်။

ပန်းသည် များကလည်း
ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ မြင်တော့

ကျွန်တော့်ကို မရောင်းကြတော့ပါဘူး။
နို့ဆို သူထက်ငါ အတင်းတိုးဝှေ့ရောင်း
ရင်း စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ ကုသိုလ်လာလုပ်
တာ အကုသိုလ်ဖြစ်ပါတော့မယ်။ ခုများ
ဘယ်လောက်ကောင်းလို့ က်ပါဘိ။
အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ။ လှေကားအတိုင်း
ကျွန်တော် ဘုရားပေါ်တက်လာခဲ့တယ်။
လုံခြုံရေးဌာနရောက်တော့
ကောင်လေးငါးယောက်အဖွဲ့ ဘုရား
လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတွေနှင့် စကားအခြေ
အတင်ပြောနေကြတာ တွေ့တယ်။

ပေါင်အရင်းနားလောက်ထိ
မြဲထားတဲ့ ခေတ်စတိုင်လ်ရှင်းဘောင်းဘီ
တွေကြောင့် ပုဆိုးလဲပြီးမှ ဘုရားပေါ်တက်
ဖို့ ပြောတာကို လက်မခံတဲ့ပုံပါ။
ယောက်ျားလေးပဲ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ်ပေါ့
လို့ ပြောနေတာကို ကျွန်တော် ကြား
လိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
တော့ ဘောင်းဘီအပြဲဒီဇိုင်းက အတော်
ဆိုးဆိုးပါပဲ။ ပေါင်ရင်းအထိ အသားတွေ
အကုန်မြင်နေရတယ်။ ဘုရားနှင့်

ကလပ် မှားများလာကြလေလားသော်
စောစောစီးစီး ကုသိုလ်လာလုပ်တာနဲ့
အကုသိုလ်ဖြစ်အောင် အငြင်းပွားနေကြ
လေရဲ့။ အစကတည်းကသာ ဘုရား
လာသူပီပီ ဝတ်စားလာခဲ့ရင် ခုထိ
ငြင်းနေစရာအကြောင်း မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဒါပေါ့လေ။ လူတိုင်းက ကိုယ်
တွေလိုစိတ်မှ မရှိတာ။
ကျွန်တော်လည်း အထဲ
မကြည့်တော့ဘဲ ဘုရားပေါ် အေးအေး
လူလူ တက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ဘုရားပေါ်မှာ လူအတော်
များပါတယ်။ ရုံးပိတ်ရက်လည်းဖြစ်
ဘုရားပေါ်တက်လို့ကောင်းတဲ့ အချိန်
လည်းဖြစ်ဆိုတော့ လူများတာထင်မိ
ဘုရားပေါ်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်
ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော့် မွေးနေ့
သောကြာထောင့်မှာ ပန်းကပ်။
နံ့သာတိုင်တွေ ကပ်ပြီး ဘုရား
ရေသပ္ပာယ်ပါတယ်။

ရေသပ္ပာယ်သူများလွန်း
အချိန်အတော်ကြာလေးစောင့်ပြီး

နေရလေရဲ့ ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ
ကို ဘုရားရေသပ္ပာယ်ဖို့ ငွေဖလားလေး
ပြေဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော့်သက်စေ့
ရေသပ္ပာယ်ခြင်းကို စတင်ပါတော့တယ်။
ကျွန်တော် ရေသပ္ပာယ်လို့မှ ငါးခွက်ပင်
ပြည့်သေး။ ဘေးက မြန်မာဝတ်စုံနှင့်
ကလေးမလေးက ...

“ဦးလေးကြီး ... ဟိုဘက်
နည်းနည်းလေး တိုးပေးပါလား။ သမီး
ဆတ်ပုံရိုက်ချင်လို့”

“ညော် ... အေးအေး။
အေးပါကွယ်”

“ကျေးဇူးပဲ။ ဟိတ်ကောင်မ
ဘုရားလည်းပါပါစေ။ လူလည်း
အကိုယ်လုံးပါပါစေနော်။ တလွဲမလုပ်
အသရာရိုက်”

“အင်းပါ နင်ကလည်း ငါ
အရာရိုက်ပေးပါမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော့်
အဖေကို ဝင်ယူလိုက်ပြီး ဘုရားကို
အနီးသို့ မျက်နှာက ကင်မရာကို
အနီး ရွှေ့ကိုင်လို ပိုစ်အမျိုးမျိုး

ပေးနေလေရဲ့။ ခဏအကြာတော့ စိတ်
ကျေနပ်သွားသည်လားမသိ သုံးခွက်
လောက် ဘုရားကို ရေလောင်းပြီး
သွားခဲ့ရာတယ်။

ကုသိုလ်လာလုပ်တာလား။
ဓာတ်ပုံလာရိုက်တာလားတောင် မသဲကွဲ
လိုက်ပါဘူး။

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော် ဘုရားကို
ရေဆက်သပ္ပာယ်နေတုန်း အဒေါ်ကြီး
တစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်တယ်။

“ဟိုဘက်ကို နည်းနည်းတိုး
ပေးပါ”

ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်
ကလေးပင် မကြည့်ဘဲ ဆိုလိုက်ခြင်းပါ။
ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ့်
အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ပါပဲ။ ဝတ်စား
ထားတဲ့အပြင်အဆင်က လူချမ်းသာ
အသိုင်းအဝိုင်းထဲက ဖြစ်ဟန်တူပါတယ်။

သူမရဲ့ ခပ်ဝဝခနွာကိုယ်ကြီးဖြင့်
ကျွန်တော့်နေရာကို ဝင်ယူလိုက်ပြီး
မျက်နှာထန်ထန်ဖြင့် ဘုရားကို

ရေသပ္ပာယ်နေပါတယ်။

အဲဒီလို သပ္ပာယ်နေရာမှာ
ဘုရားရဲ့ မျက်နှာတော်ကို ဝေးဝေးကနေ
လှမ်းပတ်နေသလိုပါပဲ။ အရပ်က
မမီတော့ ဘုရားရဲ့ဦးခေါင်းတော်ကနေ
ရေသပ္ပာယ် လို၍လားတော့ မသိ။
အဝေးက လှမ်းလှမ်းပတ်နေလိုက်တာ
မျက်နှာတော်ကို ရေစက်တွေ ပြင်းပြင်း
ထန်ထန်ရိုက်မိနေတာကို ကျွန်တော်
တွေ့လိုက်ပါတယ်။

ရေတစ်ခွက်ခပ်လိုက်တိုင်း
လက်တွင် ဝတ်ထားသော လက်ကောက်
အသံက တချင်ချင်မြည်လို့ပါ။
ကျွန်လက်တစ်ဖက်တွင်လည်း ပိုက်ဆံ
အိတ်အကြီးကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်
ဆုပ်ထားသေးလေရဲ့။ ဒီလိုနဲ့ ခပ်မြန်မြန်
ဘုရားကို ဆယ်ခွက်လောက် ရေသပ္ပာယ်
ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်ထွက်သွားခဲ့
တယ်။

ကျွန်တော့် စိတ်ထဲတွင်
ထိုအဒေါ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး တာဝန်ကျ
လာလုပ်တာလား။ ကုသိုလ်လာယူတာ

လာဆိုတာ မသဲကွဲခဲ့ပါဘူး။ တကယ်လို့ သာ ကုသိုလ်လုပ်မယ့်တူတူ အဆုံးထိ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် ကုသိုလ်ယူပါက ပိုပြီး မွန်မြတ်မယ်ထင်၏။

ဒီလိုပါပဲ ဒီတစ်ခါတည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုလူတွေကို ဘုရားမှာ ခုတလော မကြာခဏ တွေ့မြင်နေရ သလိုပါပဲ။ ဘုရားကို အမှန်တကယ် ကုသိုလ်ပြုချင်တဲ့သူက နည်းသွားပြီး အလည်အပတ်သဘောလာနေကြသူ များနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သူများသာ များနေသလို ထင်မိ၏။

အမှန်တကယ်ဆိုလျှင် ဘုရား သွားရင် ကုသိုလ်ရသည်မှာ မှန်ပါသော် လည်း ကုသိုလ်မှသည် အကုသိုလ်ဆီ သို့ ကူးမသွားအောင်တော့ ကျွန်တော် တို့တွေ သတိထားသင့်ပါတယ်။

ဘုရားတွင် အများတကာ ကုသိုလ်ပြုနေချိန် အလှဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ သာ အရေးကြီးနေကြသူများ အသိကို သတိနှင့် မဆင်ခြင်ဘဲ ဘုရားပေါ်တွင် မာနတရားထောင်လွှားကာ ကုသိုလ်ယူ

မှားနေကြသူများ ဘုရားနှင့် ပန်းခြံမှားပြီး ချစ်ရည်လူးနေကြသော စုံတွဲများ ဘုရား ရင်ပြင်တော်တွင် အစားသောက်ထိုင်စား ရင်း အမှိုက်တွေချန်ခဲ့သူများကိုတွေ့ တိုင်း ကျွန်တော် သက်ပြင်းကိုသာ တဟင်းဟင်း ချစ်ပါတော့တယ်။

အဲဒီနောက် ဘုရားရင်ပြင် တော်ပေါ်တွင် ဝတ်စားလာသော အဝတ် အစားအလှပများကို ပဓာနမထားဘဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေကြသူများ၊ ရေသန့် ဘူးများကို ဆေးကြောကုသိုလ်ယူနေကြ သူများ။ ဘုရားဝေယျာဝစ္စအတွက် အသင်းအဖွဲ့နှင့် ကုသိုလ်လာယူနေကြ သော ပရဟိတလူငယ်လေးများကို တွေ့ရပြန်တော့ ကြည်ကြည်နူးနူး ပြုံးမိ ပြန်၏။

ဘယ်လိုပြောပြော ယူတတ် သူအတွက်တော့ ကုသိုလ်ချည်းပါပဲ။ ထိုသို့တွေးရင်း ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က ဓမ္မာရုံလေးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်လေးကို ကျွန်တော် ပြေးကာ အမှတ်ရမိလိုက်သေး၏။

“ဤနေရာတွင် ကုသိုလ် လွဲ၍ ဘာမှရစရာမရှိပါ” ဟူ၍ ...

ဒီလိုပါပဲ ဘုရားကိုလာသူ လည်း ကုသိုလ်မှလွဲပြီး တခြား ရှေး မရှိပါဘူး။ ဒါမဲ့ မယူတတ်ရင် အကုသိုလ်ရသွားတတ်တယ်ဆို တော့ သတိပြုသင့်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ ကျွန်တော် တစ် ကုန် ဘုရားမှာနေခဲ့ပြီး ညနေတော် ပြန်ဆင်းခဲ့ပါတယ်။ ရင်ထဲတွင် အေးချမ်းခြင်းတွေအပြည့်နှင့် တစ် လုံး အလုပ်ပင်ပန်းတာတွေ ပြေငြိမ် သွားခဲ့ရပါတယ်။

ဘုရားကအပြန် ကျွန်တော် စီးရမယ် YBS ကားပေါ် ကြည့်လိုက် အခါမှာတော့ ကြပ်ညပ်နေတဲ့သူကြောင့် ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ် တိုးတိုးလေး ချစ်ပါတော့တယ်။

ညီလေးငယ်(လယ်အော်)

ဗဟုသုတရကြပါစေ

ဆရာဝင်း(ခ)အနိန္ဒာပင်)

စံကားမြို့(ငါ)စံကားမြို့

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

စံကားမြို့ သို့မဟုတ် စကား
မြို့ကို စာဖတ်သူလည်း ကြားဖူးချင်မှ
ကြားဖူးပါလိမ့်မည်။ ဒီမြို့အကြောင်းကို
ကျွန်တော်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်
လောက်ကမှ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
ဦးအောင်ဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ဌေး ဇနီးမောင်နှံ
က ပြောမှပဲ ကြားဖူးပါတယ်။

ဒီမြို့က ယခုတော့ ရွာဖြစ်နေ
ပါပြီ။ ရှေးက အင်္ဂလိပ်အစိုးရမတိုင်မီက
ရမ်းဇော်ဘွားများ အဆက်ဆက်
အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ ရှေးမြို့ဟောင်း ဖြစ်ပါ
တယ်။

အင်းလေးဖောင်တော်ဦး
ဘုရားရဲ့ အရှေ့ဘက် မိုင် ၄၀ ခန့်
အကွာမှာ တည်ရှိပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ဌေး
ကိုလည်း နိုင်ငံခြားသား ဧည့်သည်
တစ်ယောက်က သွားဖြစ်အောင်
သွားလည်ဖို့ တိုက်တွန်းရာက သူတို့
ဇနီးမောင်နှံ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ခန့်က
စတင် ဘုရားဖူးရောက်ခဲ့ကြောင်း သိရပါ
တယ်။ ဦးအောင်ဝင်းက သူတို့ဇနီး
မောင်နှံ ရောက်စဉ်က ဘုရားစေတီများ

မှာ တော်တော်များများ ပျက်စီးနေ
ကြောင်း၊ အကြားအမြင်ရတဲ့ အမျိုးသမီး
ကြီးတစ်ယောက်က သူတို့သွားလေရာ
လိုက်ပါပြီး ဘုရားစေတီများပြုပြင်ဖို့
တတွတ်တွတ် လိုက်လိုက်ပြောနေ
ကြောင်း သူတို့ စတင်ပြင်လိုက်မှသာ
ကျန်တဲ့ဘုရားတွေ ပြုပြင်မည့်သူတွေ
ပေါ်လာမည့်အကြောင်း ပြောပါတယ်။
ဒါနဲ့ သူတို့လည်း မြို့မကျောင်းဝင်းကြီး
ထဲမှာ ဘုရားစေတီ ၃၀ ခန့်အနက်
တစ်ဆူကို စတင်ပြင်တဲ့အကြောင်း၊
သူတို့ပြင်ပြီးတဲ့နောက် ထိုင်ဝမ်နိုင်ငံနဲ့
ဂျာမနီနိုင်ငံက ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မြန်မာနိုင်ငံ
တွင်းမှ စေတနာရှင်များ ပေါ်ပေါက်လာ
ပြီး ဘုရားစေတီများကို ပြုပြင်လာရာ
စေတီတော်တော်များများ ပြုပြင်နေကြ
ပြီဆိုတာလည်း သိရပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို အဲဒီစံကားမြို့
ဟောင်းကို ဘုရားဖူးခေါ်နေတာ တော်
တော်ကြာပါပြီ။ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။
ရန်ကင်းမြို့နယ် ကျောက်ကုန်း မေဒီနီ
ကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးကောဝိဒပါ

ဘုရားဖူးလိုက်မည်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
အဆိုပါ စံကားမြို့ဟောင်းကို ၂၇-
၂၀၁၇ ရက်၊ မနက်ငါးနာရီမှာ ရန်ကင်း
က စတင်ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါတယ်။
ခရီးစဉ်မှာ ပထမ စံကားမြို့
ကို သွားပြီး ဘုရားတွေဖူးမည်။ နောက်
ဟိုပုန်းမြို့နယ်မှာရှိတဲ့ ကိုယ်ရင်လေးရာ
သွားရောက်ပြီး ဘုရားဖူးရင်း လောက
မည်။ တတိယအစီအစဉ်က နတ်ရွာ
မြို့နယ်က ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး လျှောက်
ရုပ်ပွားတော်ကြီးတည်နေတဲ့ ရွှေ
ကယ်တောင် ဘုရားကြီးကို အကြောင်း
ဝင်ဖူးမည်။ ခရီးစဉ်ကို ၂၇-၁၁-၂၀၁၇
ရက်က စတင်ပြီး ၃၀-၁၁-၂၀၁၇
ညနေမှာ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ဖို့
တယ်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ညာ
သုံးနာရီခွဲလောက်မှာ ညောင်ရွှေ
ရောက်ပါတယ်။ မေဒီနီဆရာတော်ကြီး
ပါလာတဲ့အတွက် စစ်ကိုင်းမြို့
မြို့ဖုများနဲ့ လူငယ်များက အထိအရှက်
များနဲ့ ကြိုဆိုမည်ဆို၍ ကားထဲ

သုတ် မောင်းခဲ့ကြပါတယ်။ ယခင်နှစ်
များက စကားမြို့ဟောင်းကို အင်းလေး
ကန်ကြီးထဲက စက်လှေနဲ့သွားရပြီး
အင်းလေးဟောင်းတော်ဦးဘုရား အရှေ့
ဘက်က နှစ်နာရီခန့် စက်လှေစီးရ
ကြောင်း သိရပါတယ်။ ယခုတော့
အင်းလေးကန်ကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်ကမ်း
မှာ ကားလမ်းပေါက်နေပြီး ကယားပြည်
နယ်၊ လွိုင်ကော်မြို့ကို သွားလို့ရတဲ့
လမ်းဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။
လမ်းတစ်လျှောက်မှာ နိုင်ငံခြားသား
ဧကဘီးနဲ့လည်တဲ့ အဖွဲ့တွေလည်း
တွေ့ရပါတယ်။ တောတောင်၊ စိုက်ခင်း
တွေနဲ့ သာယာတဲ့နေရာဒေသတွေ
ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ညနေ ငါးနာရီ
လောက် ရောက်ပါတယ်။ ရွာထိပ်ကနေ
ရွာလူကြီးများနဲ့ လူငယ်ရှမ်းရိုးရာ
အဖွဲ့နဲ့ မိန်းကလေးများ စုစုပေါင်း
လောက်က ကြိုဆိုနေကြပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့လည်း ဖြူမကျောင်းထိပ်က
ကျောင်းထဲသို့ ကြိုဆိုနေတဲ့အဖွဲ့

နဲ့အတူ ခြေကျင်လမ်းလျှောက်သွားကြ
ပါတယ်။ ကြိုဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့
ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ကျောင်းကြီးရှေ့မှာ
ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါတယ်။ ကျောင်းကြီးက
တော်တော်ကြီးပါတယ်။ ကျောင်းပေါ်မှာ
ရှေးဟောင်းရုပ်ပွားတော်ကြီးငါးဆူ
ဖူးတွေ့ရပါတယ်။ ကျောင်းကြီးက
ပရိသတ် ၅၀၀ လောက် တရားနာလို့
ရမည် ထင်ပါတယ်။ တိုင်ကြီးတွေက
ရှစ်ပတ်လည် အရှည်ပေ ၄၀ ခန့်ရှိမည်
ထင်ပါတယ်။ တိုင်တွေက အဆက်မပြတ်
ပါဘူး။ ဒီအရွယ်အဆင်နဲ့ ပေ ၄၀
လောက် ပြောင့်ပြောင့်တန်းတန်းရဖို့
မလွယ်ပါဘူး။ ကျောင်းကြီးက အုတ်
နံ့ကပ်ကျောင်းကြီးပါ။

ကျောင်းပေါ်မှာ ပရိသတ်များ
ကို ဦးအောင်ဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ဌေးတို့က
မေဒီနီဆရာတော်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ကို
မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ နောက် ခဏနား
ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကျောင်းမှာပဲ
ညနေစာ ကျွေးပါတယ်။
ညပိုင်း ကျောင်းထိုင်ဆရာ

တော်၊ ရွာလူကြီးအချို့နဲ့ ပြောကြတဲ့အခါ
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ကျွန်တော်
ဂန္ထီရဆောင်းပါးတွေ မနောမယက္ခနယ်
မှာ ရေးနေတဲ့သူမှန်းသိ၍ သူတွေကြုံနေ
ရတဲ့ ပြဿနာအချို့ကို မေးမြန်းပါတယ်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က
ညတိုင်း တရားထိုင်တဲ့အခါ ပရလောက
မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ မကြာခဏ ရောက်လာ
ကြောင်း၊ သာဓုခေါ်သံလည်း ကြားရ
ကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးလေးပါးလည်း တွေ့ရ
ကြောင်း၊ နှစ်ပါးက စာလည်း တော်
တော်တတ်ကြောင်း၊ သူ့ကို ပါဠိလို
ပြောတဲ့အကြောင်း မိန့်၍ အာရုံယူကြည့်
ရာ ဖြူဖြူပုပု၊ မျက်နှာသွယ်သွယ်နဲ့
ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ကျောင်းစောင့်နတ်ဖြစ်
နေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းထိုင်ခဲ့တဲ့
ဆရာတော်တွေအနက် လေးဆက်
မြောက်ဆရာတော် ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းနာ
ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်တဲ့ ဆရာတော်ဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒါ ဟုတ်ပါသလားမေးတော့
အသက်ကြီးတဲ့ ဒကာ၊ ဒကာမများက
ဟုတ်မှန်ကြောင်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော်က ကျောင်းစောင့်
နတ်ဘုန်းကြီးကို ပင့်ပြီး အရှင်ဘုရားက
ဘုန်းကြီးဘဝ ရပါလျက် ဘယ်လို
ကြောင့် ကျောင်းစောင့်နတ်ဖြစ်ရတာပါ
လဲ မေးလျှောက်တော့ သူက ပရိယတ္တိ
လည်းမလုပ်၊ ပဋိပတ္တိလည်း မလုပ်ခဲ့၍
ကျောင်းစောင့်နတ်ဖြစ်ရကြောင်း ပြောပါ
တယ်။ ကျောင်းစောင့်နတ် ဘုန်းကြီးက
လက်ရှိ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို သူ
အတွက် ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး
အမျှဝေပေးဖို့ အကူအညီတောင်းပါ
တယ်။ ဆရာတော်က ကပ်လှူပြီး
အမျှဝေပေးပါမည် ပြောပါတယ်။

ကျောင်းထဲမှာ နတ်ဖြစ်နေတဲ့
ဆရာတော်လေးပါးလည်း ရှိပါသေးတယ်။
ဘယ်လိုကြောင့် စတုမဟာရာဇ်နတ်
ဖြစ်နေရတာပါလဲ မေးလျှောက်တော့
စာတတ်တဲ့ ဆရာတော်နှစ်ပါးက ဘုရား
ဟောတွေကို ကိုယ်လိုချင်သလို
အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြီး ဟောပြောလေ့ရှိတဲ့
အတွက် ယခုကဲ့သို့ စတုမဟာရာဇ်နတ်
ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်း သိရပါတယ်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က
သူ့မှာ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စောင့်ရှောက်
ပါသလဲမေးရာ ကျွန်တော်က ဆရာတော်
ကို စောင့်ရှောက်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လေးဦး
ရှိကြောင်း၊ ဝိဇ္ဇာနှစ်ပါးနဲ့ နတ်နှစ်ပါးဖြစ်
ကြောင်း၊ ဆရာတော်နဲ့ အတိတ်ဘဝက
ဆွေမျိုးတော်စပ်ခဲ့သူများဖြစ်ကြောင်း၊
ရှေးခေတ် ဗိုလ်မှူးကြီးအဝတ်အစားနဲ့
နတ်တစ်ပါးလည်း ပါပါတယ်။ သူတို့
လေးဦးက ကျွန်တော်တို့အနီး မဖိတ်ခေါ်
ရဘဲ ရောက်နေပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူတို့လေးဦး
ကို ယခုဘဝက ကျွတ်ချင်မိသလား
မေးတော့ ပထမ မကျွတ်ချင်ဘူး ဖြေပါ
တယ်။

နောက်မှ သူတို့လေးဦး
တိုင်ပင်ပြီး ကျွတ်လွတ်ချင်ပါတယ်ဆို၍
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား သူတို့လေး
ဦးအတွက် ဘုန်းကြီးငါးပါး ဆွမ်းကပ်၊
သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ်၊ ယပ်များ လှူကာ
အမျှဝေပေးဖို့ ခံယူသာ ယခုဘဝမှ
အသီးသီးကျွတ်လွတ်ပြီး ဒီထက်ကောင်း

တဲ့ ဘုံဌာနရောက်နိုင်ကြောင်း လျှောက်
ထားရပါတယ်။

အဲဒီနောက် ကျောင်းပေါ်
ရှိတဲ့ ထူးဆန်းတဲ့ စည်ညီနောင်အကြောင်း
ကိုလည်း ပြောကြပါတယ်။ စည်ညီနောင်
ဆိုတာ ဘုရားပွဲ၊ ကျောင်းပွဲ၊ အလှူ
တွေ၊ အောင်ပွဲအခမ်းအနားတွေမှာ
တီးတဲ့ စည်ကို ဆိုလိုတာပါ။ စည်
နောင်က နာမည်နဲ့ပါ။ မိုးဟိန်းနဲ့ နှိုင်း
လိုခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထူးဆန်း
တဲ့ စည်ညီနောင်ဆိုလို့ တော်တော်
စိတ်ဝင်စားသွားပါတယ်။ ကဲ ဆိုတော့
ဘယ်လို ထူးဆန်းတာလဲ ဆိုတော့
ဒီစည်ညီနောင်က အင်းနဲ့ စီရင်သော
စည်ညီနောင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာမှာ နေထိုင်
လျှင် စည်ညီနောင်ကို ကန်တော့မှ
ပြီး တီးလျှင် မိုးတွေ ခြိမ်းလာပြီး မိုး
လေ့ရှိကြောင်း၊ အလှူအတန်း ဘုရား
ကျောင်းပွဲရှိလို့ တီးလိုလျှင် ကန်တော့
ပေးပြီး တီးလိုရကြောင်း၊ အကြောင်း
ကြီးငယ်မရှိဘဲ လက်ဆော့ပြီး ခံယူ
မရှိကြောင်း၊ အကြောင်းမဲ့ ခံယူ

ခန္ဓာကိုယ်ယားယံတာ၊ မိုးတွေခြိမ်းလာ
တာ ကြုံရကြောင်း၊ အရက်သောက်ပြီး
တီးလျှင် လုံးဝလက်မခံကြောင်း။

ဤနယ်မြေဒေသငြိမ်းချမ်းရေး
မရခင်က တပ်မတော် စစ်ကြောင်းတစ်
ကြောင်းမှ အရက်သောက်ထားတဲ့
ရဲဘော်တစ်ဦးက ဒါမျိုးတွေ မယုံဘူးဆို
ပြီး စည်ကိုတီးရော မကြာမီ ကွယ်လွန်
သွားတဲ့အကြောင်း၊ ဒီစည်ညီနောင်ကို
ခွဲထား၍မရကြောင်း၊ တချို့က စည်တစ်
လုံးကို အင်းလေးကန်ကြီး အနောက်
ဘက်ကမ်းက ရွာတစ်ရွာတွင် ထားရာ
သူ့အလိုအလျောက် အင်းလေးကန်ရေ
ပြင်ကြီး ဖြတ်လိုဗ်လားပြီး ကျောင်းသို့
ပြန်လာကြောင်း ပြောကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က စည်ညီနောင်က
အင်းနဲ့စီရင်ထားတဲ့ စည်များဖြစ်တယ်
ဆို၍ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ
ရှိတဲ့ စည်နှစ်လုံးဆီ လှမ်းပြီး စည်ကို
စောင့်တဲ့ နတ်များရှိလျှင် ကြွပါလို့
ဖင့်ဖိတိုက်ပါတယ်။ နီညိုရောင်အဝတ်
အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညို။

မျက်လုံးပြုံးပြုံး ရုပ်ချင်းဆင်တဲ့ အင်း
စောင့်နတ်နှစ်ပါး ကျွန်တော်တို့ရှေ့
ရောက်လာပါတယ်။

ကျွန်ုပ်။ ။ ခင်ဗျားတို့က
စည်ကိုစောင့်တဲ့ အင်းစောင့်နတ်တွေ
လား။

နတ်နှစ်ပါး။ ။ ဟုတ်ပါတယ်။
ကျွန်ုပ်။ ။ ခင်ဗျားတို့
စောင့်တဲ့စည်ကို အကြောင်းကြီးငယ်
ပွဲလမ်းသဘင်မရှိဘဲ တီးလျှင် မိုးခြိမ်းသံ
တွေ ကောင်းကင်က ထွက်ပေါ်လာတယ်။
နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်တတ်တယ်။
အရက်သောက်ပြီး တီးလျှင် သေဆုံး
တတ်တယ် ပြောကြတယ်။ အဲဒါ
ဟုတ်ပါသလား။

နတ်နှစ်ပါး။ ။ မင်းမယုံ
လျှင် တီးလိုက်လေ၊ သူတို့အဖြေကြောင့်
ကျွန်တော်ပါ လန့်သွားပါတယ်။

ကျွန်တော် စည်နှစ်လုံးကို
သွားကြည့်ပါတယ်။ မြန်မာတို့ရဲ့
စည်တော်ကြီးလောက်တော့ မျက်နှာဝ
ရော အရည်ရော မရှိပါဘူး။ မြန်မာ

ဆိုင်းဝိုင်းထဲမှာပါတဲ့ ပတ်မကြီးနီးပါး
ရှိပါတယ်။ အရည်ကလည်း နှစ်ပေသာ
သာပဲ ရှိမည်ထင်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခါပဲ
ဒီလိုအင်းနဲ့ စီရင်ထားတဲ့စည်ကို တွေ့ဖူး
ပါတယ်။

ကျွန်တော် စည်ညီနောင်ကို
ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဆရာတော်က
ဒီကျောင်းဝင်းထဲက စေတီတစ်ခုနဲ့
ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိခဲ့ပါသလား မေးပါတယ်။
ကျောင်းဝင်းကြီးရဲ့ အနောက်မြောက်
ထောင့်မှာ စေတီငယ်ပေါင်း ၃၀
လောက် ရှိပါတယ်။ ရှေးဟောင်းစေတီ
တွေပါ။ ရှေးဟောင်းသမိုင်း သုတေသန
ဌာန မှတ်တမ်းယူထားတဲ့အကြောင်း
တဖြည်းဖြည်းချင်းလည်း ပြုပြင်နေ
ကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျောင်းဝင်းကြီး
ထဲတွင် ယခင်က ကျောင်းရှစ်ကျောင်း
ရှိကြောင်း၊ ဆရာတော်တစ်ပါးစီ သတင်း
သုံးကြကြောင်း၊ ရွာက လူများက
ကိုးကွယ်ကြကြောင်း၊ ရွာတွင် သီးခြား
ကျောင်းခွဲမရှိကြောင်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်တော့်ကို ဗေဒင်ကျညီ

ဟောပေးတဲ့ တန်ခိုးရှင်ကြီးမေးကြည့်
တော့ လက်ရှိဆရာတော်က တစ်ချိန်က
စကားမြို့ရဲ့၊ မြို့သူကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးကြောင်း။
၎င်းစေတီများထဲတွင် ဆရာတော်မြို့သူ
ကြီးဘဝက တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရားတစ်ဆူရှိ
ကြောင်း ထိုစဉ်က ဆရာတော်ကြီးရဲ့
မိခင်ကြီးတည်ခဲ့တဲ့ စေတီတစ်ဆူလည်း
ရှိကြောင်း လျှောက်ထားရပါတယ်။

ဆရာတော်က သူ ဘုရား
ဝတ်တက် ပဋ္ဌာန်းတိုင်ပြီး အမျှဝေတဲ့
အခါ သာဓုခေါ်တဲ့အသံတွေ ကြားရတဲ့
အကြောင်း၊ လူတော်တော်များများ
အသံများဖြစ်ကြောင်း အဲဒါတွေက
ဘယ်သူတွေပါလဲ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော် တန်ခိုးရှင်ကြီး
မေးလျှောက်ကြည့်တော့ ကျောင်းဝင်း
အတွင်း ဘုရားစေတီတွေမှာ စောင့်နေ
တဲ့ သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်ကြောင်း
သိရပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲက
ဘုရားစောင့်သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ဖိတ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ သိုက်က ပုဂ္ဂိုလ်
အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသား ၁၂ ဦး

ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ရောက်လာပါတယ်။
သူတို့က ဘုရားစေတီစောင့်
တဲ့ သိုက်စောင့်နတ်ဖြစ်ကြောင်း ဘုရား
စေတီတွေ မြန်မြန်ပြုပြင်ပြီး အနေကတ
တင်ပွဲမှာ အမျှဝေတာရမှ သိုက်ဘဝက
ကျွတ်လွတ်ကြမည်ဖြစ်ကြောင်း သိုက်
အဖြစ်နဲ့ နေရတာ ကြာလှပြီဖြစ်ကြောင်း
ပြောကြပါတယ်။ သူတို့က အမျိုးသား

၂ ဦးနဲ့ အမျိုးသမီး ၁၀ ဦး ဖြစ်ပါတယ်။
ဘုရားစေတီတွေက ဉာဏ်
တော် သိပ်မမြင့်ပါဘူး။ ပေ ၂၀ ဝန်းကျင်
သာရှိကြောင်း သိရပါတယ်။ ယခုပဲ
ဦးအောင်ဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ဌေးတို့က တစ်ဆူ၊
ထိုင်ဝမ်က ဦးအောင်ဝင်းတို့သိတဲ့
တရုတ်လူမျိုးတစ်ဦးက နှစ်ဆူ၊ ဂျာမနီက
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက တစ်ဆူ သူကတော့
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မဟုတ်ဘူး။ ရှေးဟောင်း
စေတီမို့ ပြုပြင်တာလို့ သိရပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ နောက်တစ်နေ့မနက်
အဲဒီဘုရားစေတီတွေ လှည့်လည်ပြီး
ဖူးတော့ စေတီတော်တော်များများ
ပျက်နေပါတယ်။ အချို့စေတီက အုတ်ပုံ

သာသာ ကျန်ပါတော့တယ်။ စေတီတွေ
က ပြုပြင်မည့်ဘုရား ဒကာ၊ ဒကာမတွေ
ကို မျှော်လင့်နေကြပါတယ်။ သနားလှ
ကောင်းတာကတော့ ဘုရားမှာ စောင့်နေ
ရတဲ့ သိုက်က မိန်းကလေးတွေပါ။
သူတို့က ကျွတ်ချင်လှပါပြီ။ ဒါလေး
သူတို့စောင့်နေရတဲ့ ဘုရားပြုပြင်ပြီး
အမျှဝေတာရမှ ကျွတ်ကြမည်ဖြစ်တဲ့
မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်က စေတီနာရီ
ကုသိုလ်ရှင်များ စကားမြို့ဟောင်း
ရှေးဟောင်းဘုရားစေတီတွေကို
လှူဒါန်းကြဖို့ တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်။
ဗုဒ္ဓဘာသာမဟုတ်တဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ
တောင် လာရောက်ပြုပြင် လှူဒါန်း
ကြပါပြီ။

သတ္တဝါများ ကျန်းမာချမ်းသာ
ကြပါစေ ...။

ဆရာဝင်း(သာကီနွယ်)

ဟောင်နှင်းသွေ

ပင်တိုင်စံနှင့် မြကောက်စီရွှေဘိး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

ယခင်လမှအဆက်

အခန်း ၄၄

ယုန်လေးသည် မှန်ပြတင်း

ပေါက်ဘေးတွင် ရပ်လိုက်၏။

ပို၍ ကံကောင်းချင်တော့

မှန်ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်တွင်

ပန်းအိုးကြီးနှစ်လုံးက အစီအရိုရှိနေသည်။

ပန်းအိုးကြီးနှစ်လုံးကြားသို့

တိုးဝင်လိုက်သောအခါ အပြင်ဘက်မှ

လမ်းသွားလမ်းလာများ မိမိကို

ရုတ်တရက် မြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်။

ယုန်လေးသည် အခန်းထဲသို့

ချောင်းကြည့်သည်။

အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ်

ကောင်းသော မြင်ကွင်းကို တွေ့နေရ

သည်။

ခမ်းနားထည်ဝါလှစွာ ပြင်ဆင်

ထားသော အခန်း။

အဖိုးထိုက်၊ အဖိုးတန်

လိုက်ကာ၊ တင်းတိမ်လွှာများ ကာရံထား

၏။

ဆီမီးတိုင်များ ထိန်ထိန်ညှိုးမှု

ထွန်ညှိထားသည်။

မျက်နှာကျက် မီးခန်းဆိုင်ကြီး

နှစ်ခုအောက်တွင် ကျောက်စားပွဲရှည်ကြီး

တစ်လုံး။

စားပွဲရှည်ကြီး၏ ပတ်ပတ်

လည်တွင် ရွှေကုလားထိုင်များ ဝန်းရံ

ထားလျက်။

စောစောက မြင်းရထားနှင့်

ရောက်လာသော ဧည့်သည်တော်။

တိုင်ဌေး၏ စာအရ မြွေစားရှင်မ

မင်မင်။

မြင်းရထားပေါ်မှ ဆင်းလာစဉ်

က ဆင်မြန်းထားသည့် အတိုင်းပင်။

မဟူရာ ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံနှင့်။

ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာကို

မမြင်ရ။

နဖူးထက်မှ ကျဆင်းနေသော

ဝိုးလိုက်ကာစ သူ့မျက်နှာကို ကွယ်ကာ

ထားသည်။

မြွေဖြူရှင်မ မင်မင်သည်

စားပွဲကြီး၏ တစ်ဖက်စွန်းထိပ်မှ ရွှေ

ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။

ကျန်သော လူနှစ်ဆယ့်

ကလည်း ကုလားထိုင်ကြီးများပေါ်တွင်

ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့

မြွေဖြူရှင်မ ပြောနေသော စကားများကို

အထူးအာရုံစိုက်စွာ နားထောင်နေကြ

လေသည်။

မင်မင်သားသည် မြွေဖြူ

မနှင့် အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်သော ထိုကလေး

ဘက်မှ ရွှေကုလားထိုင်ပေါ်တွင်

လျက်ရှိ၏။

မန်ချူးသိုင်းဆရာမသည်

ချိုင်လီကမှ မြွေဖြူရှင်မ၏ လက်ထက်

ရှိ အနီးကပ်ဆုံး ကုလားထိုင်ကြီး

တွင် ထိုင်နေသည်။

မင်သားကြီး ခြေထောက်

၏ ခြင်္သေ့ရုပ်လက်တွန်းတံတော်

တွန်းရသော ကိုယ်လုပ်တံတော်

ကိုလည်း မြင်ရလေသည်။

ဖားရုပ်မယ်နှင့်

မြွေဖြူရှင်မ

အားလုံး သူတို့ဆယ်ရှစ်

နိဗ္ဗာန်

အလား။

ဆက်စပ် စဉ်းစားကြည့်နိုင်သေး၏။

ရွှေကုလားထိုင်ကြီးနှစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်သူမရှိဘဲ နေရာလပ်လပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မြွေဖြူရှင်မ၏ ပြောစကားများကို အထူးအာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု မင်္ဂလာသား မယ်တော်ကြီးချိုင်လီ၊ နတ်ရထားမှူးကင်ဝိုစသူများအပါအဝင် လူအားလုံးတို့မှာ နားထောင်သူများ သက်သက်သာ။

သို့ရာတွင် ... မကြာမီ အခန်းထဲသို့ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

အခန်းကြီးမှာ အလွန်အသံလုံလှ၏။ ယုန်လေးသည် မြွေဖြူရှင်မပြောနေသော စကားများကို လုံးဝမကြားရ။

ဤအချက်မှာ လွန်စွာ နှစ်နာလှပေသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်က လစ်လပ်နေသော ရွှေကုလားထိုင်ကြီး နှစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

စကားသံကို မကြားရသော်လည်း နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်နေခြင်းကို မြင်ရလျှင် ယုန်လေးသည် ထိုသူပြောနေသော အကြောင်းအရာများကို သိနိုင်စွမ်းရှိ၏။

က
“ဟေ့ ... ဒါ ဘယ်သူလဲ။ ပန်းအိုးကြားက ထွက်လိုက်စမ်း”
ယုန်လေး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

နောက်ဆုံး ဝင်လာသော သူနှစ်ယောက်ကား ...

နတ်ရထားမှူးကြီး ကင်ဝိုနှင့် မင်းလောင်းမှူးကြီး ချင်ကီးဖူ ဖြစ်လေသည်။

“ဟေ့ ... ဒါ ဘယ်သူလဲ။ ပန်းအိုးကြားက ထွက်လိုက်စမ်း”
ယုန်လေး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

နတ်ရထားမှူးကြီး ကင်ဝိုနှင့် မင်းလောင်းမှူးကြီး ချင်ကီးဖူ ဖြစ်လေသည်။

ယခု မြွေဖြူရှင်မ၏ နှုတ်ခမ်းကို မပြောနှင့် မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကို ပါ မမြင်ရပေ။

စားသမားကြီး ငါးယောက်။
“ချွင်း ... ချွင်း ... ချွင်း”
ချွင်း ... ချွင်း ... ချွင်း”

မြွေဖြူရှင်မသည် အဆက်မပြတ် စကားပြောနေ၏။

မြွေဖြူရှင်မ၏ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ခြင်းကို မမြင်ရလျှင် ရှိစေဦး။

“ချွင်း ... ချွင်း ... ချွင်း”
ချွင်း ... ချွင်း ... ချွင်း”

ကျန်သောသူ များကား ထောင်သူများ သက်သက်။

အခြားသူများ၏ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရှားမှုများကို မြင်ရလျှင် သူတို့ပြောနေသော အကြောင်းအရာများကို

စားသမားက အာဇာနည်သည်။
ယုန်လေး၏ စားနှစ်လက်

သူတို့က ကောင်းကင်မှ ဆင်းသော နတ်ဘုရားမ၏ ဗျာဒိတ်တော်ကို ဦးထိပ်ရွက် ပန်ဆင်နေကြသည့်

နေသော အကြောင်းအရာများကို

စကြာကဲ့သို့ လည်နေ၏။

စာသမားငါးယောက် အနီးသို့ မကပ်နိုင်။	ကြောင်းကို အချိန်မီ ပြောပိတ်ထားလိုက် သည်။	ကို ခါးထောက်၍ တည်ကြည်စွာ ရပ်ကြည့်နေ၏။
ရန်သူတို့အား သုတ်သင်ရေး ထက်၊ ဖောက်ထွင်းရေးက အဓိက။	အပရီက တော်ရုံတန်ရုံ ဓားသမားများမဟုတ်ကြောင်းကို	နဂါးတစ်ကောင် သွားထွက် ဘိသကဲ့သို့ ညက်ညော၍ အဆက်အသွယ်
အချိန်မီ ဖောက်မထွက်နိုင် လျှင် အခန်းထဲမှ မင်္ဂလာသားနှင့်	ယုန်လေး အကဲခတ်မိလိုက်၏။	ရှိလာသော ယုန်လေး၏ ဓားကွက်များ
မြွေဖြူရှင်မတို့အဖွဲ့ တက်လာကြလိမ့် မည်။	လွယ် လွယ် ကူ ကူ နှင့် ဖောက်ထွက်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်။	တအံ့တဩ ငေးမောကြည့်နေသည်။
“ချင်း ... ချင်း”	ဓားသမားများသည် တခဏ အတွင်း အရေအတွက်က များပြားလာ	“ဟေ့ ... မင်းတို့အား ဘေးဖယ်ကြ။ ငါ့ကိုယ်တိုင် သွား
ရှေ့တည့်တည့်ကို ထိုးဖောက် ဟန်ပြုပြီး နောက်သို့ ကြောင်လိမ်တစ်	သည်။	လက်ရမီအောင် ဖမ်းမယ်”
ကွက် ပြန်ဆုတ်လိုက်၏။	တစ်အုပ်ကြီးဖြစ်လာသည်။	“ဟုတ်တယ် ...
ခါးကိုနွဲ့၍ မျက်နှာအနောက် အလှည့် နောက်မှ ဓားသမားနှစ်ဦးက	မင်္ဂလာသားတို့အဖွဲ့လည်း	အရှင်ဖမ်းကြ”
ပြိုင်တူ ပြေးဝင်လာကြသည်။	အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာကြလေပြီ။	မြွေဖြူရှင်မကလည်း
“ချင်း ... ချင်း ... အား”	“ဟေ့ ... ဘယ်သူလဲ။ ဘာ ဖြစ်တာလဲ”	လိုက်သည်။
ဓားနှစ်စင်းနှင့် ဘယ်ပြန်ညာ ပြန် တွက်ပစ်လိုက်သည်။	မင်္ဂလာသား၏ မေးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။	“ဟာ ... ကွမ်ဆူးမင်းသား သို့သော် နောက်ထပ်
ဓားသမားတစ်ဦး မှောက် လျက် လဲကျအသွား ဓားသမားနှစ်ဦးက	“ဟာ ... ကွမ်ဆူးမင်းသား သို့သော် နောက်ထပ်	သို့သော် နောက်ထပ်
ယုန်လေး၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသည်။	နတ်ရထားမှူးကြီး ကင်ဂို၏ ပြီး	ဓားတစ်စင်းသည်
ယုန်လေး၏ ဆုတ်လမ်း	အသံကြီးကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။	လက်ခနဲ ပျံတက်သွား၏။

ထိုစားကို ခုန်ဆွဲ၍ ယုန်လေး	အကြောင်းမထူးပြီ။	မျက်နှာရုပ်တု၊ သရဲမျက်နှာရုပ်တု၊ ငှက်
ပါသွားသည်။	ယုန်လေးသည် ဇော်ဂျီရောင်	မျက်နှာရုပ်တု၊ မြင်း၊ ကြွက်၊ ကြောင်၊
“ရှီ ... ဝီ ... ဝှစ်”	ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအိတ်အတွင်းသို့ လက်	ခွေး စသည့် မျက်နှာမျိုးစုံ။
“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”	နှိုက်လိုက်၏။	ထိုရုပ်တုများအနက် အများစု
လက် နက် ပု န်း များက	လက်ကို ပြန်ထုတ်ပြီး နောက်	မှာ ရုပ်တုများအဖြစ် ဟန်ဆောင်နေကြ
ယုန်လေးနောက်သို့ တသီတသန်းကြီး	သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်	သော သက်ရှိလူများဖြစ်ကြ၏။
ပျံသန်းလိုက်သွား၏။	နက် ...	ယုန်လေးသည် တစ်လမ်းလုံး
သို့သော် စားပျံကိုခိုဆွဲ၍	နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသူ	ကို ထိုရုပ်တုများနှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။
ပါသွားသော ယုန်လေး၏ အမြန်နှုန်း	စားသမားများအချို့ အပြိုပြိုအလဲလဲ	ဤညသည် စနေဂြိုဟ်ဆိုး
ကား ကြယ်တံခွန်ကဲ့သို့။	ဖြစ်သွားသည်။	စီးနင်းနေသော ညပင်လားမသိ။
လက် နက် ပု န်း များသည်	“ မြွေဟောက်ဖြူအဆိပ်ဖြင့်	လူပေါင်း မြောက်မြားစွာ
ယုန်လေးအား မထိလိုက်ချေ။	စီရင်ထားသော ရွှေအပ်ပျံများ ပစ်လွှတ်	သတ်ခဲ့ရ၏။
မင်ဗီမင်းသား လွန်စွာ အံ့ဩ	လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။	အိမ်ခန်းဆောင်သို့ ပြန်ရောက်
သွားသည်။	ယုန်လေးတွင် အလွန်အစွမ်း	သောအခါ မရပ်မနား ပြေးလွှားတိုက်
ဤကြယ်တံခွန် စားပျံသိုင်း	ထက်လှသော ကြောက်မက်ဖွယ်	ခိုက်ခဲ့ရသဖြင့် အလွန်မောပန်း နွမ်းနယ်
ကို မိမိတစ်ဦးတည်းသာ တတ်မြောက်	လက်နက်ပုန်းများ ပါလာမှန်း သိသွားရ	နေသည်။
သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်မှာ မှားချေပြီ။	ကား နောက်မှ ဝိုင်းလိုက်သူများ	စားနှစ်လက်ကို အိမ်များထဲ
ယုန်လေးသည် လူအုပ်ကြီး	တန့်သွားကြလေသည်။	သို့ ပြန်သွင်း၍ စောစောက မိမိထွက်
၏ အပြင်အက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်	မင်ဗီမင်းသားကိုယ်တိုင်ပင်	လာသည့် ပြတင်းပေါက်သို့ ချဉ်းကပ်
ပေါ်ပါးစွာ ပြန်ကျ၏။	လျှင် တန့်သွား၏။	လိုက်သည်။
စားသမားများ တစ်အုပ်ကြီး	စံအိမ်ကြီး၏ စင်္ကြံလမ်းတိုင်း	ဟင် ...
သိုလိုက်သည်။	လိုလိုတွင် ရုပ်တုမျိုးစုံ ရှိသည်။ ဘီလူး	မင်းသမီးလေးယူဂျင်းဂျင်

အိပ်ရာမှ နိုးနေပါလား။

လားလို့ မေးတာပါ။

လှမ်းထုရင်း ရန်တွေ့လိုက်၏။

အခန်းလယ်ရှိ မီးပန်းဆိုင်:

မင်းသမီးလေ၏ မျက်နှာမှာ

“မြတ်စွာဘုရား”

ကြီးအောက်မှ စားပွဲတွင် ဂုတ်တုတ်

လွန်စွာ အံ့သြသွားပုံရ၏။

ရှုပ်သွားပြီ။

ကလေး တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ

“မောင်တော်ရယ် ဘာတွေ

ပြဿနာပေါ်သွားပြီ။

သည်။

အူကြောင်ကြောင်လာမေးနေတာလဲ။

ယုန်လေး ချက်ချင်း သေ

သူမကို အခန်းထဲမှာ

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှာရီလောက်က

ပေါက်သွား၏။

တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ပြီး အပြင်

မောင်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲ စုကို လာနှိုးပြီး”

ဦးနှောက်ထဲက ကျယ်ထောင်

ဘက်ကို ထွက်သွားသဖြင့် မင်းသမီး

“ဟောဗျ”

သော အသံကြီးများ ဆူညံမြည်တည်း

လေးက မိမိအား ငြူစုပေတော့မည်။

“ဟင်း ... မောင်တော်နဲ့

ပေါက်ကွဲသွားသည်။

စိတ်လေးလေးနှင့် ပြတင်း

ဘိုးဘိုးထုဝင် နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စုကို

မိမိအခန်းထဲမှာ မရှိစဉ်

ပေါက်မှ ခုန်ကျော်၍ အခန်းထဲသို့

လိမ်ခဲ့တယ်”

အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ

ဝင်လိုက်၏။

“ဟောဗျ ... ဘယ်လိုလိမ်

သည်။

“ဟင် ... စု။ စု နိုးနေတာ

လို့လဲဟင်”

ထိုသူက မင်းသမီး

ကြာပြီလား။ ဟဲ ... ဟဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ မောင်တော်

နီးသည်။

မိမိတွင် အပြစ်ရှိနေသဖြင့်

မှာ ဟိုရောဂါ”

မင်းသမီးနီးလာ၍ ကြည့်

တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မျက်နှာချိုသွေးလိုက်

“သွား ... ဟိုရောဂါရှိနေ

တော့ ထိုသူမှာ ကွမ်းဆူမင်းသား

ရသည်။

ရင် ဘာပြုလို့ စောစောတုန်းက စုကို

သည်။

မင်းသမီးမျက်နှာလေးက

ဟိုသင်းပြုရတာလဲ။ ကဲ ... အဲဒါ

ထိုကွမ်းဆူမင်းသား

ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်၍သွားသည်။

စုကို လိမ်ဦး။ ညာဦး။ ဒီလိုလိမ်တာ

မင်းသမီးလေးအား ...

“မောင်တော် ဘယ်လိုမေး

မကျေနပ်လို့ ပြန်လာရင် ရန်တွေ့မလို့

ယုန်လေး ဆက်၍

လိုက်တယ်”

စောင့်နေတာ။ ဟင်း”

တော့ ...

“စု ... နိုးနေတာ ကြာပြီ

လက်သီးဆုပ်ကလေးဖြင့်

xxx

ဂ

မိမိကိုယ်တိုင် မစားရက်၊
မသောက်ရက်ဘဲ စိတ်ကို ချုပ်တည်း၍
အောင့်အည်းနေခဲ့သည်။

ယခု ...

မိမိ မစားရက်သော ငါးကင်
ကို ကြောင်စားသွားလေပြီ။

“ကဲ ... ဒီက အမေးရှိတာ
ကို ဖြေတော်မူပါဦး”

“ဘာလဲ”

“ခုနက ခဏလေးဆိုပြီး
ဘယ်ကိုထွက်သွားတာလဲ၊ စု ထိုင်စောင့်
နေတာ နာရီဝက်ကျော်သွားပြီ သိလား”

“ဟို ... ဟို ... ဟို”

ယုန်လေး အမှားမှားအယွင်း
သွင်း ဖြစ်နေရာတော့၏။

ရုတ်တရက် ဘယ်လိုပြန်ဖြေ
ချင်း မသိ။

ငါးကင် ကြောင်စားသွားသော
အခါသည် သူ၏ ဦးခေါင်းထဲတွင်
အမှောက်နေလေသည်။

“ကဲ ... ဒီကအမေးရှိနေ

တာကို ဖြေတော်မူပါဦး။ ခဏလေးဆို
ပြီး ဘာပြုလို့ ကြာနေတာလဲ”

“နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ပိုနဲ့
တွေ့နေလို့ ရပ်ပြီး စကားပြောနေတာပါ
စုရဲ့ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

“စုကို မညာနဲ့။ လမ်းမှာ
ရန်သူနဲ့တိုးနေလို့ ကြာနေတာမဟုတ်
လား။ မောင်တော့အဝတ်အစားတွေမှာ
သွေးတွေပေးနေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံး
သွေးညှိစော် နံနေတာပဲ”

“မင်းသမီးလေးယူရှင်းရှင်သည်
အလွန်လျင်မြန်ပါးနပ်၏။

ယုန်လေး၏ ခါးမှ ဓားကို
အိမ်ထဲမှ ဇော်ခနဲ လှမ်းဆွဲနှုတ်လိုက်
သည်။

“ဟင် ... ကြည့်ပါဦး။
သွေးတွေ”

မင်းသမီးသည် ထိတ်လန့်စွာ
မြင့် ဓားကို အိမ်ထဲသို့ ဆောင့်သွင်း
လိုက်၏။

“မောင်တော် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့
သလဲ၊ ပြောပါ”

“လူ သူ : ယောက္ခက
မောင်တော့ကို လာရန်ရှာတယ်”

အိပ်ပြောလိုက်ပြီး အရက်ကို
တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက်သောက်နေမိ
သည်။

အပြင်ဘက်မှ အသံဗလံများ
ကိုလည်း နားစွင့်ထား၏။

သူတို့ အချိန်မရွေး မိမိအား
လာ၍ ခုကွပေးနိုင်လေသည်။

xxx

“ဒီစံအိမ်ကြီးဟာ မိစ္ဆာစံအိမ်
ကြီးပါ မောင်တော်။ စု နည်းနည်းမှ

မပျော်ပိုက်ဘူး။ ဒီစံအိမ်ကြီးမှာ တစ်ည
စံရတာကို တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာတယ်
လို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားရတယ်။ စုတို့

ဒီစံအိမ်ကြီးက မြန်မြန်မြန်ကြရင်
ကောင်းမယ်ထင်တာပဲ”

သူမက တတွတ်တွတ် ပြော
နေ၏။

ယုန်လေးကမူ အရက်ကိုသာ
နင်းကန်သောက်နေသည်။

“ဦးရီးတော် ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်းရဲ့ ဆက်ဆံပုံကိုလည်း ကြည့်၊ မောင်တော် ကိုရော စုကိုရော တကယ့်တစ်ဖမ်းပြင် ပြင်ပဲ။ ညီမတော် ကျွမ်းကျင်ဆိုင်ရင်လည်း စုအနားကိုတောင် ကပ်ဖော်မရဘူး။ အို စု ဒီစံအိမ်ကြီးထဲက ထွက်ပြေးသွားချင် တယ်” “အင်း ... ဒီစံအိမ်ကြီးကို စု သိပ်ငြီးငွေ့နေတယ်ဆိုရင်တော့ မောင်တော် ယုန်နုဖူးကို ပြန်ပါ့မယ်” “ဘယ်တော့ပြန်မှာလဲ” “နောက်သုံးရက်ကြာရင် ပြန်မယ်” “တကယ်နော်” “တကယ်ပေါ့” မင်းသမီးလေးမျက်နှာမှာ သိသိသာသာ ဝင်းလက်တောက်ပသွား သည်။ ယုန်လေးသည် သူမကို အကဲခတ်နေသည်။ စောစောက ငါးကင်ကို ဝင်၍ ခိုးစားသွားသော ကွမ်းဆူးမင်းသားအတူ။	မိမိကဲ့သို့ပင် ကွမ်းဆူးမင်းသား အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာတွင် အလွန် ပီရိသေသပ်မှု ရှိပုံရ၏။ မင်းသမီးသည် စောစောကလူ ကို မိမိအဖြစ်နှင့်သာ အသိအမှတ်ပြု ထားသည်မှာ အလွန်ထင်ရှားပေသည်။ ယုန်လေးသည် မင်းသမီး၏ မျက်နှာလေး ကို ရင်နင့်စွာကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချ လိုက်မိသည်။ အဝတ်အစားများကို ကြည့် လိုက်တော့လည်း ညဉ့်ဦးပိုင်းက အဝတ် အစားများ မဟုတ်တော့။ အလွန်ပါးလွှာ သော ညဝတ်လွှာကို မလုံ့တလုံ့ ဆင်မြန်းထားသည်။ မင်းသမီးသည် စက်တော်ခေါ် စဉ်က ဆံစမြိတ်ခွေကြားတွင် စံပယ်ပန်း ကုံးနှစ်ကုံး ရစ်ငွေပန်ဆင်ထားခဲ့သည်။ ထိုစံပယ်ပန်းကုံးများအား ယခု မမြင်ရ။ စက်ရာပေါ်သို့ သွား၍ စူးစမ်း လေ့လာသောအခါ ပန်းကုံးတို့မှာ ဖြူလွှ သော ခေါင်းအုံးပေးတွင် ကြေမွနေကြ လေသည်။	မေတ္တာတရား။ သစ္စာတရား တို့ သိုမှီးရာဖြစ်သော ရွှေတံခါး တစ်စုံတစ်ယောက်က လာ၍ ဖွင့်သွား သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ ယုန်လေးသည် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆက်၍ သောက် နေလိုက်မိပြန်သည်။ အခန်း ၄၅ မင်းသမီးလေးယုန်လေးသည် တရားပြန်အိပ်သည်။ သူမသည် နှစ်နှစ်မြှက်မြှက် ပင် အိပ်မောကျသွားသည်။ ယုန်လေးမှာမူ တစ်ညလုံး မအိပ်။ မိုးစင်စင်လင်းသည်အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ နံနက်ရှစ်နာရီခန့်တွင် ထဲသို့ စားဖိုဆောင်မှ လွှတ်လိုက် ခွေးမျက်နှာဖုံးနှင့် လူတင်သော ဝင်လာသည်။ သူလက်ထဲတွင် တစ်ချပ် ပါလာသည်။ နံနက်ခင်း
--	---	---

စားသုံးရန် နွားနို့နှင့် ဒေါင်သားကင်များ
လာပို့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခွေးနှင့်အတူ စာတစ်စောင်
ပါလာသည်။

သားတော်မောင် အိမ်ရှေ့
ဥပရာဇာ ...

ဖေဖျားအခန်းကို လာခဲ့။

သားတော်၏ ကျန်းမာရေးအတွက်
မင်းဌေးမြို့မှ သမားတော်ကြီး နီဂျန်ဂျင်နှင့်
ဆွေးနွေးရန်ကိစ္စ။

ဖေဖျား ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်

ခွေးသည် ငွေလင်ဗန်းကို
စားပွဲပေါ်သို့ ချထားခဲ့ပြီး လှည့်ထွက်
သွားမည်အပြု ယုန်လေးက ခွေး၏ဗန်း
ကို လှမ်းကိုင်ပြီး မေးလိုက်၏။

“ဖေဖျား ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်ရဲ့
အခန်းမှာ သမားတော်ကြီး ရောက်နေ
ပြီလား”

ခွေးသည် မေးခွန်းကို မဖြေ
ပါ။ ပါးစပ်ကိုသာ ဟပြလိုက်၏။
ယုန်လေး၏မျက်လုံး ပြူးသွားရလေ
သည်။

ခွေး၏ ပါးစပ်ထဲတွင် လျှာမရှိ။
အရင်းမှကပ်၍ ငုံးတိတိ ပြတ်နေ၏။

မွေးစဉ်ကပင် ပါမလာသလော၊ တစ်စုံ
တစ်ခုသော ပြစ်ဒဏ်ကို ကျူးလွန်သဖြင့်
လျှာဖြတ်ခြင်းခံရသလော မသိနိုင်။

က

ယုန်လေးက ယခုတိုင်

အိပ်မောကျနေဆဲဖြစ်သော မင်းသမီး

လေးကို နှိုးလိုက်၏။ သူမ မျက်နှာသစ်၊

ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး အခန်းလယ်မှ

စားပွဲကြီးတွင် လာထိုင်သည်။

“မောင်တော် ဖေဖျားရဲ့အခန်း

ကို သွားဦးမယ်”

“ဘာကိစ္စသွားမှာလဲ”

“စကားပြောစရာရှိလို့တဲ့။ စုပါ

လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ဟင့်အင်း ... ဦးရီးတော်

ဆီကို စု မလိုက်ချင်ဘူး။ ဒီမှာပဲ နေခဲ့

မယ်။ မောင်တော်သာ ခပ်မြန်မြန်

ပြန်ကြွလာခဲ့”

ယုန်လေးသည် မင်းသမီးကို
ဤအခန်းထဲတွင် တစ်ဦးတည်း မထားခဲ့

ချင်။

ညတုန်းက အဖြစ်အပျက်များ

ကို ပူပူနွေးနွေး ပြန်၍ သတိရနေသည်။

မိမိမရှိခိုက် ဟိုလူလာလျှင်

မခက်ပါလော။

ရွှေတံခါးလေး ဒုတိယအကြိမ်

ထပ်အဖွင့်ခံရလျှင် ...

“လိုက်ခဲ့ပါ စုရဲ့။ သိပ်မကြာပါ

ဘူး။ ခဏလေးပါ”

“အို ... မလိုက်ပါရစေနဲ့။

ဦးရီးတော်ကို စု ကြောက်တယ်။

မျက်နှာချင်း မဆိုင်ဝံ့ဘူး။ အထူးသဖြင့်

စုကိုကြည့်တဲ့အခါ မလိုလားတဲ့ မျက်လုံး

ကြီးတွေနဲ့ ကြည့်တာကို စု ရင်မဆိုင်ဝံ့

ဘူး”

ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် မရ။

မိုးလင်းနေပြီဖြစ်၍ ဟိုလူသည် အတင့်

ရဲဝံ့လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤသို့ တွေးမိ

ကာမှ ယုန်လေးသည် စိတ်လက်အနည်း

ငယ် ပေါ့ပါးသွားသည်။

“စု ... မောင်တော် အခန်း
ထဲကထွက်သွားရင် တံခါးကို အလုံပြန်
ပိတ်။ ဘယ်လိုလူမျိုးလာခေါ်ခေါ် တံခါး
ဖွင့်မပေးနဲ့။ အကယ်၍ မောင်တော်
ပြန်လာရင်တောင် အရမ်းဖွင့်မပေးနဲ့”

စိတ်မချနိုင်သေး။ သွားခါနီး
ဆဲဆဲတွင် မှာနေရသေးသည်။ မင်းသမီး
လေး မျက်လုံးလေးများ တလယ်လယ်
နှင့် နားထောင်နေရာသည်။

“အကယ်၍ မောင်တော်
ပြန်လာရင်တောင် တံခါးဖွင့်မပေးခင်
ဘယ်သူလဲလို့မေး။ အပြင်ဘက်က “
မြွေဖြူနတ်သား” လို့ ပြန်ဖြေမှ တံခါးဖွင့်
ပေး။ ကြားလား။”

“မြွေဖြူနတ်သား ဟုတ်လား”

“အင်း ... မြွေဖြူနတ်သား
လို့ပြောမှ မောင်တော်အစစ်။ မြွေဖြူ
နတ်သားလို့ မပြောနိုင်ရင် မောင်တော်နဲ့
ရုပ်ချင်း ဘယ်လောက်တူတူ အဲဒီသူဟာ
အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ ကွမ်းဆွမ်းမင်းသားအစစ်
မဟုတ်ဘူးလို့သာမှတ်”

“အို ... စု ဦးနောက်ခြောက်

လိုက်တာ။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး”
“ဒါ ဦးနောက်ခြောက်စရာ
လား စုရဲ့။ မြွေဖြူနတ်သားလို့ ပြန်ဖြေမှ
တံခါးကို ဖွင့်ပေးရမယ်ဆိုတာ ရှင်းရှင်း
ကလေးပဲ။ ကဲ မောင်တော်သွားမယ်”

ယုန်လေးသည် အခန်းအပြင်
ဘက်သို့ ထွက်လိုက်၏။

ညတုန်းက အခြေအနေအရ
မသတ်ချင်ဘဲ မိမိသတ်ခဲ့ရသော
လူပေါင်းမှာ အနည်းဆုံး လူနှစ်ဆယ်ခန့်
ရှိပေလိမ့်မည်။ ဤအတွက် သူတို့ မိမိ
ကို ကျေနပ်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ယခု ခြင်္သေ့ကြီးကွမ် မိမိကို
အော်ညှာလည်း ထောင်ချောက်တစ်မျိုးရှိ
ဆင်ခြင်သော ဖြစ်နိုင်သည်။ သတိလစ်၍
လုံးဝမဖြစ်ပေ။ နားများကို အစွမ်းကုန်ဖွင့်
မျက်လုံးများကိုလည်း အငြိမ်မထားဘဲ
သတိကြီးစွာဖြင့် ထွက်လာ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင်
ညတုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော ရုပ်တုများကို
မတွေ့ရတော့။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းသွား
လမ်းလာများနှင့် မျက်နှာချင်း ဆုံမိသည့်

အခါများ ရှိသည်။
မည်သူကမျှ မိမိကို ထူးထူး
ခြားခြား အရေးမစိုက်။ သူတို့လမ်းသို့
သူတို့ ဆက်သွားခြင်းကိုသာ တွေ့ရ၏။
အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရသည်
မှာ ညတုန်းက ဤစံအိမ်ကြီးတွင် ဘာမှ
မဖြစ်ခဲ့သလိုမျိုး။

တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင်
ကျောက်လှေကားတစ်ခုမှ ဆင်းလာ
သော ဖိနပ်သံများကို ကြားရ၏။
လူသုံးယောက်၏ ခြေသံများ
ဖြစ်သည်။ ယုန်လေး လှေကားရင်းသို့
ရောက်ခိုက် အပေါ်မှ လူသုံးယောက်
ဆင်းလာသည်နှင့် ဆုံလေသည်။

ရေဆုံးမှ ဆင်းလာသူမှာ
မြွေဖြူရှင်မ မင်းမင်း။

သူနောက်မှ နတ်ရထား
ကြီး ကင်ပို။

နောက်ဆုံးက မယ်တော်ကြီး
ချိုင်လီ။

ခါးတွင် ချိတ်ဆွဲထား
စားနှစ်လက်၏ အရိုးပေါ်သို့ သတိရှိ

www.burmeseclassic.com

ဖြင့် အသင့် လက်တင်ထားသော

ယုန်လေးကို မြင်လျှင် ရှေ့ဆုံးမှ

ဆင်းလာသော မြွေဖြူရှင်မ၏ ခြေလှမ်း

များက ရုတ်တရက် တန့်သွားသည်။

မြွေဖြူရှင်မသည် မျက်နှာကို

ညကလိုပင် အနက်ရောင်ပဝါစဖြင့်

နဲ့အုပ်ထားဆဲ။ ထူးခြားစွာ ဝင်းလက်

တောက်ပနေသော မျက်လုံးနှစ်လုံးကို

သာ တွေ့ရသည်။

မြွေဖြူရှင်မ၏ လက်ယာဘက်

တွင် မန်ချူးသိုင်းဆရာမကြီး ချိုင့်လီ

လည်း လျင်မြန်စွာ ညှပ်၍ နေရာယူ

ထားလိုက်၏။

မြွေဖြူရှင်မ၏ လက်တစ်ဖက်

တွင် ညတုန်းက တွေ့ခဲ့ရသော အဖြူ

ရောင်ကြာပွတ်ကို တွေ့ရ၏။ ကြာပွတ်

ကို ခွေ၍ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

သို့သော် ထိုအဖြူရောင်

ကြာပွတ်ကို အသေအချာကြည့်လိုက်

သောအခါတွင် ယုန်လေးသည် အလွန်

မင်း အံ့အားသင့်သွား၏။ ကြာပွတ်မှ

အလိုလို တွန့်လိမ်လှုပ်ရှားနေသည်။

မြွေဖြူ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော

မြွေဖြူ

အလွန်တွေ့ရခဲ့သော မြွေ

ဟောက်ဖြူ။

မြွေအားလုံးတွင် အဆိပ်

အပြင်းထန်ဆုံး မြွေဘုရင်။

ယုန်လေးသည် အနည်းငယ်

တုန်လှုပ်သွားသဖြင့် နောက်သို့ ခြေတစ်

လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိ၏။ မြွေဖြူကိုက်လျှင်

ဆေးမရှိ။ သေဖို့သာ ပြင်ပေရော။

မြွေဖြူရှင်မသည် ငြိမ်သက်

တည်ကြည်စွာပင် ကျောက်ရုပ်တုကဲ့သို့

ရပ်နေ၏။

အနက်ရောင်ပဝါစနောက်မှာ

ရှိနေကြသော သူမ၏ မျက်လုံးများကမူ

စိမ်းဝင်းတောက်ပလျက်။

မိမိသည် အခြားသူမဟုတ်။

ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်၏ သားတော်။ ယူနန်ဖူး

၏ မဟာအိမ်ရှေ့ဥပရာဇာ။

ဤနယ်မြေတွင် ဘုရင်မင်း

မြတ် ကွမ်တောက်ဝမ်မှ လွဲလျှင် မိမိ

သည် သက်ဦးဆံပိုင်။

ထို့အပြင် ဤစံအိမ်ကြီးတွင်

ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်မှ လွဲ၍ မိမိသည် ဩဇာ

ပိုင်စိုးသူ ဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်မိမိ ကွမ်ဆူးမင်းသား

အဖြစ် သဘောထား၍ တွေးလိုက်ပြီး-

“နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ပိုး သူ

ဘယ်သူလဲ”

ယုန်လေးက ယခုမှတွေ့ရ

သည့် ပုံစံမျိုးနှင့် တည်ကြည်စွာ

မေးလိုက်၏။

“မြွေဖြူရှင်မ မင်မင်ပါ အရှင်

မင်းသား”

နတ် ရထားမှူးကြီးကင် ပိုး က

လေးစားစွာ ပြန်ဖြေသည်။

“ညက မြင်းရထားနဲ့ ရောက်

လာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတာ သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီး

ကွမ်ရဲ့ အထူးဧည့်သည်တော်ပါ”

“လာ ... သွားကြမယ်။ သူ

မေးတာတွေ အရေးယူပုံပြီး ဖြေမနေနဲ့”

မြွေဖြူရှင်မ၏ အလွန်

မောက်မာလှစွာသော စကားသံဖြစ်၏။

ယုန်လေးသည် ထောင်းခနဲ
ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျား တယ်ရိုင်းရိုင်းပါ
လား။ ကျုပ်ကို ခင်ဗျား ဘာထင်သလဲ။
ဖေဖျားရဲ့အိမ်ကို လာပြီး ကျုပ်ကို
စော်ကားမော်ကား မလုပ်နဲ့။ ခေါင်း
တခြား။ ကိုယ်တခြား ဖြစ်သွားမယ်။
နားလည်လား။”

“ဪ... သူ့ရဲကောင်းကြီး
နဲ့ လာတွေ့နေရတာကိုး။ လူပြည်မှာ
ထမင်းစားနေရတာ ပြီးငွေနေပြီထင်
တယ်။ ကဲ ... လာပြီ။ လွတ်အောင်
ရှောင်”

မြွေဖြူရှင်မ လှုပ်ရှားလိုက်၏။
မြွေဟောက်ဖြူသည်
ယုန်လေးထံသို့ ချီးခနဲ ပျံသန်းလာပြီး
လည်ပင်းကို လာပတ်သည်။

“ဝှစ် ... ဝှစ်...ဝှစ်...
ဝှစ်”

စားနှင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ
ခုတ်ပိုင်းတွက်ကာ ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ခေါင်းကိုလည်း ငုံ့ပေးလိုက်၏။

မြွေဖြူသည် သူ၏လည်ပင်း
ကို လာ၍ မပတ်မိချေ။

မိမိ၏ ဓားချက်များသည်
အလွန်ဆက်စပ်မှုရှိသော မျှော့နဂါးကြီး
ဓားသိုင်းကွက်များ ဖြစ်ပေ၏။ မြွေတစ်
ကောင်ကို မဆိုထားဘိနှင့်။

အလွန် သေးငယ်သော
လက်နက်ပုန်း အပ်ပျံကလေးတစ်စင်း
သည်ပင်လျှင် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ထွက်
သွားပေလိမ့်မည်။

ယုန်လေး အံ့သြသွားသည်။
မြွေဟောက်ဖြူမှာ အပိုင်းပိုင်း
အတစ်တစ် ဖြစ်သွားရမည့်အစား မိမိ၏
ရှေ့တွင် ပါးပျဉ်းထောင်နေ၏။

ပါးပျဉ်းထောင်သောအခါ
လူတစ်ရပ်ခန့် အမြင့်ရှိသည်။
ပါးပျဉ်း၏ အကျယ်အပြန့်မှာ
လက်ဖဝါးနှစ်ချပ်စာခန့် ရှိသည်။

ချွန်ထက်သော အစွယ်လေး
ချောင်းသည် မြွေဖြူ၏ ပါးစပ်ထဲမှ
လက်တစ်ဆစ်ခန့်လောက်စီ အပြင်သို့

ကြောက်မယ်ဖွယ်ရာ ထွက်နေကြ၏။
မျက်လုံးနှစ်လုံးမှာ မီးခဲကဲ့သို့ ရဲရဲ
သည်။

မြွေဟောက်ဖြူသည်
လေးနှင့် တည့်တည့်တန်းတန်း
ယူထား၏။
ယုန်လေး ယိမ်းလျှင် ယိမ်းသည်။

ဘယ်ကို တစ်လှမ်းမှ
မြွေဖြူကပါ လိုက်၍ နေရာရွှေ့သည်။
မိမိသည် လူအချင်းချင်း
ပွဲပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်တိုးခဲ့ဖူးသည်။
လူအကြောင်းကို
နားလည်၏။

ဤမြွေဖြူကမူ မိမိ
ရင်မဆိုင်ဖူးသေးသော ရန်သူအသစ်
သူ့သဘောသဘာဝများ
မိမိ မသိသေး။

သည်မြွေဖြူကသာ
မြောက်မြားစွာနှင့် တိုက်ခိုက်ခဲ့
အတွေ့အကြုံများစွာ ရှိပုံရသည်။
လူတို့၏ အားနည်းချက်

လည်းကောင်း၊ အားကောင်းချက်ကို
လည်း သည်မြေဖြူ သိနေလိမ့်မည်။

ဤသို့ တွေးမိသည်အခါ
ယုန်လေးသည် သတိကြီးစွာ ထားရ
သည်။

မိမိက စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်း
မပြုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မြေဖြူရှင်မ၏ နှုတ်မှ “ရွှီ”ဟု
လေချွန်သံ မြည်သွားသည်။

သည်အခါ မြေဖြူသည်
ယုန်လေးကို ပါးပျဉ်းထောင် ရင်ဆိုင်
နေရာမှ နောက်သို့ လျင်မြန်စွာ လှည့်
လိုက်၏။

၈

သည်လောက်တော့ ယုန်လေး
အိပ်လိမ့်မည်။ မြွေ၏ စရိုက်သာတာဝ
ကို သိသင့်သလောက် သိသည်။

မြေဟောက်ဖြူ နောက်သို့
အလှည့် ယုန်လေး နေရာမှ ခုန်ထွက်
နိုင်သည်။

ဤအချိန်မှာပင် မြေဟောက်
ဖြူသည် အပြီးနှင့်ထောက်၍ အားယူပြီး
စောစောက ယုန်လေးရပ်နေရာသို့
နောက်ပြန်လှည့်၍ တန်းဝင်လာသည်။

“ရွှီ”
မြားနှင့် ပစ်လိုက်သလို
မြန်လှ၏။

အလွန်မြန်သော မြေဖြူ၏
လှုပ်ရှားမှု။

ယင်ကောင်ပျံလျှင်ပင် လွတ်
သွားစရာအကြောင်းမရှိ။

သို့ရာတွင် ယုန်လေး လွတ်
သွားသောအခါ မြေဖြူရှင်မသည် ဒေါသ
ကြီးစွာ ခြေတစ်ဖက်ကို ဆောင့်လိုက်
၏။

မြေဟောက်ဖြူ ပြန်၍ ပါးပျဉ်း

ထောင်သည်။

ယုန်လေးကို နီရဲသော
မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။

မြေဟောက်ဖြူနှင့် ယုန်လေး
သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်။

ဤသို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်

အနေအထားကို ရရှိလျှင် မိမိတွင်
အန္တရာယ်ကြီးကြီးမားမား မရှိကြောင်း
ယုန်လေး ရိပ်မိ၏။

မြေဟောက်တို့မည်သည် ရှေ့
တည့်တည့်သို့ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်
ထက် သူ၏နောက်သို့ ပို၍ အန္တရာယ်
ပေးနိုင်သည်။”

ဤကား မြေဟောက်နှင့်
ပတ်သက်သော ယုန်လေး၏ သိထား
ချက်ဗဟုသုတ။

ထို့ကြောင့် မြေဟောက်နောက်
သို့ မလှည့်မီ မိမိနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
နေစဉ် ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

“ရွှမ်း ... ရွှမ်း ... ရွှမ်း
ရွှမ်း”

“ဝှပ် ... ဝှပ် ... ဝှပ်
ဝှပ်”

လေထုကို ထိုးခွဲသွားသော
စားသံများ ဆူညံသွားသည်။ ဘယ်စား
ကို စကြာလှည့်၍ မိမိကိုယ်အား
ကာကွယ်သည်။

ညာဓားဖြင့် မြွေဟောက်ဖြူ
ကို အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေ
၏။

တွက်ဓား၊ ပိုင်းဓား၊ ဘယ်ပြန်
ညာပြန်ဝိုက်ဓား။

နည်းတစ်မျိုးမှ တစ်မျိုးသို့
လျင်မြန်စွာ ပြောင်းကူး၍ တိုက်ခိုက်
ခြင်းကို ဝက်ပါသိုင်းဟု ခေါ်သည်။

အဝင်အထွက်အကွက်များ
ရှုပ်ယှက်ခက်လွန်းသောကြောင့် ရန်သူ
အား မျက်စိလည်သွားစေသော ဓားသိုင်း
ကွက်။

အလွန် ဝါရင့်သော ဓားသမား
ကြီးများပင် ဝက်ပါဓားကွက်များကို
ရှောင်တိမ်းရန် မလွယ်ကူ။

သို့သော် မြွေဟောက်ဖြူသည်
လူသားတစ်ယောက်ထက် ပို၍ အရှောင်
အတိမ်း ကျွမ်းကျင်နေလေသည်။

ယုန်လေးသည် ချွေးသီးချွေး
ပေါက်ကြီးများ နဖူးပြင်မှ စီးကျလာပြီ
ဖြစ်၏။

ကြာလျှင် အမိခံရတော့မည်

ကို ရိပ်မိလိုက်၏။
“ဟင်း . . . ဟင်း . . .
ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

အံသွားများကြိတ်၍ ရယ်မော
သံများ မြွေဖြူရှင်မ၏ ရယ်သံများ -

ဤအချိန်တွင် မြွေဟောက်ဖြူ
သည် ဇော်ခနဲ နောက်သို့လှည့်လိုက်၏။
ယုန်လေးက အလှည့်မခံ။

မြွေဖြူ၏ ဦးခေါင်းကို ဓားဦး
ချွန်ဖြင့် လှမ်းဆိတ်လိုက်၏။
“ ဤဓားကွက်မှာ ပိုင်ဟောင်း
ချွမ်းဖြစ်သည်။

ကြိုးကြာငှက်ဓားသိုင်းကွက်
ဖြစ်သည်။
ကြိုးကြာငှက်များ ဆိတ်သလို
ဓားဦးချွန်နှင့် လှမ်းဆိတ်လိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

xxx

ယုန်လေး၏ ဓားကိုင်း၊ ဓား
လှည့်များမှာ အလွန်မြန်လှ၏။
ဘေးမှ ကြည့်နေသူ၏ အမြင်

တွင် တစ်ဆက်တည်းသာ လှမ်းဆိတ်
လိုက်သည်ဟု ထင်စရာရှိ၏။ အမှန်မှာ
အချက်ပေါင်းများစွာ ထိုးဆိတ်လိုက်ပြီး
သာ။

အာဂ မြွေဖြူ၊ အလွန် ရှောင်
တိမ်းရန် ခက်ခဲလှသော “ပိုင်ဟောင်း
ချွမ်း”များကို ပွတ်ကာသိကာ ရှောင်
လိုက်နိုင်၏။

သည်မြွေဖြူ အတွေ့အကြုံ
များလွန်းပြီ။
လူ့အသက်ပေါင်းများစွာကို
သတ်ခဲ့ဖူးပြီ။

ယုန်လေး နားလည်လိုက်ရ၏။
ကြောက်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်
ခြင်းများ ရောနှော၍ နှလုံးအိမ် ပေါက်၍
လှမတတ် ရှိလာသည်။
“ရှိုး . . . ရှိုး”

နောက်သို့ လှည့်ခွင့်မရသဖြင့်
မြွေဟောက်ဖြူသည် ခွေးဆွဲသကဲ့သို့
လှမ်းကိုက်လိုက်သည်။ ဘေးမှအမြင်
တွင် တစ်ကြိမ်တည်းကိုက်လိုက်သည်
ထင်ရ၏။ အမှန်မှာ အချက်ပေါင်းများစွာ

ကိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

“ချင်း ... ချင်း ... ချင်း

ချင်း ... ချင်း”

ယ

ယုန်လေး၏ ဓားသွားကိုသာ

အချက်ပေါင်းများစွာ ကိုက်ခြစ်မိသည်။

မြွေဟောက်စွယ်နှင့် ဓားသွား

ခြစ်မိသွားသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မီးတစ်ချက်

ပွင့်သွား၏။

ဘေးမှ ကြည် နေသူ

မြောက်မြားစွာရှိလျှင် လူသားနှင့်

မြွေဟောက်ဖြူ၏ အသက်လုပ်ပွဲမှာ

အလွန်ကြည် ကောင်းလှသောပွဲ

ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

“ဝှံ ... ဝှံ”

ဤအချိန်တွင် အပ်ချည်ကြီး

ချည်ကဲ့သို့ သေးသွယ်တွန့်ကောက်

အလင်းတန်းနှစ်တန်း ဝင်ရောက်

၏။

ထိုအလင်းတန်းများသည်

မြွေဟောက်ဖြူ၏ ဦးခေါင်းပိုင်းတွင်

စူးဝင်ဝင်လျှိုး၍ ကွယ်ပျောက်သွားကြ၏။

မြွေဟောက်ဖြူ တွန့်လိမ်

လဲကျသွားသည်။

“ဟင် ... ဒါ ဘယ်သူလက်

ချက်လဲ”

မြွေဖြူရှင်မ လျင်မြန်စွာ

လှုပ်ရှားသည်။

လဲကျသွားသော မြွေဟောက်

ဖြူဘေးတွင် ပြေး၍ စူးထောက်ထိုင်

လိုက်၏။

ယုန်လေးသည် အံ့သြစွာ

ရပ်နေမိခဲ့။

“ကြည့်စမ်း မိဖြူရဲခေါင်းမှာ

အဆိပ်အင်္ဂါနစ်ချောင်း စူးဝင်နေတယ်။

အပ်တစ်ချောင်းက ဦးနောက်ခွံကို

ဖောက်ခွဲသွားတာကိုး။ ဒါ ဘယ်သူလက်

ချက်လဲ။ ရပ်ကြည့်မနေကြနဲ့။ ရန်သူကို

ရှာကြစမ်း မြန်မြန်ရှာ”

မြွေဖြူရှင်မ၏ စကားအဆုံး

တွင် နတ်ရထားမျိုးကြီးကင်ပိုနှင့် မန်ချူး

သိုင်းဆရာမကြီးချိုင်လီတို့သည် ရန်သူ

ကို ရှာဖွေရန် အလင်းတန်းများ

ဝင်ရောက်ရာဘက်သို့ ပြေးထွက်သွား

ကြ၏။

တွန့်လိမ်နေသော မြွေဟောက်

ဖြူဘေးတွင် ယုန်လေးနှင့် မြွေဖြူရှင်မ

သာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟင် ... ဒီအပ်မှာ စာရွက်

ကလေးတစ်ရွက် ပါလာပါလား။ ကွပ်ဆူး

မင်းသားအား ကူညီသူ တိုင်ဖူးတဲ့”

ယုန်လေး နားရွက်ကလေး

များ ထောင်သွားသည်။

ဓားများကို အိမ်ထဲသို့ သွင်းပြီး

မြွေဖြူရှင်၏ လက်ထဲတွင် တုန်ရင်စွာ

ကိုင်ထားသည့် သေးငယ်လှသော

စာရွက်ကလေးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်

၏။

ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“ကွပ်ဆူးမင်းသားအား

ကူညီသူ တိုင်ဖူး”

ပုဂ္ဂိုလ်ဆီတံ ကလေးများ

လောက်သာ ရှိသည့် စာလုံးကလေးများ။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဒီတိုင်ဖူး

ဆိုတဲ့လူကို သိသလား”

မြွေဖြူရှင်မက ခက်ထန်စွာ

မေးလိုက်၏။

“သိရုံဘယ်ကမလဲ။ ကျုပ်

မိတ်ဆွေလေ”

ယုန်လေးက မုသားဆိုလိုက်

လေသည်။

“ဒီလူကို ကျွန်မ ဆုံးမချင်လို့

ရှင် သူနဲ့ ကျွန်မကို တွေ့မပေးနိုင်ဘူး

လား”

“ကျုပ် သူ့ကို ခေါ်ပေးနိုင်

တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ ခင်ဗျားကို

အလကား တွေ့မပေးနိုင်ဘူး”

“အလကား တွေ့မပေးနိုင်ဘူး

ဆိုတော့ ရှင်က ကျွန်မဆီက ဘာလိုချင်

လို့လဲ”

မြွေဖြူရှင်မက လက်နှစ်ဖက်

ခါးထောက်ထားရင်းမှ မာန်ပါပါနှင့်

ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျုပ်

ကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒါ ကြည့်ခွင့်ရရင်

တိုင်ဇူးကို ကျုပ် ဒီည ခေါ်လာခဲ့မယ်”

မြွေဖြူရှင်မသည် ချက်ချင်း

လိမ်းကျလျက်ရှိ၏။

စကားမပြန်။

ခေတ္တ တွေ့ဝေသွားသည်။

သူမမျက်လုံးများက သေနေ

ပြီဖြစ်သော မြွေဖြူကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊

ယုန်လေး၏မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်လိုက်

လုပ်နေသည်။

သည်တွင် ယုန်လေးသည်

အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော အချင်း

အရာတစ်ရပ်ကို မြင်တွေ့ရသည်။

မြွေဖြူရှင်မ၏ မျက်လုံးနှစ်

လုံး။

နဖူးတွင် ကြိုးနှင့်စည်းထား

သော အနက်ရောင်ပဝါစတွင် အပေါက်

ဝိုင်းကလေး တစ်ပေါက်ရှိ၏။

ထိုအပေါက်များမှ သူမ၏

မျက်လုံးများကို မြင်နေရခြင်းပင်။

ဘယ်ဘက် မျက်လုံးတွင်

ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

မျက်ရည်စများဖြင့် စွတ်စို

တိုက်ခိုက်ရေးသမား ရာသီ

များစွာလောက် အားကိုးရသော

သေဆုံးသွားရခြင်းအတွက် အလွန်

အမင်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေသည်မှာ

ထင်ရှားသည်။

ဤမျက်လုံးကား မျက်လုံးပြာ

အပြာရောင်မျက်လုံး။

ညာဘက်မျက်လုံးကား

စူးရှသော မိကျောင်းမျက်လုံးမျိုး။

များ နာကြည်းမှုစီးလှုံများ လက်စား

လိုမှုများကို ကိုယ်စားပြုလျက်ရှိ

ဟူးဟူးပြောင်ပြောင် မျက်လုံးနှီး

မျက်လုံးပြာနှင့် မျက်လုံး

အလွန်ထူးဆန်းလှ

မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

“ကျွန်မမျက်နှာထိ

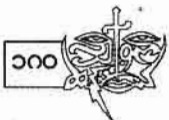
ကြည့်ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ အခြား

အရေးတစ်ခုကို တောင်းပါ။

ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ

ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်မခန္ဓာထိ

ယူမလား။ ရှင်ကြိုက်ရာ ကျွန်မ

“ခင်ဗျားခန္ဓာကိုယ်ကို တွေကာသာ ရှင့်ကို ထူးကဲတဲ့ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ ကြာရင် ရှင့်မျက်လုံးတွေကို ထိုးဖောက်
တကယ်ပေးမလား” အာရုံတရားတွေ ပေးစွမ်းနိုင်မှာ” ပစ်လိုက်မိလိမ့်မယ်”

ပေးမယ်။ တစ်ညလုံးလုံး ယုန်လေးသည် ခေါင်းခါပြ မြွေဖြူရှင်မသည် မယ်တော်
ရှင့်ကိုပေးမယ်။ အဲဒီ တိုင်ဇူးလူကို လိုက်၏။ ကြီးချိုင့်လီနှင့် နတ်ရထားမှူးကြီးကင်ပို
လက်စားချေရရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပြီ” မြွေဖြူရှင်မက ပြောလိုက်ပြန် တို့ ပြန်အလာကိုပင် မစောင့်တော့။

“ကျုပ် ခင်ဗျားကိုယ်ခန္ဓာကို သည်။ မြွေသေကောင်ကို ယူဆောင်
မလိုချင်ဘူး။ ခင်ဗျားမျက်နှာကိုပဲ ကြည့် “ရှင် ... ပျားရည်အမျိုးမျိုး ရှိ ယုန်လေးအား ကျောခိုင်းထွက်သွား
ချင်တယ်” သောက်ဖူးမှာပေါ့။ ယုန်နုဖူးက ပျားရည်နဲ့ လေသည်။

“ဘုရားသခင်ကလွဲပြီး ဘယ် မင်းဇူးကပျားရည် တူသလား။ ပျားရည်
လိုလူမျိုးမှ ကျွန်မမျက်နှာကို ကြည့်ခွင့် ချင်းတူပေမယ့် အရသာထူးကဲတဲ့
မရှိဘူး။ ကျွန်မမျက်နှာဟာ ဘုရားသခင် ပျားရည်မှ ထူးကဲတာ။ ရှင်အနေနဲ့လည်း
တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်တဲ့မျက်နှာ။ ဘုရား ထူးကဲတဲ့ပျားရည်ကို သောက်ရသလို
သခင်က ဘယ်သူမှ မကြည့်ရဘူးလို့ အရသာခံစားချင်ရင် ကျွန်မနဲ့ တစ်ည
ညွတ်ထားတဲ့ မျက်နှာ” လောက် အိပ်ကြည့်တဲ့အခါ သိရလိမ့်

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ပြီးရောပေါ့။ မယ်”
ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားမျက်နှာကိုပဲ “ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်မှာ
ကြည့်ချင်တယ်” ကြင်လျာတော် မင်းသမီးရှိတယ်။ သူ့ကို

“မျက်နှာဟာ ခန္ဓာကိုယ် သစ္စာဖောက်တဲ့အပြုအမူမျိုး မလုပ်ပါရ
သောက် အသုံးဝင်လို့လား။ ရှင့်အလို ဝေနဲ့”
ခန္ဓာတွေ ပြည့်ဝသွားအောင် ကျွန်မ

မျက်နှာက လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မ “အို ... တော်တော့။ ရှင်နဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အဓိကကျတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ရှင့်လမ်း ရှင် ဆက်သွားပေတော့။
ရိုနေသည်မှာ အလွန်သေချာလှ၏။ “အဲဒီ တိုင်ဇူးဆိုတဲ့ လူဆီက
စာလွှာတစ်စောင် နောင်တော့ဆီကို လူကြုံပါးလိုက်တယ်။ မင်ဇီမင်းသားဆို

xxx

“ကွပ်ဆူးမင်းသားအား ...

ကူညီသူ တိုင်ဇူး”

ဤစာလုံးလေးများက

ယုန်လေး၏ အသည်းနှလုံးကို ဆွဲကိုင်
လှုပ်ယမ်းနေ၏။ ဤတိုင်ဇူးဆိုသူကို
အလွန်အမင်း တွေ့ချင်နေပေသည်။

တိုင်းဇူး ...

သူသည် ဤစံအိမ်ကြီးထဲတွင်
ရှိနေသည်မှာ အလွန်သေချာလှ၏။

“အဲဒီ တိုင်ဇူးဆိုတဲ့ လူဆီက
စာလွှာတစ်စောင် နောင်တော့ဆီကို
လူကြုံပါးလိုက်တယ်။ မင်ဇီမင်းသားဆို

တာ အလွန်စားစွမ်းထက်တယ်လို့
နာမည်ကြီးနေကြောင်း သူဟာ ချီပြည်
နယ်က မကြာမီ ယူနန်ဖူးကို ရောက်လာ
မယ့်အကြောင်း အဲဒီအခါကျရင် ခင်ဗျား
နဲ့ကျုပ် စားရေးပြိုင်ချင်တယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်း သူ့စာထဲမှာ ရေးထားတယ်။
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နောင်တော့ကို
စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ”

မနေ့ညက မင်ဇီမင်းသား
အရက်မူးမူးနှင့် လာပြောသွားသော
စကားများကိုလည်း ပြန်လည် အမှတ်ရ
ထား၏။

ယခု အတိုင်း ဆိုလျှင်
တစ်ကိုယ်တော်ငှက်မည်းလေး တိုင်ဇူး
သည် ဤစံအိမ်ကြီးထဲသို့ လျှို့ဝှက်စွာ
ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ မင်ဇီမင်းသားသည်
မကြာမီ တိုင်ဇူးနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်
ဖြစ်လေသည်။

ယုန်လေးသည် တိုင်ဇူးကို
အလွန်အမင်း ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။
မြွေဟောက်ဖြူကို သူနိုင်အောင် မတိုက်
နိုင်၊ ကြာလျှင် အဆိပ်ပြင်းထန်လှသော

မြွေဟောက်ဖြူ၏ လက်ချက်ဖြင့်
ရေတိမ်နစ်သွားနိုင်၏။ တိုင်ဇူး အချိန်မီ
ဝင်ကယ်၍သာ ကံကောင်းသွားရခြင်း
ဖြစ်သည်။

လမ်းတွင် မည်သို့သော
အနောင်အယုက်မှ ထပ်မံမကြုံရဘဲ
မင်းသားကြီး ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း၏ အခန်း
သို့ ရောက်လာလေသည်။

အခန်းထဲတွင် ...
မင်းသားကြီး ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း။
ငှက်ရုပ်မယ်နှင့် ဖားရုပ်မယ်။
သမားတော်ကြီး နီဂျန်ဂျင်။
သူတို့အပြင် ...
မင်ဇီမင်းသားကိုပါ တွေ့ရ၏။
မင်ဇီမင်းသား၏ မျက်နှာမှာ
မသာမယာရှိနေသည်။ ဝင်လာသော
ယုန်လေးကို မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့်
ရုတည်တည်၊ မှုန်သိုသိုလုပ်၍
လှမ်းကြည့်နေသည်။

“သားတော် သမားတော်ကြီး
နီဂျန်ဂျင်ဆိုတာ သူပဲ”
မင်းသားကြီးက မင်ဇူးမြို့မှ

သမားတော်ကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။
ယုန်လေးသည် သမားတော်
ကြီးကို သေသေချာချာ အကဲခတ်သည်။
အရပ်ရည်ရည်၊ ပိန်ပိန်သွယ်

သွယ်၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးသိုင်းမွေး
မရှိ၊ လွန်စွာ မေးရိုးကာသည်။ နားထဲ
များ ကျဉ်သည်။ ထို့ကြောင့် သမားတော်
ကြီး၏ မျက်နှာမှာ သုံးမြှောင့်တို့ကဲ့သို့

သမားတော်ကြီး နီဂျန်ဂျင်
သည် ယုန်လေးကို ပြုံးပြုံးရဲသာ ဖြစ်
သည်။ မင်းသားကြီး ခြင်္သေ့ကြီးကွမ်း
သားတော်အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊
ယူနန်ဖူး ထီးမွေနှုန်းမွေကို ဆက်
မည့် အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာမင်းသားအဖြစ်
လည်းကောင်း အသိအမှတ်ပြု
ဖြင့် ထီးလေးစားစား ပျာပူ
ဆက်ဆံဖို့ကောင်းသည်။ ဤသို့
မှလည်း သဘာဝကျလိမ့်မည်ဖြစ်၏။

ယခု သမားတော်ကြီး
ဂျင်၏ အမူအရာမှာ သဘာဝကျ
ကျေဝတ်ကုန်လောက်သာ ဖြစ်သည်။
“သားတော်ရဲ့ ထွန်းထွန်း

အခြေအနေကို သမားတော်ကြီးကို
ပြောပြလိုက်ပါ”

ယခုအချိန်အထိ ခြင်္သေ့ကွပ်
မင်းသားကြီးသည် ဟန်ဆောင်နေဆဲ။

သူတတိရပ်အမှန်ကို ဖုံးကွယ်
ထားခဲ့။ မိမိကို သူ၏သားတော် ကွမ်းသူး
မင်းသားအဖြစ် နှင့် အပေါ်ယံက
ဟန်ဆောင် ဆက်ဆံနေဆဲ။

ညတုန်းက ယုန်လေး စဉ်းစား
သည်။ သူ ကိုယ့်အသက်ကို ကာကွယ်
သည်အနေဖြင့် လူပေါင်းများစွာကို
သတ်ပစ်ခဲ့၏။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍
မင်းသားကြီးသည် မသိသလို လုပ်နေ
၏။ တုံ့ပြန်အရေးယူမှု တစ်စုံတစ်ရာ
မလုပ်။

ဤသို့ ချက်ချင်းတုံ့ပြန်မှု
မရှိသည့်မှာလည်း မင်းသားကြီးတွင်
အာဇာနည်တစ်ခု ရှိလိမ့်မည်။ သေချာစွာ
ကြည့်လျှင် မိမိသည် ဤစံအိမ်
ထဲမှာ အကျယ်ချုပ်သဘောမျိုး
မရှိပါ။ အမှန်ပြောရလျှင် မိမိ
မင်းသားကြီး၏ လက်ခုပ်ထဲမှရေး

ချက်ချင်း အရေးယူမှုများ တယ်”

ပြုလုပ်စရာ မလိုသေး။ လိုအပ်သော
အခါတွင်မူကား အချိန်မရွေး ဖမ်းယူနိုင်
သည်ဟု မင်းသားကြီး နားလည်ယူဆ
ထားပုံရ၏။

ယုန်လေး ဤအတွေးများ
တွေးနေစဉ် ...

“သားတော် ဖေဖျားပြောနေ
တာ ကြားလား။ သမားတော်ကြီးကို

ကျွန်းမာရေးအခြေအနေ ပြောပြလိုက်”
“ဖေဖျား သားတော် ဒီသမား

တော်ကြီးနဲ့ မကုချင်ဘူး”
ယုန်လေးက သမားတော်ကြီး

ကို စူးရှစွာကြည့်၍ ပြောလိုက်၏။
မင်းသားကြီး၏ မျက်ခုံးကြီးများက

မြင့်တက်သွားသည်။
“ဟေ့ ... ဘာကြောင့်လဲ။ ပြန်မယ်”

ဆိုစမ်းပါဦး”
“သားတော်ကို နန်းတွင်းသမား

တော်ကြီး ဇုဝင်က ဆေးအညွှန်းတွေ
ပေးလိုက်တယ်။ တခြား ဘယ်သမားတော်

နဲ့မှ ကုစရာမလိုဘူးလို့လဲ မှာလိုက်

သည်တွင် သမားတော်ကြီး
နီဂျန်ဂျင် လှုပ်ရှားလာ၏။

“ကောင်းပြီ မင်းသား။
နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး ညွှန်ကြား

လိုက်တာဟာ သင့်မြတ်လျော်ကန်ပါ
တယ်။ မင်းသားကြီးခင်ဗျား ကျွန်တော်

ကို ပြန်ခွင့်ပြုတော်မူပါ”
သမားတော်ကြီး နီဂျန်ဂျင်

သည် မင်းသားကြီးကို ဦးညွှတ်၍ ဂါရဝ
ပြုလိုက်၏။

မင်းသားကြီးက အမေးရှိလိုက်
သည်။

“သမားတော်ကြီး ဘယ်ကို
ပြန်မလဲ။ မင်းဌေးကိုလား”

“မှန်ပါတယ်။ မင်းဌေးကို
ပြန်မယ်”

သမားတော်ကြီးသည် ယုန်
လေးကို စူးရှအေးစက်စွာ တစ်ချက်

ကြည့်၍ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။
ရှေ့လဆက်ရန်

မောင်နှင်းဆွေ

နဝင်းဆိုသည်မှာ

ကန်တော့ပြုပြန် ဗုဒ္ဓေါဠာဒိ ဦးအောင်(မဟာပဌမံ)

၁၈၄

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဧပြီလ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

သည်

ဘုရားတော်

ခြင်း၊ ရှိ

အရှင်မြတ်

သာဓုအေး

စသော

ကန်တော့

ကြ၏။

စေတပ်မြော်

မင်္ဂလာပြု

ခြင်းမှအ

သက်ဆိုင်

အောင်အောင်

ဖြစ်အောင်

မိသက်

သက်မင်

သ်ပျာ

၅ နှစ် အ

အောင်

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများ သည် ဘာသာရေးကိစ္စများဖြစ်သော ဘုရားတည်ခြင်း၊ ကျောင်းကန်၊ ဇရပ်လှူခြင်း၊ ရှင်ပြုနားသခြင်း၊ သံဃာတော် အရှင်မြတ်တို့အား ဆွမ်းလုပ်ကျွေး၍ သာဓုအနုမောဒနာ တရားကြားနာခြင်း စသော ကိစ္စများတွင် အဓိကအားဖြင့် “ကန်တော့ပွဲ”ကို ပြင်ဆင်၍ ဆောင်ရွက်ကြ၏။

လူမှုရေးကိစ္စများဖြစ်သော ဧကန်ကြောင်းလမ်းခြင်း၊ လက်ထပ် ခ်လာပြုခြင်း၊ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်းမှအစ အလှူပွဲများတွင်လည်း ဆက်ဆိုင်ရာ ကန်တော့ပွဲများကို စီစဉ်၍ အေးလအေးချမ်းချမ်း အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်အောင် ဆုတောင်းသမှု ပြုကြ၏။

ကန်တော့ပွဲဆိုရာတွင်လည်း နတ်သက်ရာ ငှက်ပျောသီး၊ အုန်းသီး၊ ခက်ဖက်၊ ဖယောင်းတိုင်တို့ဖြင့် နတ်ပျော ၃ ဖီး၊ အုန်း ၁ လုံး၊ ငှက်ပျော ၅ ဖီး၊ အုန်း ၁ လုံး စသည်ဖြင့်လည်း ဆောင်း ငှက်ပျော ၂ ဖီး၊ အုန်း ၁ လုံး

စသည်ဖြင့် ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ နတ်ပွဲ၊ ဒါနပွဲ၊ ဘုရားပွဲ စသည်ဖြင့် မိမိတို့ဆန္ဒ နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်စီမံ၍ ပြင်ဆင်ကြ လေသည်။

ဤသို့ ကန်တော့ပွဲတင်မြှောက် ခြင်း အစဉ်အလာမှာ မည်သည့်အချိန် ကာလက စတင်ခဲ့သည်ဟူသည့် သမိုင်း အစဉ်အလာကို တိကျစွာ မဖော်ပြနိုင် သော်လည်း မိမိတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တို့မှ သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် အစဉ် အဆက် ပြုလုပ်စီမံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ သည်မှာမူ အများအသိပင် ဖြစ်သည်။ တချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အလှူရှင်များဆိုပါ က ကန်တော့ပွဲ တင်လှူခြင်းကို ဂယနဏမသိကြသည့်အခါ သက်ဆိုင် ရာ ကန်တော့ပွဲတင်လှူခြင်း ကိစ္စအဝဝ ကို သိရှိနားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ နတ် ဆရာများ၊ ဂိုဏ်းဆရာများမှသည် ဘိုးတော်၊ ဘွားတော်ဟု အများက မှတ်ယူ၍ သညာပြုခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ် များကို မေးမြန်းကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လမ်းညွှန်စီရင်ပေးမှုများဖြင့် ကန်တော့

ပွဲကို ပြင်ဆင်လှူဒါန်းခဲ့ကြပေသည်။ ဤသို့ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကန်တော့ပွဲ တင် မြှောက်လှူဒါန်းခြင်းမှာ ယနေ့တိုင် ကျွန်ုပ် တို့ မြန်မာလူမျိုးများ စဉ်ဆက်မပြတ် ဆောင်ရွက်နေကြမှုများကို ဆန်းစစ် လိုက်ပါက အကြောင်းမဲ့မဟုတ်သည်မှာ သေချာ၏။ ရှေးအစဉ်အလာ လူကြီး သူမများအနေဖြင့်လည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်သည်ကို လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်မှုရှိကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ မေလျော့၍ မိမိအလှူဒါန တွင် အကြောင်းမညီညွတ်သော ကိစ္စရပ် တစ်ခုခု ဖြစ်ပွားခဲ့လျှင်လည်း ဤ ကန်တော့ပွဲ တင်မြှောက်ပူဇော်မှုကို မပြု လုပ်မိ၍ “လိုအပ်ချက်ကြောင့်ဟူ၍ပင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဥပါဒါန်စွဲ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင် “ကန်တော့ပွဲ” တင်လှူခြင်းမှာ မည်သည့်စိတ်အကြောင်း တရားများ ပါဝင်နေပါသလဲ။ ကန်တော့ ပွဲတင်လှူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသူများ ဘာ

ကြောင့် သာမန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ထက် အောင်မြင်မှုတွေ ကြေညာလဲ။ ကန်တော့ပွဲ တင်မြှောက်၍ လှူဒါန်းမှုပြုပြီးသည် နှင့် ထိုအလှူရှင်ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဘာကြောင့် ကြည်လင်၊ ရွှင်ပြ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ တွေကို ခံစားမိကြသလဲ။ အကြောင်းကို ဆန်းစစ်ကြည့်ကြပါစို့။

ကျွန်ုပ်၏ လေ့လာဆန်းစစ် ချက်များအရ “ကန်တော့ပွဲ” တင်လှူ ခြင်း၊ ဒါနတွင် နှင်းကိုက်ခြင်း၊ နှင်းမိ ခြင်း၊ နှင်းကြေခြင်းတည်းဟူသော “၉” နှင်းစံနှုန်းများ ပြည့်မီနေသည်ကို တွေ့ကြရပေသည်။ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ တွင် ပါဝင်သော ပစ္စည်းများကို လေ့လာ ဆန်းစစ်ကြည့်ကြပါစို့။

- ၁။ အုန်းသီး
 - ၂။ ငှက်ပျောသီး
 - ၃။ လက်ဖက်
 - ၄။ ဖယောင်း
 - ၅။ ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး၊ ထုံး
 - ၆။ ယွန်းအစ်တို့ ဖြစ်ကြပေသည်။
- ယခုခေတ်တွင် အဆင်ပြေ

သလို နီးတောင်းများ၊ ဇလုံများ၊ ငွေရောင် ရွှေရောင် ကန်တော့ပွဲအုပ် များနှင့် တင်လှူနေကြသော်လည်း ရှေးယခင် အစဉ်အလာမှာ ယခုကဲ့သို့ ပစ္စည်းများမရှိဘဲ “ယွန်းအစ်”ဖြင့် ကန်တော့ပွဲ တင်လှူခဲ့ကြပေသည်။

ဤပါဝင်ပစ္စည်းများကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်ကြပါအံ့။

- (၁) အုန်းသီး (၆+၂၁)=၂၇=၉
- (၂) ငှက်ပျောသီး (၁၅+၂၁)=၃၆=၉ (ရှေ့စာလုံး+နောက်စာလုံး)
- (၃) လက်ဖက် (၄+၅)=၉=၉
- (၄) ဖယောင်း (၅+၄)=၉=၉ (အလင်းတိုင်၏ အဓိကပစ္စည်းမှာ ဖယောင်းဖြစ်သည်။)
- (၅) ကွမ်း၊ ကွမ်းသီး၊ ထုံး (၁၅+၂၁)=၃၆=၉ (သက်မဲ့တွင် နောက် စာလုံးယူ)
- (၆) သို့တည်းမဟုတ် ကွမ်း+ ကွမ်းသီး၊ ထုံးဟု ဆိုပါက တနင်္လာနံ ၂ ကြိမ်ဖြစ်၍ ၁ ကြိမ်သာ ယူရပါမည်။ ထိုအခါ ...

(၇) ယွန်းအစ် (၈+၁)=၉=၉ အားလုံးသော ပါဝင်ပစ္စည်း များမှာ ၉ နှင်းကျ၊ ၉ နှင်းကိုက် ၉ နှင်းများ မီနေသည်ကို တွေ့ကြ ပေသည်။

ကျွန်ုပ် ရေးသားခဲ့သော ထင်ရှားသော “နှင်း” ပညာဆောင်း ဌာန ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ် လူမျိုးသည် လောကီ၊ လောကုတ္တရ ကိစ္စအဝဝတွင် “၉” နှင်းဂဏန်း အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော် ၉ ပါးကို ညွှန်းဆို၍ ဆောင်ရွက်ကြ၏ ဤတွင် “ကန်တော့ပွဲ”

တင်လှူခြင်းကိစ္စတွင် တင်လှူသော ပါဝင်ပစ္စည်းများအားလုံးမှာ ၉ နှင်း ကိုက် ဖြစ်နေ၍ ဤအစဉ်အလာ အစီအရင်ကို ရှေးယခင် ဘိုးဘွားတို့မှ စ၍ ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့တိုင်လက်ဆင့်ကမ်း ဆောင်ရွက်နေကြ ဖြစ်သည်ကို ကွဲကွဲပြားပြား သိရှိ ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

ဦးအောင်(မဟာဗျူဟ)

ကဝိအမောပြေပါစေ

မိုးမခ(ကောဇိက္ခဏန္တိး)
သရဲလိုက်သော ညတစ်ည

စာရေးသူ၏ပထမဆုံး ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ်
ဖော်ပြခြင်းခံရသောဝတ္ထု

ကျွန်တော် မိဘတွေက ကျောင်းဆရာတွေဗျ။ ကျွန်တော် မွေးကတည်းကနေစပြီး ရှမ်းပြည်နယ်မှာပဲ တာဝန်ကျတာလေ။ ကျွန်တော်က လွိုင်ကော်သားဗျ။ လွိုင်ကော်မှာ မွေးတာ။ အဲ . . . ဒီဖြစ်စဉ် ဖြစ်ခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော် ၁၄ နှစ်သားအရွယ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော်တို့ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ အစဉ်အလာတစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ အဲတာ ဘာလဲဆိုတော့ တစ်နှစ်ပြည့်လို့ လပြည့်လကွယ်နေမှာ ရွာထဲမှာရှိတဲ့ မကောင်းတဲ့အရာတွေကို သင်္ချိုင်းပို့တဲ့ ဓလေ့ဗျ။ ကိုယ့်အိမ်က ပစ္စည်းစုတ်တွေကို စုတယ်။ ပြီးရင် -

“ငါ့အိမ်၊ ငါ့ခြံထဲမှာရှိတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး၊ ဖုတ်၊ ဘီလူး၊ နတ်ဆိုး မှန်သမျှ ဒီပစ္စည်းထဲနေစေ”ဆိုပြီး အဲဒီ ပစ္စည်းကို ရွာအလယ်မှာ ထိုးထားတဲ့ မဏ္ဍပ်ဆီ လာပို့ကြတယ်။ ညနေလေး နာရီဆိုရင် ဘုန်းကြီးတွေကြွလာပြီး တရားဟော၊ အမျှဝေတယ်ဗျ။ ပြောရ မယ်ဆိုရင် မကျွတ်နိုင်တဲ့သူတွေကို

ကျွတ်အောင် အလှူအတန်းလုပ်တဲ့ သဘောပေါ်ဗျာ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေစုံရင် ချည်မန်းကွင်းပတ်တယ်။ ပြီးရင် ဘုန်းကြီးပင့် တရားဟော။ ရွာသားတွေ ကို အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်ရေ ဖျန်းပေး သလို ပရလောကသားတွေအတွက် လည်း လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို လျှောက်နိုင်အောင် အမျှဝေ ကုသိုလ် လုပ်လေ့ရှိတယ်။

အဲ . . . မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော် ၁၄ နှစ်အရွယ် ရောက်တဲ့ နှစ်ဗျ။ ကျွန်တော့်မိဘတွေက ရှမ်းပြည် နယ်ရွာတွေဘက် ကျတာလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ လောက်လေးခွလေး တစ်လက်နဲ့ ငှက်ပစ်၊ ယုန်ပစ် လိုက်နေ တဲ့အရွယ်ပေါ့ဗျာ။ ဘုမသီ၊ ဘမသီ စပ်စပ်စုစုအရွယ်လေးလေ။ တရားနာပြီး လာပို့ကြတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ အခေါ် ထော်လာရီနဲ့တင်ပြီး နောက်က ရွာသူ၊ ရွာသားတွေကလည်း အိုးတွေ၊ ပန်းကန်တွေတီး၊ ထင်တွေပုတ်နဲ့ ပြောရ မယ်ဆို မကောင်းတဲ့အရာတွေ ကပ်မနေ

နိုင်အောင် မောင်းထုတ်တဲ့သဘောပေါ့ဗျာ။ ထူးခြားတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ။ အဲတာ ဘာလဲဆိုတော့ ရွာမှ ရှိတဲ့ ခွေးအားလုံးက ထော်လာရီတွေဟောင်တဲ့ခွေးကဟောင်၊ အူတဲ့ခွေးနဲ့ အတန်းလိုက်ကြီးဗျ။ အဲ ကျွန်တော်တို့ ကလေးအဖွဲ့ကတော့ လောက်လေး ကိုယ်စီနဲ့ ခွေးတွေနောက်မှာ တာဝန်ကျတာဗျ။ တာဝန်ကတော့ . . .

ခွေးတစ်ကောင်ကောင်က ဆက်မသွားဘဲ ရပ်ပြီး ထိုးဟောင်နေရာကို လောက်လေးခွနဲ့ ဆက်သွား ပစ်ရတာဗျ။ အယူကတော့ ထင်တာတွေမကျန်အောင် သဘောပေါ်အောင် အရင်နှစ်တွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီတစ်နှစ်ကျမှ ကျွန်တော်တို့ ရွာအထွက်မှာတုန်းကတော့ မရှိပါဘူး။ သင်္ချိုင်းအဝင်ခရောင်းတွေက ဆက်မသွားဘဲ နေတာဗျ။ ကျွန်တော့် ပစ်တာပေါ့ဗျာ။

“ဝုစ်”

“ကိန် ကိန် ကိန် ဂိန်”

(ခွေးအော်သံ)

လက်မှန်းတာ နည်းနည်းလွဲ

သွားတာ ဟီး။ ခွေးက သူ့ပစ်တယ်ထင်

ပြီး ထွက်ပြေးပါလေရောဗျာ။ ခွေးတွေ

ထွက်ပြေးတော့ လူတွေလည်း ဘယ်နေ

သာမလဲဗျာ ပြေးကြတာပေါ့။ ဟဲ...ဟဲ

ကျွန်တော်ကတော့ ထိပ်ဆုံးကပဲဗျို။

အိမ်လည်းရောက်ရော ...

“ဦးလေးဖိုးစီရေ ကယ်ပါဦး

ဗျ”

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်လာတာ

တုန်း”

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းက -

“ဘာဖြစ်လာရမှာတုန်း ဆရာ

ကြီးရ။ ဒီ ကိုလေး မိုးမခလေ။ သရဲပစ်

တာ သရဲမထိဘဲ ခွေးသွားထိလို့

ခွေးတွေအကုန် ထွက်ပြေးကုန်တာ။

အဲတာ ရွာသားတွေထွက်ပြေးကုန်လို့

ဘုန်းကြီးကလည်း စိတ်ဆိုးနေတယ်ဗျ။

ဆရာကြီး ရှင်းပေးလိုက်ပါဦး”

“မိုးမခ”

“ဗျာ”

“မင်းနော် ... မင်း။ ဟင်း

ဟင်း ငါ့ကိုဒုက္ခပေးနေတာ”

“လုပ်ပါ ဦးလေးရဲ့။ ဦးလေးမှ

မပြောရင် ဘုန်းကြီးရဲကြိမ်တုတ်က

ဥပုသ်မစောင့်ဘူးဗျ။ နော် ... ကူညီပါ

ဗျာ”

“ဟင်း ... ဒုက္ခတော့

ရုပ်ကလေးက ဇီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့

တယ်မလား။ အရင်တုန်းကတော့

ဦးလေးကိုပြောလိုက်တာ ရစရာကိုမရှိ

ဘူး”

“ဟာ ... မပြောရဲပါဘူးဗျာ။

အရင်ပြောခဲ့တာက အဲတာက စတာ

ဟီး။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“ဟင်း ... ဒါဆို မင်းပါ

ဘုန်းကြီးကျောင်း လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ဗျာ ...”

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဗျားလဲ”

“ဗျာလို့ ထူးတာပါ။ ကြောက်

လို့ ဦးလေးကို သွားလျှောက်ခိုင်းတာ

လေ။ ကျွန်တော်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်

ကိုပါ ဆော်မှာပေါ့ဗျာ”

“ဪ... ကိုယ့်ကျတော့

အဆော်ခံရမှာ ကြောက်တယ်ပေါ့။

လာပါ မင်းအစိုက်မခံရအောင် ငါ

တာဝန်ယူတယ်”

“ဟင် ... ဦးလေး တကယ်

နော်”

“အေး ... တကယ်။ မင်းပါ

လိုက်ခဲ့။ ဒါပဲ”

ဘုန်းကြီးကတော့ ဦးလေး

မျက်နှာကြောင့်လား မသိဘူး။

“ကလေးဆိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ

တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီည ပြဿနာတစ်ခုခု

မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာ

ပေါ့ကွာ။ ဒကာကြီးက ပရလောကနဲ့

ပတ်သက်လို့ အယုံအကြည်ရှိတာဆို

တော့ ဒီည စောင့်ကြည့်ပေးပေါ့ကွယ်”

ကျွန်တော့်ဦးလေးကလည်း-

“တင်ပါ့ဘုရား ... တပည့်

တော် စောင့်ကြည့်ပါမယ် ဘုရား”

ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်တော့

ဦးလေးက ...

“ငါတူ ဒီညအခြေအနေ
စောင့်ကြည့်ရမယ်။ ထူးခြားရင် မင်းနဲ့ငါ
သရဲမောင်းရမှာကွယ်”

“ဗျာ ...”

“မဗျာနဲ့။ ဒီဇာတ်လမ်းကို
မင်းစခဲ့တာပဲလေ”

“ဒါနဲ့ မေးရဦးမယ်ဗျ”

“မင်းမလဲ မေးမေးနိုင်လွန်း
တယ်ကွာ။ ကဲ ... မေး”

“သရဲတွေကို ကျွန်တော်တို့
ကမှ မမြင်နိုင်တာ။ ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း”

“ဟား ... ဟား ဒါများကွာ။
ဖိုးစိတပည့်လုပ်နေပြီး တုံးချက်”

ကျွန်တော် မျက်နှာကြီး
ဆူပုတ်နေပြီ။

“ငါ့မှာ မျက်ကွင်းဆေးရှိတယ်
လေကွာ။ အဲဒါနဲ့ကြည့်မှာပေါ့”

“ဟင် ... အဲဒီမျက်ကွင်း
ဆေးရှိတာတော့ ထားပါ။ အထက်လမ်း
ဆရာတွေက မျက်ကွင်းဆေး မကွင်းရ
ဘူးတဲ့လေ။ အစွမ်းတွေ ပြယ်တတ်
တယ်ဆို”

“မင်းကလေး တုံးတယ်ပြော
တော့ စိတ်ဆိုးဦးမယ်။ မျက်ကွင်းဆေး
ကို မျက်လုံးမှာ မကွင်းဘူးကွ။ ပဟော
ဒီမှာ ကွင်းထားတာ”

ပြောပြောဆိုဆို မျက်မှန်လေး
ထုတ်ပြတယ်ဗျ။

“ဪ ... ဦးလေးနီနီ
ကြုံလိုက်လို့ကတော့”

“ဘာဖြစ်တုန်း ဆက်ပြော
တပည့် ကြီး” (၇ ဏ် ယူ နေသော
အိုက်တင်ဖြင့်)

“ရွာက နတ်ကတော်အိတ်က
လည်း မခံနိုင်ဘူးလို့”

“သေနာကောင် ဝိုး... ခုတ်
(တုတ်ပစ်သံ)

တော်သေးတယ်။ ဦးလေး
လက်စွမ်းကနေ သီသီလေးလွတ်သွား
ဟုတ်တယ်ဗျ။ အရင် နတ်ကတော်ကို
နတ်ဆိုးဝင်ပူးတာ ဆေးတုတ်နဲ့လိုက်
လို့ နတ်ကတော်ခမျာ ရွာပတ်ပြေး
တာ။ (အဲ ဇာတ်လမ်းလေးထဲ
မကြာမီ ရှေးပေးပါ့မယ်။)

ရွာရောက်၊ ရေမိုးချိုး ဦးလေး
ကတော့ ဂါထာတွေရွတ်ပြီး ပုထိုး
ကုံး လည်ပင်းပတ် ကျွန်တော့်ကို
မန်းကွင်းပတ်ပေးပြီး လွယ်အိတ်
ကိုယ်စီနဲ့ ရွာအပြင်ကို ထွက်လာ
ဦးလေးကတော့

ကြီး ခဲကောင်းတုန်းပေါ့။ ကျွန်တော်
ကတော့ တဖက်ဖက်နဲ့ ခြင်နှိပ်နင်းရေး
တိုက်ပွဲ ဝင်နေလေရဲ့။ မကြာဘူးဗျာ။
ဆေးပေါ့လိပ် သုံးလိပ်လောက်လည်း
ကုန်ရော ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဝါးတပြန်
အကွာလောက်ကနေ တရှုပ်ရှုပ်အသံ
ကြားတော့ ဦးလေးက သောက်လက်စ
ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးငြိမ်းပြီး ကျွပ်ကို
မျက်ရိပ်ပြလိုက်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်
သိပြီ။ သတိအနေအထား နေလိုက်တယ်။
ဦးလေးက မျက်မှန်တပ်လိုက်တယ်။

“ငါတူ ရှေ့မှာ သရဲတစ်ကောင်
ကွဲ၊ ကုန်းကုန်းကွကွနဲ့ ငါ လက်ညှိုးထိုး
ဆဲနေရာကို တည့်တည့်ပစ်”

ကျွန်တော် လောက်လေးကို
ဆွသေချာချာ ချိန်လိုက်တယ်။

“ပစ်”

“ဖြောင်း”

“ဖြောင်း”

“ဦးလေး ... ထိသွားလာ”

“အေး ... ထိသွားတယ်။

“ကိုမဟုတ်ဘူး ငါ့ကို”

“ဗျာ”
ရုတ်တရက် ဦးလေးကိုကြည့်
လိုက်တော့ နဖူးပေါ်မှာ ဘုကြီး။
ကျွန်တော့်မှာ ရယ်လည်းရယ်ချင် မရယ်
ရဲဘူး။

“သရဲက မင်းလောက်စာလုံး
ကို မတိုးဘူးကွ။ ငါ့ဆီ ပြန်မှန်တယ်”
ကျွန်တော် ရုတ်တရက်
လောက်စာလုံးတွေကို သွန်ချလိုက်တယ်။
ဦးလေးက မေးတယ်ဗျ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာလုပ်
မှာလဲ။ မြန်မြန်ပစ်ပါဟ”

ကန်တော့ပါရဲ့။ ကျွန်တော်
လောက်စာလုံးတွေကို ရူးရူးဖြန်းလိုက်
တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ကောက်ပြီးချိန်လိုက်
တယ်။ ဦးလေးကတော့ ကျွန်တော့်
အနောက်ကို ဆုတ်သွားပြီ။ အထာနပ်
သွားတာလေ။

“ကဲ ... ငါတူ မင်းလက်
စွမ်းကို ကြိုက်သလောက်ပြပေတော့”

လက်ညှိုးထိုးတဲ့ နေရာကို
ဆက်တိုက်ပစ်တာဗျာ။ ကိုယ့်ပြန်မှန်တဲ့

လောက်စာလုံးကလည်း မှန်နဲ့ နောက်
ဆုံး လောက်စာကုန်သွားတော့ ဦးလေး
က ...

“ကဲ ... ငါတူ ရပြီ ပြန်မယ်”
အိမ်လည်း ရောက် ရော

မျက်နှာက ဘူးသီးအရွယ်ရှိနေပြီ။ အမေ
ကတော့ ကြံကြံဖန်ဖန်လုပ်ဦးဆိုပြီး
ဆေးတွေ အသားကုန်လိမ်းနေလေရဲ့။
နောက်နေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သရဲ
နှိပ်နင်းခြင်း mission ကို အောင်မြင်စွာ
နှိပ်နင်းနိုင်ပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
ကျွန်တော်တို့ သရဲပစ်ခဲ့တဲ့နေရာမှာ
ခေါင်းပြားနေတဲ့ ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်
ကို တွေ့လိုက်ရလို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီ
နေ့ကစပြီး နေရာတကာ စပ်စပ်စုစု
တလွဲတချော်လုပ်တတ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ဆင်ခြင်ပြီး အိမ်မှာပဲ ကုတ်ကုတ်
နေလိုက်ပါတော့တယ်။

မိုးမခ(တောင်တွင်း)

မတောင်းသင့်သော မတောင်းအပ်သော

လူတို့အမုန်းဆုံးအရာ

ဘိုဘို(ရွှေကံကူ)

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဧပြီလ ၂၀၁၈ခုနှစ်

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ နတ်ထက်တော်အခါက ဖြစ်ပါသည်။ မဇ္ဈိမဒေသတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဦးရောက်တော်မူရာ တိုင်းများ၌ ဘုရင် သားတော်များ၊ မှူးကြီးမတ်ကြီးဝန်ကြီး ဦး၏ သားတော်များ၊ သူဌေးသူကြွယ်ကြီး ဦး၏ သားတော်များ၊ မင်းမျိုးမင်းနွယ် ဦး၏ သားတော်များ၊ မင်းသားများတို့သည် ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ ဆက်တွင် ရဟန်းပြုကြကုန်၏။ မဇ္ဈိမ ဒေသတွင် ဘုရားရှင် မပွင့်ထွန်းမီနှင့် ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီး အချိန်တို့တွင် သည်း အခြားသော ရသေ့ကြီးများ၊ အခြားသော ပရဒိင်တို့သည်လည်း သားတို့၏ အယူဝါဒနှင့် ၎င်းတို့၏ သာသနာများကို ထူထောင်ထားရှိကြ ဆက်လည်း ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာတော်ကဲ့သို့ မချီးကောင်းသားတို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဦးရောက်ပြီး ရဟန်းပြုကြခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာ ဆက်သို့ ရဟန်းပြုကြသူအများစုမှာ ဘေဇိတ်ဘဝပါရမီ ပါရှိကြသူတို့

ဖြစ်သော်လည်း အချို့မှာ သာမန်ပုထုဇဉ် များ ပါဝင်ကြပြီး ၎င်းတို့သည် ရဟန်း အဖြစ်ကိုသာ ရယူထားကြသော်လည်း ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူသော တရားတော် တို့ကိုလည်း နှလုံးသွင်းပြီး နာကြားခြင်း မရှိ။ ဘုရားရှင် ချမှတ်ထားသော စည်းကမ်းတို့ကို လိုက်နာခြင်းလည်းမရှိ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုကဲ့သို့သော ရဟန်းများထဲ မှ အာဠဝီတိုင်းသား ရဟန်းတို့မှာ ဤသို့ တည်း။ မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ကြ သော၊ မြတ်စွာဘုရားကို ကြည်ညိုကြ သော အာဠဝီတိုင်းသား ဒါယကာတို့သည် ရဟန်းတော်များအားလုံးကို မြတ်စွာ ဘုရား၏ သားတော်များအမှတ်ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ငါတို့သည် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင် ရဟန်းတော် တို့သည်ကား ငါတို့မပြုနိုင်သော အမှုကို ပြုနိုင်ကြပေသည်တကား။ မြင့်မြတ်လှပါ ပေ၏။ မြင့်မြတ်လှပါပေ၏ဟူ၍လည်း ရိုသေကြသည်ဖြစ်၍ ဆွမ်း၊ ခဲဘွယ်၊ ဘောဇဉ်တို့နှင့် ပစ္စည်းလေးပါးတို့ကို

လှူဒါန်းကြပြီးလျှင် ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ကြကုန်၏။ ကြည်ညို ကြကုန်၏။ ရိုသေကြကုန်၏။ လေးစား ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဤ ဒါယကာတို့သည် ငါတို့အား အကြွင်းမဲ့ ရိုသေလေးစားချစ်ခင်စွာ ကိုးကွယ်ကြပေ ၏။ ဤမျှ ငါတို့အပေါ် ရိုသေလေးစား ချစ်ခင်ကြည်ညိုနေကြသူများထဲ၌ ငါတို့ အလိုရှိရာ တောင်းယူ၊ စေခိုင်းနိုင်ပေလိမ့် မည်ဟု ထင်မှတ်ကြပြီးလျှင် တစ်ပါး သော ရဟန်းသည် ဆွမ်းခံကြသောအခါ ၌ ဆွမ်းလောင်းလှူကြသူ ဒါယကာတို့ အား။ ဒါယကာတို့ ငါ၏ကျောင်းသို့ သစ်မည်မျှ၊ ဝါးမည်မျှ၊ မြက်သက်ကယ် မည်မျှ၊ မြေနီမည်မျှ ပို့လော့ဟု ဆို၏။ ဒါယကာတို့လည်း မတောင်းစဖူး တောင်းလာသောအခါ ဝမ်းသာအားရ ရွှင်လန်းစွာဖြင့် တောင်းဆိုသော ပစ္စည်း တို့ကို ရှာဖွေစုဆောင်းကြပြီးလျှင် အလျှင်အမြန် သွားရောက်ပို့ဆောင်ကြ ၏။ ထို့ကြောင့် မကြာမြင့်သော အချိန်

ပိုင်းအတွင်း ဟူသည့်အား ရံလင်းသွား၏။
 နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုရဟန်းသည်
 မြို့ထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွသောအခါ၌ သစ်၊
 ဝါး၊ မြက်သက်ကယ်တို့ အလှူခံထား
 သော ရဟန်းတော်တို့အား ဒါယကာတို့
 တူရွင်း ပေါက်ပြား၊ လွှ၊ တူ၊ ပဲကွပ်၊
 ဆောက်တို့ကို ယူဆောင်၍ ကျောင်းသို့
 လာကြကုန်လော့ဟု ဆိုပြန်၏။

ဒါယကာတို့လည်း ရွှင်လန်း
 ဝမ်းမြောက်စွာပင် မှာကြားသော
 လက်နက်ကိရိယာတို့ ယူဆောင်ပြီး
 ကျောင်းသို့ သွားကြကုန်၏။ ကျောင်းသို့
 ရောက်သော် ထိုရဟန်းက ဒါယကာတို့
 ဤနေရာတွင် ကျောင်းဆောက်လော့။
 ဤနေရာတွင် ကုဋီဆောက်လော့ဟု
 စေခိုင်း၏။ ဒါယကာတို့လည်း ငါတို့သည်
 မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သားတော်၊ ရဟန်း
 တော်တို့အား ကျောင်းဆောက်လုပ်ပေးရ
 ခြင်း၊ ကုဋီဆောက်လုပ်ပေးခြင်းသည်
 ကောင်းလေစွ၊ အကျိုးများလေစွဟု
 မှတ်ယူကြပြီးလျှင် အားကျိုးမာန်တက်
 ဆောက်လုပ်လိုက်ကြရာ ရက်များ

မကြာမီမှာပင် ပြီးစီးသွား၏။
 ထိုအခါ အခြားရဟန်းတော်
 တစ်ပါးကလည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြန်၏။
 နောက်တစ်ပါးကလည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်
 ပြန်၏။ အခြား နောက်တစ်ပါးကလည်း
 ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြန်၏။ အခြား အခြားသော
 ရဟန်းတို့ကလည်း ထိုသို့ ပြုလုပ်ပြန်ရာ
 ဒါယကာတို့သည် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား
 ၏ ရဟန်းတော်တို့သည် အတောင်း
 အရမ်းထူ၏။ အခိုင်းအစေများ၏။
 ထိုရဟန်းတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ

မနေအပ်ငြိ ဆွမ်းလောင်းခြင်းရာထဲ၌
 မထိုက်ပြီ။ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည့်
 များ မဟုတ်ပြီဟု ဆိုကြကုန်ပြီ။ ရဟန်း
 သံဃာတော်တို့ ဆွမ်းခံကြွလာသော်
 အိမ်အများစုသည် ခြံဝင်းတံခါး ၏
 တံခါးများကို ပိတ်ထားကြပြီး ထုတ်
 သည် ပုန်းနေကြကုန်၏။ သွားဆင်း
 လာရင်း လမ်းတွင် ရဟန်းသံဃာတို့
 ဆုံတွေ့လျှင်လည်း ဝေးရာသို့ ရှောင်
 ကြကုန်၏။ အနည်းငယ်သော အိမ်
 သာ ဆွမ်းလောင်းလှူခြင်း ပြုကြ
 ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြတ်စွာဘုရား
 ရှင်သည် အာဠဝီပြည် အဂ္ဂိန္ဒဝ
 တော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူလျှင်
 ရှင်မဟာကဿပမထေရ်မြတ်ကြီး
 လည်း အာဠဝီပြည်သို့ ကြွခြင်း
 တော်မူလာ၏။ နံနက်မိုးသောက်
 ရှင်မဟာကဿပမထေရ်မြတ်ကြီး
 အာဠဝီပြည်တွင်းသို့ ဆွမ်းသွန်း
 တော်မူလာ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းသွန်း
 စွာတို့သည် တံခါးများ ပိတ်ထား

သူသူ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။
 အချို့ကိုယ်တော်မြတ်ကို မြင်တွေ့သူတို့
 လည်း ဝေးရာကို ထွက်ပြေးကြကုန်
 ။ အိမ်အနည်းငယ်မှ ဆွမ်းအနည်းငယ်
 သွား ရရှိ၏။ ကိုယ်တော်မြတ်သည်
 ရရှိသော ဆွမ်းအနည်းငယ်ကို မျှတ
 ရောင်ရဲစွာ ဘုဉ်းပေးတော်မူပြီးလျှင်
 ခိုနေရာမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး အဋ္ဌဝီပြည်
 သား ရဟန်းတို့အား “ငါ့ရှင်တို့ ယခင်က
 သည် ဤရွာကို ဆွမ်းခံကြခဲ့ဖူးပါ၏။
 ၅ အိမ်မှုနှင့် ငါ၏ သပိတ်သည်
 ညှိလှခဲ့၏။ အလွန် ဆွမ်းလွယ်သော
 ဆွမ်းလောင်းလျာသူတို့ ပေါများလှသော
 နေ့ဖြစ်ပေ၏။ ယခုမူကား တစ်ရွာလုံး
 သည်လည်သည့်တိုင် အနည်းငယ်မျှ
 သာ ဆွမ်းကိုသာ ရရှိပြီး ဆွမ်းခက်ခဲ
 ပေ၏။ လူတို့သည်လည်း ငါ့ကို
 ညည်းလေးစားဟန်မပြ ရှောင်ပြေးကြ
 ။ ဖယ်ခွာကြကုန်၏။ အဘယ်
 ခြင်းပါနည်း”ဟု မေးမြန်းတော်မူ၏။
 အခါ ရဟန်းတို့က ဖြေကြားခြင်းမရှိ
 မြတ်စွာဘုရားထံ သွားရောက်

လျှောက်ထားကြပါကုန်ဟု ဆိုကာ
 ဘုရားရှင်ထံသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြကုန်၏။
 ဘုရားရှင်ထံ ရောက်ရှိသော
 အခါ ရှင်မဟာကဿပထေရ်မြတ်ကြီး
 သည် ဘုရားရှင်အား ရိသေစွာ ဖူးမြော်
 ကန်တော့ပြီးလျှင် အကြောင်းစုံကို
 လျှောက်ထားတော်မူ၏။ ထိုအခါ
 မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အာဋ္ဌဝီပြည်သား
 ရဟန်းအားလုံးကို ခေါ်ယူစုဝေးစေပြီး
 လျှင် အာဋ္ဌဝီပြည်သား ရဟန်းတို့အား
 “အသင်တို့သည် လူတို့မှ ၎င်းတို့၏
 စေတနာ၊ သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာဖြင့် လှူဒါန်း
 ခြင်းမပြုဘဲ အသင်တို့၏ သဘောဆန္ဒ
 ဖြင့် ကျောင်းအဆောက်အဦ၊ ကုဋီ

အဆောက်အဦတို့ကို ဆောက်လုပ်စေ
 ခဲ့သည်မှာ မှန်သလော”ဟု မေးတော်မူ
 ရာ အာဋ္ဌဝီပြည်သား ရဟန်းတို့က
 ထိုသို့ စေခိုင်းခဲ့သည်ဖြစ်ပါကြောင်း
 ဝန်ခံလျှောက်ထားကြလျှင် ...

မြတ်စွာဘုရားရှင်က “အသင်
 တို့သည် မိုက်မဲလွန်းလေစွ၊ မိုက်မဲလွန်း
 ပေ၏။ သဒ္ဓါကြည်ဖြူ ပေးလှူခြင်းမဟုတ်
 သော သူတို့ထံမှ တစ်အသပြာမျှ
 အလှူခံခြင်းသည် (တောင်းခြင်း) ထိုသို့
 အတောင်းခံရသူ (ဝါ) အလှူခံခြင်းခံရ
 သူအဖို့ ထိုတစ်အသပြာငွေကို ပေးလှူ
 ရန်မှာ မာကျောသော ကျောက်ဆောင်
 ကြီးမှ ကျောက်ချပ်လွှာတစ်ခုကို
 လက်ဖြင့် ဖဲ့ယူပေးရသကဲ့သို့ ခက်ခဲလှ
 ပေ၏။ ပင်ပန်းလှပေ၏။ ထို့ကြောင့်
 အလှူခံခြင်း (ဝါ) တောင်းခြင်းသူ၊
 အလှူခံခြင်းခံရသူ (ဝါ) အတောင်းခံရသူ
 အား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သကဲ့သို့ ရှိပေ၏။
 ပေးလှူလိုစိတ်မရှိသူထံမှ အလှူခံ၍ရရှိ
 ခြင်း၊ တောင်းယူရရှိခြင်းမှာလည်း လှယူ
 သည်နှင့် တူလှပြီး အတောင်းခံရသူတွင်

စိတ်နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။
 ထိုသို့ ပေးလှူလိုသော သဒ္ဓါတရား မိမိ
 အပေါ် မဖြစ်ပေါ်သူထံ တောင်းခံလျှင်
 အလှူခံလျှင်လည်း ထိုသူထံမှ တစ်ကြိမ်
 တစ်ခါသာ ရရှိမည်ဖြစ်ပြီး ထိုသူသည်
 မိမိအပေါ် လေးစားကြည်ညိုချစ်ခင်မှုတို့
 ပျောက်ကွယ်ပြီး မိမိအား ရွံမုန်းသွား
 မည် ဖြစ်ပေ၏။ အခင်အမင်ပျက်၊
 မိတ်ပျက်ရမည်။ ထိုသူအား ဆုံးရှုံးရမည်
 ဖြစ်ပေ၏။ မပေးသော၊ မလှူသော
 ပစ္စည်းကို တောင်းခံခြင်း၊ အလှူခံခြင်းကို
 လူတို့ မနှစ်သက်ကြသည်မဟုတ်။
 နတ်နှင့်မခြား စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ ခံစား
 ရရှိကြပြီး ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား
 များစွာတို့ကို ပိုင်ဆိုင်သော နဂါးတို့ပင်
 လျှင် တောင်းရမ်းခြင်းကို မနှစ်သက်ကြ
 ကုန်ဟု မိန့်ကြားတော်မူပြီးလျှင်
 ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းများက
 ဘုန်းတော်ကြီးမားလှပါသော လောက
 အားလုံးကို သိမြင်တော်မူသော လူမင်း
 နတ်မင်း၊ ဗြဟ္မာမင်းတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ

ဖြစ်တော်မူသော သတ္တဝါအားလုံးအပေါ်
 ၌ အန္တမေတ္တာရှင် ဖြစ်တော်မူသော
 မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်တို့အား
 အစဉ် သနားသောအားဖြင့် နဂါးတို့သည်
 ပင်လျှင် တောင်းရမ်းခြင်းကို မနှစ်သက်
 ကြဟူသော အကြောင်းကို တပည့်တော်
 တို့ သိရှိနိုင်ရန် အကျယ်အားဖြင့်
 ဟောကြားဆုံးမပေးတော်မူပါဘုရားဟု
 ရိုသေလေးမြတ်စွာ တောင်းပန်လျှောက်
 ထားကြကုန်၏။

ထိုသို့ လျှောက်ထား
 တောင်းပန်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရား
 ရှင်က ချစ်သားတို့ ကောင်းမွန်စွာ နာယူ
 မှတ်သားကြကုန်လော့ဟု မိန့်တော်မူပြီး
 မဏ္ဍိကဏ္ဍဓာတ်တော်ကို ဟောကြား
 တော်မူပါသည်။

xxx

ရှေးလွန်လေပြီးသောအခါက
 ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ် မင်းပြု
 သည်ရှိသော် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ချမ်းသာ
 ကြွယ်ဝသော သူကြွယ်မောင်နှံတို့တွင်

ဘုရားအလောင်းတော်သည် သားအဖြစ်
 ဖွားမြင်၏။ ဘုရားအလောင်းတော်
 မတ်တတ်စပြီး အရွယ်သို့ ရောက်ရှိ
 အခါ ဘုန်းကံရှိသော သူတစ်ဦးသည်
 လည်း သူဌေးကတော်ကြီး၏ ဝမ်းဗြေ
 တိုက်တွင် ပဋိသန္ဓေစွဲနေပြန်ပြီး
 လကျော်၍ ၁၀ လစေ့သောအခါ
 ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ်သော
 သတို့သားကို ဖွားမြင်တော်မူ၏။

ညီနောင် နှစ်ပါးတို့သည်
 ညီတော်ကလည်း နောင်တော်
 လေးစားကြည်ညိုချစ်ခင်၍ နောင်
 ကလည်း ညီတော်ကို ဖေးမသွား
 ချစ်ခင်ကြင်နာ၏။ ဤသို့ဖြင့် ညီတော်
 နှစ်ပါးတို့သည် ထိုတိုင်းတစ်တိုင်း
 ပြီးလျှင် အထိမ်းအယု၊ အခြွေအရံ
 ဖြင့် မင်း၏ သားသမီးများကဲ့သို့ ချမ်းသာသုခ
 အပြည့်အဝ ခံစားကြသည်။
 လျှင် ကလေးအရွယ်၊ သူငယ်အရွယ်
 လူငယ်အရွယ်တို့သို့ အစဉ်အတိုင်း
 ရောက်ရှိ၍ လာကြ၏။ ထိုသို့ဖြင့်
 အလောင်းတော်သည် ၁၀ နှစ် ညီတော်

သည် ၁၆ နှစ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ညီနောင်နှစ်ပါးကို တက္ကသိုလ်သို့ ပို့ဆောင်ပြီး ဒီသာပါမောက္ခကြီးထံ ပေးပို့၊ နက္ခတ်ပညာများ အပါအဝင် အဋ္ဌာရဿ ၁၈ ရပ်သော ပညာတို့ကို သင်ကြားစေ၏။ ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ဘုန်းကံကြီးမားသော သူများဖြစ်ကြရာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သင်ကြားရုံဖြင့် အလုံးစုံ တတ်မြောက်ကြကုန်၏။ ၃ နှစ်၊ ၃ မိုး ရှိသောအခါ ပညာစုံ၍ မိဘရပ်ထံ ပြန်လာကြ၏။

အရွယ်ရောက်ကြပြီဖြစ်သော် လည်း ညီနောင်နှစ်ပါးလုံး အိမ်ထောင် ရေးကို စိတ်မဝင်စား။ အိမ်ထောင်မပြု ကြဘဲ မိဘလက်ငုတ် အလုပ်အကိုင် များကို ကူညီ စီမံ အုပ်ချုပ်ကြပြီးလျှင် ချမ်းသာစွာပင် ဆက်လက် နေထိုင်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျေးဇူးရှင် မိခင်၊ ဖခင် နှစ်ပါးလုံးတို့ ရှေးဆင့်နောက် ဆင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားကြ ၏။ ထိုအခါ ညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် ယထာဓက မိဘတို့အတွက် ဝမ်းနည်း

ပူဆွေးကြသော်လည်း သေခြင်းတရားနှင့် သင်္ခါရတရားမမြဲသော တရားတို့ကို သံဝေဂရယူကာ လောကီသံသရာကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့ကြကုန် သည်ဖြစ်၍ ဤသို့ တိုင်ပင်ကြကုန်၏။

“ညီတော် မိခင်၊ ဖခင်တို့သည် ကွေးသောလက် မဆန့်ခင်၊ ဆန့်သော လက် မကွေးခင် တို့တောင်းလှသော အချိန်အတွင်း၌ လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်စွာ ကွယ်လွန်သွားကြပေ၏။ ငါတို့သည်လည်း ဤသို့ပင် အနွေးနှင့် အမြန် ဤလမ်းကိုသာ လိုက်ကြရမည် ဖြစ်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ငါတို့သည် လောကီအာရုံ ကာမဂုံတို့ကို ခံစားနေ မည်ဆိုလျှင် နည်းပါးလှသော လူ့သက် တမ်းအချိန်တို့ကို အကျိုးမပြုနိုးတီးရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ ညီတော်၊ နောင် တော်သည် မိခင်၊ ဖခင်တို့ ထားခဲ့သော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူဆောင်ပါ။ နောင်တော့်အတွက် ဝေရအားလုံးကို ညီတော်အား ပေးအပ် ပါ၏။ နောင်တော်ကတော့ ဝတ်ကြောင်

ကို စွန့်၍ ဖန်ရေစွန်းသော သင်္ကန်းကို သာ ဝတ်ဆင်ပြီး တောထွက်ပါတော့အံ့” ဟု ဆိုလေလျှင် ...

ညီတော်ကလည်း “နောင် တော် သင့်မတ်လုပ်ပါပေ၏။ ညီတော်၏ သဘောသည်လည်း ထိုသို့ပင်ဖြစ်ပါ၍ အတူတကွ တောထွက်ကြပါမည်” ဟု ပြန်လည် ပြောကြား၏။

ထိုအခါ နောင်တော်သည် ဝမ်းသာသွားပြီး ...

“ကောင်းပါပေ၊ သင့်မြတ်ပါ ဘိ။ မိခင်၊ ဖခင်တို့ ထားရစ်ခဲ့သော မြေပေါ်၊ မြေအောက်၊ တောတွင်းမြေယာ အားလုံးသော အိုးအိမ်တိုက်တာ၊ အဝတ် အထည်၊ အသုံးအဆောင်၊ ပရိဘောဂ မကျန် အားလုံးကို စွန့်ကြပါကုန်စို့”

ဤပစ္စည်းတို့ကို သုံးဆောင်မိပဲ ခြင်းဖြင့် နေထိုင်သွားလျှင်လည်း တစ်နေ့တွင် ဤပစ္စည်းဥစ္စာတို့သည် ငါတို့ကို စွန့်သွားမည်ဖြစ်သကဲ့သို့ ငါတို့ က ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို စွန့်ခွာသွားခြင်း လည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။ ငါတို့သည် ဤ

ပစ္စည်းဥစ္စာများကို တကယ်ပိုင်ဆိုင်လိုပါက လှူဒါန်းခြင်းဖြင့်သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။ ဟု တိုင်ပင်ကြပြီးလျှင် မြို့လယ်လမ်းဆုံလမ်းခွ နေရာများတွင် ဤမည်သော သူဌေးကြီး၏ နေအိမ်မှ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလျက် ရှိပါ၏။ လာရောက် ယူဆောင်ကြပါကုန်” ဟု ကြေညာစေ၏။ အလောင်းတော်သည် ဦးစွာပထမ မိမိတို့၏ ကျေးကျွန်များကို ထိုက်သင့်သမျှ ဝေငှပေးကမ်း၏။ ထို့နောက် ဝင်းတံခါး၊ ခြံတံခါးအားလုံး ဖွင့်စေပြီး ဝင်းပေါက်မှ ယူကြပါ။ လာကြပါဟု ဖိတ်ခေါ်စေ၏။ ထို့နောက် ညီနောင်နှစ်ပါးတို့လည်း ၎င်းတို့ကိုယ်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်အစားတို့ကိုပင် ဖန်ရေစွန်းသော သင်္ကန်းတို့နှင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကြပြီးလျှင် ပေးကမ်းလှူဒါန်းကြပြီး တောအရပ်သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြတော့၏။

တောနေရသောအဖို့ ရေသည် အဓိက လိုအပ်ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ၁၂ ရာသီ ရေရရှိနိုင်မည့်နေရာကို

စဉ်းစားကြရာ လူသူကင်းဝေးသော ဟိမဝန္တာတောစပ် ဂါမြစ်ကမ်းတစ်နေရာကို တွေ့ရှိကြ၏။ ထိုအနီးဝန်းကျင်ကို လေ့လာကြည့်ရာ တောင်သရက်၊ တောင်ပိန္နဲ၊ တောငှက်ပျော၊ ရေသဖမ်း၊ တောင်ဇီးဖြူ၊ ဖန်းခါး၊ မက်လင် စသော စားပင်တို့ စုံလင်ပေါများ၏။ ဆားတွင်းလည်း ရှိ၏။ ဝါးရံများရှိ၍ ရာသီချိန်ဆိုလျှင် မျှစ်လည်း ပေါများမည်။ ဂွေးတောက်၊ ဆူးပုတ်၊ နွားလျှာကြီး၊ ကင်းပုန် အစရှိသော ဟင်းရွက်တို့လည်း

ပေါများ၏။ မြစ်ရေတွင် ထင်းတို့လည်း မျောပါလာတတ်၍ ထင်းလည်း ထွက်သွေ့စရာမလို။ အလွယ်တကူ ဆယ်ယူသုံးစွဲရန်သာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရသေ့ညီနောင် နှစ်ပါးတို့သည် ဤနေရာကလေးတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်ရန် ရွေးချယ်လိုက်ကြ၏။

နေရာရွေးချယ်ပြီးသောအခါ “ညီတော် ငါတို့သည် တရားရှာလို၍ တောထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ တရားရလို၍လည်း တောထွက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ငါတို့သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ အခြွေအရံတို့ကိုပါ စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်ပေ၏။ ရှေးသူတော်ကောင်းကြီးတို့သည် တရားရှာမှီးကြသောအခါ တစ်ကိုယ်တည်းသာ တရားရှာမှီးကြကုန်၏။ ညီနောင်တို့လည်း တစ်ပါးတစ်နေရာစီ နေထိုင်ပြီး တရားရှာမှီးကြပါကုန်စို့” သင့်မြတ်လှကြောင်း နောင်တော်။ ထို့နောက် ညီနောင်နှစ်ပါးတို့သည် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေရာတို့ကို ရွေးချယ်ကြပြီးလျှင်

အတူတကွ ကျောင်းသင်္ခန်းတို့ကို ဆောက်လုပ်ကြ၏။

နောင်တော်သည် မြစ်ညာ အရပ်တွင် နေထိုင်ပြီး ညီတော်သည် မြစ်၏ အကြောအရပ် အောက်အရပ် တွင် သီတင်းသုံး နေထိုင်ကြ၏။ ညီနောင်နှစ်ပါးတို့၏ ကျောင်းသင်္ခန်း ၂ ခုမှာလည်း အလံတစ်ရာမျှ ဝေးကွာပြီး မြေပြန့်ဒေသ မဟုတ်သည့်အပြင် သစ်ပင်၊ ဝါးရံ၊ ချုံနွယ်များပါ ထူထပ်ရာ လှမ်း၍လည်း မမြင်နိုင်၊ အသံပြု၍လည်း မကြားနိုင်သော အနေအထားတွင် ရှိပါ သည်။

ညီနောင်နှစ်ပါးတို့လည်း အေးချမ်းစွာဖြင့် တရားဘာဝနာတို့ကို ကြိုးစားပွားများ အားထုတ်လျက်ရှိကြ၏။ ညီတော်၊ နောင်တော်တို့သည် အသက် တော်တို့မှ ၂၀ နှင့် ၂၅ နှစ် ကြားမျှသာ ရှိကြသေး၍ နဂိုကတည်းက အသား အရေတို့မှာ စိုပြေဝင်းလက်လျက် ရှိကြ ပြီး ယခု ကျောင်းသင်္ခန်းများတွင် သက်သတ်လွတ်ကိုသာ စားသုံးကြပြီး

တရားဓမ္မနှင့် နေကြသည်ဖြစ်ရာ အသား အရေမှာ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ တင့်တယ် လျက် ရသေ့သင်္ကန်း အညိုရင့်ရောင် နှင့် လိုက်ဖက်လှကာ သာမန်လူတို့ အမြင်အရမူ မိန်းမလျှာ လှပနုနယ် ပျိုမြစ်လျက် ရှိကြပါ၏။ ညီနောင်နှစ်ပါး တို့သည် တစ်လတွင် တစ်ကြိမ်ခန့်သာ တွေ့ဆုံကြပြီး သာကြောင်း၊ ဟကြောင်း မေးမြန်းပြောဆိုကြ၏။ မကြာခဏ တွေ့ဆုံကြခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ့်တရားကို စော ကျင့်ကြံပွားများ အားထုတ်ပြီးနေ ကြ၏။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင်

ဘောဂဝတီနဂါးပြည်မှ မဏိကလ္လ နဂါး

မင်းသည် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာမှတစ်ဆင့် ကျွန်းမြစ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက် ဆန်တက် လာပြီးလျှင် ညီတော်ရသေ့၏ ကျောင်း သင်္ကန်းအနီးသို့ ရောက်လျှင် ကမ်းစပ်မှ ကုန်းမြေပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် လှလင် အသွင် ဖန်ဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်၍ လာ၏။ ညီတော်ရသေ့၏ ကျောင်းသင်္ကန်း ကို တွေ့သောအခါ ကျောင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ညီတော်ရသေ့ကို တွေ့မြင် လိုက်သောအခါ ချစ်မြတ်နိုးခြင်း ဖြစ်ပေါ် လာသည်ရှိ၍ သင့်တင့်ရာအရပ်မှ ထိုင်၍ ရှိခိုး၏။

ထိုအခါ ညီတော်ရသေ့က-

“အမောင်လုလင် အဘယ် အရပ်က လာသနည်း၊ မည်သည့်အတွက် ရောက်ရှိလာသနည်း” ဟု မေး၏။

“အမောင်ရသေ့ ကျွန်ုပ်သည် ဤနေရာနှင့် မဝေးလှသောရွာမှ ဖြစ်ပါ ၏။ ရှေးယခင်က ဤနေရာတွင် ကျောင်း သင်္ကန်းမရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဝင်ရောက် ကြည့်ရှုခြင်းဖြစ်ပေ၏။ အမောင်ရသေ့ နေရေး၊ ထိုင်ရေး၊ စားရေး၊ သောက်ရေး

အဆင်ပြေပါ၏လော”

“ငါတို့သည် အရာရာကို ပယ်စွန့်ပြီးဖြစ်၍ ရောင့်ရဲနိုင်သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ပြည့်စုံပါ၏”

“အသင်ရသေ့၏ ကျောင်း သင်္ကန်းသည် အေးချမ်းလှပါ၍ နောက် ရက်များတွင်လည်း အသင်ရသေ့မှ ခွင့်ပေးမည်ဆိုလျှင် အသင်ရသေ့ထံ လာရောက်လိုပါ၏”

“ငါတို့သည် အရာရာကို လှူနေသည်ဖြစ်၍ အသင်လုလင် လာရောက်လိုပါက လာရောက်ပါလှည့်။ နေရာလှူရသော အကျိုးပင် ရရှိပေ သည်”ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ နဂါးမင်းလည်း ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ညီတော်ရသေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ချစ် ခြင်္သေ့မေတ္တာ နှင့် သံယောဇဉ်ဟူသည်တို့မှာ တွေ့ပါမြင်ပါ များလေ အတူနေရလို့ ပို၍ ကြီးထွား ခိုင်မာရလေဖြစ်ခြင်းကြောင့် နဂါးမင်း သည် ကြာလေ ညီတော်ရသေ့အား ချစ်ခင်စွဲလမ်းစိတ် ကြီးမားလာလေ

ဖြစ်ရတော့၏။ ထိုသို့ဖြင့် တစ်နေ့တွင် တော့ နဂါးမင်းသည် နေညိုပြီဖြစ်၍ ညီတော်ရသေ့အား နှုတ်ဆက်ကန်တော့ ခြင်း ပြုနေရာမှ ညီတော်ရသေ့အား တစ်မိမိမိကြည့်နေရင်း ဖြစ်ပေါ်လာသော ချစ်ခင်စိတ်တို့ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တော့ ၍ လုလင်အသွင်မှ နဂါး၏အသွင်သို့ ပြောင်းပြီးလျှင် ရုတ်တရက် ညီတော် ရသေ့အား ခပ်ဖွဖွ ရစ်ပတ်လိုက်ပြီးလျှင် ဦးခေါင်းထက်တွင် ပါးပျဉ်းအုပ်မိုးလိုက် ပြီးနောက် အတန်ငယ်မျှ ဖြစ်ညစ်လိုက် ၏။ ညီတော်ရသေ့သည် လုလင်မှ နဂါး အသွင်ပြောင်းသွားသည်နှင့် လိပ်ပြာလွင့် စင်မတတ် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လျက် ရှိနေရာတွင် မိမိအား ရစ်ပတ်ပြီး ပါးပျဉ်း ဖြင့်ပါ အုပ်မိုး၍ ဖြစ်ညစ်လိုက်သောအခါ မေ့မောမတတ် ကြောက်နေမိ၏။ နဂါး မင်းသည် ၎င်း၏ချစ်ခြင်းကို ထိုသို့ ဖြေဖျောက်ပြီးနောက် လုလင်အသွင်သို့ ပြောင်းလိုက်ကာ ...

“အသင်ရသေ့ ကျွန်ုပ်အား မကြောက်ပါလင့်။ ကျွန်ုပ်သည် သင့်အား

ချစ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့်လျှင် ဤသို့ ပြုမူမိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို စိတ်မဆိုးပါနှင့်ဟု တောင်းပန်ပြီး ကျောင်းသင်္ကန်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာ သွား၏။

ညီတော်ရသေ့မှာ နဂါးမင်း ပြန်သွားသည်တိုင် ကြောက်စိတ်တို့ မပျောက်ဘဲ တုန်လှုပ်လျက်သာ ရှိနေ ၏။ ထိုညကလည်း အိပ်မပျော်ဘဲရှိနေ ပြီး နံနက်လင်းမှာကို ကြောက်နေမိ၏။ နံနက်လင်းသည်နှင့် နဂါးလုလင်လည်း ရောက်ရှိလာပြန်၏။ လူအသွင်နှင့် လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း နဂါးဟု သိနေ သည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ညီတော်ရသေ့ သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍သာ နေပေ၏။ နဂါးမင်းသည် ခါတိုင်းရက်စွာ ကဲ့သို့ပင် တစ်နေကုန် ညီတော်ရသေ့ အနီးမှ မခွာဘဲသာ နေ၏။ ညီတော် ရသေ့အား ချစ်ခင်သော မျက်လှည့် ဖြင့် ရွှန်ရွှန်းစားစားကြည့်လျက် တော့ ဝစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးလျက်ရှိ၏။ နဂါးဟု မသိခင်က ညီတော်ရသေ့

www.burmeseclassic.com

ဤလုလင်နှင့် နေရသည်ကို နှစ်သက်
ပျော်ရွှင်မိသော်လည်း ယခုမူ ကြောက်ရွံ့
ထိတ်လန့်လျက်ရှိ၍ စိတ်မရွှင်လန်းဘဲ
စိတ်ပင်ပန်းရပါ၏။ ထိုသို့ဖြင့် ညနေ
ပြန်ခါနီးအချိန်တွင် ယခင်နေသကဲ့သို့ပင်
နဂါးအသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး
ညီတော်ရသေ့ကို ရစ်ပတ်ကာ ဖျစ်ညှစ်
ပြန်၏။ ထိုအခါ ညီတော်ရသေ့မှာ
မေ့မောမတတ် ကြောက်ရွံ့ရပြန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ရက်အတန်ငယ်
ကြာလာသောအခါ ညီတော်ရသေ့သည်
အအိပ်ပျက်၊ အစားပျက်၊ စိတ်ထောင်း
ကိုယ်ကျေဖြစ်ကာ အားအင်ဆုတ်ယုတ်
လာပြီး ကြုံလီဖျော့တော့၍ လာ၏။
ညီတော်ရသေ့သည် နဂါးမင်းကို
အလိုမရှိပါ။ မလာစေလိုပါ။ မတွေ့မြင်
လိုပါ။ သို့သော် နဂါးမင်း မိမိထံ မလာ
ရောက်စေရန် မည်သို့ပြုရပါမည်နည်း။
နဂါးမင်းသည် မိမိထက် အင်အားကြီးမား
၏။ တန်ခိုးရှိ၏။ အင်အားဖြင့် တွန်းလှန်
သည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရန်ပြုတိုက်ခိုက်ရန်
သည်း မလွယ်ကူပါ။ မည်သို့ ဖြေရှင်းရ

မည် မသိပါ။ ပို၍သာ စိတ်ပင်ပန်းရပါ
၏။ ဤသို့ဖြင့် နေ့ရက်တို့ ပို၍ ရှည်ကြာ
လာပြန်ရာ ညတာရှည်လေ အိပ်မက်
များလေ၊ ပင်ပန်းလေဖြစ်ကာ အရိုးပေါ်
အရေတင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရန်သဖွယ်ဖြစ်လာ၏။
ထိုအခါမှ နောင်တော်ကို
သတိရလိုက်မိသည်။ နောင်တော်သည်
မိမိထက် ဉာဏ်ပညာကြီးမားပြည့်စုံ၏။
အရာရာတွင် ဗဟုသုတပြည့်စုံနံ့စပ်၏။
နောင်တော်သည် အစ်ကိုကြီး အဖအရာ
ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်လည်း ညီညွတ်ပြီး
မိမိ၏ ကိုးကွယ်ရာ၊ အားကိုးရာ၊
အားထားရာ ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအခါမှ
နေသာ၊ ထိုင်သာ ရှိသွားပြီးလျှင်
နဂါးမင်း ပြန်သွားပြီးသော တစ်ညနေ၌
ညီတော်ရသေ့သည် နောင်တော်ရသေ့
ထံသို့ သွားရောက်ပါတော့၏။

နောင်တော် သည် ကား
ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ဝဝဖြူဖြူပင် ရှိနေ၏။
နောင်တော်ရသေ့အား ရှိခိုးကန်တော့
လိုက်၏။ နောင်တော်ရသေ့သည်
မျက်လွှာချထားရာမှ ညီတော်ကို ကြည့်

လိုက်ရာ ညီတော်၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်တွေ့
ရသောအခါ စိုးရိမ်ပူပန်သွားပြီး ...

“ညီတော် ရင်ထိတ်လိုက်ပါတ်။
ဘယ်လိုဖြစ်ပါသနည်း။ ကျန်းမာရေး
မကောင်းလျှင် နောင်တော်ကို အစော
ကြီးကတည်းက အကြောင်းကြားသင့်ပါ
၏။ ရောဂါဝေဒနာဟူသည် ဖြစ်စတွင်
ကုမူ၊ နစဉ်ကုမူ ထိခိုက်မှုနည်းပါးမည်
ဖြစ်ပေ၏” ဟု ပြောကြားတော်မူလျှင်
ညီတော်ရသေ့က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို
လျှောက်တင်တော်မူလေ၏။

“ညီတော် ထိုသို့တပြီကား
ညီတော်သည် ထိုနဂါးလာခြင်းကို အလို
မရှိသည်မဟုတ်လော”

“မှန်လှပါ နောင်တော်။ ဤ
နဂါးလာခြင်းကို အလိုမရှိပါ။ ညီတော်
ထံ နဂါးမလာခြင်းကို တောင့်တမိပါ၏။
ညီတော်ထံ နဂါးမရောက်လာတော့လျှင်
ညီတော်သည် နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်း
လျက် အအိပ်ပျက်ခြင်း၊ အစားပျက်ခြင်း၊
ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ ကင်းလျက် အမြန်
ဆုံး ကျန်းမာလာမည်ဖြစ်ပါသည် ဘုရား”

“ကောင်းပြီ ညီတော်။ ညီတော်ထံသို့ လာသောအခါ ထိုနဂါး လုလင်သည် အဘယ်ကဲ့သို့သော အဆင်ခွါရာကို ဝတ်ဆင်လာလေ့ရှိပါ သနည်း”

“ပတ္တမြားဘယက်လည်ဆွဲကို အမြဲဆင်မြန်းလာပါသည် ဘုရား”

ဟုတ်ပေပြီ။ မနက်ဖန် ထို နဂါး ညီတော်ထံသို့လာလျှင် ညီတော် ကို ထိုင်၍ မကန်တော့ရသေးမီမှာပင် ငါသည် သင်၏ ပတ္တမြားလည်ဆွဲကို အလိုရှိအား ငါ့အား ပတ္တမြားလည်ဆွဲ ကို ပေးလော့ဟု တောင်းပေတော့ ညီတော်။ ထိုသို့တောင်းလျှင် ထိုနေ့၌ နဂါးသည် ရစ်ပတ်ခြင်းမပြုဘဲ ပြန်ပေ လိမ့်မည်။ နောက်နေ့တွင် ညီတော်၏ ကျောင်းအရံအတွင်းသို့ ချေချသောခဏ မှာပင် ပတ္တမြားပေးရန် ငါ့ထံ လာသလော။ ငါသည် ထိုပတ္တမြားကို မရ၍မဖြစ် လိုချင်လှပါဘိဟု ပြောလော့။ ထိုနေ့တွင် နဂါးသည် ညီတော်ထံတွင် နေကုန်နေတော့မည် မဟုတ်။ နေ့တစ်

ပိုင်းမျှနှင့် ပြန်လတ္တံ့။ နောက်နေ့တွင်မူ နဂါးမလာမီ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှ ကြိုစောင့် နေနှင့်ပြီးလျှင် ငါ့အား ယနေ့ ပတ္တမြား ပေးရန် လာသည်မဟုတ်လော။ အသင် ကျောင်းရောက်သည်အထိပင် မစောင့် နိုင်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ လာစောင့်ခြင်းဖြစ်၏။ ငါ့အား ပတ္တမြားပေးလော့ဟု ရေစပ်သို့ ဆင်းမည့်ဟန်ပြု၍ တောင်းလော့။ ထိုနေ့ မှစ၍ နဂါးသည် ညီတော်ထံ နောက် ထပ် လာတော့မည် မဟုတ်”ဟု သင်ကြားပေးတော်မူ၏။ ထိုအခါ ညီတော်ရသေသည် ...

“ကျေးဇူးကြီးလှပါသည် နောင်တော်ဘုရား။ မနက်ဖန်မှစ၍ နောင်တော် သင်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမည်”ဟု လျှောက်ထား ကာ ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့၍ ကျောင်း သင်္ကန်းသို့ ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ပြန်လာခဲ့တော့၏။

ထိုညတွင်တော့ ညီတော် ရသေသည် စိုးရိမ်စိတ်ကို ကင်းဝေးသွား ပြီဖြစ်၍ ကောင်းမွန်စွာ အိပ်စက်နိုင်ပါ

တော့သည်။ နောက်နေ့မနက်တွင် နဂါး သည် လုလင်အသွင်ဖြင့်ပင် လာရောက် လျှင် နောင်တော် မှာကြားချက်အတိုင်း မထိုင်ရသေးမီမှာပင် ပတ္တမြားတောင်း၏။ ထိုအခါ လုလင်သည် ထိတ်လန့်လျက် ပြန်ထွက်ပြေးသွား နောက်နေ့တွင် ကျောင်းအရံအတွင်း ခြေချရုံမျှရှိသေး ...

“ပတ္တမြားပေးရန် သလော။ ပေးလော့”ဟု တောင်းသော် လျှင် နဂါးလုလင်သည် ပြန်လည်ပြန်၏။ နောက်နေ့တွင်တော့ ညီတော် ရသေသည် မနက်စောစောပင် ခြင်္သေ့ မှ ဆီးကြိုစောင့်နှင့်နေ၏။ မြစ်ခြေ ထက်သို့ နဂါးပေါ်လာသည်နှင့် ...

“အသင် ငါ့အား ပတ္တမြား ပြန် လာသလော။ ပေးလော့”ဟု ချီး ရှေ့စပ်သို့ပင် ဆင်း၍တောင်း၏။ ထိုအခါ နဂါးမင်း ကုန်းပေါ်သို့ တက်မလာ။ လူအသွင် လည်း မပြောင်းတော့ဘဲ နဂါး ဖြင့်ပင် ...

www.burmeseclassic.com

“အို ... ရသေ့။ ဤပတ္တမြား သည်ကား ငါ၌ အလိုရှိအပ်သည်။ တောင်းတအပ်သည်ရှိသော အစား အသောက်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အဝတ် အထည်၊ ဘုံဗိမ္မာန်၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို လည်းကောင်း ရရှိစေပေ၏။ ထို့ကြောင့် ဤပတ္တမြားကို အသင့်အား ငါမပေးနိုင်။ ပေးလည်းမပေး။ အသင်ရသေ့သည် အတောင်းအရမ်း ထူလွန်းလှပေ၏။ ထိုသို့ အတောင်းအရမ်းထူသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် သင့်အပေါ်ချစ်ခြင်းတို့ သည်လည်း ပျက်ပြယ်ခဲ့ပေပြီ။ သင့်အား လည်း မတွေ့လို့ မမြင်လို့တော့။ သင့်ကို တွေ့မြင်ရ၍လည်း ငါ့တွင် ကျေနပ် ခမ်းမြောက်မှုမရှိတော့။ ယနေ့မှစ၍ သင့်ထံသို့ ကျွန်ုပ် မလာတော့ပြီဟု ဆို၏။

တစ်ဖန် ဆက်လက်၍ ဆိုပြန် သည်မှာ အို ... အသင်ရသေ့ သင်သည်ကား ကျောက်ချပ်တွင် ဆီဖြင့် ဆွေးထား၍ ထက်လှစွာသော သန်လျက် ကိုင်နေဆင်ထားသော လှလင်၏

ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကဲ့သို့ ထိုအတူသာလျှင် ဤပတ္တမြားကိုတောင်းသော သင်သည် လည်း ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်ပေ၏။ ယနေ့ သင့်ထံ ငါလာခြင်းသည် နောက်ဆုံး လာခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။ သင်နှင့် ငါသည် ဤယနေ့ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ပေ ၏”ဟု ဆိုကာ နဂါးမင်းသည် ရေအောက် သို့ ငုပ်လျှိုးသွားကာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ မှတစ်ဆင့် နဂါးပြည်သို့တိုင် ထွက်ခွာ သွားတော့၏။

ညီတော်ရသေ့သည် နဂါးမင်း လာနေသောအခါက အစောပိုင်းတွင် နဂါးဟု မသိ။ လူဟုသာ သိရှိပြီး ထိုလှလင်နှင့် စကားစမည် ပြောဆိုရ ခြင်း၊ ထိုလှလင်၏ ဝေယျာဝစ္စ ဆောင် ရွက်ပေးခြင်းတို့၌ သာယာနှစ်သက်ခြင်း တို့မှ မသိမသာ သံယောဇဉ်ဖြစ်တွယ် နေမိခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသို့ရှိနေစဉ် နဂါးဟု သိရှိလိုက်ရပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ် ထို့ဖြစ်ပေါ်၍ အလိုမရှိတော့ပါ။ မနှစ် သက်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် စိုးရိမ် သောက ဗျာပါဒတို့ဖြင့် ယင်ပန်းဆင်းရဲ

ကာ ကျန်းမာရေးထိခိုက်သည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရပေ၏။ နဂါးမလာတော့လျှင်တော့ ယခင်လို မိမိတစ်ပါးတည်း အေးအေး ချမ်းချမ်းဖြင့် စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ် ချမ်းသာဖြင့် တရားဘာဝနာတို့ကို ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်တော့မည်ဟု ထင်မှတ်ထားမိပါသည်။ သို့သော် ထိုသို့ မဟုတ်ပါ။ နဂါးလာနေကျအချိန်ရောက် လျှင် ခါတိုင်းလို ရောက်လာလေမလား ဟု မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိ၏။ အချိန် တန်၍ ရောက်မလာသောအခါလည်း တစ်နေ့ကုန် ဘယ်အချိန်မှာများ ရောက် လာလေမလဲဟု တမ်းတနေမိပြန်၏။ ညရောက်တော့မှ တစ်နေ့တာအတွက် မျှော်လင့်ချက်တို့ကို လက်လျှော့လိုက် ရပြန်ပြီး မနက်ဖြန်တော့ ရောက်လာမည် ထင်ပါရုံဟု မျှော်လင့်ချက်ထားမိပြန်၏။ မနက်ဖြန်တွင်လည်း ရောက် မလာပြန်သောအခါ သဘက်ခါကို မျှော်လင့်ပြန်၏။ ထိုသို့ဖြင့် ညီတော် ရသေ့သည် အစက နဂါးကို ကြောက် သောကြောင့် သောကပွားခဲ့ရသည်။

ယခု နဂါးမလာတော့၍ သောကပွားရ
ပြန်ပြီး စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေရ
ပြန်ပါ၏။ လူတို့၏စိတ်သည် ဆန်းကြယ်
လှပါ၏။ အလွယ်တကူ ရရှိနေလျှင်
ထိုအရာကို မလိုချင် ငြီးငွေ့၏။ ထိုအရာ
ပျောက်ကွယ်သွားသောအခါမှ ထိုအရာ
ကို ရလိုပြန်ပါ၏။ သံယောဇဉ်သည်
လည်း ထိုအတူပင် ဖြစ်ပါ၏။ အနေနီး
ရာ တွေ့ပါမြင်ပါများရာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အပေါ်
မသိမသာ ရစ်ပတ်နှောင့်ယှက်တတ်လေ
ရှိပါသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အတူရှိနေ
စဉ်၌ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်ကို မသိရှိ
နိုင်ပါ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် ခွဲခွာရသော
အခါမှသာ သံယောဇဉ်တရားတို့ ဖြစ်ပေါ်
နေမိသည်ကို သိရှိကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုလည်း ညီတော်ရသေ

သည် နဂါးမင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေ
ခြင်းကြောင့် ဤသို့ ပူဆွေးပြီး မအိပ်
နိုင်၊ မစားနိုင် ဖြစ်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအခါ နောင်တော်သည်
ညီတော် လာသွားသည်မှာ ၁၀ ရက်ခန့်
ရှိသွားပေပြီ။ အကြောင်း လာရောက်
ပြန်ကြားခြင်းလည်း မရှိ၊ အခြေအနေ
မည်သို့ရှိသည်လည်း မသိရ။ သတင်း
မေး သွားရောက်သင့်ပေသည်ဟုတွေးကာ
ညီတော်ရသေ၏ ကျောင်းသခံနီးဆီသို့
ထွက်လာခဲ့၏။ ညီတော်ကို တစ်ကိုယ်
တည်းတွေ့ရသော်လည်း တွေ့ဝေငေးမော
လျက် ကြံလို့မော့တော့သော ကိုယ်အဆင်း
နှင့်သာ တွေ့ရပြန်ရာ ...

“ညီတော် အဘယ်ကြောင့်
ကျန်းမာပျော်ရွှင်ခြင်းသို့ မရောက်ရှိသေး

ပါသနည်း။ နဂါးလာနေသေးသော
ကြောင့်လော”ဟု မေးမြန်းရာ နဂါးမလာ
တော့ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် နဂါးကို ပြန်လာ
စေချင်၍ ယခုကဲ့သို့ ခံစားနေရပါသည်။

ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားလျှင် ...

“ဪ ... ညီတော်သည်
နဂါးမင်းကို မတွေ့ရဘဲလျက် မနေနိုင်
သည်သာတည်း”ဟု စိတ်တွင် အမှတ်
ထားလိုက်ပြီးနောက် ...

“ညီတော် လောကတွင်
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၌ ၎င်းအတွက် အရေး
သောအရာ၊ ၎င်းမြတ်နိုးသော၊ ချစ်သော
အရာတစ်ခု ရှိပြီသာတည်း။ ထိုအရာကို
မတောင်းသင့်၊ မတောင်းအပ်။ မည်သူ
ပင် ချစ်ခင်ရင်းနှီးလှစွာသော အရေး
ခင်ပွန်းဖြစ်စေကာမူ မတောင်းအပ်သော

အရာက
မှန်းခြင်း
သည်လ
တောင်
စ၍ နဂါး
ရာသို့
ပူပြီးလျှ
မစိုးရိမ်
သောက
မိန့်တော်
ပူလော
သမုဒ္ဒရာ
သဘော
ပြန်လည်
အခါ ညီ
မင်းနှင့်
ဗျာပါဒဝ
တရားဘ
အားထုတ်
အခါ၌ ညီ

အရာကို ငွတ်အတင်းတောင်းမိပါက မုန်းခြင်းသည်ဖြစ်၏။ ယခု ညီတော်ရသေ့သည်လည်း နဂါးမင်းထံမှ ပတ္တမြားကို တောင်းခြင်းကြောင့် တောင်းသောအခါမှ စ၍ နဂါးမင်းသည် ညီတော်မမြင်ကွယ်ရာသို့ သွားလေပြီဖြစ်၏။ မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ...

“သို့သော် ထိုအတွက် မစိုးရိမ်ပါနှင့် ညီတော်။ ညီတော်၏ သောကတို့ကို အေးငြိမ်းစေရပါမည်”ဟု မိန့်တော်မူကာ သံယောဇဉ်တို့၏ ပူလောင်ခြင်းအကြောင်းတရားနှင့် သမုဒ္ဓရာ၏ ရပ်ပတ်ချည်နှောင်တတ်ခြင်း သဘောတို့ကို ရှင်းပြနစ်သိမ့်ပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

ရက်အတန်ငယ် ကြာသော အခါ ညီတော်ရသေ့သည်လည်း နဂါးမင်းနှင့် ပတ်သက်သော ပူပန်သောကဗျာပါဒတို့လည်း ငြိမ်းအေးသွားပြီး တရားဘာဝနာများကို ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်နိုင်ခဲ့၏။ နှစ်အတန်ကြာသော အခါ၌ ညီတော်နစ်ပါးလုံး ဈာန်အဘိညဉ်

များ ရရှိကာ သမထ ပေါက်မြောက်သွားပါတော့သည်။ အသက်အတိုင်း အရည်ထိ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်သွားကြ၍ လူ့ဘဝမှ စုတေသောအခါတွင်တော့ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လားရောက်ကြကုန်၏ဟု ဒေသနာတော်ကို အဆုံးသတ်တော်မူပြီးလျှင် ...

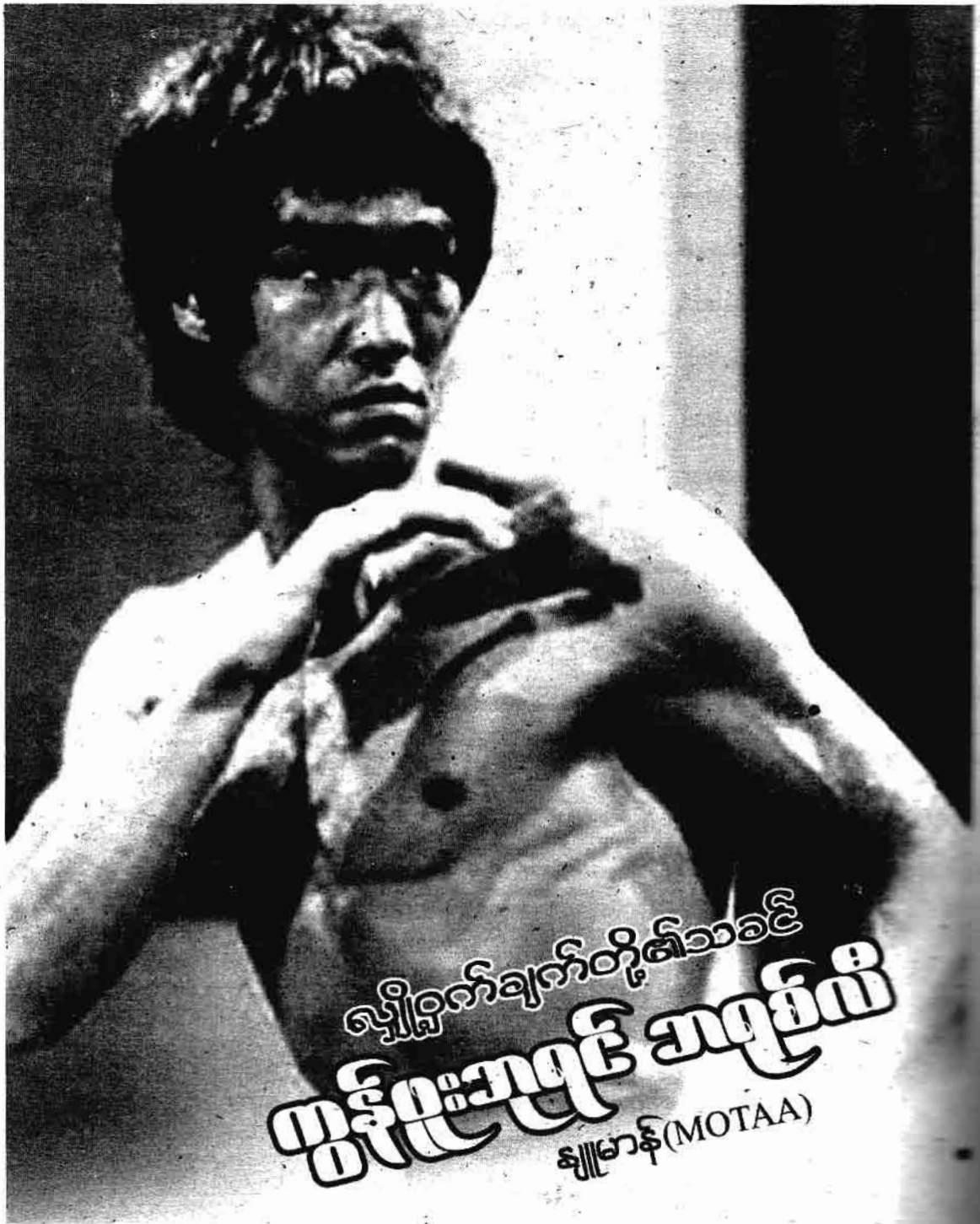
“ချစ်သားတို့ ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ကျောက်ခဲ၊ သလဲကဲ့သို့ ရတနာတို့ ပေါများသော နဂါးဘုံ၌ နေထိုင်ကြကုန်သော နဂါးတို့သည်ပင် တောင်းရမ်းခြင်းကို မနှစ်သက်သည်ဖြစ်ရာ လူ့ဘုံတွင်ရှိသော လူတို့အဖို့ရာတွင် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါအံ့နည်း။ သဒ္ဓါတရား ဖြစ်ပေါ်ပါက ပေးလို၊ လှူလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပါက ထိုသူသည် အသပြာတစ်သိန်းမျှကိုလည်း ရက်ရောစွာ ပေးလှူနိုင်ပေ၏။ ထိုသို့ အသပြာတစ်သိန်း ပေးလှူသော သူထံမှပင် ထိုသူတွင် ဆန္ဒမရှိပါက တစ်အသပြာမျှကိုလည်း တောင်းလျှင်၊ အလှူခံလျှင် နှစ်သက်ချင်မှ နှစ်သက်ပေလိမ့်မည်။

အလှူခံရဲလျှင်၊ အတောင်းရဲလျှင် မိတ်ဆွေပရိသတ် ကင်းမဲ့စေတတ်သည်။ ချစ်သားတို့ ထိုစဉ်က နောင်တော်ရသေ့သည် ယခုအခါတွင် ငါဘုရားရှင်ဖြစ်ရပြီး ညီတော်ရသေ့သည် ယခုအခါ ညီတော်အာနန္ဒာ ဖြစ်ပေ၏” ဟောကြားတော်မူလျှင် ရဟန်းတော်တို့က သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုကြပြီး မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရိုသေစွာ ကန်တော့ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတော်တို့၏ ပူဇော်ကန်တော့မှုကို ခံယူတော်မူပြီးသောအခါ တရားပလ္လင်ထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူပြီး ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်သို့ ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်း၏ ရဲရင့်သော ဣန္ဒြေတော်ဖြင့် မြန်းကြွတော်မူရာ တပည့်သား သံဃာတော်အပေါင်းတို့က မြတ်စွာဘုရားရှင် ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဖူးမြော်လျက် ကျန်ရစ်ကြပါသတည်း။

စကြာရှင်-ဘိဘိ(ရွှေကံကု)

လျှို့ဝှက်ချက်တိုက်သခင်
ကွန်ဖူချင် ဘုရင်
ကျမာန်(MOTAA)

အတွဲ (၂၀) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၁ခုနှစ်

ယခင်လူမှုအဆက်-

မည်သည့် ဆေးပညာရှင်မှ ဘရစ်လီ၏ ကိုယ်အလေးချိန် အလွန် အမင်း လျော့ကျခဲ့ခြင်းကို ရှင်းလင်း နိုင်ခြင်း မရှိချေ။ ဘရစ်လီ တကူးတက ကြီးစားခဲ့ရသော ကိုယ်ခန္ဓာမှ ကြွက်သား တို့သည် အလွန်လျှင်မြန်စွာ ပျောက်ဆုံး သွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုခန္ဓာကိုယ် တည် ဆောက်မှု လျော့ကျသွားခြင်းဖြင့် သူ၏ စူပါစတား မင်းသား ဘဝမှာ ကြာရှည် ခံတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း သိသဖြင့် ဘရစ်အနေဖြင့် လွန်စွာ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရ သည်။

ဘရစ်လီ၏ အိပ်မပျော်သော ရောဂါသည် ပြန်လည် ဦးမောလာ ပြန် တော့သည်။ သူလိုချင်သည့် အောင်မြင်မှု၊ ငွေကြေးချမ်းသာမှုတို့သည် သူလက် ဘက်မ်းတွင် ရောက်ပြီးနောက် ပြန်ပြီး ဆုံးရှုံးရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ သူ ချွန်လင့်ချက် ကမ္ဘာကြီး မပြိုကွဲစေရန် အတွက်၊ သူ၏ ဟာကြူလီ ခန္ဓာကိုယ်

ကို ပြန်လည် တည်ဆောက်ရပါတော့မည်။ နည်းကတော့- အန်နာဘောလစ် စတား ရွိုက်ကို အကြီးအကျယ်သုံးစွဲခြင်း ပင် ဖြစ်တော့သည်။

သိပ်မကြာခင်ပင် မှာပင် - Golden Harvest စတူဒီယို တွင် ပြဿနာ အကြီးအကျယ် တက်ပါတော့ သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ- ဒါရိုက်တာ လိုဝေးသည် သူကိုယ်သူ ပထမဆုံးသော ဒေါ်လာ သန်းတန် ဒါရိုက်တာဟု ရည်ညွှန်းပြောဆို ခဲ့သည်။ မှန်ပင် မှန်သော်ငြားလည်း The Big Boss နှင့် Fist of Fury ဇာတ်ကားတို့ အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း အပေါ် တွင် အမှတ်ယူ ပြောဆိုနေခြင်းကို ဘရစ်လီအနေနှင့် လက်မခံနိုင်ပေ။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘရစ်မှ လိုဝေး အား လိုက်ရှာရာ သီးသန့် ရုပ်ရှင်ခန်း တစ်ခုတွင် လိုဝေး၊ သူဇနီး၊ အခြားသော လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦးနှင့်အတူ ဇာတ်ကား တစ်ခု အားစစ်ဆေး ကြည့်ရှုနေသည်ကို သိလိုက် ရသည်။

အခန်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲ ကန်

ဖွင့်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ လေမုန်တိုင်း တိုက်သကဲ့သို့ တရကြမ်း ဝင်ရောက်လာ သော ဘရစ်သည် လိုဝေးအား တွေ့ သည်နှင့် တရုတ်လို “ရီကူအမ် ချင် ရှော” အဓိပ္ပါယ်အားဖြင့် “လူလိုဝတ် ထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်” ဟူ၍ အော်လိုက် သည်။ (ဤနေရာတွင် တစ်ခု ပြောလို သည်မှာ လိုဝေးသည် ဘရစ်ထက် ၂၂-နှစ်ကြီးပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဘရစ်က တလကြမ်း ဝင်ရောက်လာသော အခါ သူအနေဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိခဲ့ပါ။ အချို့သော ဘရစ်လီ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်စေမည့် အကြောင်းအရာဆိုလျှင် အမှောင်ချလိုသော အတ္တပ္ပတ္တိရေသူများ သည် ဤဖြစ်ရပ်ကို - လိုဝေး၏ စွပ်စွဲ ချက်သာ ဖြစ်သည် ဟု ပြောသော်လည်း တကယ်ဖြစ်ရပ်ကို မျက်မြင် မြင်တွေ့ခဲ့ သည့် သက်သေပေါင်း များစွာရှိသည်။ စကားချပ်)

မကြာလိုက်ပါ- အနားမှ လူများက ဘရစ်လီအား အတင်းဆွဲခေါ် သွားခဲ့သည်။ ဘရစ်လီ အလွန်အကျွံသုံးစွဲ

သော ဟော်မုန်းဆေးတို့သည် သူ၏
 သွေးတွင် ပျံ့နှံ့နေလေပြီ ဖြစ်သည်။
 ဆဏအကြာတွင်တော့ လိုဝေး
 ၏ ဇနီးသည်က ရုပ်ရှင် စစ်ဆေးသော
 အခန်းမှ ထွက်၍ ရေမွန်ချောင်၏ ရုံးခန်း
 ထဲတွင် ဘရစ်လီအား အတိအလင်း
 သွားရောက် ရင်ဆိုင်လေသည်။ ကလေး
 ကလား ဆန်ပြီ။ အခြားသူအား
 အနိုင်ကျင့်လိုသည်ဟု ဘရစ်အား စွပ်စွဲ
 ပြောဆိုတော့သည်။ သို့သော်လည်း စူးစူး
 ဝါးဝါး အော်ငေါက်သံနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရပြီး
 အခြားလူများ ဝိုင်းအုံလာ၍ လိုဝေး၏
 ဇနီးမှာ ပြန်ထွက်ခဲ့ရတော့သည်။

၁၀-မိနစ်အကြာတွင် ဘရစ် ကြသည်။
 သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် လိုဝေး၏
 အခန်းသို့ ထပ်ရောက်လာပြန်သည်။
 ဒီတစ်ခါတော့ လက်ချည်းမဟုတ်။
 ဓားတစ်ချောင်းပါ ပါလာပြီး လိုဝေး၏
 ရင်ဘတ်နားတွင် တဝဲဝဲ ဖြစ်နေသည်။
 “ခင်ဗျားကို ကျွန်က တစ်ချက်တည်းနှင့်
 သတ်နိုင်တယ်ဆိုတာ ယုံသလား” ဟု
 ဘရစ်က ခြိမ်းခြောက်နေချိန်တွင်
 လိုဝေးမှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် စကား
 တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောနိုင်ပါ။ ထိုအချိန်
 မှာပင် ရေမွန်ချောင်နှင့် အခြားသူများ
 ရောက်လာပြီး ဘရစ်အား ပြန်ဆွဲခေါ်သွား

ကြသည်။
 တတ်လမ်းကား မပြတ်သေးပါ။
 လိုဝေးအနေဖြင့် သူ့အသက်အန္တရာယ်
 ကို စိုးရိမ်လာသဖြင့် ပုလိပ်များအား
 ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။ ပုလိပ်များ ရောက်
 လာချိန်တွင် ဆူညံအော်သံတို့ တိုလွန်း၍
 ရုပ်ရှင်ထွေးထွေးဖြစ်နေခိုက် ဘရစ်သည်
 သူ့လက်ထဲမှ ဓားကို လင်ဒါလက်ထဲသို့
 အသာထည့်ပေးလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး
 အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွား ချိန်တွင်
 ပုလိပ်များက ဘရစ်အား အကယ်၍
 လိုဝေးအား ဥပေါ်ပြခြင်း ခြိမ်းခြောက်ခြင်း
 မပြုလုပ်ပါ ဟူသော ကိုယ်တိုင် ခံစား
 မရေပါက ဖမ်းခေါ်သွားမည် ဆိုသဖြင့်
 ဘရစ်အနေဖြင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းနေပြီး
 နောက် လတ်မှတ် ထိုးပေးလိုက်သည်။
 ညတွင် ထပ်ဖြစ်သော ကိစ္စ
 ယခုထက်ပင် အရုပ်ဆိုးပါသေးသည်။
 ထိုညနေတွင် Enjoy Yourself
 Tonight ဟူသော တီဗွီ အစီအစဉ်
 ဘရစ်သည် သူ့အနေဖြင့် လိုဝေး၏
 လူမျိုးကို ဓားသုံးစရာမလိုကြောင်း

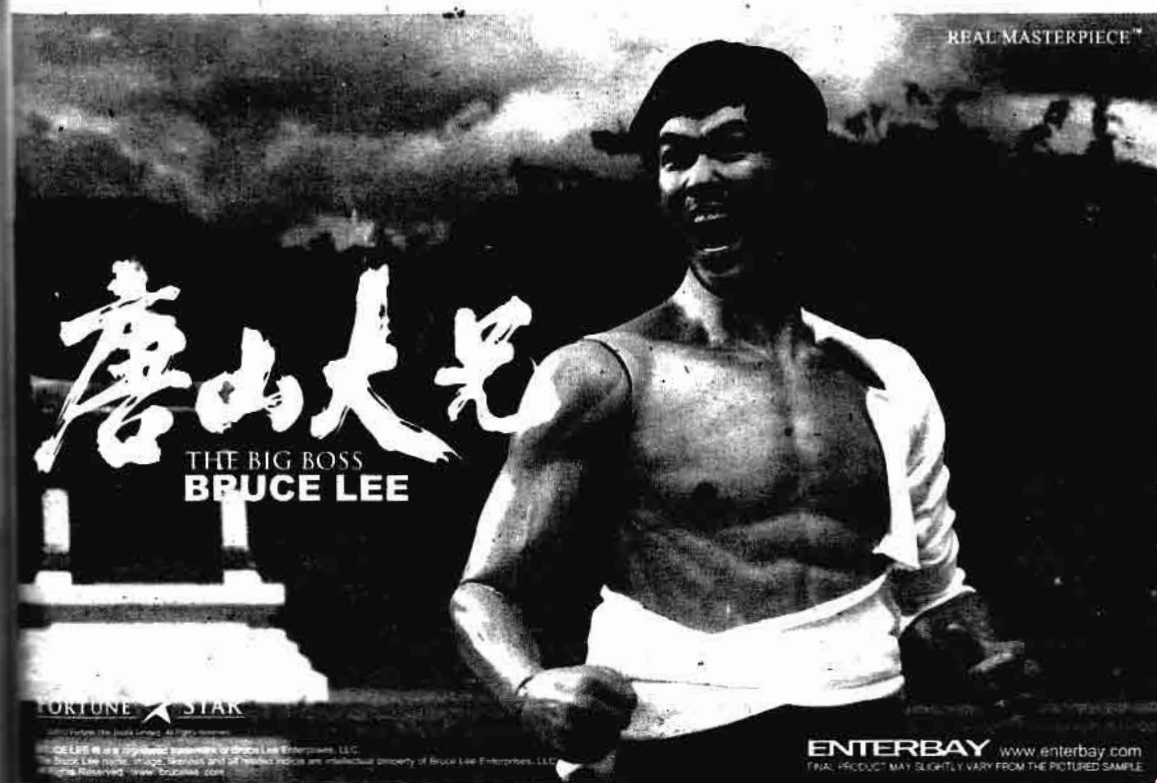
လက်ချဉ်သက်သက်ဖြင့် အလွယ်တကူ
ဘယ်လိုချဉ်သည့် ဖြစ်ကြောင်းကို တိစွာ
အင်တာဗျူး လုပ်သူအား လက်တွေ့
အစွမ်းပြ ထည့်လိုက်ပါတော့သည်။ တိစွာ
ကြည့် ပရိသတ်များ လွန်စွာ ထိတ်လန့်
သွားကြသည်။ နောက်နေ့ သတင်းများ
တွင် ဘရစ်အနေဖြင့် မလိုလားအပ်ဘဲ
အကြမ်းဖက်မှုကို ပြုလုပ်ကြောင်းကို
ဖော်ပြပါလေသည်။

ပစ်ရန်အတွက် ဘရစ်သည် ဆေးခြောက်
သာမက- အရက်ကိုပါ အကြီးအကျယ်
သောက်ပြန်ပါသည်။ Enter the
Dragon ဇာတ်ကားတွင် ကင်မရာမင်း
ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဘရစ်နှင့် အကြိမ်တော်တော်များ
များ ညနေစာ စားလေ့ရှိသော ချားလ်စ်
လိုဝဲက- ဘရစ်သည် ညနေဘက်တွင်
ဆာကေး အရက်ကို ၁၀-လုံးမှ အလုံး
၂၀-အထိသောက်ကြောင်း၊ ရပ်တန့်သွား

ကြောင်း၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာလည်း
အလွန်ပင်ပန်းပြီး၊ အကြီးအကျယ်
နေမကောင်း ဖြစ်နေပုံရကြောင်းတို့ကို
ပြောခဲ့သည်။

အရက်မကြာခဏ သောက်ရုံ
သည်မဟုတ်- သောက်ပြီးသည်နှင့်
သူနှင့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်နေသော ဘက်တီ
တင်း၏ အခန်းဆီသို့ ခြေလှမ်း ဆက်ပါ
တော့သည်။ သူက မသွားလျှင်လည်း
ဘက်တီထံမှ သူမအနေဖြင့် စိတ်ညစ်ပြီး

သူ၏ ဒေါသမီးများကို ငြိမ်း
သည် မရှိ ဆက်တိုက် သောက်တတ်

အိပ်မပျော်လို့ သူမ အခန်းဆီကို လာ
ခဲ့ဖို့ ဘရစ်အား တောင်းဆိုသည့် ဖုန်းက
နောက်နေ့ အရက်မတက်ခင်တွင် လာ
တတ်ပါသည်။ ဘရစ်က သူနှင့် ဘက်တီ
တို့ ဇာတ်လမ်းကို ဖြတ်မည် ဟုပြောခဲ့
သော်လည်း သူမ လဲကျပြီး ဆေးရုံတက်
ခဲ့ရသည့် နောက်ပိုင်းတွင် ဇာတ်လမ်းက
ပြန်ဆက်သွားတော့သည်။

ဘရစ်လီ၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ
လည်း လွန်စွာ ဆိုးဝါးနေပါတော့သည်။
အနောက်တိုင်းသူ လင်ဒါသည်
ယောက်ျားဖြစ်သူ မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး
နေနေရသူ ဖြစ်သော်လည်း အာရှသား
များက သူ့အား တိုင်းတစ်ပါးသား ဟု
သဘောထားသည်ကို ခံရခြင်း၊ ဘရစ်လီ
ကိုယ်တိုင်၏ ကြိုတင်ခန့်မှန်းမရသော
ဒေါသပေါက်ကွဲမှုကို ခံရခြင်း၊ သိက္ခာကျ
စရာ လုပ်ရပ်များကို လုပ်နေခြင်းကြောင့်
လင်ဒါအနေဖြင့်လည်း ထိုကာလသည်
ငရဲခန်းပင် ဖြစ်နေလေ၏။ နံနက်ခင်း
သတင်းစာများတွင် သူခင်ပွန်းသည်၏
အချစ်ရေး အရှုပ်အထွေး ဇာတ်လမ်းများ

ဒေါသတကြီး ပေါက်ကွဲမှုများ၊ ရိုင်းစိုင်းမှု
များ သတင်းကို အမြဲဇာတ် နေရ၍
သူ့အနေဖြင့် သတင်းစာ မဖတ်ရဲ
လောက်အောင်ပင် ဖြစ်နေတော့သည်။
ထိုအခိုက်များကို မိခင်ဖြစ်သူလင်ဒါနှင့်တကွ
ဘရစ်လီ၏ သားငယ်နှင့် သမီးငယ်တို့
မှာ နေ့စဉ်ခံစားခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း အောင်မြင်မှု၏
အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသော
ဘရစ်သည် ၁၉၇၃- ဇူလိုင်လ လယ်
တွင် "အနောက်တိုင်း သို့ပြန်တော့မည်
ဖြစ်သည်။

သို့ဆိုလျှင် ရေမွန်ချောင်
ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သူစီးပွားရေး
လုပ်ငန်းကြီး ရပ်ဆိုင်း လိုက်ရတော့မည်
လား။ ဘရစ်၏ အချစ်တော် ဘက်တီ
ကို ဘယ်လို စီစဉ်မည်နည်း။ အကယ်၍
အိမ်ထောင်ကွဲကြမည် ဆိုလျှင်လည်း
တကယ်တော့ လင်ဒါတွင် သားနှင့်
သမီးငယ်မှအပ ငွေကြေးတစ်ပြားမှ မရှိ။
သူ၏ မွေးစား ညီအစ်ကိုလည်း ဖြစ်၊
အစေခံ ထမင်းချက်လည်းဖြစ်သော

ဝူငန်တစ်ယောက် ဘယ်သွားနေမည်။ အား သူ
အနောက်တိုင်းကို လိုက်သွားမည်။ မိတ်ဆက်
ဟောင်ကောင်မှာ ကျန်နေမည်။ တံခါးကို
ဟောင်ကောင် လူမိုက်ဂိုဏ်းတွေက ချေ
ဘယ်လိုလဲ။ သူတို့က ဘရစ်ကို ပိုက်
ချေးထားကြသေးလား။ ဒါဆိုရင် တစ်နေ့
ပြန်ရ-ရစရာ ကိစ္စက ဘယ်လိုလဲ။ ဂရိဂိုရီအား
ဘရစ်လီကို နမူနာ လုပ်ပေးလိုက်ရမလား။ စက္ကူအိတ်
အခြားခြားသော ရန်သူတွေက ဘာ
ဘယ်လိုလဲ။ အားလုံးက ဘရစ်အား ဘရစ်သူ
လေဆိပ်တွင် လွယ်လွယ်ကူကူ "ဘိုင်း
ဘိုင်း" လုပ်ရုံဖြင့် ပြီးလိုက်ရမည်လား။ ကျည်အား
စသည်ဖြင့် ပေးခွန်းပေါင်းများစွာ ပေါ်လာ မဂ္ဂနမ်ကို
ပါတော့သည်။ ကိုင်ဆောင်
ဟောင်ကောင်

အမေရိကန်သို့ တစ်ကြောင်း ကြီးလေး
တည်းသော လေယာဉ်လက်မှတ် ခြွေ
ပြန်ခါနီး ဘရစ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ
များပြားစွာပင်။ သူငယ်စဉ်က ထာ
ရောက်ခဲ့သော St. Francis X
College တွင် သူ့အနေဖြင့် ဆရာ
သားဟောင်းဆုကို တက်ယူခဲ့ရ
သူ၏ ရောင်းရင်းကြီး ဘော်ဘီ

www.burmeseclassic.com

အား သူ၏ကိုယ်ရံတော်ဟု ပရိသတ်ကို
 မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သည်။ စုဝေးခန်းမကြီး
 တံခါးကို ပိတ်လိုက်စဉ်တွင် စဉ်အောက်
 သို့ ပုန်းအောင်းရန် ပြုခဲ့သည်အထိလည်း
 စိတ်ချောက်ချားနေခဲ့သည်။ ထို့နောက်
 တွင် သူ၏ငယ်ဆရာဖြစ်သော ဘရာသား
 ဂရိဂိုရီအား သူ့လက်တွင် ကိုင်ထားသော
 စက္ကူအိတ်တွင်းမှ ပွိုင့် ၂၂-ကျည်ဆန်
 ၂-တောင့်ကို ပြသသည်။ တကယ်တော့
 ဘရစ်သည် သူ၏ လက်တကမ်းတွင်
 ကျည်အပြည့် ဖြည့်ထားသော ပွိုင့် ၄၄
 မဂ္ဂနမ်ကို ထားလေ့ရှိသည်။ လက်နက်
 ကိုင်ဆောင်ခွင့်ကို တားမြစ်ထားသော
 ဟောင်ကောင်တွင် ဤကိစ္စသည်
 ကြီးလေးသော ရာဇဝတ်မှု ပင်ဖြစ်သည်။
 ၁၉၇၃-ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်း တွင်
 ဘရစ်သည် သေခြင်း အကြောင်းကို
 ဘစ်ကြိမ်မက ပြောခဲ့သည်။ လင်ဒါအား
 သူသည် သူမလောက် အသက်ရှည်
 မဟုတ်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့
 လိုပြောတာလဲဟု လင်ဒါက မေးသော
 အခါ “ငါသေသေချာချာတော့ မသိဘူး။

ဒါပေမဲ့ ငါဘယ်လောက်အထိ ခံမလဲ
 မသိဘူး” ဟု ပြောခဲ့သည်။
 ဇူလိုင်လ-၁၈ ၇က်တွင်
 ဟောင်ကောင်ကျွန်းသို့ တိုင်ပွန်းမုန်တိုင်း
 ဝင်ရောက်ပြီး ဘရစ်ခြံနောက်ဘက်မှ
 သစ်ပင်ကို လဲကျသည်အထိ တိုက်ခိုက်
 ခဲ့သည်သာမက အိမ်ခေါင်မိုးတွင်
 တပ်ဆင်ထားသော ယတြာချေသည့်
 ပတ်ခွာ မုန်ပြားကို လွှင့်စင်သယ်ဆောင်
 သွားခဲ့သည်။ ယတြာမုန်ပြား ပျောက်ဆုံး
 သွားပြီး ၄၈-နာရီအတွင်းတွင်ပင်
 ဘရစ်လီ သေဆုံးခဲ့ရသည်။
 တရားဝင် အားဖြင့် အများစု
 သိထားကြသည်မှာ ဘရစ်လီသည်
 ၁၉၇၃-ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၀-ရက် ည
 ၁၁-နာရီတွင် သေဆုံးခဲ့သည်။ ထိုနေ့
 တွင် ဖြစ်ခဲ့သောဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍
 ဘက်စုံမှ ဖြစ်ရပ်မျိုးစုံ တို့ရှိပါသည်။
 အကြမ်းအားဖြင့်တော့ နားလည်ရန်
 လွယ်ကူပါ၏။ သို့သော် အောက်တွင်
 ဖော်ပြထားသည်မှာ ဖြစ်ရပ်သုံးခုကို ပူး
 ပေါင်းစုစည်း တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ် ၁-နာရီတွင်
 လင်ဒါသည် ဘရစ်အား နှုတ်ဆက်၍
 သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ရီဘူဟွေနှင့် အတူ
 နေ့လယ်စာ စားရန် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။
 လင်ဒါ၏ အဆိုအရ - ဘရစ်က သူတွင်
 နောက်ရိုက်မည့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ဖြစ်
 သော Game of Death ဇာတ်ညွှန်းနှင့်
 ပတ်သက်၍ ရေမွန်ချောင်နှင့် ဆွေးနွေး
 ရန် အစီအစဉ် ရှိသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။
 ပြီးလျှင် ရုပ်ရှင်မင်းသား ကျော့ချ် လာဇင်
 ဘိုင် (ရှောင်ကွန်နရီ အပြီးတွင် ကျိမ်းစ်
 ဘွန်းဇာတ်ကား ရိုက်ကူးခဲ့သော ဩစ
 တေးလျ မင်းသား) နှင့် ညစာ စားရန်
 ရှိသောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် ညစာကို
 အိမ်ပြန်စားမည် မဟုတ်ဟု ဘရစ်က
 သူမကို ပြောသည်။ လင်ဒါက ဆက်ပြော
 သည်မှာ ရေမွန်ချောင်ကိုယ်တိုင်က
 ကျော့ချ် လာဇင်ဘိုင်ကို ဤဇာတ်ကားတွင်
 တွဲဖက်ဇာတ်လိုက် လုပ်စေရန် မျှော်လင့်
 ထားသည်။ နေ့လယ် ၂-နာရီခန့်တွင်
 ရေမွန်ချောင်သည် ဘရစ်အိမ်သို့ လိုက်
 လာ၍ ညနေ ၄-နာရီထိုးသည်အထိ

ဇာတ်ညွှန်းကိစ္စ ဆွေးနွေးကြသည်။
ထို့နောက် ထိုဇာတ်ကားတွင် ခေါင်းဆောင်
မင်းသမီးဖြစ်မည့် ဘက်တီ တင်းပေး
အခန်းသို့သွားကြသည်။ ဘက်တီ၏
အခန်းတွင် ရွှေမွန်ချောင်၊ ဘရစ်လီနှင့်
ဘက်တီတို့ ဇာတ်လမ်းကိစ္စကို ဆက်
လက် အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြသည်။

လင်ဒါသည် သူမ၏
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် နေ့လယ်စာစားပြီး
နောက် ညနေ ၄-နာရီတွင် အိမ်သို့ပြန်
ရောက်ခဲ့သည်။ ဆိုလိုသည်မှာ သူမနှင့်
ဘရစ်သည် ကပ်လွှဲ သွားပုံရသည်။
ထို့နောက် ညနေဘက် လေ့ကျင့်ခန်း
လုပ်ပြီး ကလေး ၂-ယောက်နှင့် အတူ
တီဗွီ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဘရစ်အား
နေ့လယ်ပိုင်းတွင် နှုတ်ဆက်ခဲ့ အပြီး
နောက် ၁၀-နာရီ အကြာတွင် Queen
Elizabeth ဆေးရုံမှ ဖုန်းခေါ်သံကြား
ရပါတော့သည်။ တကယ်တော့ လင်ဒါ
အိမ်နှင့် ဘက်တီအခန်းသည် ၁-မိုင်ပင်
မကွာသော်လည်း ထိုအခန်းတွင် ဖြစ်
ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များကိုမူ သူမအနေဖြင့်

မသိရှိခဲ့ပါချေ။
ဘက်တီ၏ အခန်းတွင် ရှိနေ
စဉ် ည ၇:၃၀ ခန့်တွင် ဘရစ်က
ခေါင်းကိုက်သည်ဟု ဆိုလာသည်။
ဘက်တီက သူမ သောက်လေ့ရှိသော
အက်ကွာဂက်စစ် (Equagesic) ဆေး
တစ်ပြားကို ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက်
ဘရစ်သည် သူမ အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲ
နေခဲ့သည်။ ထိုဆေးပြားနှင့် အအေးအချို့
မှ လွဲ၍ ဘရစ်သည် အခြားမည်သည့်
အစားအစာကို မှူ မစားခဲ့။ ၁၀-မိနစ်ခန့်
အကြာတွင် ရေမွန်သည် ဂျော့ချီ
လာဇင်ဘိုင်နှင့် ညနေစာ စားရင်း
တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသော မိရာမ
ဟိုတယ်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဘရစ်
နှင့် ဘက်တီတို့ကို နောက်မှ ဟိုတယ်သို့
လိုက်လာခဲ့ရန် ပြောထားခဲ့သည်။

ည ၉-နာရီခန့်တွင် ရွှေမွန်မှ
ဘက်တီအခန်းသို့ မိရာမ ဟိုတယ်မှ
ဖုန်းဆက်၍ ဘာဖြစ်လို့ မလာသေးတာလဲ
ဟုမေးသည်။ ဘက်တီနှင့် ရွှေမွန်တို့
ဖုန်းပြောရာ၌ ဘက်တီက ဘရစ်ကို

သူမ နှိုး၍ မရကြောင်း ပြောပြသည်။
ရွှေမွန်ချောင်အနေဖြင့် စိတ်ပူ
ပြီး ဘက်တီ၏ အခန်းသို့ ပြန်လာရာ
ည ၉:၃၀ ခန့်တွင် ရောက်ရှိသည်။
ကြည့်ရသည်မှာ ဘရစ်အနေဖြင့် နှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေပုံ ရသော်လည်း
ရွှေမွန်က နှိုး၍ မရပြန်ချေ။ စိတ်ပူပြီး
နောက် ဘက်တီ၏ ဆရာဝန်ဖြစ်သော
ဒေါက်တာ ချူးဖိုဟွဲ ထံသို့ ဖုန်းဆက်ရာ
ဖုန်းလိုင်း မအားပါ။ အကြိမ်ကြိမ် ဖုန်း
ခေါ်ပြီးနောက် ရွှေမွန်အနေဖြင့် ဆရာဝန်
နှင့် အဆက်အသွယ် ရသဖြင့် ဆရာဝန်
ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်
နှိုးသော်လည်း မနိုးသဖြင့် အားလုံး
အကြီးအကျယ် စိတ်ပူပြီး တစ်ယောက်
အရေးပေါ်ကားအား ခေါ်လိုက်သည်။
ထို့နောက် Queen Elizabeth ဆေးရုံသို့
ပို့ကြသည်။

ည ၁၀-နာရီ ခန့်တွင် ရွှေမွန်
မှ လင်ဒါအား Queen Elizabeth
ဆေးရုံ အရေးပေါ်ဌာနသို့ လိုက်လာရန်
ခေါ်သည်။ ဘရစ်လီမှာ ထိုမတိုင်မီ

၁၅-မိနစ်က အရေးပေါ်ကားဖြင့် ဆေးရုံ သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ဆရာဝန်များ အားလုံးက အသည်းအသန် ကြိုးစားကြ သော်လည်း ည ၁၁:၃၀ တွင် ဘရစ် သေဆုံးကြောင်း မှတ်တမ်း ရေးသွင်း လိုက်ရတော့သည်။

အထက်ပါ ဇာတ်လမ်းသည် ၂၉-နှစ်တိုင်တိုင် လူအများအနေဖြင့် ဘရစ်လီ ဟောင်ကောင်တွင် သေဆုံးခဲ့ပုံ ကို သိရှိထားသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည်။ ဤဇာတ်လမ်းအရတော့ ဘာမျှ ထူးထူး ဆန်းဆန်း မရှိပါချေ။

နောက်ဆက်တွဲ

နောက်နေ့နံနက်ခင်း နေထွက် ချိန်တွင်တော့ ဘရစ် သေဆုံးသည် သတင်းသည် ဟောင်ကောင်မြို့နှင့်တကွ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့သွားပါတော့သည်။ ကမ္ဘာကျော် ကွန်ဖူးပညာရှင်ကြီး ဘယ် လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ ဆရာဝန်များက ဘရစ်သည် ဦးနှောက် ဖောရောင်သော ရောဂါ (cerebral edema) ကြောင့်

ဖြစ်သည်ဟု တရားဝင်မဟုတ်သော ပြောကြားမှုများ ရှိနေသော်လည်း မည်သူကမျှ အဘယ်ကြောင့် ဘရစ်၏ ဦးနှောက် ဤမျှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးဖောယောင် ရခြင်းကို မသိကြပါချေ။

ယမန်နေ့ညက ရေမွန်ချောင် အနေဖြင့် သတင်းထောက်များကို ပြော ကြားခဲ့ရာတွင် ဘရစ်သည် သူဇနီးနှင့် အတူ ပန်းခြံထဲလမ်းလျှောက်နေရင်းမှ လဲကျ သေဆုံးခဲ့သည်ဟု ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်တော့ South China Morning Post သတင်းစာကြီးတွင် ရေမွန်ချောင်က ပြောခဲ့သည့် စကား ဖြစ်သော “ဘရစ်လီသည် တကယ်တော့ မကျန်းမာသူ ဖြစ်သည်” ဆိုသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာတွင် ပါလာသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင်းဖြင့် ဘရစ် သည် ဦးခေါင်းကို အကြိမ်များစွာ ထိခိုက်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ မသေဆုံးခင် ၂လခန့်ကတည်းက ဘရစ်သည် အကြီး အကျယ် နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည် ဟု ဖော်ပြထားသည်။ မိသားစုဝင်များနှင့်

မိတ်ဆွေများက လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ရသော Golden Harvest စတူဒီယိုတွင် လဲကျ ခဲ့သည်ဖြစ်ရပ်ကို ရေမွန်ချောင်မှ ထုတ် ဖော် ပြောလိုက်သည်။

ဘာဖြစ်လို့ ရေမွန်ချောင် ဒီလို တွေ ပြောလိုက်တာလဲ၊

ဘရစ်လီအနေဖြင့် မေလ ၁၀-ရက်တွင် လဲကျခဲ့သော ကိစ္စကို မိသားစုနှင့် မိတ်ဆွေများက လျှို့ဝှက်ထား သည်မှာ မှန်သော်လည်း၊ ထိုကိစ္စကို ဝါးနားဘရားသားမှ အမှုဆောင်များ သိကြသည်။ ဂိုးလ်ဒန်န့် ဟားဗတ်စ်မှ ဝန်ထမ်းများ သိကြသည်။ နှစ်ခြင်း ဆေးရုံနှင့် စိန်ထရီဆာ ဆေးရုံမှ ဝန်ထမ်းများ သိကြသည်။ ထိုနည်းတူ အမေရိကန်မှ မိတ်ဆွေများ၊ ဘီဗီလီ ဟေးလ်မှ သမားတော် ဒေါက်တာ ဟာရီးလ် ကာ့ပ်မာန် နှင့် UCLA Medical Center မှ ဆေးဝန်ထမ်းများ သိကြသည်။

တကယ်ကော ဘရစ်သည် အသည်းအသန် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေပါ

လာ။ ၁၉၇၃-ခုနှစ် မေလ ၂၅-ရက်တွင်
ဒေါက်တာကုန်းမာန်၏ ဆေးစစ်ချက်များ
မှ ဘရစ်သည် ခေါင်ခေါင်ပြည် ကျန်းမာ
သူဖြစ်ကြောင်း ပြနေသည်။ ဒေါက်တာ
ရေးဇ်ဘော့တ်က မှတ်ချက်ချခဲ့သည်မှာ
လည်း ဘရစ်သည် အကြောများ တွန့်
ဆွဲသော အနေအထားမှ လွဲ၍ အခြား
ဘာမှ မှားယွင်းနေခြင်း မရှိဟု ဖြစ်သည်။
ဤသို့ဆိုလျှင် ဘရစ်လီသေဆုံးပြီး
နောက်တစ်နေ့တွင် သတင်းစာ ကုန်ယ
များသို့ ဘရစ်၏ ကျန်းမာရေးသည်
အခြေအနေ ဆိုးရွားနေသည်ဟု ရေမွန်
ချောင် ပြောသည်မှာ အလွန်တရာမှ
ထူးဆန်းနေပါ၏။

တခြားသော သံသယ ဖြစ်
စရာများလည်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။
ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ရုပ်ရှင်
ဝေဖန်ရေးသမားဖြစ်သူ မယ်တိုဘီယတ်စ်
သည် ဆေးရုံမှ အရေးပေါ်ကား
မှတ်တမ်းကို လေ့လာရာမှ ဘရစ်အား
ဆေးရုံပို့ခဲ့သည်မှာ ဘရစ်လီ၏ နေအိမ်မှ
မဟုတ်ဘဲ ဘက်တီတင်းပေ၏ အခန်းမှ

ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုကဲ့
သို့ သတင်းထွက်လာသည်နှင့် သတင်း
ထောက်တို့သည် ရေမွန်ချောင်နှင့်
လင်ဒါတို့အား ဝန်းရံ လိုက်ကြလေတော့
သည်။

ဘက်တီ၏ အနေအထားမှာ
လည်း မူပျက်နေသည်။ သူမက အမှန်
ကို ပြောနေတာပါဟု ကျိန်ဆို၏။ သူမ
၏ ပြောစကားအရဆိုလျှင်- “ဘရစ်
သေဆုံးတဲ့ သောကြာနေ့မှာ ကျွန်မ
အိမ်မှာ “ဗရိုပါဘူး” ဟု ဆို၏။ ထိုစကား
ကို ဘရစ်၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အများ
အပြားနှင့် ဘရစ်လီ၏အစ်ကို ဖြစ်သူ
ပီတာကလည်း ထောက်ခံကြ၏။
ဘက်တီ၏ အိမ်နီးနားချင်းများကမူ
ဘရစ်လီသည် ဘက်တီအိမ်သို့ ပုံမှန်
လာနေကြောင်း ပြောကြ၏။

ထိုအချက်များသည် ဆေးရုံ
ကိုယ်တိုင်ကလည်း သေဆုံးရသော
အကြောင်းရင်းကို မဖော်ပြနိုင်သော
အချက်နှင့် ပေါင်းမိသွားသောအခါ
ဘရစ် သေဆုံးရခြင်း ဇာတ်လမ်းသည်

မှောင်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားသဖြင့် သတင်း
သမားတို့ အကြီးအကျယ် ခေါင်းရှုပ်သွား
ကြသည်။

ဇူလိုင်လ ၂၅-ရက်တွင်
ယောင်ယမ်းနေရုံမျှမက- အဆိုတော်
အဲလ်ဗစ် ပရက်စလေ သေဆုံးခဲ့စဉ်တုန်း
ကကဲ့သို့ တွန့်ရွံ့နေသော မျက်နှာဖြင့်
သေဆုံးနေသော ဘရစ်၏ ရုပ်ကလာပ်ကို
ကောင်းလုံ အိမ်တွင် ကြေးခေါင်းကြီးထဲ
ထည့်၍ ဖွင့်ပြထားခဲ့သည်။ အိမ်ပြင်ဘက်
တွင်တော့ ပုလိပ်တပ်ဖွဲ့ဝင် ၃၀၀ ကျော်
တို့က သတင်းသိလိုသူ တစ်သောင်းကျော်
ကို ဝင်ခွင့်မရစေရန် သံတန်းများဖြင့်
တားဆီးထားကြသည်။ ထိုထက်ဝေးသော
နေရာများတွင်လည်း ဆိုင်းဘုတ်များ
အိမ်ခေါင်မိုးများပေါ်မှ နေ၍ အခြေအနေ
ကို ကြည့်နေသူများက ထောင်ချီ၍
ရှိနေခဲ့ပါသည်။

တရုတ် ရုပ်ရှင်လောကတွင်
ထင်ရှားသူများ ဖြစ်သည့် နန်စီ ကွမ်
ဆူဒီဝေါင်း၊ နီရာ ပြောင်၊ မဒမ် တိုဝမ်
တို့နှင့် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသားများ

ဖြစ်သော ရှောင်ချိလာင်တိုင် အဆိုတော် ဆမ်ပေွ စသည့် စူပါစတာများ လာ ရောက်သောအခါတွင် ဖရိသတ်များသည် လက်ခုပ်များတီးကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဘရစ်နှင့် ပြဿနာတက်ခဲ့သော ဓါရိက်တာ လိုဝေးလည်း ပါဝင်သည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင်တော့ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေသူများ။ ဓာတ်ပုံသမားဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေခဲ့သည်။ ဘရစ်လီ၏ ရုပ်ပုံ အနီးတွင် ပန်းခွေ၊ ပန်းစည်းပေါင်း ၅၀၀ ကျော်ရှိသည်။ “ဘရစ်သို့ တင်းပေးမှ” ဆိုသော ပန်းခွေသည် ဘရစ်ပုံနှင့်တစ်ပေ ခန့် အကွာတွင်ရှိပြီး “ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို သံသရာအထိ သယ် ဆောင်ကြပါစို့- ချစ်ဇနီး လင်မိ” ဆိုသော ပန်းခွေကလည်း အနီးတွင် ရှိသည်။

အားလုံး သတိမပြုမိသည်မှာ - တင်းပေးသည် စိတ်ငြိမ်ဆေးများကို သောက်ပြီး မိမိအိမ်ခန်းတွင်သာ နေခဲ့ သည်။ “တကယ်တမ်းတော့ ဘရစ်အနား မှာ တရားဝင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းခွင့် ရှိတာက လင်မိတစ်ယောက်တည်းပါ။

ကျွန်မ သူမကိုလည်း လေးစားပါတယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်း ခဲ့ရသော ဘက်တီသည် ဤနေရာတွင် တော့ ဘရစ်လီ တစ်ချိန်က ပြောခဲ့သလို ပင် ပါးနပ်လိမ္မာသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုရပါမည်။

ဘရစ်၏ခေါင်းကို သယ်ဆောင် သောအခါတွင် ပုလိပ် တပ်ဖွဲ့ဝင်များက ပရိသတ်တို့ကို မနောင့်ယှက်နိုင်ရန် အတွက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ဘေးမှ ကာဆီးလိုက်ပါခဲ့သည်။ အသက်ကြီးသူ များလည်း တရိုက်ရှိုက်ငိုကြွေး ကြီးငယ် မရွေး အမျိုးသမီးတို့ ငိုကြွေးယင်း အချို့ သတိလစ်လဲကျကြသည်။ လမ်းတစ် လျှောက်လုံးတွင် အသံခွဲစက်ဖြင့် လူများ အား လမ်းရှင်းပေးရန် အော်သွားခဲ့ရ၏။

ဤကိစ္စမျိုးတွင် ရေမွန်ချောင် က လုံးဝ လက်မနှေးပေ။ ၁၀-ရက် အတွင်းတွင် The Legend of Bruce Lee ဆိုသော သတင်းဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူး၍ ချက်ချင်း ဖြန့်ချိလိုက်သည်။ ဘက်တီကလည်း အညံတော့ မခံပေ။

သူ့မှာလည်း သူ့အကြံနှင့် ဖြစ်၏။ ရမ်ရမ်ရှော့၏ ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုမှ နေ၍ Bruce Lee: His Last Days, His Last Nights ဆိုသော သူနှင့်ဘရစ်၏ အချစ် ဇာတ်လမ်းကို သူကိုယ်တိုင် ဇာတ်လမ်း ရေး၍ ရိုက်ကူး၍ ၁၉၇၅-ခုတွင် ဖြန့်ချိခဲ့သည်။

ဘရစ်လီ၏ စာပေပညာလ တွင်းမှာပင် စိတ်လျှပ်ရှားနေသော လင်မိသည် “ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ရင်ခွဲ စမ်းသပ်မှု နောက်ဆုံးတွေ့ရှိမှု မရှိသေး ပေမယ့် သူ့သေဆုံးတာဟာ သဘာဝ အတိုင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်သူ့ ကိုမှ သံသယ မရှိပါဘူး။ ကံကြမ္မာကို ဘယ်သူမှ မပြောင်းလဲနိုင်ပါဘူး။ အဓိက အရေးကြီးတာကတော့ ဘရစ်ဟာ ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လာမှာ မဟုတ် တော့ပါဘူး” ဟူသော အချိန်မတန်သေး သည့် မှတ်ချက်ကို သတင်းဌာနများ အား ပြောကြားသည်။

သတင်းဌာနများသည် သံသယဖြစ်နိုင်စရာများကို စုံစမ်းကြ၏။

နာမည်ထွက်လာသော ဘက်တီသည် ဘရစ်လီ သေဆုံးခြင်းတွင် ဆက်စပ်မှု ရှိမည်ဟု ဆိုကြ၏။ ကွာလာလမ်ပူတွင်- ဒေါသဖြစ်နေသော ကျောင်းသားများက “ဘရစ်ကို သတ်တာ ဘက်တီ” ဟု ရေးထားသော စက္ကူများ၊ ပိတ်စများကို ကိုင်ဆောင် စိတန်းခဲ့ကြသည်။ သူတို့က ဘရစ်သည် ဘက်တီနှင့် လိင်ကိစ္စ အလွန်အကျွံဖြစ်၍ သေဆုံးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။

မရပ်မနား စွပ်စွဲနေကြသော သတင်းစာ၊ စာစောင်များနှင့် အကြီးအကျယ် တောင်းဆို နေကြသော ပရိသတ်တို့ကြောင့် နောက်ဆုံးမတော့ “အခု အားလုံးပြောနေကြတာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါတွေဟာ ကောလာဟလ တွေ ဖြစ်ပြီး လုံးဝမမှန်ပါဘူး။ ဘရစ်ဟာ ကျွန်မ အပေါ်အမြဲတမ်းကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ သူ့ထက်ကောင်းထက် လင်ယောက်ျားကို ရှာတွေ့ဖို့ဆိုတာ တောင် မရှိတော့ပါဘူး။ တကယ်တော့ ဘက်တီကလည်း ကျွန်မတို့ အိမ်ကို

လာပြီး တရုတ်အစားအစာ အတူတူ လာစားလေ့ မကြာခဏ ရှိခဲ့ပါတယ်”ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကြားချင်တာများ ကြားရသော သတင်းဌာနများသည် နဂိုက ထက်ပင် နှစ်ဆ ပို၍ ရေးလာကြပြန်ပါသည်။

ဘရစ်လီ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ဆီရိတယ်ရှိ ကန်ရှုခင်း သုဿန်တွင် မြှုပ်နှံခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ထူးဆန်းသည်က ဘရစ်၏ အခေါင်းသည် ထူးဆန်းစွာ ပွင့်ထွက်သွားလျက် သူ၏ တရုတ်ရိုးရာ ဝတ်စုံအပြာရောင်မှ ဆေးတို့သည် ပိုးသားထည် ဖြစ်သော ခေါင်း၏ အတွင်းနံရံတွင် စွန်းထင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တရုတ်လူမျိုးများက “ဘရစ်သည် တမလွန်တွင် ငြိမ်းချမ်းမှုကို မရရှိ” ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။ သုဿန်တွင် မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်စဉ်က မိသားစုဝင်၊ မိတ်ဆွေများ၊ တက်ရောက်သူ ၃၀၀-ခန့် ရှိခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် စတိဗ်မက်

ကွင်း၊ ဂျိမ်းကော်ဘန်တို့ ပါဝင်သော်လည်း ဘရစ်လီ၏ ဘဝတိုးတက်ရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးမပါ၊ မမောတမ်း၊ မနားတမ်း ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သူ စတာလင် ဆီလီဖန့် တစ်ယောက်တော့ဖြင့် မပါခဲ့ပါချေ။

တုန်လှုပ်နေခဲ့သော လင်ဒီသည် နောက်ဆုံးတော့ ခင်ပွန်းသည်၏ အသက်မဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကို အမေရိကန်သို့ ပြန်ယူပြီးနောက်၊ လာရောက်ကြသူများအား “ကျွန်မအနေနဲ့ ဘရစ်ရဲ့ အပြော သက်သက်မဟုတ် လက်တွေ့ကျင့်ကြံခဲ့တဲ့ သူရဲယုံကြည်မှုတွေကို အားလုံးကို မျှဝေပေးပါမယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဝါးနား၊ ဘရားသား၊ အကြီးအကျယ်သို့ တက်၍ အက်ရှလေကလည်း “သူဟာ လေ့ကားကို အောင်မြင်အောင် မတက်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အနည်းဆုံး ငြိမ်တစ်ဖက်တော့ လေ့ခါးပေါ်ကို တင်ခဲ့နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ နားလည်မှုကို ဝမ်းနည်းနဲ့တကွ ရောမြှမ်းပြီး ခံစားခဲ့ရတယ်” ဟုပြောခဲ့ပါသည်။

ဂျိမ်းကော်ဘန် အနေဖြင့်

www.burmeseclassic.com

ဟောင်ကောင်တွင် သေဆုံးသူအတွက် ချီးမွမ်းခန်း ပြောကြားနေချိန်တွင် မိုင် ၇၀၀၀ ဝေးကွာသော အမေရိကန်၌ ရင်ခွဲစမ်းသပ်မှု၏ နောက်ဆုံး ကောက်ချက် မှတ်တမ်းကို ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ တွေ့ရှိချက်ကတော့ ဘရစ်၏ကိုယ်တွင် ဆေးခြောက်တွေ့ရှိသည် ဆိုသော အချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအချက်သည် ဘရစ်သည် မူးယစ်ဆေးဝါး လွန်ကျူးမှုကြောင့် ဘရစ်လီ သေဆုံးရသည်ဆိုသော နောက်ထပ် အရှက်ကွဲရာ တစ်ခုကို ထပ်မံပေါ်ပေါက်လာစေတော့သည်။ တစ်နာရီအကြာတွင် ဂိုးလ်ဒင်ဟားဗတ်စ်မှ ကိုယ်စားလှယ်အနေဖြင့် သတင်းစာ ဆရာများအား ပြောကြားရာတွင် “အခုဆိုရင် ကြီးကျယ်တဲ့ စူးစမ်းစစ်စစ် မင်းသား ဆုံးပါးခဲ့ပါပြီ။ တကယ်တမ်းကတော့ ရုပ်ရှင် ပရိသတ်ဟာ သူ့ကို သူ့ရဲကောင်းတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းမျိုးနဲ့ သေဆုံးတာပဲ ဖြစ်စေချင်တာပေါ့။ တကယ်လို့ ဒီတွေ့ရှိချက်ဟာ မှန်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲဂုဏ်

သိက္ခာကို ထိခိုက်တာ အမှန်ပါပဲ” ဟု ပြောခဲ့သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဂိုးလ်ဒင်ဟားဗတ်စ်၏ တောင်းပန်မှုသည် မလိုအပ်ခဲ့ပါ။ ၂-ပါတ်အကြာတွင် Enter the Dragon ဇာတ်ကားကို တစ်ကမ္ဘာလုံးသို့ ဖြန့်ချိ ရုံသွင်းလိုက်သည်။ ဘရစ်၏ သူ့ရဲကောင်း ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းသွားသည် မှန်သော်လည်း ပထမဆုံး အပတ်မှာပင် ရုပ်ရှင် လက်မှတ်များ ရောင်းရငွေသည် စံချိန်ချိုးသွားခဲ့သည်။ ဘရစ်သာ အသက်ရှိသေး၍ သူ၏

Enter the Dragon ဇာတ်ကားသည် စတိဗ် မက်ကွင်း၏ Getaway ဇာတ်ကားကို များစွာ ကျော်လွန်အောင်မြင်ခဲ့သည်ကိုသာ သိမြင်သည်ဆိုလျှင် သဘာယ်လိုခံစားမည် မသိပေ။ Enter the Dragon ဇာတ်ကားအောင်မြင်မှုနှင့်အတူ ဘက်တီတင်းပေးအပေါ်တွင် စာနယ်ဇင်းတို့မှ ဖိအားပေးမှုကလည်း များလာသဖြင့် ကောလာဟလများ ယခုကဲ့သို့ ဆက်လက် ရေးသားနေပါက သူမအနေဖြင့် တရားစွဲရမည် ဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံးတွင် ပြောလာ

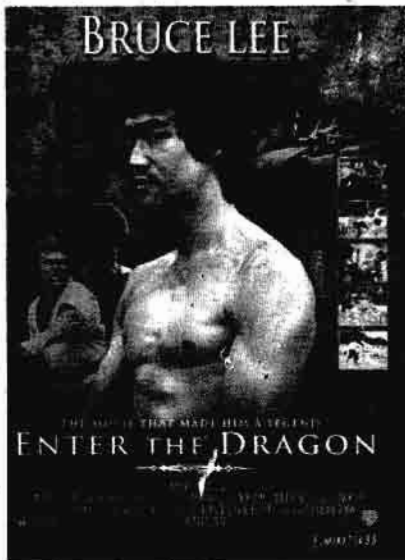

ရတော့သည်။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့တွင် ဟောင်ကောင်ထုတ်သော အထိကရ သတင်းစာကြီးများတွင် “ဘက်တီတင်းက ကျွန်ုပ်တို့အား တရားစွဲပြီ” ဆိုသော ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး မိမိတို့စိတ်တိုင်းကျ ပြောလိုသော စွပ်စွဲချက်များကို ရှေ့ဆုံးစာမျက်နှာများတွင် အပြည့် ရေးသား စိန်ခေါ်ခဲ့သောကြောင့် ဘက်တီအနေဖြင့် ထိုနေ့မှာပင် ပုန်းအောင်းခဲ့ရ လေတော့သည်။

မိသားစုနှင့် ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုများ၏ မဆုံးနိုင်သော ငြင်းဆိုမှုများ၊ တရားစွဲမည်ဟု ခြိမ်းခြောက်မှုများပင် ရှိလင့်ကစား ဘရစ်လီ တတ်ကြောင်း သည် သတင်းစာများတွင် ခေါင်းစဉ်ဖြစ်နေမှုကတော့ ရပ်တန့်မသွားခဲ့ပါ။ ဘရစ်လီ၏ ငွေကြေးအနေအထားကို စုံစမ်းခဲ့သော The Star သတင်းစာသည် ဘရစ်လီ သေဆုံးချိန်၌ တကယ်တမ်းအားဖြင့် သူတွင် ငွေကြေးလုံးဝနီးပါး မရှိကြောင်းကို မကြာမီတွင် တွေ့ရှိသွားတော့

သည်။ သူ၏ ကွန်ကော့စ် ထုတ်လုပ်ရေး သာမက ကောင်းလုံထွန် အိမ်တို့သည် သူ၏အိမ်စေ၊ လူယုံတော် ဂူနီ၏အမည် နှင့်ထားခဲ့ကြောင်းကိုတွေ့ရသည်။ ထို့အပြင် ဘရစ်လီက အော်ဇိမှာထားသည် ဆိုသော ရိုးလ်ရှိုက်စ်ကားသည် မည်သည့်အခါကမှ မှာထားခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ လင်ဒါအနေဖြင့် သတင်းစာ ဆရာများရှေ့မှ ထွက်ပြေးရပြန်ပါသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရေမွန်ချောင်ကို ချောင်ပိတ်မေးသောအခါတွင် ထုံးစံအတိုင်း အမှန်ပြောလေ့မရှိခဲ့သော ရေမွန်ချောင်သည် “ဘရစ်ဟာ သူ သေချိန်မှာ ငွေကြေး

အလုံအလောက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့အိမ်နီးလ်ရှိုက်စ်ကား သာမက တခြားကိစ္စတွေလည်း သူ့မှာ ကောင်းကောင်းတတ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။

ဩဂုတ်လ နောက်ပိုင်းတွင် ဗုံးဟု ယူဆရသော အညှို့ရောင် စက္ကူထုပ်ကို တွေ့၍ ပုလိပ်များက စစ်ဆေးရာတွင် “ဘရစ်လီ သေရတဲ့အကြောင်းကို ဘက်တီတင်း သိတယ်” ဟုရောသားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုနောက်လည်း မကြာခဏ ဗုံးခြိမ်းခြောက်မှုများသည် အကူအညီ ကင်းမဲ့နေသော ဘက်တီတင်း ထံသို့ မကြာခဏ ရောက်လာ၍ ဟောင်ကောင်ရှိ ဗြိတိသျှ အစိုးရအနေဖြင့် ဘရစ်လီ သေဆုံးရမှုကို တရားဝင် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ရုံမှ တစ်ဆင့် အခြားလမ်း မရှိတော့ပေ။

ရှေ့လဆက်ဖတ်သည့်

နမူနာ (MOTAR)

ကြက်သမားဘဝအမှတ်တရ

ဘဝခြားမှသူငယ်ချင်း

စိုင်းမင်းသန်း

စာရေးသူ၏ဒုတိယမြောက်ပုံနှိပ်စာလုံး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေဇော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

ညီအစ်ကိုအရင်းတမျှ ချစ်ကြ
သော ကျောချင်းခိုင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး
မှာ ဘိုစိုးနှင့် စိုင်းရန်ရှင်း ဖြစ်ကြသည်။
သူတို့နှစ်ဦးမှာ ဝါသနာတူသူများ ဖြစ်
သည်။

သူတို့မိဘများကလည်း
ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများဖြစ်၍ အလုပ်
အကိုင် မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ အရက်
အတူသောက်၊ ကြက်အတူတိုက်ကြသူ
များ ဖြစ်၏။

ဘိုစိုးက အသက်သုံးဆယ့်သုံး
နှစ်ဖြစ်ပြီး စိုင်းရန်ရှင်းထက် အသက်ကိုး
နှစ်ခန့် ကြီးသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘိုစိုးက
စိုင်းရန်ရှင်းထက် တိုက်ကြက်သဘော
ပိုပြီး အတွေ့အကြုံရင့်လေသည်။

အပေါင်းအသင်းများသော
စိုင်းရန်ရှင်းကတော့ တိုက်ကြက်ဖကောင်း
များရှာရာတွင် ဘိုစိုးထက် သာလေ
သည်။

တိုက်ကြက်ဖတစ်ကောင်
မွေးမြူရသည်မှာ ထင်သလောက်
မလွယ်ကူပါ။ နည်းစနစ်မှန်ပြီး စိတ်
လည်း ရှည်ရလေသည်။

မိမိကြက်ဖ မနက်တွင်
ချိန်မှန်၊ မမှန် မနက်အိပ်တန်းအဆင်း
တွင် ကြက်ဖလေတ်ထဲ အစာကျန်၊
မကျန် စစ်ရသည်။

ထို့နောက် လူက ရေကိုငုံပြီး
ကြက်ဖ၏မျက်နှာ၊ အတောင်များကြား
နှင့် ခြေထောက်တွေကို ရေဖြင့် မှုတ်ပေး
ရသည်။

ပေါင်၊ ခူး စသည်တို့အား
နိပ်နယ်၊ ဆုပ်နယ်ပေးရမှာ နေ့စဉ်အလုပ်
ပင် ဖြစ်လေသည်။ ကြက်တစ်ကောင်
အား ဆံပုံတစ်လသားအရွယ်တွင် စပြီး
ခြေစမ်းခွပ်ခိုင်းရလေသည်။

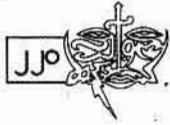
မိမိ၏ တိုက်ကြက်ဖခွပ်ပုံ၊
ခွပ်လမ်း ကြိုက်ပြီဆိုလျှင် သေချာ
ဂရုတစိုက် မွေးမြူကြရလေ၏။ တိုက်
ကြက်ဖအား သားထိုးရန်အတွက် တိုက်
ကြက်ဖတစ်ကောင်၊ နှစ်ကောင်နှင့်သာ
အတူထားကြလေသည်။ ကြက်ဖများ
သည် အစာတွေလျှင် ကြက်မများကို
တကွတ်ကွတ် အသံပေးပြီး နှုတ်သီးနှင့်
အစာကိုပြု၍ ကျွေးတတ်သဖြင့် သူတို့
ကိုယ်တိုင်က အစာသိပ်မစားဖြစ်ပါ။
တိုက်ကြက်မများလျှင်လည်း ခွပ်ချိန်တွင်

အင်အားနည်းမည်လည်း ပါသည်။
ထို့ကြောင့် မိမိကြက်ဖကို
ညဘက် အိပ်တန်းမှယူ၍ အစာကျွေးရ
သည့် အလုပ်ကလည်း ရှိသေးသည်။
တိုက်ချိန်နီးလာလျှင် ပိုပြီး
ဂရုစိုက်ပေးရလေသည်။ မိမိ၏ကြက်ဖ
အိပ်တန်းမှ တွန်ချိန် မှန်၊ မမှန်
ကြက်ချေးမှအစ ကြည့်ရသည်။ တိုက်
ကြက်ဖက တွေ့ရာတန်းပေါ်သို့ ပျံတက်
ပြီး အတောင် တဖျန်းဖျန်းခတ်၍
တကြော်ကြော် တွန်လေသည်။

(မှတ်ချက် သတ္တိရှိတဲ့ကောင်
အဲ ... သတ္တိရှိတဲ့ကြက် ထွက်ခဲ့ပေါ့
ဗျာ)

တိုက်ကြက်ဖ ခွပ်ကောင်နှင့်
နှင့်လည်း မပြီး။ ငွေသတ္တိကောင်းဆို
ကလည်း အဓိကကျသည်။ တချို့
ဝိုင်းထဲတွင် အသာစီးကခွပ်နေသည့်
ကြက်ဖ ထွက်ပြေးသွားသည်လည်း
ရှိလေသည်။

တစ်နှစ်သားကြက်ဖဆိုလျှင်
တစ်ခါတိုက်ပြီး သုံးပတ်အနား
ရလေသည်။ နှစ်နှစ်သား တိုက်ကြက်
အား တမွေးထိုးဟု ခေါ်ပြီး ကြက်ဖ၏

တစ်ခါတိုက်ပြီး နှစ်ပတ်အနားပေးရသည်။

ထိုအနားပေးချိန် ပြည်၍ ဝိုင်းထဲသွားပြီး မတိုက်ဖြစ်သော ကြက်ဖ ကို တခြားကြက်ဖနှင့် ဆယ့်လေးငါးမိနစ် လောက် ခွပ်ခိုင်းရသေးသည်။ ကြက် သမားများက ထိုသို့ ခွပ်ခိုင်းသည်ကို ခြေချော်ထိုးသည်ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ လောင်းကြေးကောင်းသည်မှာ အာဝါဒေး ဟု ခေါ်သော ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများတွင် ဖြစ်၏။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ တိုက် ကြက်ဖများ၊ ကြက်သမားများ လာကြ လေသည်။ တစ်နယ်တစ်ကျေးမှ လာသည့် ကြက်များမှာ ကြက်ကောင်း များသာဖြစ်ပြီး သူ့အုပ်စုနှင့်သူ လာကြ သည်။

ကြက်ခွပ်ကောင်းပေမယ့် အဓိကအရေးပါသောသူမှာ ကြက်ဆွဲဖြစ် ၏။ ကြက်ဆွဲသူများမှာ မိမိကြက်ဖ ဘာကြိုက်သည်ကိုလည်း သိရသည်။ ကြက်ခွပ်စဉ် ကြက်ဆွဲများမှာ မိမိကြက် ဖို လေပေး၊ ရေပေးရသည်။

ကြက်ဆွဲသူနှစ်ဦးသည် ကြက်

စည်းထောက် ကောက်ချိန်တွင် ကြက် ကို ကုရ၏။ ကြက်နာကုသူမှာ တကယ် ကြက်ပညာတော်သည်။ ကြက်နာဆို သည်မှာ ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်နေစဉ် နောက်ဆုံးအချိန်၌ မိမိကြက်ဖမှာ နှစ်သစ်ကွင်း (ဦးခေါင်း)ပဲ အခွပ်ခံထား ရသဖြင့် မျက်လုံးများပိတ်ပြီး တစ်ဖက် ကြက်ကို မမြင်ရတော့ပေ။

ထိုအချိန်မှာ ကြက်ဆွဲမှ လေနှင့် မှတ်ပေးပြီး တစ်ဖက်ကြက်ဖ ရှိရာသို့ ညွှန်ပြနိုင်သည်အထိ ကျွမ်းကျင် လေသည်။ နောက် ကြက်ဆွယ်သူ လည်း ကြက်ဝိုင်းလုပ်မည့်နေရာတွင် ရှိလေသည်။

သူတာဝန်က ဘယ်ကြက်ဖ နှင့် ဘယ်ကြက်ဖကဖြင့် ဘက်ညီတယ် ပေါ့။ တိုက်ထိုက်တယ်ပေါ့ ခင်ဗျာ။ သူက ကြက်ခိုင်ကလူ ဖြစ်၏။

ကြက်ဝိုင်းမှာ ဆယ်နှစ်တောင် စည်းဝိုင်းထား၏။ ကြက်နှစ်ကောင်ခွပ်နေ ရင်း စည်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် ကြက်ဆွဲ များက ကိုယ့်ကြက်ဖအား ကိုယ်ကောက် ပြီး ရေလုံသို့ သွားကုရသည်။ ကြက်ပွဲ စည်းကမ်းကို ကြက်ခိုင်က ကြက်ဆွဲ

များအား ကြက်ပွဲစကတည်းက ပြော ထားပြီးဖြစ်သည်။ နောက်လောင်းကြေး ကို ကြက်ခိုင်က မှတ်ပေးရသည်။ လောင်းကြေးအကောက်မှာ တစ်ရာ နှစ်ဆယ်နှုန်း၊ တစ်သိန်းဆို နှစ်သောင်း ကောက်၏။

ကြက်ခိုင်က မိုးအကုန်၊ ဆောင်းအကုန် တိုက်ကြက်ရာသီချိန်တွင် သူက အနယ်နယ်၊ အရပ်ရပ်သို့ သွားပြီး ကြက်သမားများကို ဖိတ်ရသည်။ ထိုအခါမှ ကြက်သမားများသိပြီး ကိုယ့် အုပ်စု၊ ကိုယ့်ကြက်ဖများဖြင့် လာကြ သည်။ ကြက်ပွဲဖြစ်သည့်အခါ စုလောင်း ကြ၏။ ကြက်ဝိုင်းလုပ်သည့်နေရာတွင် ထမင်းဆိုင်၊ အရက်ဆိုင်မျှအစ ဖဲဝိုင်း ထိ ပါသည်။ ခိုင်မှာ ဖဲဝိုင်းမှလည်း အကောက်ရသေးသည်။

ဘိုစိုးနှင့် စိုင်းရန်ရှင်းမှာ ဘိုစိုးက ကြက်ကြာကို ကြိုက်သည်။ ကြက်ကြာဆိုသည်မှာ ကြာကြာခွပ်ပြီး ရေထဲ၊ မိုးထဲ သူကြိတ်၊ ကိုယ်ကြိတ် ခွပ်နေချိန်တွင် တစ်ချက်ချင်း ခွပ်ပြီး အနိုင်ရသည့်ကြက်ကို ဆိုလိုသည်။

ထိုကြက်ဖမျိုးကို ကြက်သမား

ကြီးများက အကြိုက်များကြ၏။ လက်
ဖျားလောင်းကြေး ပိုရ၍ ဖြစ်လေသည်။
လောင်းကြေးဆိုသည်မှာ ကြက် နှစ်
ကောင် ဘက်ညီ၍ တိုက်ဖြစ်ပြီဆိုလျှင်
သူ့အုပ်စုနှင့်သူ လောင်းကြေးစုရကြ
သည်။

ဘယ်နှစ်သိန်းတိုက်မည်ဟူ၍
တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကြေးညှိကြလေ
သည်။ မလွတ်မီ စုလောင်းကြေးကို
ကြေးရင်းဟုခေါ်သည်။ ကြက်နှစ်ကောင်
စလွတ်ပြီး သာသည့်ကြက်ဘက်မှ
နှစ်လေးတစ်လေး၊ နှစ်သိန်းတစ်သိန်း
စသည်ဖြင့် ကြေးခေါ်သည်ကို လက်ဖျား
ကြေးဟု ခေါ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
လက်ဖျားကြေးက ကြေးရင်းထက်
ပို၍ပင် များတတ်လေသည်။

သူတစ်ပြန်သာနေရာမှ တခြား
ကြက်က ခွပ်လမ်းသာလာလျှင် ကြေးကို
အကြောပြန်ပေးလေသည်။ သူတစ်ပြန်
ကိုယ်တစ်ပြန် ကြေးခေါ်နေသည်မို့
ကြက်ပွဲမပြီးမချင်း လက်ဖျားကြေး ခေါ်
ခွင့်ရှိသည်။ ကြက်သမားကြီးများ
အကြိုက်က အချိန်ခွဲခွဲပြီး နောက်ဆုံး
အနိုင်ရသည်ကြက်မျိုး။

စိုင်းရန်ရှင်းကတော့ ကြက်မြန်
ကို ကြိုက်သည်။ တစ်ရေကောက်၊
နှစ်ရေကောက်နှင့် အနိုင်ခွပ်သည်
ကြက်ဖျိုး ဖြစ်သည်။ စိတ်မပူရတော့
ဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ။

ထိုကြက်ဖက်မျိုးကျ ကြေးရင်း
သာ များများထည့်လောင်းရသည်။
လက်ဖျားကြေး သိပ်ပြီး လောင်းချိန်မရ
တော့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ကြက်ဆွဲ
မှာ ကိုထွန်းလှဖြစ်သည်။ ဘယ်နေရာ၊
ဘယ်ပိုင်းတွင်တိုက်တိုက် ကိုထွန်းလှ
အမြဲပါလေသည်။ ကိုထွန်းလှက
ကြက်ဆွဲသည့်နေရာတွင် ပညာအပြည့်၊
ထို့ကြောင့် သူတို့တစ်တွေ ကြက်တိုက်
လျှင် အရုံးနည်းပြီး အနိုင်များ၏။
အနိုင်များသည်မှာလည်း ကျွန်တော်
ရေးသားခဲ့သလို ကြက်ကောင်းမှ ကိုင်
ကြပြီး တော်၏ရော်၏ ကြက်မကိုင်
သူတို့ကြက်ဖျားသည် ခွဲသတ္တိကောင်း
သော ကြက်များလည်း ဖြစ်သည်။
ဘိုစိုး၏ ကြက်ဖတ်ကောင်
နာမည်ကြီးသွားသည်။ ကြက်ဖနာမည်
ကြေးပုန်းကြီး ဖြစ်သည်။ ရွာယုံကြက်ဖြစ်
ပြီး ကြက်တိုက်ပြီဆိုလျှင် ရွာမှာ ထမင်း

ရည်ချောင်းစီး တချို့ဆို မိမိတို့ပိုင်သည်
နွားပါ ပေါင်တိုက်လေ၏။ လောင်းကစား
သဘောပေါ့ ခင်ဗျာ။

တစ်မိုးလုံး တင်ထားတဲ့ကြွေ
ဘိုစိုးကြက်ဖက် တိုက်တိုင်း နိုင်သဖြင့်
လည်း ကြေးပုန်းကြီး ဆိုးသောနာမည်
တွင်လေသည်။ ထိုကြက်ဖက်ကြီးမှာ
ထိုအချိန် သူတို့နယ်ဘက်တွင် နောက်ဆုံး
၌ တိုက်ဖက်ပင် ရှားသွားတော့သည်။

သတင်းကြားပြီး ရန်ကုန်မှ
တရုတ်တစ်ယောက် လာဝယ်သဖြင့်
ရောင်းလိုက်သည်။ ကြေးပုန်းကြီးမှာ
နောက်ဆုံးထိ လုပ်ကျွေးသွားလေ၏။
ရောင်းကြေးမှာ ငါးသိန်းဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် ဝယ်သူတိုက်လျှင် သူ၏
လောင်းကြေးသာ တွက်ကြည့်ပါစော့။

ဘိုစိုးနှင့် စိုင်းရန်ရှင်း အတူ
အရက်သောက်၊ အတူကြက်တိုက်နေစဉ်
မမျှော်လင့်ဘဲ ဘိုစိုး အရက်အသောက်
များပြီး အသည်းရောဂါ ရလာလေသည်။
ရန်ကုန်သို့ သွားရောက်ကုသသော်လည်း
မသက်သာသဖြင့် ပြန်ခေါ်လာရ
တော့၏။ မကြာခင် ဆုံးပါသွားလေသည်။
စိုင်းရန်ရှင်းမှာ အတော်ကြီး

စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလေတော့သည်။
သူတို့နှစ်ဦးမှာ နောက်တစ်ခု တူညီကြ
လေသည်။ နှစ်ယောက်လုံး အိမ်ထောင်
မရှိသူများ ဖြစ်၏။ ဘိုစိုးကတော့
အိမ်ထောင်ကွဲဖြစ်ပြီး စိုင်းရန်ရှင်းမှာ
ရည်ရည်မွန်ဆီသော ချစ်သူရှိသည်။
ချစ်သူက အေးသည်။ စိုင်းရန်ရှင်း
ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင် သည်းခံသဖြင့်
အတွဲမပျက်။ စိုင်းရန်ရှင်းသည် ဘိုစိုး
ကွယ်လွန်ပြီး အရက်သောက်နှင့် ကြက်
တိုက်တော့ မပျက်။ သူ ကြက်တိုက်လျှင်
ကြက်ဆွဲ ကိုထွန်းလှနှင့် အတွဲသွားသည်။
ကိုထွန်းလှက အရက် လုံးဝမသောက်ပါ။

စိုင်းရန်ရှင်းမှာ နောက်ပိုင်းတွင်
ရှုံးပွဲများလာလေသည်။ တစ်ညတွင် သူ
အိပ်မက်မက်လေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင်
ဘိုစိုးနှင့် သူ တွေ့လေသည်။ ညီလေး
စိုင်းရန်ရှင်း မင်း ကြက်ဖကြီးရှုံးလို့ စိတ်
ညစ်နေတယ်မလား။ အခုရှုံးတာကလည်း
မင်းကြက်ဖည့်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို
ရှုံးအောင်လုပ်လိုက်တာ။

အဲဒါမှ မင်းကြက်ဖကို အထင်
သေးပြီး နောက်တစ်ခါတိုက်ရင် လောင်း
ကြေးမရှောင်တော့ဘူးပေါ့။ ဟုတ်တယ်

မလား။
စိုင်းရန်ရှင်းမှ ဟုတ်မှန်ကြောင်း
ပြောလေ၏။ အစ်ကို ကူညီပါမယ်။ အခု
အစ်ကို သရဲဘဝနဲ့ ရွာထိပ်က ဗာဒံပင်
မှာ နေနေရတယ်ကွာ။ ဘိုစိုးမှ မင်း
ကြက်ဖကြီးကို နောက်တစ်ပတ် ပိုင်း
သွားရင် ပဲခူးက တရုတ်သူဌေးတစ်
ယောက်ရဲ့ ကြက်ဖနဲ့ တိုက်ဖြစ်လိမ့်မယ်။
ဒါပေမဲ့ မင်းကြက်ဖက ကြက်
ရှုံးဖြစ်နေလို့ လောင်းကြေး သူတို့က
မင်းခေါ်တဲ့ကြေး မရှောင်ဘူး တိုက်ဖြစ်မှာ
ပါကွာ။

အဲဒီကျတော့ ညီလေး ရှိသမျှ
ငွေနဲ့ ခြံပါ ပေါင်လောင်းလိုက်ပါ။ စိတ်ချ
ကတိပေးတယ်။ ညီလေး နိုင်ကို နိုင်ရ
မယ်ကွာ။ အခု အိပ်မက်ပေးတာကို
မင်းက ယုံမှာမဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန်ကျ
မင်းကြက်ဖ မတွန်အောင် အစ်ကိုလုပ်
ထားမယ်။ စောင့်ပြီးကြည့်ပါ။ တကယ်
မတွန်ရင် ညီလေးယုံတော့။ တစ်ရက်
ခြားပဲ တွန်စေရမယ်။ ကြက်တိုက်ပွဲက
လည်း အချိန်လိုသေးတာပဲ။ စောင့်ကြည့်
ပေါ့ဟု ပြောပြီး စိုင်းရန်ရှင်း လန့်နိုးလာ
လေသည်။

နောက်နေ့မနက်ပိုင်း ထူးခြား
လာတာက သူ့ကြက်ဖကြီး တစ်နေ့ကုန်
မတွန်တော့ ကြက်နာများ ဖြစ်သလားဆို
တော့လည်း ကြက်ဖက လန်းလန်းဆန်း
ဆန်း အစာကောက်နေသည်။ စိတ်ထဲ
ထူးတော့ထူးနေပြီဟု သူ သတ်မှတ်လိုက်
သည်။

နောက်တစ်နေ့ကျ ကြက်ဖ
ပြန်တွန်လေသည်။ အဲဒီနေ့မြို့တော့
နောက်တစ်နေ့ မတွန်ပြန်တော့ အတော်
တော့ ထူးနေပြီဖြစ်၏။

သည်လိုနှင့် သူ့ကြက်ဖတိုက်
ရက်က တစ်ရက်အလိုတွင် အိပ်မက်ထဲ
သို့ ဘိုစိုးရောက်လာပြန်သည်။ ညီလေး
အစ်ကိုပြောတာ ယုံပြီမလား။ မနက်ပိုင်း
ကိုသွားရင် အစ်ကိုနေတဲ့ ဗာဒံပင်က
ဗာဒံရွက်တစ်ရွက်ခူးပြီး ထမင်းလက်တစ်
ဆုပ်ကို လုံးလိုက်။ နောက် ဗာဒံရွက်
ပေါ် တင်။ ကြက်ဖကြီးကို ကျွေးပြီးမှ
မင်း ပိုင်းကိုသွားပါ။ ကျန်တာ အစ်ကို
ဆက်လုပ်မယ်ဟု ပြောပြီး တစ်ခုရှိတယ်။
ပိုင်းထဲရောက်ရင် မင်းကြက်ဖ ဝိုင်တိုင်
တိုင်နဲ့ ဖြစ်နေမယ်။ မပုန်းသိလား။ အဲဒါ
လည်း အစ်ကိုလုပ်ထားတာပဲ။ တစ်ဖန်

တိုက်သူ အကြိုက်ပေါက္ကဟာ ပြောပြီး ပျောက်သွား၏။

မနက် ကြက်ဝိုင်းသို့ သွားစဉ် ဝိုင်းရန်ရှင်သည် ရွာထိပ်က ဗာဒံပင်မှ အရွက်တစ်ရွက် ခူးပြီး ဗာဒံရွက်ပေါ်သို့ ထမင်းဆုပ်ပြီးလျှင် ကြက်ဖကြီးအား ကျွေးလိုက်လေသည်။ ကြက်ဝိုင်းသို့ လည်း ငွေအလုံအလောက် ယူသွားသည်။ ဝိုင်းသို့ရောက်တော့ ကြက်ဆွဲ ကိုထွန်းလူနှင့် တွေ့တော့ စမေးလေသည်။

ဝိုင်းရန်ရှင် မင်းရဲကြက်ဖက ဝိုင်းတိုင်တိုင်နဲ့ တိုက်လို့ဖြစ်ပါမလားဟု မေးလေသည်။

ဝိုင်းရန်ရှင်မှ ရည်ရှည်စေးစေး မပြော။ တိုက်ဖြစ်အောင် တိုက်မယ်ဗျာ ဟုသာ ပြန်ပြောလေသည်။

ဒိုင်မှ ကြက်ဆွယ်က ပဲခူးမှ တရုတ်သူဌေးတစ်ဦး၏ ကြက်နှင့် ဘက်ညီကြောင်း၊ ကြက်နှစ်ကောင်မှာ လည်း တိုက်ထိုက်ကြောင်း ပြောလေသည်။

ကြက်ဝိုင်းတွင် တိုက်ဖက် ကြက်ဖတစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင်မှာ

ချွတ်စွပ်တူရန် မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ထေပြီး တိုက်ရ၏။ တစ်ဖက်ကြက်ဖက ကြက်ခုံ အမြင့် ကွာနေလျှင် တစ်ဖက်ကြက်ဖက ကြက်လုံးအသာ၊ တစ်ဖက်ကြက်ဖက ကြက်ဖခွပ်သား (အရေပြားထူ)နေလျှင် တစ်ဖက်ကြက်မှ (အောက်စ) အတက် အစူးချွန် စသည်ဖြင့် ထေပြီး တိုက်ကြလေသည်။

ယခု ကြက်ပွဲဖြစ်ပြီး မလွတ်မီ ကြေးရင်းစုရာ သိန်းငါးဆယ်ဖြစ်နေသည်။ ဝိုင်းရန်ရှင်ဘက်က ကြေးရင်း ထည့်မည့်သူ မရှိကြပါ။ ကြက်ဖက ရုံးကြက်၊ ခုလည်း ဝိုင်းနေပြီ။ ကျန်းမာ ရေးလည်း မကောင်းသည့်ပုံ ဖြစ်နေသည်။

သူတစ်ဦးတည်းတိုက်မည်ဟု ပြောနေသဖြင့် ကိုထွန်းလူမှ တားနေသေး၏။ ကြက်ပိုင်က တိုက်မည်ဆိုတော့ ကြက်ဆွဲမငြိမ်းသာ၊ ကြေးကလည်း မနည်း။ ဒါ ကြေးရင်းသာ ရှိသေးသည်။ လက်ဖျားက ကျန်သေးသည်။

ပွဲစလို့ ကြက်နှစ်ကောင် ဝိုင်းထဲရောက် တည်ရုံရှိသေးသည်။

တရုတ်၏ ကြက်ဘက်မှ နှစ်သိန်း၊ တစ်သိန်း လက်ဖျား စခေါ်နေပြီ။ ကဲ ... ကြည့်ဗျာ။ ဘယ်၍ ကြက်အခြေအနေက ဘယ်မျှ အထင်သေးနေသလဲလို့ ဝိုင်းရန်ရှင် ဒေါဟောင်းသွားသည်။

နှစ်လေးတစ်လေး ဘယ်နှလီရှိလဲ သူ အော်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်က လူများက ဆွဲရင် ဆယ်လီရှိတယ်ပေါ့။ သူက ဆွဲပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တယ်။ လွှတ်ပြီးတော့လည်း သူ့ရဲ့ ကြက်ဖက သိပ်မခွပ်၊ တစ်ဖက်ကြက်ဖကပဲ လိမ့်၍ ခွပ်နေလေသည်။

တစ် နာရီ ခန့် ကြာတော့ လက်ဖျား ဆယ်လေးတစ်လေးထိ ဖြစ်လာသည်။ သူ ရင်ပါ ခုန်လာလေသည်။ တစ် ဖက် ကြက် ဘက် ထ ဆယ်သိန်းတစ်သိန်းထိ ကြေးကြောသေးလာလေပြီ။ မထူးတော့ သူပါလာသမျှ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ငွေကို အကုန်လောင်းလိုက်သည်။

ကြက်ဖစည်းထောက်ကောင်က ကုတော့ ရေလုံနားသွားပြီး အနိုင် ခွပ်ပြပါတော့။ ဘိုဝိုင်းငွေလည်း

www.burmeseclassic.com

ဟ။ တိုးတိုး ကပ်ပြာလိုက်၏။

သည်။

သင်္ကန်းသွားကပ်ရင် အစ်ကို

ထိုရေကပြီး ပြန်လွှတ်ချိန်တွင်
စိုင်းရန်ရှင်း ကြက်ပြာမှာ အပေါ်စည်းမှ
တက်ပြီး ခွပ်လာသည်။

တစ်ဖက်မှ လူများလည်း
မျက်လုံးပြူးကုန်ကြလေပြီ။ လွှတ်ပြီး
မကြာခင်မှာပဲ စိုင်းရန်ရှင်း ကြက်ပြာ
ကြီးက တစ်ဖက်က ကြက်ဖအား
တစ်ချက်တည်း ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ခွပ်
လိုက်ရာတွင် တစ်ဖက်ကြက်ဖမှာ ..

“ကီရော ... ကီရော”ဟု
အော်ပြီး လူများကြားထဲသို့ ထွက်ပြေး
လေတော့သည်။

ကြက်နှစ်ကောင် ပြန်၍တည်
ရာ တစ်ဖက်ကြက်ဖမှာ ကီရော ကီရော
သာ အော်ပြီး ပြန်၍ တည်လို့မရတော့
ဘဲ အရှုံးပေးရလေသည်။

ရှေးက ကြွေတစ်လှည့် ကြက်
တစ်ခုနဲ့ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုး စသည်
တို့ ခိုင်းနှိုင်းခဲ့သည်လေ။ ယခုတော့
စားမရေပေါ့ပြီဟု ပြောကြလေသည်။

စိုင်းရန်ရှင်းမှာ လောင်းကြေး
အတော်ပင် နိုင်လိုက်လေ၏။ ကြက်ဆွဲ
ကိုထွန်းလှမှာ စိုင်းထဲ၌ ထကလေတော့

ရွာအပြန်လမ်းတွင် ကြက်
သမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း မိမိကြက်နှင့်
တစ်ဖက်ကြက် ခွပ်ပုံ၊ ခွပ်လမ်း စမြုပ်
ပြန်ကြလေ၏။ နိုင်ကြက်ဆိုတော့ ပိုပြီး
ပြောလို့ အရသာတွေလေသည်။

ကိုထွန်းလှမှ စိုင်းရန်ရှင်း မင်း
ကြက်ကို ငါ ကုသာနေရတယ် အားမရ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခု သူ ရေထဲ မိုးထဲ ရထား
လှခွပ်ခန်းရောက်မှ နှင်ခြေထုတ်ခွပ်လိုက်
တာ ငါ အတော်အံ့ဩသွားတယ်ဟု
ပြောလေ၏။

ထိုအခါ စိုင်းရန်ရှင်းမှ သူ
အိပ်မက်ထဲတွင် ဘိုစိုးနှင့်တွေ့ကြောင်း၊
မကျွတ်လွှတ်သောဘဝသို့ ရောက်နေ
ကြောင်း၊ ယခုပွဲမှာလည်း ဘိုစိုးက မှာ
သလို သူတိုက်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြလေ
သည်။

ရွာပြန်ရောက်တော့ ညတွင်
ဘိုစိုးမှ အိပ်မက်ပေးလေသည်။ ညီလေး
အစ်ကို အခုဘဝက ကျွတ်တော့မယ်။
အစ်ကို တခြားဘဝကူး
ကောင်းဖို့ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ကို
သင်္ကန်းကပ်ပြီးလှူ အမှုဝေပေးပါ။

နေတဲ့ ဗာဒံပင်က အရွက်တစ်ရွက်
ခူးသွားပါ။ ပြီးရင် ရေစက်ပါ၊ ချပေးပါ
နော်ဟု ပြောပြီး ပျောက်သွားလေသည်။
မနက်တွင် စိုင်းရန်ရှင်းနှင့်
ကိုထွန်းလှ မြို့တက် သင်္ကန်းဝယ်ပြီးလျှင်
ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်အား လျှောက်
ပြီးနောက် သင်္ကန်းလှူတန်း အမှုဝေ
ရေစက်ချလေသည်။

ထိုနေ့ည အိပ်မက်ထဲတွင်
ဘိုစိုး တောက်ပြောင်သောအဝတ်များနှင့်
စိုင်းရန်ရှင်းကို ညီလေးကျေးဇူးကြောင့်
အစ်ကိုတော့ ခုဘဝက လွှတ်ပါပြီဟု
ပြောဆိုပြီး နှုတ်ဆက်သွားလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ နောက်
တစ်နေ့မနက်ခင်း အိပ်ရာထ ကြက်ဖကြီး
တွန်သည့်အသံ မကြာသဖြင့် သွားကြည့်
ရာတွင် အိပ်တန်းအောက်သို့ ကျပြီး
သေဆုံးနေလေတော့သည်။

အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်လျက်

စိုင်းမင်းသန်

အမည်အရင်း - ဝေယံမင်းဦး

လားရှိုးမြို့။

ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့်ယခုမှစတင်ဖော်ပြသည့် ပထမဆုံးလက်ရာ

ဖြစ်တတ်သောသဘော

လျှပ်နှံအိမ်

မိုးတေ တူးတုံးမသကျင်း

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

“အမလေး” ကိုသန်းတင့်ရဲ့ အသေစောလှချေလား”

“ခွ ... ဟူ ... ဟူး”

မသာပိုရင်း ခေါက်တဲ့ ကြေး စည်သံကြီးနှင့်အတူ မမြရင်၏ယောက်ျား အရက်သမား သန်းတင့် ယမန်နေက အရက်မူးရင်း ခြေဖျက်စိလောက်သာ သာရှိသော ရေဋ္ဌကံထဲ နာခေါင်းနှစ်ကာ သေသွားခြင်း ဖြစ်သည့်အတွက် မမြရင် တစ်ယောက်၏ ကျက်သရေကင်းစွာ ပိုကြွေးနေသံကြီးကို ဖိုးတေ အရက် သောက်ရင်း ကြားလိုက်ရလေတော့ သည်။

“ဟာ ... သေပြန်ပြီတစ် ယောက်”

အရက်သောက်နေရင်းမှာပင် ထိုသို့ ရေဋ္ဌတံလိုက်မိလေတော့၏။

“ဖျပ် ... ဖျပ်”

“အ ... အ ... အ”

ရုတ်တရက် တအအနှင့် အော်ကာ ထပျံသွားသော ကျီးကန်းတို့ ၏ အသံကား လွန်စွာမှ ကျက်သရေ ယုတ်လှပေသည်။

“ဪ ... လူတွေ လူတွေ

အားတိုင်းသေနေကြတာ ငါ့လို သုဘရာဇာကို မသနားဘူးထင်ပါရဲ့”

တစ်ယောက်သေ တစ်ကျင်း

နှုန်းဖြင့် မသာကျင်းတူးသော ဖိုးတေ တစ်ယောက် စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့စွာ ရေဋ္ဌတံ လိုက်လေတော့သည်။

“အမလေး ... ဂစ် ဂစ် ဂစ်”

မမြရင်တစ်ယောက် ငိုနေရင်း မှာပင် တဂစ်ဂစ်နှင့် တက်သွားသည်ကို အနီးအနား၌ ပါလာသော လူများက ပိုင်းစန်း နှာနှပ်ပေးမှ သတိပြန်လည်လာ လေတော့သည်။

“ကိုသန်းတင့်ရဲ့ ကိုသန်းတင့်

ရှင် ကျွန်မကို ထားသွားပြီလား ရှင်မရှိ ဘဲ ကျွန်မ အသက်မရှင်နိုင်ဘူး”

ထိုသို့ပြောရင်း ကိုသန်းတင့်၏ အခေါင်းကြီးကို ဖက်ကာ ငိုယိုလေတော့ သည်။ ထိုအခါ အနီးမပါးမှ လူများက-

“မမြရင် စိတ်ထိန်း စိတ်ထိန်း”

ထိုသို့ပြောရင်း မမြရင်ကို တားကြလေတော့သည်။ မမြရင်က လည်း ပြောလေ ကဲလေ၊ မန်းလေ ပြ လေဆိုသော မိန်းမစားထင်ပါရဲ့ ပြောကာ မှ ပိုဆိုးပြလေတော့သည်။

“ရှင် ... ရှင်မရှိဘဲ ဂစ် ဂစ် ဂစ်”

“ဟဟ ... တက်ပြန်ပြီ

လုပ်ကြပါဟ”

သင်္ချိုင်းတစ်ခုလုံး ဆူညံပွက် လော ရိုက်နေလေတော့သည်။ ဖိုးတေ တစ်ယောက် ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြည့် ရင်း ခေါင်းကို ခါရမ်းမိလိုက်လေတော့ သည်။ ပြီးနောက် လက်စွဲတော် ပေါက် တူးကိုကိုင်ကာ ထိုမသာရှင်အနီးသို့ သွားလိုက်လေတော့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ မမြရင်”

“အမလေး ... ကိုသန်းတင့် ရဲ့၊ ဖိုးတေက အစ်ကိုကို မေးနေပြီ ဘယ်လိုဖြေပေးနိုင်မလဲ”

ဖိုးတေအမေးကို ထိုသို့ပြော ရင်း မမြရင်တစ်ယောက် ငိုချင်းချပြန်၏။ ထိုအခါ ဖိုးတေက ...

“ကဲကဲ ... ထားပါတော့ဗျာ

ခင်ဗျားယောက်ျားအလောင်းကို ခ မြှုပ်မှာမလား”

“အစ်ကိုကို မထားနဲ့နိုင်ဘူး ငါ့ကိုပါ သတ်၊ ငါ့ကိုပါ အစ်ကိုနဲ့ ရော မြှုပ်လိုက်ပါတော့ အီးဟီးဟီး”

ထိုအခါ ဖိုးတေက အမြင်ကပ်
ကပ်နှင့် ...

“ဒါဆိုလည်း ကျင်းကိုချဲ့တူး
လိုက်မယ်ဗျာ ခန့်တော့စောင့်”

ထိုအခါ အသုဘ ပို့လိုက်လာ
ကြသော ပုရိသအပေါင်းက ဝေါခနဲ
ပွဲကျလေတော့သည်။

“ဖိုးတေ ... နင်နင် ဂစ်ဂစ်”

“ဟာ ... ဟ တက်ပြန်ပြီ”

မမြရင်အား ပါလာသော
လူများက ဝိုင်းဝန်း နှိပ်နှယ်ပေးကြလေ
တော့သည်။

သတိရလာတော့ မမြရင်
ဖိုးတေအား မျက်စောင်းကြီးဖြင့်
ဆဲ လိုက်လေတော့သည်။ ဖိုးတေမှလွဲ၍
မည်သူမျှနားလည်မည် မဟုတ်။

“ဖြည်းဖြည်း အသာချ”

မသာခေါင်းကြီးကို ကျင်းထဲ
သို့ ချလေတော့သည်။ ထိုအခါ ...

“ဟာ ... မမြရင် မလုပ်နဲ့
မလုပ်နဲ့”

ရှက်တုရက် မမြရင်တစ်ယောက်
ကိုသန်းတင့် အခေါင်းချရာ ကျင်းထဲ
ခုန် ဆင်းချလိုက်တော့သည်။

“ပြန်တက်ခဲ့ မမြရင်။ သေတဲ့
သူက သေပြီဗျာ။ သံယောဇဉ်ကို ဖြတ်
လိုက်ပါတော့”

“အစ်ကိုကို မခွဲနိုင်ဘူး။ အီး
ဟီး ဟီး”

ထိုအခါ ဖိုးတေက ...

“ဟာ ... ကြာတယ်ဗျာ။
မြေဖို့လိုက်တော့ သူသေချင်နေတာပဲ”

ထိုအခါမှ မမြရင်တစ်ယောက်
ကျင်းပေါ်ကို ကမန်းကတန်း တက်လေ
တော့သည်။

“ ကိစ္စများပြီးစီးတော့ အားလုံး
ပြန်သွားကြလေတော့သည်။ ကိုသန်းတင့်
တစ်ယောက်ကတော့ အေးဆေးစွာပင်
အနားယူသွားပြီ မဟုတ်ပါလား။

သုသာန်အတွင်း၌ နောက်ဆုံး
ကျန်ခဲ့သည်ကား အသက်ဝိညာဉ်များ
ကင်းမဲ့နေသော လူသေများ၏ အုတ်ဂူ
များနှင့် ဖိုးတေတစ်ယောက်သာ။

“ဪ ... မိန်းမ မိန်းမ။
မိန်းမဆိုတာ ဒါမျိုးလား”

ထိုသို့သာ တီးတိုး ရေရွတ်
လိုက်မိလေတော့သတည်း။

xxx

“ဖိုးတေ သောက်။ မင်းအလုပ်
ကော အဆင်ပြေတယ်မလား”

“ပြေပါတယ်ကွာ သုဘရာဇာ
လေကွာ”

မပြုံးအရက် ဆိုင်ထဲတွင်
ဖိုးတေနှင့်အတူ ၎င်း၏ ငယ်စဉ်ကတည်း
က လည်ပင်းဖက်ပေါင်းသော တာတီးတို့
စကားလက်ဆုံကျနေလေသည်။

“လင်းစမ်းပါအုံး ... မင်းက
သိပ်ကြွယ်တာဆိုတော့”

“မင်းကြားဖူးမှာပါ အသုဘ
ဆိုတာလေ”

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လို့”
“မင်္ဂလာကို “အ” ထည့်ရင်
ဘာဖြစ်လဲ”

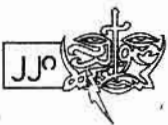
“အမင်္ဂလာပေါ့ကွာ”

“အမင်္ဂလာနဲ့ မင်္ဂလာဆိုတာ
ဘယ်ဟာအကောင်းလဲ”

“ဟ ... မင်္ဂလာပေါ့ကွာ”

“အေးလေ ... အဲ့လို။
အသုဘဆိုတာ မကောင်းတာ၊ သုဘ
ဆိုတာ ကောင်းမြတ်ခြင်းကွာ။ ရာဇာဓိ
တာ မင်းဘုရင်၊ ရှင်ဘုရင်ပေါ့ကွာ။

ဒါကြောင့် သုဘရာဇာဆိုတာ

ကောင်းမြတ်သော ရှင်ဘုရင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ကွ"

"ဪ ... အဲလိုလား။"

ငါက မင်းကို ဒါတွေ မယုံဘူးထင်ထားတာ""

"မဆိုင်ဘူးလေ။ ဒါက ပါဠိ အဓိပ္ပာယ်တွေလေ။ ငါမယုံတာက အယူ အဆတွေကွ"

ဖိုးတောက ထိုသို့ပြောသည်ကို တာတီးက ...

"မယုံလို့တော့ မရဘူး။ အချို့ဟာတွေက တကယ်တွေက ရှေးထုံးလည်းမပယ်နဲ့၊ ဈေးသုံးလည်း မကြွယ်နဲ့ တဲ့။ မကြားဖူးဘူးလား"

ထိုအခါဖိုးတောက ...

"ဒါ ... ရှေးဆိုရိုးစကားမို့ ငါလက်ခံလိုက်မယ်။ ဟားဟား။"

ထိုသို့ပြောရင်း ဟက်ဟက် ဟက်ဟက် ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ပြီးနောက် ...

၄င်းအိပ်ဂပ် အတွင်းမှ စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်တော့သည်။

"တွေ့လား ငါထီထိုးထားတယ်"

ကွ။ ထီပေါက်ရင် မပြုံးတစ်ဆိုင်လုံး မင်းကိုတိုက်မယ် တာတီးရေ။ ဟဟ"

"အေးပါကွာ ... ထီထိုးထားတယ်ဆိုတော့ ထီသည်ကို မင်းလိပ်စာပေးလိုက်လား"

ထိုအခါ ဖိုးတောက ရယ်မောရင်း ...

"ဟ ... ပေးတာပေါ့ သန့်ရှင်းကုန်းလို့ မေးလိုက်ရင် အကုန်သိတယ်လေ။ ဟားဟား"

"အေးပါကွာ။ ဒါနဲ့ ဟိုတလောက""သေသွားတဲ့ တို့သူငယ်ချင်း သန်းတင်ရဲ့ မိန်းမ နောက်လင်ယူသွားပြီတဲ့ဟ"

တာတီးအပြော ကိုဖိုးတော အံ့သြသွားလေတော့သည်။

"ဟ ... ဘယ်နှယ့်လဲ။ သူလင်သေတာ ဆယ်ရက်တောင်မပြည့်သေးဘူး"

"အေးကွ ... တနင်္သာရီက ငယ်ရည်းစားလို့ ပြောတာပဲ။ နာမည်က သီဟတဲ့။ သူတို့ ခု ရန်ကုန်သွားကြပြီ"

"အလိုလို" ဖိုးတောတစ်ယောက် အလိုလို

သာ ပြောနိုင်တော့သည်။ မိန်းမ မယူပဲ လူပျိုကြီးလုပ်မိတာကို ဒီတစ်သက် နောင်တရတော့မည် မဟုတ်ဘူးလေ။

"ဒါနဲ့ ... ခုတလော လူတွေ တအားသေတယ်ကွာ။ ကပ်ဆိုက်နေတာလားမသိဘူး"

"ကျွတ်ချိန်တန်လို့ ကျွတ်တာပဲကွာ။ လွှတ်ထားလိုက်"

"ကျွတ်တာ အရေးမကြီးဘူး။ ငါပင်ဝန်းတယ်ဟ"

"ဟ ... မင်းကလည်း ဒီလောက်ကတော့ မင်းအတွက် အေးဆေးမဟုတ်ဘူးလား"

"ခု ... အသက်က နည်းနည်းရလာပြီလေကွာ။ တစ်ရက်ကို ငါးယောက်လောက်သေတာ။ ကြာရင် ငါသေဖို့ပဲကျန်တယ်"

ထိုအခါ တာတီးက ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

"ဟား ... ဟား"

"ရယ်မနေနဲ့ကွ စိတ်ကမရှည်ဘူး။ မသာကျင်း သုံးလေးကျင်းလောက် ကြိုတူးထားလိုက်မှ တော်ကာကျတော့မယ်"

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင်
လျှောက်မလုပ်နဲ့။ မသာကျင်းကြိုတူး
ရင်”

“ကိုတာတီး”

ရတ်တရက် အသံကြောင့်
တာတီးအနောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့
သည်။

“ဟာ . . . ဂျမ်းမိန်းမ၊ မိန်းမ”
မှန်ပေသည်။ ကိုတာတီး၏
မိန်းမ ဒေါနင့်၊ မောနင့် . . .

“ရှင် . . . ဒီအရည်တွေ
မျှပြန်ပြီလား”

“ဟာ . . . မိန်းမကလည်း
ဖိုးတေလည်းပါတယ်လေ”

“အေး . . . ရှင်သေရင်
အဲဒီဖိုးတေက မြေကြီးတူးပေးလိမ့်မယ်။
ခုလာမလား။ မလာဘူးလား”

တာတီးလည်း စောစောက
စကားကို မဆက်နိုင်တော့ပဲ ဖိုးတေ
အား မျက်စပစ်ပြရင်း သူ့မိန်းမဆီ
ပြေးလေတော့သည်။

ပြီးနောက် လက်ပြန်ဆက်
ရင်း ထွက်သွားသော တာတီးကိုကြည့်
ရင်း ဖိုးတေတစ်ယောက် . . .

“ဪ . . . မိန်းမ မိန်းမ
မိန်းမ” ဟုသာ ရေရွတ်လိုက်လေတော့
သတည်း။

xxx

“ဖိုးတေရေ ဖိုးတေ”

သုသာန် သင်္ချိုင်းကုန်းအတွင်း
သို့ လူသုံးယောက် ရောက်လာလေတော့
သည်။ ထိုသုံးယောက်ထဲတွင် ဖိုးတေ၏
သူငယ်ချင်း တာတီးလည်း ပါလာခဲ့လေ
သည်။

“ဖိုးတေ . . . ဟေ့ကောင်
မင်း ထိပေါက်တယ်ကွ။ တစ်သိန်းဆုတုံ
ကွ”

သို့သော် . . . ဖိုးတေဆီမှ
အသံတစ်စုံတစ်ရာ ပြန်မကြားရပေ။

“ဟာ . . . ဒီကောင် ဘယ်
တွေသွားနေလဲ မသိဘူး”

ထိုသို့ပြောရင်း တာတီး ဟိုဟို
ဒီဒီ လျှောက်ရှာကြည့်နေတော့သည်။
ရတ်တရက် . . .

“ဟာ . . . တာတီး။ ဒီမှာ
ဖိုးတေ ဒီမှာ”

တာတီးနှင့်အတူပါလာသော

ကိုဒိုးလုံးက အလန်တကြား လင်း
အော်လေတော့သည်။ ထိုအခါ တာတီး
လည်း ဖိုးလုံးခေါ်ရာဆီသို့ အပြေးသွား
ကြည့်တော့မှ အုတ်ဂူလေးနှစ်ခုကြားမှာ
ခွေလျက်သားလဲကျနေသော ဖိုးတေကို
တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် ဖိုးတေ
ဖိုးတေ”

“ဟေ့ကောင် . . . တာတီး
ဖိုးတေ အသက်မရှိတော့ဘူး”

“ဟာ . . . ဘယ် . . . ဘယ်
ဖြစ်မလဲ။ ရပ်ကွက်လှကြီး သွားခေါ်
ပြန်ပြန်”

တာတီး ပြောသည်နှင့်

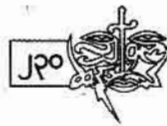
တပြိုင်နက် ဖိုးလုံးတစ်ယောက် ပုဆိုးကို
ခိုင်ခိုင်ဝတ်ရင်း ရွာထဲသို့ ခြေကုန်သုတ်

ပြေးလေတော့သည်။ အတူပါလာသော
ထီသည်ကလေးမှာလည်း ဟိုပြေးရုန်းနီး

ဒီပြေးရုန်းနီး ဖြစ်နေလေသည်။ တာတီး
မှာတော့ ဖိုးတေအလောင်းကြီးကို
မွေ့ရင်း . . .

“ဟာ . . . သူငယ်ချင်း မင်း
မင်း ထိပေါက်တယ်ကွ။ မင်း မသေရ

ဘူးကွာ။ ထပါဦးကွ မပြန်ဆိုင်မှာ အရင်

www.burmeseclassic.com

အဝတိုက်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်
လေကွာ”

တာတီးတစ်ယောက် အသက်
ဝိညာဉ် ကင်းမဲ့နေသော ဖိုးတေ
အလောင်းကြီးကိုကိုင်ထားရင်း အသံ
အက်ကြီးဖြင့် ကြော့ဖွယ်ပြောလေတော့
သည်။ မကြာပေ ခိုးလုံးနှင့်အတူ
ရပ်ကွက်လူကြီး၊ ရွာလူကြီးများ ရောက်
လာလေတော့သည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဟေ့”

“အဘ ... ဖိုးတေကို ခေါ်မရ
တော့ဘူး၊ အဘရေ၊ ဖိုးတေ သေပြီ”

ရွာလူကြီး အဘသောင်းစိန်
အား တာတီးက လှမ်း၍ ပြောလိုက်
လေတော့သည်။

ထိုစဉ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးသုတက ...

“အဘရေ ... အဘ၊ ဒီမှာ
မသာကျင်းအသစ် တစ်ကျင်းဗျ”

“ဟေ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ
ဒီရက်ပိုင်းလေးမှာ သေတဲ့သူရှိလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်
တည်းက မရှိတော့တာ အဘ”

အသက်အရွယ်အရ အတွေ့
အကြုံ ရင့်ကျက်လှသော အဘသောင်း
စိန်က တစ်ခုခုကိုသဘောပေါက်သွားဟန်
ဖြင့် ခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်လေတော့
သည်။

“မိုက်ပ ဖိုးတေရာ... မသာ
ကျင်းကို ကြိုတူးထားရတယ်လို့ကွာ”

“ဟာ ... ”

“အလိုလေး မြတ်စွာဘုရား”
အဘသောင်းစိန် ပြောသံ
ကြားမှ အားလုံး အံ့သြကြကုန်လေ
တော့သည်။

“နောက်ဆုံးတော့ မင်းတူးတဲ့
ကျင်းက မင်းအတွက်ဖြစ်ရပြီပေါ့ကွာ
မိုက်ပ”

မှန်ပေသည်။ မသာကျင်းဆို
တာ ကြိုလုပ်၍ကောင်းသောအရာ
မဟုတ်ပေ။ မလုပ်သင့်သော အရာများ
ပင် မဟုတ်ပါလား။

မသာကျင်းကြိုတူးပါက တစ်ခု
ခုခိုက်တတ်သည်ကို ဖိုးတေ မသေခင်
အရက်ဆိုင်တုန်းက တာတီး မပြောခဲ့
မိသည်ကို နောင်တရကာ မျက်ရည်များ

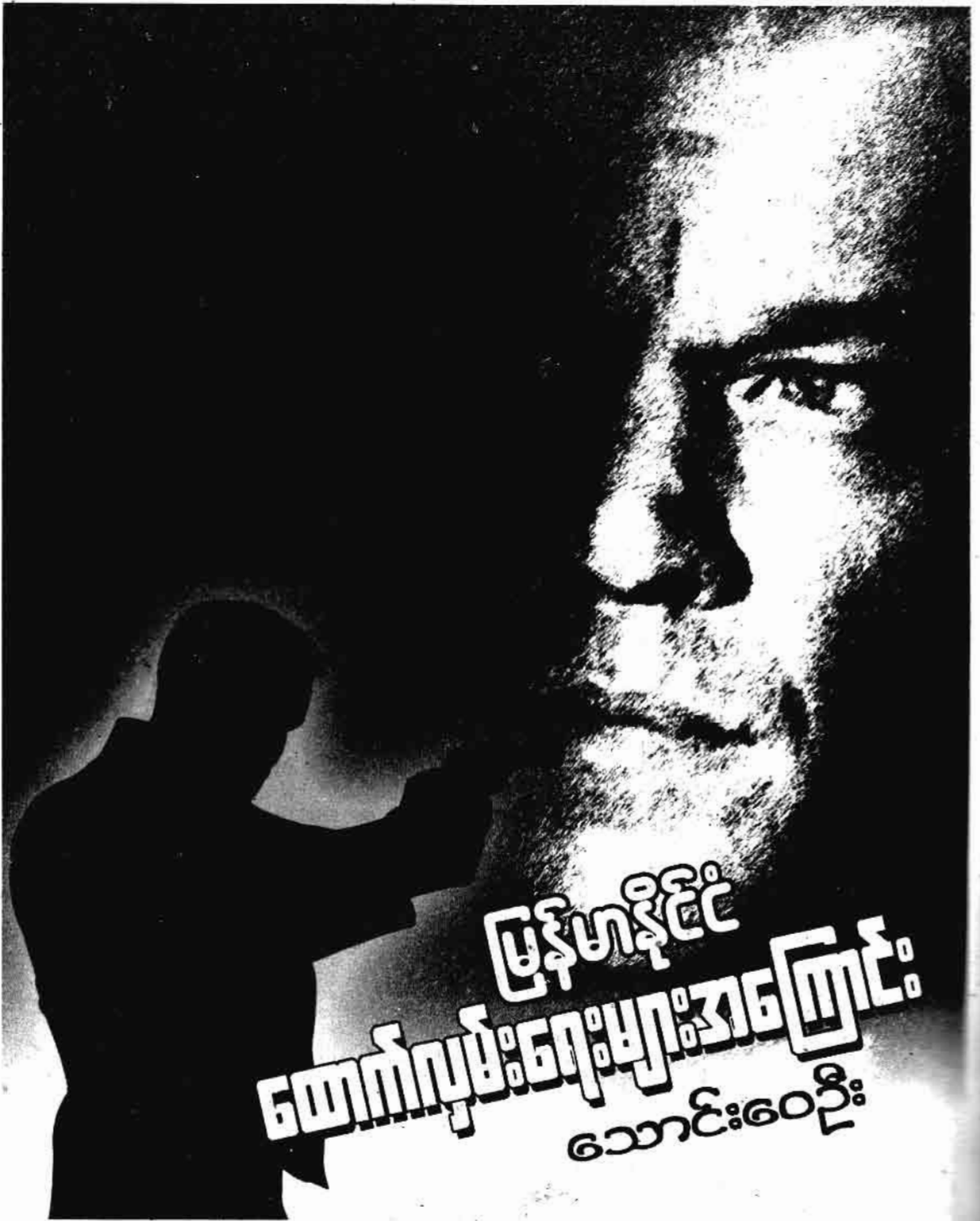
ရစ်ဝဲလာလေတော့သည်။ ထို့နောက်
ရပ်ကွက်လူကြီးများ အားလုံးတိုင်ပင်ကာ
ဖိုးတေ ထိပေါက်သော ဆုကြေးငွေလေး
ကို ၎င်းအတွက် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း
ဆောင် အသစ်ဆောက်ရာ၌ လှူဒါန်း၍
ကောင်းမှုပြုပေးရန် သဘောတူညီလိုက်
ကြလေတော့သတည်း။

“ကွယ်လွန်သူ ဖိုးတေနှင့်တကွ
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ကျင်လည်နေကြ
ကုန်သော ဝေနေယျာ သတ္တဝါအားလုံး
တို့အား အမျှပေးဝေပါသည်။ အားလုံး
ကြား ... ကြား ... သမျှ ...
အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ယူတော်
မူကြပါကုန်သော်”

“သာဓု ... သာဓု ... သာဓု”
ကြော့ဖွဲ့စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်
သော အမျှဝေသံတို့ကား ဘုန်းကြီး
ကျောင်း ပတ်ဝန်းကျင် တွင်း၌ ကျက်
သရေရှိစွာ ပျံ့လွင့်လျက် ...

လျှပ်ပန်းအိမ်

ပြန်ဟန်နီင်
ထောက်လှမ်းရေးများအကြောင်း
သောင်းဝေဦး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဇေဇော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ခုနှစ်

စိုလ်

၁၉၈

၂၀

ရေးမှ

အတွဲ

အခြာ

ဝန်ကြ

နေအိ

လွတ်

၃ အုပ်

အမျှာ

ထဲမှ

အား

လှေလ

ခင်ဗျာ

ယခင်လမှအဆက်

အနီး (၆)

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်၏ဘဝပြချက်များ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်သည် ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အထိ အနှစ် ၂၀ ကျော် တပ်တော်ထောက်လှမ်းရေးမှူးချုပ်တာဝန် ယူခဲ့၏။ နဝတ အတွင်းရေးမှူး (၁) ဖြစ်၍လည်း အခြားရာထူးများ အများကြီး ရှိ၏။ ဝန်ကြီးချုပ်လည်း လုပ်ခဲ့၏။

သူ ရာထူးမှဖယ်ရှားခံရပြီး နေအိမ် အကျယ်ချုပ်ချထားရာမှ လွတ်မြောက်လာသောအခါ စာအုပ် ၂၊ ၃ အုပ် ရေးခဲ့သည်။ သူ ကောင်းတာတွေ အများကြီးလုပ်ခဲ့ပါသည်။ သူ၏စာအုပ် ထဲမှ ကျွန်တော်နှစ်သက်သည့် စာ ၂ပုဒ် အား ရွေးချယ်ထည့်သွင်း ထားပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်ကြီးမှ ဖတ်ရှုလေ့လာ အကဲဖြတ်ကြရန် ဖြစ်ပါသည် ခင်ဗျား။

သောင်းဝေဦး(၁၈.၇.၂၀၁၆)

နဝတပွဲများကြီး

ရေးသူ - ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဦးခင်ညွန့်

ကာလအားဖြင့်တော့ ၁၉၉၀

ပြည့်နှစ်အတွင်းလောက်ကပါ။ နဝတ အစိုးရ တာဝန်ယူစခါလဆိုတော့ တိုင်းပြည်တိုးတက်အောင် ကြိုးပမ်း ကြမယ်လို့ စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြနေချိန်ပါ။ တိုင်းပြည်ရဲ့စီးပွားရေးက ချွတ်ခြံကျ နေတယ်လို့လည်း ဆိုနိုင်တာပါ။ မှောင်ခိုစီးပွားရေးကလည်း အရှိန်မြင့်နေတဲ့ ကာလဆိုတော့ တရားမဝင် ကုန်သွယ်မှုတွေက ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေကြတဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေဆီကို စီးဆင်းမျောဝင်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာက နည်းပညာပိုင်း အားနည်းတာတွေကြောင့် တန်ဖိုးမြင့် ကုန်ချောတွေ မလုပ်နိုင်လို့ ကုန်ကြမ်း အနေနှင့်ပဲ ကုန်သည်ပွဲစားများက တရားဝင်ရော၊ တရားမဝင်ရော အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေနဲ့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်နေကြချိန်ပါ။ မြေပေါ်မြေအောက်

သယံဇာတပစ္စည်းတွေလည်း အထူး

သဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ တရုတ်နိုင်ငံတွေကို

လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ပို့ဆောင်ပြီး အလုပ်

ဖြစ်နေကြတဲ့အချိန်ပါ။

အလွန်နှမြောစရာ ကောင်း

တာကတော့ မိုးကုတ်က တွင်းထွက် ပတ္တမြားအရိုင်းတွေဟာ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ မှောင်ခိုစီးပွားရေး လမ်းကြောင်းကနေ အရောင်းအဝယ်တွေ ဖြစ်နေကြကြောင်း သတင်း အစအနေတွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါ သည်။ သတင်းဖြစ်ပေါ်တဲ့နေရာကတော့ မန္တလေးမြို့မှာပါ။ သတင်းစတင်ရရှိတာ ကတော့ မိုးကုတ်နယ်မြေက ကျောက် မျက်ရတနာတူးဖော်ရေးလုပ်ကွက် တစ်ခုက ထူးဆန်းသော တန်ဖိုးကြီးမား သည့် ပတ္တမြားတစ်လုံး တူးဖော်ရရှိ ကြောင်း၊ ကျောက်မျက်လုပ်ကွက်ပိုင်ရှင် များက တရားဝင်လုပ်ထုံးလုပ်နည်း အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုဘဲ စီးပွား ရေးသမားတစ်ဦးထံသို့ လက်လွှဲရောင်း ချလိုက်ကြောင်း သတင်းကွင်းဆက် ထပ်မံ ရရှိခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါသတင်းကို မန္တလေး

မှာရှိတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတပ်က ကလေးလှမ်းသို့ တင်ပြလာသဖြင့် စစ်ဦးစီးမှူး(ပထမတန်း) တာဝန် ပေးထားသည့် ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းကို ဦးဆောင်စေလျက် ထိုအမှုကို စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ရာ ထိုအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အမှုကိုင်အရာရှိအဖြစ် ထောက်လှမ်းရေး အကူတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကျော်ငြိမ်းကို အသေးစိတ်အချက်အလက်များပေး၍ စုံစမ်းဖော်ထုတ် စေပါသည်။

ထိုအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပါဝင်ပတ်သက်သူများကို ခေါ်ယူ စစ်ကြောမှုများ၊ အသေးစိတ်လေ့လာစုံစမ်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ပါဝင်ပတ်သက်သောသူများကို အရေးယူ နိုင်ရန် နိုင်နိုင်လုံလုံ အချက်အလက်များ ရရှိထားပြီးသော်လည်း ပတ္တမြားအရိုင်းတုံးကြီးမှာ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ မဲဆောက်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဆိုတာ သိခဲ့ရပါသည်။

ဤဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ပါဝင်ပတ်သက်သူများကို

အရေးယူမှာလား၊ မဲဆောက်ကို ရောက်သွားသည့် ပစ္စည်းကို ရအောင်ပြန်ယူမှာလားဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ရပါမည်။ ထိုင်းနိုင်ငံထဲသို့ ရောက်ရှိနေသော ပစ္စည်းကို ပြန်ယူဖို့ဆိုရာမှာ ခေါ်ယူထိန်းသိမ်းထားသူတစ်ဦးကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ပြန်လွှတ်ပြီး မဲဆောက်သို့ လွှတ်လိုက်ရပါမည်။ ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်နေသူအား ယုံကြည် စိတ်ချစွာဖြင့် ပစ္စည်းသွားယူဖို့ဆိုတာကို လုပ်သင့်၊ မလုပ်သင့် စဉ်းစား ရပါမည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမည့်ကိစ္စရပ်၏ နှင့်ပတ်သက်၍ ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်း၏ သဘောထားကို မေးမြန်းရာ ပစ္စည်းပြန်ရဖို့ကို ဦးစားပေးဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်ဟု တင်ပြလာပါသည်။

ကျွန်တော့်အနေနှင့်ကလည်း သဘာဝပုံဆောင်ခဲ ပတ္တမြား နှိုင်းတုံးကြီးသည် နိုင်ငံပိုင်တန်ဖိုးကြီးမားသည့် ပစ္စည်းကြီး ပြန်လည် ရရှိရေးကို ဦးစားပေးရမည်။ ယုံကြည်ဖွယ်ရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို လွှတ်လိုက်လို့ ပြန်မလာရင်

လည်း အမှုကတော့ ပျက်ယွင်းသွားစရာ မရှိပါ။ ဒါကြောင့် ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းကိုပဲ အသေးစိတ်မှာကြားပြီး ပတ္တမြားကြီး ပြန်လည်ရရှိရေးကို ဆောင်ရွက်ရန် ဆုံးဖြတ် တာဝန်ပေးလိုက် ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းကလည်း ပစ္စည်းသွားယူမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကို အသေးစိတ်မှာကြားမှုများ ပြုလုပ်ပါသည်။ မဲဆောက်ရောက်လို့ ပစ္စည်းရလျှင် မြဝတီသို့ ချက်ချင်းကူးလာပြီး မြဝတီရှိ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဆွယ်သို့ ဝင်ရောက်၍ ထိုတပ်ဆွယ်မှ တစ်ဆင့် ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းထံ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်မှုပြုလုပ်ရန်၊ ဘယ်သူက မေးမြန်းသည် ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက် သည် အကြောင်းအရာကိစ္စကို မည်သူ့ကိုမှ မပြောရန်၊ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တို့ကို အသေးစိတ်မှာကြားပြီး ယုံကြည်စိတ်ချစွာဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား စေလွှတ်လိုက်ပါသည်။

မဲဆောက်သို့ လွှတ်လိုက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ၁၀ ရက်ခန့် ကြာသော

www.burmeseclassic.com

မြဝတီသို့ ပြန်ရောက်ရှိလာပြီး ထောက်
လှမ်းရေး တပ်ဆွယ်မှုတစ်ဆင့် ဗိုလ်မှူး
သန်းထွန်းထံ ဖုန်းဆက်သွယ်မှုပြုလာ
သဖြင့် တလရ တပ်ဆွယ်မှုအား
ဘာမှမေးမြန်းခြင်း မပြုဘဲ သည်းခံ
ညီနောင် တပ်ခေါင်းအတွင်း ပို့ထားရန်၊
၎င်းနှင့်အတူ တပ်ဆွယ်မှုပါ အတူနေ
ရန်၊ ဘာအကြောင်းအရာမှ မေးမြန်း
ခြင်းမပြုရန် ပြောကြားလိုက်ကြောင်း
သိရသည်။

မဲဆောက်သို့ လွှတ်လိုက်
သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ပစ္စည်းနှင့်အတူ
သည်းခံညီနောင်ခခန်းသို့ ရောက်နေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းက
တင်ပြသဖြင့် နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြား
မှုတည်ဆောက်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ
နှင့် ဒုဥက္ကဋ္ဌတို့ကို တင်ပြကာ ရဟတ်
ယာဉ်တောင်းခံပြီး ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်း
ကိုပါ ထိုရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် လိုက်ပါ
သွားရန် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါသည်။

မဲဆောက်သို့ လွှတ်လိုက်သော
ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မြဝတီသို့ ညနေစောင်းမှ

ရောက်လာသဖြင့် နောက်နေ့မနက်ကျမှ
ရဟတ်ယာဉ်ကို စေလွှတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
ရဟတ်ယာဉ်သည် ဘားအံတွင်ရှိသော
တပ်မမှူးကို တပ်စစ်ဆေးရန်အတွက်
အကြံ့ခေါ်ယူသွားရသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်
ပေါ်တွင် ဘာကိစ္စလာတာလဲ၊ ဘာလုပ်
ဖို့လာတာလဲ စသည်ဖြင့် မေးမြန်းမှုများ
လုပ်သော်လည်း ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းက
လိမ္မာပါးနပ်စွာ ဖြေကြားခဲ့ရကြောင်း
သိရပါသည်။ သည်းခံညီနောင် ရောက်
တော့ ပစ္စည်းယူသော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်
ပစ္စည်းကိုပါ ယူဆောင်ကာ ရန်ကုန်သို့
ပြန်ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဗိုလ်မှူး
သန်းထွန်း လွှဲအပ်ပေးသည့် ပတ္တမြား
ကြီးကို ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးစောမောင်
နှင့် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသန်းရွှေ
တို့ထံ တင်ပြကာ သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာန
ဝန်ကြီးထံ လွှဲအပ်ပေးလိုက်ပါသည်။
ထိုနေ့မှာပင် နဝတပတ္တမြားကြီးဟု
အမည်သတ်မှတ်ပေးလိုက်ကြပါသည်။
လူကို အရေးယူမှာလား၊

ပြည်ပကို ရောက်နေပြီဖြစ်သော ပစ္စည်း
ကို ရအောင်ပြန်ယူမှာလားဆိုသည့်
မေးခွန်းနှင့်ပတ်သက်လို့ တိုင်းပြည်
အတွက် ပိုမိုအကျိုးဖြစ်ထွန်းစေမည့်
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ချက်သည် အခြေအနေ
အကြောင်းကြောင်းပေါ်တွင် တည်မှီပါ
သည်။ ဆုံးဖြတ်မှုက မှန်သည်ဟု
ထင်မှတ်သော်လည်း ရလဒ်ကောင်း ရ
ချင်မှရပါမည်။ အခြေအနေ အကြောင်း
ကြောင်းတွေပေါ် တည်မှီပြီး ဆုံးဖြတ်
ရတာဖြစ်တာကြောင့် ယခု နဝတ
ပတ္တမြားကြီးကို ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ရောက်
ရှိနေပြီးမှ ပြန်လည်ရရှိအောင် ဆောင်
ရွက်နိုင်ခြင်း သည် ဆောင်ရွက်ပေးသူ၏
ရိုးသားမှုလည်း ပါပါသည်။ မဲဆောက်
ကတစ်ဆင့် လက်လွှဲရောင်းဖို့ အသင့်
မဖြစ်သေးတာလည်း ပါပါသည်။
ကံကောင်းထောက်တာလည်း ပါသည်
လို့ ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ဆုံးဖြတ်
ချက်တစ်ခု ချမှတ်ရာတွင် အခြေအနေ
အချိန်အခါနှင့် အကြောင်းအရာ
အရပ်ရပ်ကို အခြေခံကာ ဖြစ်နိုင်ချေ

ရိုတာကို စဉ်းစားချမှတ် ဆုံးဖြတ်
ရတာပါ။

မိုင်းရှူးရတနာမြေ

ရေးသူ - ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ညွန့်

၁၉၉၂ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။

မိုင်းရှူးမြို့၏ အရှေ့ဘက် ၅ မိုင်၊ ၆
မိုင်ခန့်အကွာ တောင်ကျောပေါ်တွင်
ပတ္တမြားကဲ့သို့ ကျောက်နီများ ထွက်ရှိ
နေကြောင်း ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများက
မိုင်းရှူးပတ္တမြားဟု ခေါ်ဆိုပြီး မိုင်းတုံ၊
မိုင်းဆတ်ဒေသမှတစ်ဆင့် ထိုင်းနိုင်ငံ
ဘက်သို့ သွားရောက်ရောင်းချနေ
ကြောင်း အောက်ခြေ ထောက်လှမ်း
ရေးတပ်များက သတင်းတင်ပြကြပါ
သည်။ ရရှိသော သတင်းအချက်
အလက်များကို အခြေခံလျက် နဝတမှ
သတ္တုတွင်း ဝန်ကြီးဌာနသို့ မေးမြန်းခဲ့ရာ
မိုင်းရှူးဒေသကထွက်ရှိသော ကျောက်
များသည် ရတနာတန်းဝင်ကျောက်များ
မဟုတ်ကြောင်း၊ စီးပွားဖြစ် ထုတ်ယူ

နိုင်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြန်လည်
တင်ပြခဲ့ပါသည်။ ဝန်ကြီးဌာနက
ထိုကဲ့သို့ဆိုသော်လည်း အောက်ခြေ
ထောက်လှမ်းရေးတပ်များကမူ မိုင်းရှူး
ဒေသမှာ ကျောက်တူးသူများ တစ်နေ့
တခြား ပိုမိုများပြားလာကြောင်း၊ ထိုင်း
နိုင်ငံနယ်စပ်က ရွာကလေးသည်
၎င်းကျောက်နီများကို တစ်ဆင့်ခံ ဝယ်/
ရောင်း လုပ်ငန်းကြောင့် တစ်ရွာလုံးမှာ
ကြီးပွားချမ်းသာလာတာ တိုက်တာ
အိမ်ခြေများဖြင့် မြို့တစ်မြို့ကဲ့သို့၊
စီးပွားဖြစ်ထွန်းလာကြကြောင်း၊ မိမိတို့
ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများက တူးလို့
ရသည့် ကျောက်နီများကို လစ်ပိုပုလင်း
တစ်ပုလင်းလုံးစာ ရောင်းမှ ထိုင်း
ဘတ်ငွေ ၃၀၀ ခန့်သာရရှိကြောင်း၊
မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေက ကျောက်နီ
အရိုင်းအတိုင်း ရောင်းချနေသဖြင့်
ထိုင်းဘက်က စီးပွားရေးသမားများက
ထိုင်းနယ်စပ်က ကျောက်နီအရိုင်းများကို
မီးဖုတ်ခြင်းဖြင့် ငန်ဖိုးမြင့်ရရှိကာ
စီးပွား ဖြစ်နေကြကြောင်း သတင်းများ

ထပ်ခံရရှိခဲ့ပါသည်။
ထိုအချိန်မှာပင် နိုင်ငံတော်
အကျိုးစီးပွားကို လိုလားသူ မိုးကုတ်မှ
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်စုက မိုင်းရှူးက ထွက်ရှိ
သည့်ကျောက်ကို မီးဖုတ် အပူပေး
ပြုပြင်လိုက်ပါက မိုးကုတ်ပတ္တမြားကဲ့
သို့ အရောင်အသွေး ဖြစ်ထွန်းလာပါ
ကြောင်း၊ မီးဖုတ်လိုက်သည့်အခါ
အမည်းစက်တွေ ပျောက်သွား၍ စနစ်
တကျသွေးလိုက်လျှင် မိုးကုတ်ပတ္တမြား
ကဲ့သို့ အရောင်အသွေးဖြစ်ထွန်းလာပါ
ကြောင်း၊ မိုးကုတ်ကျောက်ကဲ့သို့ ကြိုး
မပါသော်လည်း နီရဲသော ပတ္တမြား
အရောင်အသွေးအတိုင်း ဖြစ်လာသဖြင့်
တန်ဖိုးမြင့်ဈေးကွက်ဝင် သွားပါ
ကြောင်း၊ နမူနာလုပ်ပြ မည်ဖြစ်ကြောင်း
ဗိုလ်မှူးသန်းထွန်းထံ ဆက်သွယ်လာ
သဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နည်းစဉ်အတိုင်း
ကျောက်နီအရိုင်းတုံးများအား မီးဖုတ်
ပြသည့်အစီအစဉ်ကို ထောက်လှမ်းရေး
အကူတပ်တွင်ပြသခဲ့ရာ ၎င်းတို့ တင်ပြ
ထားသည့်အတိုင်း အမည်းစက်တွေ

ပျောက်သွားပြီး နီရဲလာသည့် ရတနာ
တန်းဝင်ကျောက်မျက်များ ဖြစ်လာတာ
ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

မိုးကုတ်မှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏
တင်ပြချက်အရ ရတနာ နယ်မြေတစ်ခု
ပေါ်ထွန်းလာနိုင်သည့်အလားအလာကို
မျှော်တွေးကာ ထောက်လှမ်းရေးအကူ
တပ်မှ ဗိုလ်မှူးကျော်ငြိမ်းကို ဦးဆောင်
စေလျက် သတ္တုတွင်းဝန်ကြီးဌာနမှ
တာဝန်ရှိသူအချို့ကိုပါ လိုက်ပါစေလျက်
မိုင်းရှူးဒေသ ကျောက်တူးနေသည့်နေရာ
သို့ လျှို့ဝှက်စွာ လေ့လာ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်
ရန် စေလွှတ်ခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါ မိုင်းရှူးဒေသ
ကျောက်မျက်များ ခိုးတူးနေကြသည့်
လူအုပ်စုမှာ ရာချီရှိနေသည်ကို မီဒီယို
မှတ်တမ်းတင်ရိုက်ကူးပြီး အချက်
အလက်များ စုံလင်စွာ မေးမြန်းစုံစမ်းစေ
လျက် ပြန်လည် တင်ပြစေပါသည်။
အဆိုပါ စုံစမ်းရေးအဖွဲ့သည် နှစ်ပတ်ခန့်
လေ့လာ စုံစမ်းမှုများပြုလုပ်ရာ အမှန်
တကယ်ပင် ရတနာနယ်မြေတစ်ခု

ဖြစ်လာနိုင်သည့် အလားအလာနှင့်
အချက်အလက်အပြည့်အစုံကို ရရှိ
သဖြင့် စုံစမ်းလေ့လာတွေ့ရှိချက်များကို
ဓာတ်ပုံ၊ ဗီဒီယိုမှတ်တမ်းများဖြင့်
နဝတဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဒုဥက္ကဋ္ဌတို့အား တင်ပြ
လိုက်ရာ သတ္တုတွင်း ဝန်ကြီးဌာနဝန်ကြီး
ကိုပါ ခေါ်ယူလျက် ရတနာနယ်မြေအဖြစ်
သတ်မှတ်ကြေညာရန် စီမံခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံအနေနှင့်က
နည်းပညာချို့တဲ့မှုရော၊ ဗဟုသုတ
နည်းပါးမှုရော၊ ဌာနဆိုင်ရာများ၏
ဝီရိယစိုက်ထုတ်မှု အားနည်းတာရော၊
မှောင်ခိုစီးပွားရေးကို အားပေးသယောင်
ပြုနေကြတာကိုရော၊ အားနည်းမှုတွေက
တော့ စုံလို့ပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း
ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှုကနေ ဖောက်မထွက်နိုင်
တာဖြစ်သည်။ သန့်ရှင်းသော အစိုးရ
အဖွဲ့၊ မှန်ကန်သော စီမံခန့်ခွဲမှု၊ အရှိန်
အဟုန်ဖြင့် တိုးတက် ဖြစ်ထွန်းလိုသော
စိတ်ဆန္ဒခံယူချက်၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယ
အားတို့ဖြင့် တက်ညီလက်ညီ ဆောင်
ရွက်ကြမည်ဆိုလျှင် တိုင်းပြည်တိုးတက်

မည်၊ အေးချမ်းသာယာမည်။ ဆင်းရဲ၊
ချမ်းသာ ကွာဟချက် ကျဉ်းမြောင်းလာ
မည်ဟု ယုံကြည်ပါကြောင်း တင်ပြရပါ
သည်။

ကျွန်တော်တို့ နောင်အနာဂတ်
အတွက် ကြိုးပမ်းကြရာမှာ နိုင်ငံတော်
အတွင်းမှာ ကျန်ရှိနေသေးသည့်
မြေပေါ်မြေအောက် သယံဇာတများကို
နိုင်ငံတကာက ကျွမ်းကျင်သည့် နည်း
ပညာရပ်များဖြင့် တန်ဖိုးမြင့်မားအောင်
ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ပြီး ထိုက်တန်သည့်
တန်ဖိုးကို နိုင်ငံတော်က အမှန်တကယ်
ရရှိအောင် တာဝန်ရှိသူများက စီမံ
ဖန်တီးပေးနိုင်ကြရန် မိုင်းရှူးရတနာမြေ
ဖြစ်ရပ်ကို သင်္ချာဆိုင်ရာ နည်းလမ်း
လိုက်ရပါသည်။

ဆောင်စဉ်

၂၀၁၈ ဖေဖော်ဝါရီလ အတွင်းသဏ္ဌာန်ဝေဒ

ဟောစာတမ်း

သဏ္ဌာန်ဝေဒဆရာကြီး

အတွဲ (၂၁) အမှတ် (၅) ၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၊ ၂၀၁၈ ခုနှစ်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

ပုပန်ချောက်ချား ဘေးစကား
ကြောင့် နောင်နှေးဗျာပါဖြစ်ရတတ်တာ
တစ်ကြိမ်မကတော့ဘူး။ လောကကြီးဟာ
အံ့သြစရာကောင်းတယ်။ မကြာမီ
အိုးအိမ်၊ ခြံ မြေ ယာဉ် ရတတ်တယ်။
သားသမီး မျက်နှာပွင့်တတ်တယ်။
လောကီအသိုင်းအဝိုင်းအလယ်မှာ
တင့်တယ်မယ်။ လိုက်ဖက်ညီတဲ့
ကြင်ဖော်ကြင်ဘက် တွေ့တတ်တယ်။
ပြီးတော့ အနာရောဂါ၊ ရန်သူသူခိုး
အဆိုးကြုံတတ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီးသွား
ရင် အဆိုးပြေပျောက်မယ်။ စီးပွားရေး၊
အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေမယ်။ သတိပြု
ရမှာက မိတ်ဆွေဆိုး အကျိုးမရှိ၊ အနာ
ရောဂါရတတ်တယ်။ ငွေအတွက် ငြင်းခုံ
ရတတ်တယ်။ အတိုက်အခံ ဗလောင်
ဆန်တတ်တယ်။

အကျိုးပေးသောဂဏန်း။ ၄၊ ၁၊ ၁

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

တစ်ဖက်သတ်ကျတဲ့ အတွေး
မျိုး တွေးပြီး စွပ်စွဲပြောမိတတ်တယ်။
မကြာမီ ငွေကြေးပြောက်ပြောက်များများ
ရမယ်။ အိမ်သူအိမ်သား လာဘ်ပွားများ
မယ်။ ပြီးတော့ ညီမအစ်ကိုမောင်နှမ

ဆွေမျိုးသားချင်းထံက အကူအညီရမယ်။
အိမ်သူအိမ်သား မျက်နှာပွင့်လန်း
အဆန်းတကြယ် တိုးတက်မယ်။ ခရီးဝေး
မှ အကူအညီရောက်လာမယ်။ ခရီး
ထွက်တဲ့ မွေးချင်းများ ပြန်ရောက်မယ်။
သတိပြုရမှာက မမှန်ကန်တဲ့ အတိုက်
အခံ ခလောက်ဆန်မွှေနှောက်တတ်
တယ်။ အကျိုးမျှော်မိတ်ဆွေ အတိုက်
အခံပြုတတ်တယ်။ လူလိမ်၊ လူလှည့်စား
တရားမဲ့နောင်ယုက်တတ်တယ်။ ဒေါသ
ပွေလိမ် အကြိမ်ကြိမ်ကြုံတတ်တယ်။
အကျိုးပေးသောဂဏန်း။ ၂၊ ၉၊ ၂

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

သမာသမတ် မျှမျှတတပြော
ဆိုနေထိုင်တတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အပေါ်
မတော်မတရား ပြောကြားငြိုငြင်တတ်
တယ်။ မကြာမီ လူမျိုးခြားကျည်မှု
ရတတ်တယ်။ ဇနီးမယား၊ သမီးသားနဲ့
ဆွေမျိုးအခြံအရံတို့ကြောင့် စည်းစိမ်
ဥစ္စာတိုးမယ်။ ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်စေ၊
အိမ်သူအိမ်သားကြောင့်ဖြစ်စေ၊ ငွေနဲ့
ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။
အခြံအရံပေါမယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ
တိုးတက်မယ်။ အလှူကြီးပေးရမယ်။
မျိုးဆက်သစ်များ ကံကောင်းမယ်။

တစ်ခုသတိထားရမှာက ရှေးကနဲ့မတူ
ဒေါသထူပြောမယ်။ အတိုက်အခံ
ဆန်ကျင်ဘက်စကား ပြောဆိုသံ ကြားရ
တတ်တယ်။ အတွင်းလူမိတ်ဆွေ
မွှေနှောက်မှုကြောင့် ပုပန်ရတတ်တယ်။
သူစကား၊ ကိုယ့်စကား အမှားများစွာ
ပြုတတ်တယ်။

အကျိုးပေးသောဂဏန်း။ ၇၊ ၁၊ ၄

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက်

ပင်ကိုယ်မူလထက် အပိုမာန်
မောက်ကြွားအောင် ပြုပြင်ထားတဲ့
အတွက် မျက်စိပသာဒအတွင်း ရုပ်ကြွ
ရုပ်လုံး ရှုမဆုံးဖြစ်ရတာကြောင့် တမော
မော၊ တသောသော ပွဲကျရတတ်တယ်။
ဒါအမှန်ပဲ။ မကြာမီ အိုးအိမ်၊ ခြံ မြေ
ယာဉ်၊ ရထားနဲ့ သွားလာဝင်ထွက်သူ
များတတ်တယ်။ စီးပွားဥစ္စာ၊ လယ်ယာ
မိုးမြေ အထွေထွေ တိုးတက်မယ်။
လောကီအသိုင်းအဝိုင်းအလယ်မှာ
စန်းပွင့်ဝင့်ထည် အထက်တန်းကျမယ်။
လူမျိုးခြား ငွေရင်၊ ကြေးရင်ထံက
လုပ်ငန်းအတွက် အကူအညီများရမယ်။
မကြာခင် ကျောက်မျက်ရတနာ
ငွေထည်ပစ္စည်း ဝင်မယ်။ သတိပြုရမှာ
က စကားတင်း စကားဆင်း အငြင်းပွား

ပြော သဘောယုတ်သူ တွေတတ်တယ်။
ဒေါသမီးပွား ပျံ့တာမို့ စိတ်မချမ်းသာ
မှု ဖြစ်တတ်တယ်။ ခိုက်ရန်ထူပြော
အငြင်းအခုံပေါ်တဲ့ သောကပွေလိမ်
ချိုးနှိမ်သူ တွေမယ်။ အောက်လက်ငယ်
သား အများတွေတတ်တယ်။
အကျိုးပေးဂဏန်း။ ၅၊ ၁၊ ၂

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

အစားအသောက်နဲ့ ပတ်သက်
ရင် ငေါ်ငေါ်တူးတူး ချေးထူးတတ်တဲ့
အကျင့်ကြောင့် အများနဲ့မတူ ငြိစတတ်
တာလည်း မကောင်း။ အဝတ်နဲ့ပတ်သက်
ရင် ဝေဖန်ပိုင်းခြား စကားများတတ်တာ
လည်း မကောင်း။ ဆင်ခြင်တတ်ပြီး
ရှက်တတ်တာလည်း မကောင်းဘူးဆို
တာ သတိထားရမယ်။ မကြာမီ အစား
အသောက်၊ အဝတ်အထည် ချေးထူ
သလို အချစ်ရေးကိစ္စဆိုတာလည်း
ပေါ်လာမှာပဲ။ ဒီတစ်ခါမှာ ချိန်ရွယ်လင့်
မရင်မအို အလိုပြည့်ဖို့ အရေးကြီးတယ်
နော်။ ငွေကြေးဥစ္စာ ဘဏ္ဍာပေါပြည့်ပြီး
ရပ်ဆင်းမလှတာကြောင့် ငြင်းမိရင်လည်း
ခက်တယ်။ အသက်အရွယ် နုပျိုအိုမင်း
ကြည့်ကောင်းမကောင်း အငြင်းသန်သန်
တင်းခံနေရင်လည်း မကောင်းပြန်ဘူး။

သတိပြုရမှာက အောက်လက်ငယ်သား
ထောက်ထားကျညီတတ်ဖို့ စကားပြစ်
တင် အပျင်းမထူဖို့၊ ဒေါသမာန်မဲ
ကြေကွဲစရာမဖြစ်ဖို့၊ ငွေကြေးဖြုန်းတီး
အသုံးအစွဲမကြီးဖို့ ကိုယ့်ဘက်သူဘက်
စာနာဖို့ လိုပြန်တယ်။
အကျိုးပေးသောဂဏန်း။ ၇၊ ၁၊ ၀

သောကြာသားသမီးများအတွက်

လူသားတိုင်းဟာ ကိုယ့်
လောက်မလှဘူး။ ကိုယ့်လောက် မတူ။
ကိုယ့်လောက် အချိုးမကျဘူး။ ငေါ်ငေါ်
တူးတူး မဆက်ဆံမိဖို့ လိုတယ်။
စည်းစိမ်ဥစ္စာ ချို့တဲ့တာကို ဝမ်းမနည်း
ဖို့ လိုတယ်။ မကြာမီရက်ပိုင်းအတွင်း
ရာထူးစည်းစိမ် တိုးမယ်။ ဥစ္စာပစ္စည်း
ပြည့်တင်းလုံလောက်မယ်။ အလုပ်
အကိုင် တိုးတက်မယ်။ အချီးအကျူးခံရ
မယ်။ လှမ်းလှမ်းတောက် ပြည့်စုံတဲ့
မိတ်ဆွေအခြံအရံ ပေါမယ်။ စိန်တွေ၊
စက်တွေ၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်းတွေ ပိုင်ဆိုင်
မယ်။ ပညာကြွယ်ဝ အဆင်းလှ ငွေ
ပေါသုတွေမယ်။ ဒါပေမဲ့ လူသားတွေ
အတွင်းမှာ ငွေမဖြုန်းသူဖြစ်ဖို့၊ အောက်
လက်ငယ်သား မနိမ့်ချဖို့၊ အပြောပနော
မဆိုဖို့၊ ရိုးရိုးကျင့်ကြံ အနေမှန်ဖို့ သူ

အပိုင်း၊ ကိုယ့်အပိုင်း နှိုင်းစာသင့်တယ်။
အကျိုးပေးသောဂဏန်း။ ၁၊ ၈၊ ၅

စနေသားသမီးများအတွက်

ဆင်စီးမြင်းရုံ ကောင်းကင်ဆန်
တဲ့ဘဝမှာ ရပ်တည်ချင်တာ ကောင်း
တယ်။ အများအပေါ် ချိုချိုသာသာ
ဆက်ဆံတာ အခြေအရံပေါမယ်။
ရက်ပိုင်းအတွင်း အဝေးက ကြင်ဖော်
ကြင်ဖက် တွေဆုံရင်းနှီးရတတ်တယ်။
စကားကြွယ် အပြောကောင်းသူ ဖြစ်
တတ်တယ်။ အကြံကြီးကြီး အလုပ်
အကိုင် သီးခြားဆောင်ရွက် ဩဇာထက်
သူ တွေမယ်။ ပြီးတော့ ထိုက်ထိုက်
တန်တန် စီမံဆောင်ရွက်ပြီး ငွေအား၊
လူအား လွှမ်းမိုးမြှောက်စားတတ်သူ
ဖြစ်တတ်တယ်။ ကောင်းတဲ့ အခြေအနေ
ပဲ။ သတိချုပ်ပြီး စီးပွားဥစ္စာ အကြင်နာ
တရား ရှာနှိုးပါ။
အကျိုးပေးသောဂဏန်း။ ၆၊ ၁၊ ၃

**သဏ္ဌာနဝေအေရာကြီး
မင်းယုနိုင်**

